

Tạc Thiên

Contents

Tạc Thiên	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	12
3. Chương 3	18
4. Chương 4	22
5. Chương 5	26
6. Chương 6	31
7. Chương 7	34
8. Chương 8	38
9. Chương 9	41
10. Chương 10	44
11. Chương 11	47
12. Chương 12	51
13. Chương 13	54
14. Chương 14	59
15. Chương 15	63
16. Chương 16	68
17. Chương 17	73
18. Chương 18	76
19. Chương 19	77
20. Chương 20	82
21. Chương 21	85
22. Chương 22	88
23. Chương 23	91
24. Chương 24	100
25. Chương 25	110
26. Chương 26	114
27. Chương 27	120
28. Chương 28	126
29. Chương 29	136
30. Chương 30	140
31. Chương 31	141
32. Chương 32	151
33. Chương 33	156
34. Chương 34: Pn1	198
35. Chương 35: Pn2	201

Tạc Thiên

Giới thiệu

thể loại hiện đại đam mỹ, thương trường tình cừu, phúc hắc công, ngược luyến tàn tâm, 1vs1, HE Hồng Kông, thành phố

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tac-thien>

1. Chương 1

Hồng Kông, thành phố được mệnh danh là “hòn ngọc phương Đông” đang rộng mở chào đón tôi.

Tôi vừa bước chân vào biệt thự của Vinh gia, đã thấy cha con nhà Vinh đứng chờ sẵn ở cửa.

“Đi đường vất vả rồi, Sinh Sinh.” Chủ nhân Vinh gia – Vinh Bình đi tới.

“Bác Vinh ạ.” Tôi lễ phép cúi người chào ông ta. Hồng Kông là nơi hầy còn đậm đặc tư tưởng truyền thống lễ giáo, tôi không biết ông già ấy có để ý quá đến lễ tiết châu Âu hay không. May là ông ta vẫn cười cười tiếp nhận rồi hôn mừng gặp mặt một cái.

Vinh Dữ Đình dứt tay trong túi, mặc Tây trang lộ vẻ thoải mái, nhẹ nhàng cười trưng ra hàm răng trắng với tôi, “Bọn anh đều chờ mong cậu đến đó, Sinh Sinh.”

“Làm phiền mọi người rồi.” Tôi vốn không thích người khác gọi thẳng tên thân mật của mình, có điều vậy cứ coi như là cách người Hồng Kông thể hiện sự thân thiết đi, “Em chỉ định đến Hồng Kông một thời gian ngắn thôi, không ngờ ba lại gọi điện phiền đến bác Vinh thế này.”

“Ba cháu là bạn cũ của bác mà, ngàn vạn lần đừng có khách sáo. Cứ tự nhiên coi đây là nhà mình nhé.” Về mặt bác Vinh rộ lên một nụ cười tươi.

Hàn huyên với họ vài câu, mới phát hiện còn có một người một mực im lặng nãy giờ.

“Ấy, Dữ Tương, con cũng lại đây gặp Sinh Sinh đi.” Người con trai trầm mặc bị bác Vinh đẩy đến trước mặt tôi, “Sinh Sinh, cháu gặp Dữ Đình rồi, còn đây chắc chưa gặp bao giờ đúng không? Con trai cả của bác đây – Dữ Tương.”

“Chào mừng đã đến Hồng Kông.” Một bàn tay to bản giơ ra với tôi.

Tôi ngó đến người con trai đang ngại ngần này, bỗng nhiên tự mỉm cười sâu kín.

“Chào anh, đã làm phiền anh.” Tôi cố ý siết chặt lấy lòng bàn tay anh ta.

Anh cảm nhận rõ được hành động của tôi, nhưng lại chỉ cười dịu dàng.

Thì ra đây chính là con trai trưởng của Vinh gia.

Đứa con cả tài giỏi, lại bởi vì không có khả năng nhạy bén như em trai mà chịu thua thiệt về quyền thừa kế, Vinh Dữ Tương.

“Cậu Hoàng, hành lý của cậu chúng tôi đã để gọn ghẽ trong phòng rồi ạ.” Người giúp việc đã đỡ hành lý cho tôi đi về phía tôi lễ độ nói.

“Cám ơn.” Tôi buông bàn tay của Vinh Dữ Tương ra, quay đầu nói với bác Vinh, “Cháu muốn tắm rửa trước đã. Bay cả một đoạn đường dài mệt sắp chết đến nơi rồi.”

Bác Vinh bảo, “Cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, chúng ta chờ cháu ăn cơm. Sợ cháu không quen đồ Trung Hoa bác đã phân phó riêng cho nhà bếp chuẩn bị sẵn đồ ăn của Pháp.”

Tôi cười cười cảm kích, đặt chân bước lên cầu thang.

Vinh Dữ Đình chạy tới, “Để anh dẫn cậu đến phòng cho khách, đi theo anh.”

Không hổ là kẻ thông minh, thực biết nắm chặt thời cơ thiết lập quan hệ ổn thỏa với con trai của nhân vật quan trọng là tôi đây.

Đi theo hắn lên gác, ở chiếu nghỉ cầu thang tôi ngoái đầu lại, vẫn thấy Vinh Dữ Tương như cũ đứng yên lặng trong phòng.

Thật là khéo diễn, Vinh Dữ Tương cũng đang ngẩng đầu nhìn tôi, giống như dùng ánh mắt tiễn tôi đi lên. Bất gặp tôi quay đầu lại, liền nhẹ nhàng gật đầu cười cười.

Tôi cũng lịch sự gật lại với anh ta, rồi nghe Vinh Dữ Đình chỉ dẫn mà vào phòng.

Tắm rửa thoải mái xong xuôi, cơ hồ lại lười biếng chẳng muốn nhúc nhích nữa.

Ba đáng ghét quá, sao lại làm dịp nghỉ thư giãn của tôi biến thành thế này cơ chứ. Nhờ vả bạn cũ ở Hồng Kông săn sóc tôi, trên danh nghĩa là cung cấp nơi ăn chốn ở, trông nom, nhưng mà thực chất cũng là vì không muốn để tôi gây chuyện, đồng thời tìm cơ hội để tôi và người thừa kế tương lai của Vinh gia thành lập mối quan hệ mà thôi.

Ông già vụ lợi. Bao giờ mới chịu thôi toan tính cho việc làm ăn của ông nữa cơ chứ?

Nén giận, nén giận nào. Cả nhà đang đợi cơm tôi, tôi đành thay một bộ quần áo đơn giản ở nhà rồi xuống gác.

“Ngại quá ạ, cháu tắm hơi lâu.”

Trong nhà ăn to nhường vậy đã thấy ba thành viên của Vinh gia ngồi sẵn, trên bàn cũng đã sắp đầy đủ thức ăn.

“Đừng lo, cậu xuống vừa đúng lúc.” Vinh Dữ Đình cười nói, “Y như đã tính toán chuẩn xác hết rồi ấy.”

Kể này, luôn thực dễ dàng bày ra gương mặt suông sã.

Tôi thỏa mãn phát phát đuôi tóc còn ẩm nước, phát hiện Vinh Dữ Đình mặc một bộ nhàn nhã màu trắng vô cùng tương xứng với tôi, ánh mắt lấp ló sau gọng kính vàng không ngừng hướng tôi mà bắn tới.

So với hắn, Vinh Dữ Tương có vẻ hướng nội hơn rất nhiều, nguyên một bộ Tây trang màu đen, trên mắt cũng đeo một gọng kính sậm màu.

Thời này ít ai còn đeo kính sậm màu. Kiểu như Vinh Dữ Tương vậy lại khiến cho người ta cảm thấy từ anh ta một vẻ ôn hòa xiết bao.

Tôi mỉm cười đem tầm mắt đặt trên người Vinh Dữ Tương, “Kính mắt của anh Dữ Tương thật đặc biệt à nha.”

“Hả?” Tựa hồ không đoán tới tôi lại mở miệng nói chuyện với anh, anh ta ngạc nhiên ngược đầu nhìn, “À, tôi đeo quen rất nhiều năm rồi.”

“Nói vậy, anh có vẻ là người rất nặng tình cảm.” Tôi cười với bác Vinh.

Bác Vinh bảo “Sinh Sinh, Dữ Tương nó sống nội tâm lắm, cháu đừng lấy thế mà bện lòng.”

“Không đâu bác, cháu lại thấy ở chung sẽ rất hợp nhau.”

Có người ở bên cạnh hơi hơi ho khan hai tiếng, tôi quay sang, bất gặp vẻ mặt không tự nhiên cho lắm của Vinh Dữ Đình.

Vinh Dữ Đình xiên thịt nướng đưa tới miệng, nhai sạch sẽ rồi mới hỏi tôi, “Sinh Sinh có ý định đi đâu chơi rồi? Anh mà làm hướng dẫn viên du lịch Hồng Kông là hơi bị sướng đấy.”

“Sẽ không gây trở ngại đến công việc của anh chứ?”

“Là chủ mà, đường nhiên phải tận tình vì khách rồi.”

Tôi từ chối cho ý kiến, đem nụ cười lười biếng thành một thứ trang sức đeo lại lên mặt.

Nguyên nhân săn đón tôi của vị công tử này, ngoài cổ phần công ty Vinh thị đang nằm trong tay ba tôi ra, có khi còn bởi tôi còn một vị cha nuôi lợi hại.

Lúc trước, mẹ dặn tôi rằng, cuộc cạnh tranh nội bộ Vinh thị đã đến giai đoạn gay gắt. Xem ra Vinh Dữ Đình đúng là tranh thủ hết mọi lực lượng có thể tranh thủ để đối phó với anh trai.

Đáng thương cho Vinh Dữ Tương vẫn bình thản cắt miếng thịt, hoàn toàn không hay biết đến nguy cơ đang gần kề lê gót.

Anh ta là căn bản không cảnh giác, hay là biết đâu không lại đứa em, đành chấp nhận nhượng bộ?

Lý do ông già bắt tôi đến Vinh gia, chỉ sợ là muốn tôi tận mắt xem một màn náo nhiệt. Đứng ngoài lề kiểu vậy bao giờ cũng vừa kích thích lại vừa hứng thú.

Tôi liếc mắt sang bên đĩa của Vinh Dữ Đình, miếng thịt được cắt thành từng miếng từng miếng nhỏ, rất giống với thói quen cắt thức ăn của tôi.

Hắn thấy tôi nhìn đĩa của hắn, cũng đồng thời ném cái nhìn về bên đĩa tôi một cái, ý nói cậu xem đi hai ta thật là có nhiều điểm tương đồng.

Tôi tự nhủ với mình, kẻ này rất rành tâm kế, lại giỏi thu mua lòng người.

“Anh Vinh thứ...”

“Sinh Sinh, gọi anh là Dữ Đình đi.”

“Dữ Đình, xem chừng anh bận lắm. Em nghĩ là nên để anh Vinh cả dẫn em đi chơi cũng được.”

Vinh Dữ Tương lại ngạc nhiên ngẩng lên, quay đầu nói với bác Vinh, “Cha, bản thảo kế hoạch phát triển quy hoạch của con còn chưa...”

“Vậy không làm phiền anh Vinh cả nữa.” Biết anh ta không muốn, không đợi anh ta nói xong, tôi lập tức xen vào.

Hoàng Sinh tôi không có thói quen bị kẻ khác cự tuyệt.

Vinh Dữ Đình phía bên kia thì cười phá lên.

Tôi đoán hắn là đang khinh khỉnh anh trai hắn không biết điều làm ra chuyện đắc tội người ta như vậy.

Một bữa cơm, tôi nhìn phải ngó trái, cuối cùng cũng ăn được chút chút vững bụng.

Ở trong phòng ngủ đến tận nửa đêm, tự nhiên khát nước.

Dù sao cũng là khách mới đến, tôi không định cao ngạo mà đòi người giúp việc mang nước lên cho, bèn tự mình xoay người xuống giường, đi đến phòng bếp tầng dưới.

Biệt thự của các nhà giàu kỳ thật cũng chả khác nhau, chưa đầy một phút sau tôi đã tìm đến được phòng bếp cần tìm.

Thoải mái mà đi đến, lại bắt gặp đèn đang sáng.

Chẳng lẽ Vinh Dữ Đình tính kế đến được tận đây, biết tôi sẽ khát nước, ở sẵn nơi này mà chờ rồi?

Tiếng tăm của tôi, tự tôi cũng rõ. Bằng khuôn mặt thượng đẳng và gia thế đáng để khoe ra, tôi đã qua lại thường xuyên với rất nhiều nhân vật quan trọng.

Đàn ông con trai với đàn ông con trai, hứng lên gặp dịp thì chơi.

Thường thường sau mỗi buổi vũ hội, thời điểm kết thúc liền nhảy đến trên giường.

Nhưng sinh ra trong gia đình thương gia, mỗi lần làm tình đều không thể thiếu được hợp đồng giao dịch. Ông già nhà tôi cũng có phong phanh những cuộc vui của tôi ở bên ngoài đấy, nhưng mà chẳng bao giờ gián dữ gì cả, cũng là bởi nhờ thế — tôi giúp cho ông dễ dàng chui qua được tương đối cửa ải.

Hôm nay vừa thấy Vinh Dữ Đình, tôi đã biết hắn có hứng thú muốn chơi đùa với tôi. Chẳng những có thể đi khắp nơi khoe khoang, còn có thể lợi dụng từ trong tay tôi đủ loại quan hệ.

Hừ, tôi lạ gì tính toán của hắn!

Cười lạnh hai tiếng, tôi đi vào phòng bếp, rồi thì sững sờ cả người.

Ngồi sầu bên chiếc bàn lớn, lại cứ nhiên là Vinh Dữ Tương.

Tây trang đã được đổi thành áo ngủ, gọng kính đen cũng chẳng biết đã được tháo để đâu. Anh cầm lon bia trong tay, chậm rãi từng hớp từng hớp uống xuống.

Tôi lẳng lặng đứng sau lưng anh không gây một tiếng động nào, nhận ra bộ dạng im lìm uống bia của người này lại có thể gợi cảm đến nhường vậy — tôi thật thích tấm lưng rộng kia.

Thật ra vẻ bề ngoài của Dữ Tương không thua kém gì Dữ Đình cả, nhưng tất cả ánh sáng hào quang lại bị che giấu hết.

“Nửa đêm lọ mọ uống bia, không sợ bác Vinh bắt được ư?”

Anh ta hoảng sợ, đứng lên xoay người, thấy là tôi, bèn cười gượng, “Ra là cậu.”

Tôi quan sát bờ mi của anh đang cực lực che giấu nét ưu sầu ủ ập bên dưới.

Phải rồi, đang trong tình cảnh tranh đấu quyền lợi với em trai mà không có cách để xoay sở, thấy không lo lắng sao cho được.

“Em hơi khát, nên trộm xuống đây, định đến bếp tìm chút nước.”

“Thật có lỗi, bọn tôi sơ suất quên nói cho cậu tử lạnh trong phòng đặt ở dưới tủ đầu giường. Aish, đấy là thiết kế hồi trước của tôi đấy, kết quả là làm cho khách chẳng bao giờ tìm thấy tử lạnh.” Anh thực áy náy mà nói ra sai lầm của mình.

Lúc ấy, tôi chợt thấy người này thật sự thú vị lắm.

Giơ ngón tay ra, cướp lấy bia trong tay anh.

Chăm chăm nhìn thẳng vào mắt anh, rồi đặt môi lên nơi anh đã tiếp xúc miệng uống qua để mà uống.

Anh mở to hai mắt, có điểm không biết phải làm sao, điều này làm tôi sung sướng khe khẽ khích bật cười.

Cố ý phóng một ánh mắt quyến rũ về phía anh, tôi hỏi, “Thật sự không chịu làm hướng dẫn viên du lịch cho em sao, đi ra ngoài dẫn em giải khuây một chút cũng không được à?”

Rất nhiều nhân vật trong thương giới đã bị hạ gục dưới ánh mắt này của tôi. Vinh Dữ Tương làm sao có thể chống đỡ.

“Tôi...” Anh ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, “Ngày mai tôi có...”

“Ai bảo là ngày mai? Cổng nhà Vinh gia buổi tối không được phép mở chắc?” Tôi kiên quyết kéo tay anh mà đi.

Người con trai này cứ như chưa từng trải sự hấp dẫn của đàn ông, phản ứng thật sự là lóng ngóng.

“Ăn mặc như vậy sao?”

“Chẳng lẽ pháp luật Hồng Kông cấm không cho mặc áo ngủ ra đường?” Tôi kéo tay anh, cứ thế đi thẳng ra cổng, bắt anh phải lôi xe thể thao của anh ra.

Tiện tay chỉ bừa một nơi nào đó trên bãi đỗ, Dữ Tương không còn cách nào khác phải lái xe chở tôi đi.

Xe được bảo dưỡng rất khá. Chạy êm ru mà vận tốc lại nhanh cực.

Tôi mở toang cửa sổ, để gió đêm ù ù lùa vào.

Vinh Dữ Tương vừa nắm vô lăng, vừa bó tay nhìn sang tôi, “Mất hết nhiệt điều hòa đấy.”

Tôi ngoảnh lại, tỉnh bơ nở nụ cười.

Anh lập tức đổ mắt tới tận mang tai, thu hồi lại ánh mắt đặt về mục tiêu phía trước.

Không biết vì cái gì, tôi lại nổi ý muốn dụ dỗ người ta.

Cái tên thành thật này, chưa từng hưởng qua tư vị của đàn ông phải không?

Tôi mở ra vạt áo ngủ lỏng lẻo, để cho gió tự do mơn trớn trên khuôn ngực.

Tiếng phanh chói lọi tức khắc vang lên, xe chúng tôi suýt nữa thì đâm vào cái cây bên đường.

“Cậu... Cậu...” Anh khó thở mà trợn trừng với tôi.

“Em làm sao? Chẳng lẽ pháp luật Hồng Kông cấm ở trên xe không được lộ ngực?” Tôi nhướn mày vặn lại.

Anh ngó tôi một hồi, lấy lại tỉnh táo, lại trở về dáng vẻ bình thản, hiền hòa như lúc đầu, “Cài lại áo đi, cậu sẽ bị lạnh đấy.”

Ghét nhất là sức hấp dẫn của tôi bị kẻ khác thờ ơ.

Tôi đột nhiên túm lấy cổ áo anh, cả người chồm lên.

“Dữ Tương, chưa từng thử với đàn ông à?” Vừa nói vừa hướng vào lỗ tai anh mà hà hơi.

Hay thật đấy, em trai muốn dụ dỗ tôi, tôi lại đi dụ dỗ anh trai cơ.

Anh muốn đứng lại không đứng lên được, bèn cau mày, “Tôi không phải đồng tính.”

“Ha, chứ anh nghĩ cả anh và em đều là thế sao? Nhưng mà cứ chơi một tí đi, trào lưu mới của thế giới mà, xã hội thượng lưu ai mà chưa từng vui qua chứ?”

Tôi vốn chẳng ưa những kẻ cổ hủ, nếu mà gặp phải khẳng định sẽ đi hần lên bờ xuống ruộng. Chỉ riêng cái anh thật thà này tôi lại thấy hài hước lắm, không kìm lòng được mà muốn trêu ghẹo anh.

“Hôn em đi.” Tôi ra lệnh cho anh.

“Lý do?”

“Vậy thì anh lý do gì mà muốn thế rồi còn đi theo em? Lại còn mặc áo ngủ?”

“Đừng có ngang ngược như vậy.” Anh nhìn đến cánh môi tôi hé mở hướng lên, hàng lông mày đen đậm nhíu lại thành một đường.

Không hiểu nổi anh đau đầu vì hành động của tôi, hay là đang giãy giụa giữa lý trí và phóng đãng đang ồ ập trợn lẫn.

Tôi cương quyết nhìn anh.

Những điều cấm kỵ, thường thường là do những người cực kỳ câu nệ, cực kỳ truyền thống, cực kỳ ngoan ngoãn, cực kỳ hướng nội làm ra.

Mà Vinh Dữ Tương chính là điển hình của kiểu người này.

Ban đêm, gió mát như vậy, quần áo như vậy, lại còn tôi đầy ắp kinh nghiệm biết cách tỏa ra hương vị cơ thể, Vinh Dữ Tương sẽ không thể cưỡng lại được đâu.

Quả nhiên, anh ta cúi xuống, nhẹ nhàng hôn tôi.

Tôi cười.

Lại gây chuyện xấu nữa rồi, hấp dẫn kéo luôn cả đại thiếu gia nhà Vinh luôn luôn tuân thủ triệt để các quy tắc xuống tận vực sâu, ông già nhà tôi ắt phải tự hào về tôi lắm đấy.

Nụ hôn của Dữ Tương thật dịu dàng, không có quá nhiều kỹ thuật, làm cho người ta muôn phần dễ chịu.

Cảm giác chân thật quá đổi.

Nghe được tiếng cười của tôi, anh hỏi, “Em cười gì?” Người này thật sự là quá ngây thơ, sau một nụ hôn, giọng nói tràn đầy yêu chiều, âm vực trầm thấp khiến cho lòng người vương men say, khác hoàn toàn những kẻ hôm nay vẫn còn ăn nằm cùng một giường, ngày hôm sau đã có thể tỏ vẻ chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“Anh thích em không?” Tôi rướn đầu hỏi.

Anh nhìn tôi, thực chân thành trả lời, “Thích.”

Tôi cười nhạt, “Anh biết em được bao lâu? Mới có một phút đồng hồ mà đã có thể thích một người?”

“Ừ, một giây.” Anh nói, “Vừa nhìn thấy em bước vào Vinh gia, anh đã muốn được ngắm nhìn em thật nhiều. Chỉ là vì ngại.”

Tôi phì cười một tiếng, không thể tưởng được người con trai chất phác này lại nói ra được những lời lẽ như thế.

Nơi một khoảng tối đen ở ven đường, tôi nằm trên ghế xe tự cởi bỏ áo ngủ.

“Vuốt ve em đi.”

Anh hỏi, “Vuốt ve thế nào?”

Tim của anh đập rộn như trống dồn, miệng lưỡi khát khô.

“Chỗ đây.” Tôi cầm lấy tay anh, đặt ở thân dưới của tôi.

Anh như thể bị rần rần, vội vàng rút tay về.

Tôi cười đến rung người không thể ngừng được.

“Hôn em.”

Anh thật vâng lời, cúi hạ thân mình xuống cẩn thận phủ lên môi tôi.

“Thật sự thích em ư?”

“Ừm.”

“Thích bao nhiêu?”

“Không biết nữa.”

Tôi thích cảm giác trần trụi níu bám trên người anh. Vinh Dữ Tương vô cùng cường tráng, xoa nhẹ tấm lưng rộng phẳng của anh, rồi luồn tay vào bên trong lớp áo ngủ.

“Thích em chạm vào anh như vậy không?”

“Thích.” Anh như một đứa trẻ học tiểu học, hỏi gì đáp nấy, hơn nữa lại rất giản đơn và rõ ràng, tuyệt không lừa dối.

Tôi biết sức mê hoặc của mình đã tỏa ra rồi, lại cộng thêm cả thứ ở dưới quần nữa.

Đoán chừng thời gian, rồi chịu khó suy nghĩ chút ít, ước lượng trung bình mỗi đêm đều có thể cân bằng được.

“Dữ Tương, gọi tên em.”

“Sinh Sinh...”

“Gọi nữa đi.”

“Sinh Sinh, Sinh Sinh, Sinh Sinh...”

Dưới màn đêm, tôi cười vui vẻ tựa thể Dương quý phi tái thế.

Im lặng không một động tĩnh, trở lại Vinh gia.

Sáng sớm ngày hôm sau, vừa xuống lầu đã thấy cha con nhà Vinh quây quần cạnh bàn ăn.

“Chào buổi sáng, bác Vinh, anh Dữ Tương, anh Dữ Đình.”

Bác Vinh đẩy một bát cháo trắng tới, nói với tôi, “Chào buổi sáng, Sinh Sinh. Đáng lẽ kêu người gọi cháu xuống ăn sáng, mà Dữ Tương lại bảo cháu phải bay đường dài rồi, cứ để ngủ thoải mái một giấc, cho nên không đánh thức cháu dậy.”

Tôi như có như không liếc mắt về phía Dữ Tương, thấy anh vẫn nghiêm túc cúi đầu nhìn bữa sáng của mình, không khỏi thấy buồn cười, nhướn lên khóe miệng nói, “Anh Dữ Tương thật chu đáo. Cảm ơn anh nhiều, em ngủ rất ngon.”

Vinh Dữ Đình chồm vào, “Đúng đây, anh trai rất chu đáo. Sinh Sinh này, hôm nay cậu có kế hoạch gì, anh đưa cậu đi.”

“Không cần đâu ạ, ba em nói tới Hồng Kông rồi thì phải chăm chỉ học hỏi bác Vinh. Em thấy tốt nhất vẫn nên đến thăm Vinh thị với các anh đi.” Tôi tự trương ra một nụ cười mỉm, không để cho Vinh Dữ Đình nhìn ra được vẻ khinh miệt ẩn hiện trong ánh mắt.

Chậm chân rồi Vinh Dữ Đình à. Lần này anh trai anh đã nhanh chân đến trước.

Tôi ngó trộm sang quan sát Vinh Dữ Tương tao nhã, trong lòng bỗng dâng lên rất ngọt, dù vô số người rồi, dường như chưa từng được trải nghiệm cảm giác như thế.

Không đúng, kẻ nhanh chân đến trước phải là tôi mới đúng. Tôi cười thầm.

Ăn sáng xong liền đi tới công ty với cha con nhà Vinh. Trước mặt mọi người tôi bày đặt làm trò chỉ định phải ngồi xe của Dữ Tương.

“Ưa nhất kiểu xe này, ngồi vừa thoải mái lại vừa ổn chắc.”

Sắc mặt Vinh Dữ Đình biến thành khó coi hết sức, cười vắn vẹo giúp tôi mở cửa xe Dữ Tương.

Vinh Dữ Tương ngồi sau vô lăng, dờ khóc dờ cười.

“Làm sao, sợ em để lộ điều gì chắc?” Tôi hỏi.

“Là không nghĩ em lớn gan như vậy, không thêm sợ bọn họ biết được.” Quả nhiên, một đêm qua đi, đứa con ngoan ngoãn đã phải bóc ra lớp mặt nạ ngụy tạo.

Tôi khề hừ, “Càng né tránh thì càng bị nghi thôi, anh chẳng hiểu mưu kế gì cả.”

“Ừm, anh không hiểu.”

Người con trai đang lái xe mỉm cười, dõi đến đôi mắt tôi với sự dịu dàng lớn lao.

Chỉ ngồi cạnh anh có vậy thôi, mà lòng tràn đầy vui sướng lắm.

Tôi bối rối sờ sờ đầu, nói với Vinh Dữ Tương, “Anh biết không? Anh rất có thiên phú hấp dẫn người khác đấy.”

“Thật à?”

“Bởi vì anh vừa nhìn em thôi, tim em đã đập kịch liệt.”

Lời này nửa thật nửa giả, nhưng chừng như anh tin hết cả mười phần. Gương mặt đẹp trai hóa hồng đậm, vui vẻ liếc sang tôi một cái.

Tự nhiên mặt đỏ tim đập, không khỏi tưởng tượng đến cảnh anh cùng tôi mê đắm làm chuyện đó, đến lúc ấy liệu là cái tư vị gì đây.

Anh ngốc này, tối hôm qua cơ hội tốt như vậy, anh lại cố cố gắng chịu đựng không chạm đến tôi.

Tôi biết trong lòng anh đang bị vò nát dữ dội lắm, lại cảm động anh trân trọng tôi đến nhường vậy — tuy rằng cái lòng tôn trọng đó bản thân tôi chẳng cần. Hai người mặc áo ngủ không có giải quyết vấn đề mà ai về phòng người nấy, khác hẳn với vài ba nụ hôn nóng cháy lúc trước chỉ càng làm cho tình huống thêm tệ hơn.

Kết quả, báo hại tôi trần trọc vật vã nguyên một buổi tối, mắng lên mắng xuống Vinh Dữ Tương đáng yêu mỗi tội bảo thủ.

Đúng là lần đầu tiên đụng phải chính nhân quân tử mà.

Tới công ty, liền vào văn phòng Vinh Dữ Tương.

Bài trí đơn giản, hai chồng giấy tờ cao cao trên bàn làm việc.

Tôi ngó quanh quất, chưa đến hai giây đã tường tận Vinh Dữ Đình ném hết giấy tờ nhè nhàng sang cho ông anh trai thật thà của hắn. Dợm bước lên lật qua loa vài tờ, đã thấy hoàn chỉnh hết rồi, trên đó còn đầy đủ nét chữ nắn nót phê chỉ thị của Vinh Dữ Tương.

Người này thật ra đâu có ngốc, làm việc rất cẩn thận mà.

“Văn phòng của cha ở tầng trên, còn văn phòng Dữ Đình thì ở bên cạnh.” Dữ Tương đóng cửa lại, cười với tôi.

“Định nhắc nhở em đừng có hành động thiếu suy nghĩ ở chỗ này đó à?” Tôi cố tình nheo mắt quan sát anh.

Dữ Tương cười xấu hổ, bước đến đứng bên cạnh tôi.

Tôi biết anh muốn gần gũi tôi, lại không có cái dũng cảm làm cái việc lén lút, đành hít một hơi, cầm tay anh đặt trên thắt lưng mình.

Bàn tay được dẫn dắt lập tức dính sát vào thắt lưng tôi, dính sát tới độ tựa hồ mãi mãi cũng chẳng buông ra nữa.

“Dữ Đình luôn ức hiếp anh sao?”

“Nó là em mà, làm anh không thể không nhường nhịn.”

Tôi bèn cười nhạo, “Sớm muộn gì anh cũng bị hắn nuốt chửng, đến lúc ấy tha hồ mà biết em mới chẳng trai.”

Gương mặt phong nhã của anh vẫn như cũ, thấp đầu thở một luồng hơi vào cổ tôi, “Cũng là Dữ Đình, nó được sinh ra trong gia đình giàu có, làm gì còn cách nào khác.”

Thế là chợt tôi nhớ tới một câu chuyện về một gã hòa thượng sắp bị sói ăn đến nơi rồi mà vẫn còn thương con sói đối bụng.

Anh ngốc...

Không thể tin được tôi lại sinh hảo cảm với một ông anh ngốc.

Ước chừng một ngày, tôi đứng trong văn phòng Dữ Tương trông anh bận tới bận lui.

Thư ký của anh cũng vạ lây theo cái khổ của anh, ôm giấy tờ ra ra vào vào, như thể một con vạ không ngừng bị người ta quay vun vút.

Mà Vinh Dữ Đình bên kia lại bất chẳng thấy động tĩnh gì, bất quá tôi nghĩ tuyệt đối không phải đang còng lưng làm việc như Vinh Dữ Tương đâu.

“Cha đang gọi lên họp, em đi không?”

Quen giữ rịt anh ở yên trong tầm mắt tôi, tôi thế mà lại gạt đầu với mấy trò hội họp tôi chúa ghét.

“Thì đi, tương lai em cũng được coi như là cổ đông mà.”

Nắm tay Dữ Tương, vừa ra cửa đã chạm mặt Vinh Dữ Đình cũng đi từ hướng khác tới.

Thoáng thấy tay hai bọn tôi, Vinh Dữ Đình hơi hơi biến sắc mặt. Kể này, chỉ sợ quen thói gì cũng phải hơn anh trai, đối với chuyện không thể câu tôi được tới tay sẽ rất là tức giận.

Đi vào phòng chủ tịch của bác Vinh.

Bác Vinh vào thẳng vấn đề, “Giấy báo đấu thầu xây dựng mới mà Chính phủ mới gửi, các con đã xem chưa?”

“Con xem rồi, vừa vận các kỹ sư của bên ta mới hoàn thành xong việc.” Vinh Dữ Tương mau mắn tranh lời.

Tôi dòm sang Dữ Tương, mới nãy anh vừa hỏi thăm rõ ràng tình hình qua điện thoại, hắn cũng nắm chắc chắn được chuyện này.

Ai dè anh nói, “Việc này giao cho Dữ Đình là rất ổn, nó rành rẽ với mấy chuyện xây dựng mà.”

Món công trình kiến trúc làm ăn béo bở đó, vì sao rành rành thừa sức vẻ vang trước mặt bác Vinh, thế mà lại không chịu mở miệng.

Tôi lên bầu chặt tay anh. Chả trách anh bị người ta hiếp đáp.

Dữ Tương im lặng để mặc cho tôi bầu.

Lại ngoái qua nhìn đến bộ dáng uy phong của Dữ Đình, nhất thời tôi cảm thấy cái mặt hắc đáng giận vô cùng.

Sau một hồi hợp hành, toàn là nghe Vinh Dữ Đình thổi phồng kế hoạch của hắn.

Tôi khó chịu ra mặt mấy lần liền, sau cùng cũng kiên trì xong được hết.

Trở lại văn phòng Dữ Tương, câu đầu tiên tôi đã bóp chặt, “Tại sao anh không nói gì? Anh không thạo những chuyện này thật à?” Bàn anh nhiều công văn phê chỉ thị như vậy, mọi thứ đều tỏ rõ anh quả thực là người có năng lực.

Anh nói, “Sinh Sinh, em không hiểu đâu.”

“Ồ, thế anh nói đi, em không hiểu chỗ nào.”

Anh nói nhỏ, “Anh là con nuôi. Anh không phải con ruột của cha. Con ruột của cha chỉ có Dữ Đình thôi.”

Tôi ngỡ ngàng.

Những nhà giàu có luôn luôn ẩn chứa rất nhiều bí mật, mà trong những bí mật đó lại có rất nhiều sự thật bị che giấu và lấp liếm.

Nhưng với cá tính trầm ổn như anh, lại phun ra bí mật này với một đứa mới quen được có hai ngày như tôi, có điểm làm tôi không chấp nhận được.

“Việc này, ngay cả Dữ Đình cũng không biết.” Dữ Tương cười khổ, “Nó một lòng xem anh là đối thủ của nó, căn bản không biết anh chẳng tính cùng nó ganh đua.”

“Vậy thì vì lẽ gì lại tiết lộ cho em?”

Anh cười, “Anh không muốn em vì anh mà bức xúc.”

Phải lắm. Tôi quả thật vì anh mà bức xúc.

Chuyện công ty đều là do anh lo liệu, hưởng thụ thành quả lại thuộc hết về Vinh Dữ Đình.

Nói như thế, đại thiếu gia của Vinh gia có khi trong tương lai ngay cả một xu tiền của Vinh gia để giắt túi cũng chẳng được chia cho một đồng.

Nhìn bộ dáng con bò già [1] chịu đựng nhằn nhục của anh, tôi lại càng thêm bức xúc.

“Tại sao không tranh?” Tôi cắn môi, “Con nuôi cũng có quyền thừa kế cơ mà.”

Anh hít hà một chút, vẻ không tán thành nhìn tôi.

Dốt đến bậc này, từ xưa đến nay luôn phải gặp kết cục đáng buồn mà thôi.

Có tôi ở bên cạnh anh, tất nhiên không thể để cho Dữ Tương rơi vào nông nổi thê lương như thế rồi. Tôi tự coi mình là anh hùng cứu giúp kẻ cơ nhỡ, âm thầm siết chặt bàn tay.

Khi làm trắc nghiệm tâm lý, tôi đều được phán là tuýp người nhạy cảm, dễ xúc động. Tôi nghĩ là đúng.

Chỉ là, vì một Dữ Tương đáng yêu lại ôn thuần như vậy, một lần xúc động này, nói không chừng đối với kế hoạch nhà tôi cũng là có ích.

Mà chưa kể đến lợi thế của tôi, sinh ra ở hoàn cảnh như vậy, bạn không thể không cương quyết đương đầu cho được mà.

Đại kế quyết định, tôi bắt đầu trở thành một công thần khai quốc[2] — công thần khai quốc của Vinh Dữ Tương.

Nếu làm công thần, đương nhiên cần phải bố trí lực lượng hậu phương trước đã.

Đêm đó, tôi gọi điện cho ông già nhà tôi.

“Ba, đấu tranh nội bộ Vinh thị, ba áng chừng kết quả thế nào?”

“Còn thế nào gì nữa. Vinh Dữ Đình đã chắc mẫm ngồi trên cao rồi còn gì.”

“Ồm ~ Con muốn giúp Vinh Dữ Tương.”

“Hửm? Lý do?”

Ông già này nữa, cả thiên hạ chỉ có lợi nhuận mới có thể làm rung động được ông. Tôi bèn nói, “Vinh Dữ Đình xảo quyệt, Vinh Dữ Tương trung hậu. Ba là cổ đông, chả lẽ không muốn một chủ tịch ở chung để chịu một tí sao?”

Về phần người trung hậu có thể dễ dàng khống chế được là điều dễ hiểu, không nhất thiết phải nói ra.

“Vinh thị là thế gia, con cho là con lộn xộn được cái gì?”

“Ba tạm thời cứ đứng ngoài xem vui đi. Nhưng mà lúc nào cần dùng tới đặc quyền cổ đông, ba phải giúp con đó.”

Ở đầu dây bên kia ông già không lên tiếng. Tôi biết ông đã bị chọc đúng chỗ rồi.

Nói không chừng kế hoạch thâm tóm Vinh thị, đã được xoay xoay viết thành giấy tờ, gọn ghẽ trong tay ông.

Điện thoại xong, tôi nằm ngửa trên giường.

Lòng hăng hái trong nháy mắt bùng lên cao ngất, tôi tự rõ có một việc hệ trọng phải làm.

Đá văng Vinh thị khỏi bàn tay đang nắm giữ của Vinh Dữ Đình, đưa người con nuôi Vinh Dữ Tương ngồi lên ngai vị.

Chẳng biết tại sao, thật sự muốn giúp Dữ Tương.

Lẽ nào đã yêu người này rồi?

Tôi lắc đầu quây quậy, cuộc đời chưa từng thử yêu một ai nhanh như thế, điều này không có khả năng.

Ấm áp còn vẩn vít quanh hông, tôi nhớ đến Dữ Tương sáng nay đã ôm thắt lưng tôi một hồi lâu trong văn phòng.

Thôi ~ Cứ coi như vì tương lai Hoàng gia chúng tôi đi, dấu sao cũng đầu tư kha khá vào Vinh thị rồi. Để Dữ Tương làm chủ, sau này ắt sẽ sung sướng hơn là phải qua lại với Vinh Dữ Đình.

Tự tìm cho mình một cái cớ, rồi cuộc bình yên đi vào giấc ngủ.

Nửa tỉnh nửa mê, bỗng nhiên cảm nhận được động tĩnh.

Tôi bừng tỉnh.

Mở mắt ra, đã thấy ngay Dữ Tương ngồi ở đầu giường, dịu dịu thấy mình rõ hết sức.

“Là anh à ~” Tôi vỗ vỗ trái tim bị sợ suýt nữa bắn vọt ra khỏi ***g ngực.

Anh nói, “Ừ anh.” Cúi đầu nhìn tôi, mỉm cười, “Anh không ngủ được, nhớ ra có lẽ em muốn uống nước, bèn qua xem em thử.”

“Em khóa cửa phòng cơ mà, đêm hôm khuya khoắt anh cạy cửa xông vào hỏi người ta khát hay không khát à?”

Anh ngượng ngùng bảo, “Anh có chìa khóa.”

Tự dưng tôi thấy anh đẹp trai lắm, cái tính thích quấy rầy người lại quấy lên, thế là nở nụ cười đến là phong tình vạn chủng, “Ra là đã sớm chuẩn bị chìa khóa, tiện cho trộm hương lén ngọc với khách Vinh gia ha ~” Rồi nâng chân lên vắt qua vai anh, trông đến anh bị cạ kê luống cuống.

Dữ Tương xoay nhìn ánh mắt tôi như thể muốn ăn tôi vào trong bụng, cử chỉ lại vẫn giữ lễ như cũ. Anh bắt lấy chân tôi, nhẹ nhàng thả lên lên giường, còn đắp lại chăn cho ngay ngắn, “Cẩn thận cảm đấy, điều hòa của Vinh gia thường mở hơi lớn.”

“Em có lạnh đâu ~” Cố ý lại thò cái chân trắng nõn tinh xảo ra, trước cặp mắt trơ trùng của anh, xoay xoay lắc lắc.

Anh bắt đắc dĩ lắc đầu, cầm lấy chân tôi một lần nữa nhét lại vào chăn.

“Dữ Tương, anh thích em thật à?” Vấn đề này dường như đã hỏi, có điều hỏi lại nữa thì cũng đã sao.

“Thích, thật đấy.”

Tôi phát hiện ra, mình yêu giọng nói của anh lắm.

“Em muốn làm việc với anh.”

“Ừm, với thân phận em, hoàn toàn có thể tham dự những hội nghị hành chính của Vinh thị.”

“Em muốn anh dẫn em đi chơi khắp nơi.”

“Chờ anh hoàn thành công việc thành công, sẽ cùng đi với em.”

Nói chuyện hơn nửa tiếng, tôi ngáp, chớp chồn mi mắt.

Dữ Tương đứng dậy, khẽ khàng hôn lên trán tôi.

Tôi ngay cả mắt cũng lười mở, kéo vạt áo ngủ của anh, đưa miệng anh tiến đến bên môi mình.

Nụ hôn mang theo hơi thở của Dữ Tương, lan tràn tận trong cổ họng.

Dịu dàng lại thông thả, như là dòng suối dài hiền dịu, lướt lơ lướt trôi qua sỏi đá bên bờ.

“Ngủ đi.” Anh thấp giọng, ở bên tai tôi nói.

Tôi ngủ thật say.

. / .

Chú thích:

1. Con bò già ý chỉ người chất phác, cần mẫn, chăm chỉ, nói chung là đức tính của người nông dân Việt Nam =)
2. Công thần khai quốc chỉ những đại thần có công lớn với triều đình phong kiến, đặc biệt ở giai đoạn mới lập quốc hoặc ở thời kỳ trung hưng của một triều đại.

2. Chương 2

Tỉnh lại, nghe được cả tiếng chim hót.

Ai ai cũng nói Hồng Kông là thành phố xi măng cốt thép, chim chóc, hoa hoét, côn trùng hay cá đều đã biến mất hết.

Nhưng biệt thự Vinh gia nằm bên lưng chừng núi, phong cảnh thanh vắng lại tuyệt đẹp, có cả người giúp việc chuyên nghiệp lẫn người làm vườn chăm nom, thiết nghĩ nghe được tiếng chim cũng không có gì là lạ.

Nhân sinh trăm vẻ, kỳ thật tiền là quan trọng nhất rồi, ngay cả có nghe thấy tiếng chim hót hay không cũng liên quan đến tiền tài.

Không biết vì cái gì, sáng nay chỉ nghe có vài tiếng chim hót thôi, liền nhớ đến nhiều thứ chán ngán như vậy.

Tôi lắc lắc đầu ngán ngẩm, đứng dậy khỏi giường.

Chọn ra một bộ Tây trang màu trắng từ tủ quần áo, cố ý để cho Dữ Tương đang chờ bên bàn ăn phải sửng sốt tôi thật đẹp.

Tương tượng đến dáng vẻ anh nhìn thấy tôi, ngại ngừng lại nhẩn nại, tôi đứng trước gương bật cười.

Người trong gương dáng cao dong dỏng, mặt mũi đẹp dễ xuất sắc, từ đầu đến chân không chỗ nào giấu giếm nổi khí phách của một công tử thế gia văn nhã.

Vinh Dữ Tương, anh thật phúc mà, ngay cả em cũng bắt đầu hâm mộ anh.

Tự sướng chán chê xong, bèn đi xuống lầu.

Những thế gia giàu có Hồng Kông tựa hồ đều có gia quy nghiêm ngặt, thói quen sinh hoạt cũng thành khuôn khổ. Cha con nhà Vinh quả nhiên đã tập hợp đủ bên cạnh bàn ăn.

“Bác Vinh, chào buổi sáng ạ.” Tôi cao giọng chào hỏi bác Vinh, ánh mắt lại nhắm thẳng sang Dữ Tương, cố ý nhấn nhá ở cầu thang một lát, để cho anh thấy được rõ ràng cách ăn mặc chăm chút ngày hôm nay của tôi.

Ba người đồng thời ngẩng đầu, ánh mắt tập trung về chỗ tôi hết.

“Sinh Sinh, hôm nay diện vậy, không phải hẹn bạn gái đấy chứ?” Mở miệng sớm nhất chính là Vinh Dữ Đình. Cái vẻ hần nhìn tôi cứ như đang ngắm nhìn bảo vật hiếm có của thế giới, đáng tiếc lại chỉ ném cho tôi cảm giác lông lá rụng rời hết cả.

Chỉ có Dữ Tương tao nhã hòa ái như thế, gật đầu bảo, “Lại đây ăn cái gì đi. Cậu ở nước ngoài nên thành thói quen thật ra không hề tốt. Bữa sáng nên ăn đúng giờ.”

Chẳng thấy anh phản ứng há to mồm hay lúng túng nào cả, không khỏi chùng xuống thất vọng, nụ cười trên mặt cũng bay biến, đi tới kéo ghế ra ngồi.

“Sinh Sinh, ba cháu tới qua gọi cho bác, nói hy vọng bác sắp xếp cho cháu một chức vị, để cháu thực tập một thời gian, làm quen với các hoạt động kinh doanh buôn bán. Bác nghĩ, cháu còn trẻ, tạm thời làm giống Dữ Tương, Dữ Đình, xử lý nghiệp vụ đối ngoại, ý cháu được không?”

Ông già quả nhiên hành động tốc độ, nhanh như vậy đã mở xong cửa vàng cho tôi.

Tôi khiêm tốn đáp, “Bác Vinh, cháu vốn không hiểu gì cả. Vinh thị dù sao cũng là công ty lớn, sao có thể để cháu lung tung đi vào cho được? Thế này đi, để cháu đi theo anh Dữ Tương trước đã, làm trợ lý cho anh ấy, học được bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Bác Vinh nể mặt cho tôi một chức vị, trong lòng lại đau đầu phải nhét một kẻ lơ ngơ được nhờ vả rồi vào làm.

Nên nghe tôi nói vậy, lúc này yên lòng, ngoài miệng lại bảo, “Hầy, Dữ Tương sao có thể so được với cháu.” Khoe khoang hai câu với tôi xong, vội vàng vòng vo chuyển đề tài, tránh cho tôi đổi ý.

Dữ Tương quay qua liếc mắt sang tôi một cái, tựa hồ muốn nói em lại quậy rồi.

Tôi liền lanh lẹ giả bộ đứng đắn, ngó lom lom vào đồ ăn sáng.

Vốn được đồng ý danh chính ngôn thuận đi theo Dữ Tương, bữa sáng này hẳn phải ăn ngon lắm mới đúng.

Buồn một nỗi là tôi chọn sai vị trí, ngồi thẳng mặt với Vinh Dữ Đình. Trong suốt bữa ăn, hẳn liên tục ngẩng đầu nhìn chăm chăm tôi, cặp mắt kín đáo lóe sáng, lại hại tôi mấy lần liên suýt đổ cả sữa đậu nành vào bát cháo trắng.

Kể này chẳng phải tốt đẹp gì cho cam đâu.

Ăn xong bữa sáng, mọi người đều đến công ty, tôi dĩ nhiên là ngồi vào xe Dữ Tương.

Vừa lên xe, Dữ Tương chưa vội nổ máy đi ngay, mà nhào qua bên tôi mỉm cười, “Hôm nay em đẹp thật, tí thì anh ngã luôn ra khỏi ghế.”

Nghe anh xu nịnh một câu, liền quên bég luôn chút ít không thoải mái nho nhỏ lúc sáng.

Tôi hừ một tiếng, mím môi cười cười.

“Sinh Sinh, anh muốn hôn em.”

“Vậy anh còn chờ gì mà không hôn?”

Thế mà anh lại thành thật hỏi, “Em có cho không?”

Vì sao lại để tôi chạm phải khắc tinh bậc này cơ chứ?

Tôi than thở một tiếng, cả giận nạt, “Không cho!” Đoạn quay ngoắt mặt sang một hướng khác.

Anh im lặng khổ sở sau đó một lúc lâu, dường như không nghĩ ra được lý do tôi phát giận. Thế là đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, khởi động ô tô.

Tức giận chờ xe trở vào trong hầm đỗ xe của Vinh thị, gạt tay Dữ Tương ra vùng vắng đi vào thang máy.

Dọc cả đường anh chỉ cẩn thận đi theo, chỉ sợ tôi nhất thời cáu bẳn, không để ý gì mà đâm sầm vào cửa thang máy mất.

Hai người đứng trong thang máy trống không, tôi trừng mắt càng nhìn anh lại càng giận.

Không hiểu duyên cớ gì một chuyện bé xiu vậy thôi mà thành ra phát hỏa, nhưng nếu sau này anh vẫn cứ tệ ngắt như thế, thật thà chẳng khác nào con trâu, cổ hủ như cụ kỵ tổ tiên của tôi ấy, thì sau này tôi đi theo anh biết sống thế nào giờ?

Trời ạ, sao lại nghĩ đến cái chữ “sống” buồn cười này cơ chứ?

Cửa thang máy vừa mở, tôi nổi giận ùng ùng bước ra.

Vừa mới rẽ phải, bóng một vật thể cao lớn đập ngay vào mắt.

“Coi chừng!”

“A...”

Phanh chân không kịp, bị đâm cho cái trán đau quá.

Chết giãm! Tôi không có đập vào cửa thang máy, mà lại đập vào cái tủ đựng giấy tờ đang trên đường vận chuyển cơ.

Cái tủ chết cha chết mẹ này định chuyển đi đâu thế hở?

“Sinh Sinh, em có sao không? Cần gọi bác sĩ không?” Dữ Tương vọt ngay ra trước mặt tôi, xem xét cái trán của tôi.

Nhân viên đang khuân vác cái tủ sợ tới mức ăn nói cà lăm, “Rất xin lỗi, rất xin lỗi, là tôi không cẩn thận.”

Đến lúc làm được cả buổi rồi, mới hay hóa ra cái tủ này là dành cho trợ lý mới tôi đây.

Chỉ có thể cười khổ.

Đứng lên phụng phịu một lần nữa, vẫn một mực ngó lơ Dữ Tương, để anh đành phải lút cút đi đằng sau mình.

Lúc vào trong phòng làm việc, anh giữ chặt cổ tay tôi.

“Sinh Sinh...” Vừa khổ não lại vừa bất đắc dĩ gọi tên tôi, “Tội cùng em tức giận chuyện gì?”

Tôi chả muốn nói.

Tức giận vô duyên vô cớ, ngay cả bản thân tôi cũng tự biết là chẳng nói được.

Cho nên tôi nghiêm mặt.

Khuôn mặt dịu dàng của anh giờ phút này lộ vẻ lo lắng, thở dài quay lưng đi.

Nhất thời không nhìn được mặt anh, trong lòng tôi chợt lạnh, đang định giận dữ lôi kéo sự chú ý của anh.

Thì bỗng nhiên anh xoay người lại, một tay gắt gao ôm lấy tôi.

Tôi thể mới biết khí lực của anh nhiều cỡ nào.

Đầy cõi lòng, đầy thần trí, đều là phủ ngập hương vị của anh.

Khoảnh khắc bị anh hôn, rõ ràng phát hiện người này không có ngây thơ như tôi nghĩ.

Nếu có thể hôn thiếu gia Sinh Sinh tôi đây đến hôn hấp cũng không thông thuận được, chắc chí ít cũng phải có không ít tình nhân đầu nhĩ?

Còn chưa kịp ghen, tôi đã bị rơi xuống vực sâu của Dữ Tương rồi.

Khi nụ hôn kết thúc, thư ký của Dữ Tương vừa vận xuất hiện.

Ôm theo cả chồng văn kiện cao ngất ngưỡng, làm tôi liên tưởng tới đồng sách tham khảo cao cao lúc bọn tôi phải chuẩn bị đề cương để làm luận văn.

Dữ Tương ngồi xuống, rút một tờ xem, rồi nói với bà thư ký, “Khiết Nhi, cậu Hoàng từ hôm nay là trợ lý đặc biệt của tôi, chị đi chuẩn bị cho cậu ấy mấy đồ dùng làm việc cần thiết nhé.”

Thư ký tuy rằng tên gọi “Khiết Nhi” đấy, nhưng đã là một người đẹp hết thời rồi [1]. Ngay cả một điểm của Từ nương[2], chị ta cũng chẳng bằng nổi, chút ít hấp dẫn cũng chẳng có, vừa thấy đã biết là kiểu người cả đời cầm cúi làm việc mà không được thăng chức, có lẽ là gu hợp nhất của con bò già như Dữ Tương.

Khiết Nhi đáp một tiếng, hướng tôi lễ phép cúi đầu.

Dữ Tương còn bảo, “Khiết Nhi, cậu Hoàng tuy trên danh nghĩa là trợ lý của tôi, nhưng cậu ấy là thế giao của Vinh gia, chỉ tạm thời ở đây học hỏi, chị nhớ báo cho nhân viên cấp dưới đối xử lễ độ với cậu ấy.”

Tôi trông đến nét mặt nghiêm trang của anh, lòng lại ngọt lịm, không khỏi bắn về phía anh một ánh nhìn mê hoặc.

Người này ah~ tưởng tôi cũng hiền lành như anh ấy, chỉ sợ tôi bị ức hiếp.

Nói làm trợ lý, cũng không thể không làm gì cho được.

Tôi liền ngã vào ghế sofa, cẩn thận xem một lượt công văn Dữ Tương đã phê chuẩn.

Văn kiện nhiều như vậy, anh lại phê rất mau, thường thường còn ghi thêm chỉ thị trên đó nữa. Tôi cứ ngỡ làm việc khẩn trương như vậy ắt phải có sai sót, nên ngồi kiểm tra cho anh.

Dè dặt là càng xem càng thêm bội phục, cứ nhiên không tìm ra một chỗ bị nhầm lẫn nào.

Đôi khi gặp phải những chỉ thị anh phê mà không rõ, anh còn dừng lại giảng giải cho tôi, từ địa hình công trường, cấu tạo và tính chất của kết cấu đất đai, đến cả mối quan hệ trong quản lý cấp cao của Chính phủ, vì sao phải áp dụng sách lược như vậy, cẩn thận tỉ mỉ rành mạch.

“Hồi trước Vinh thị có làm một tòa công trình hành chính cỡ lớn, vì sao lại chọn tường sần?”

“Năm đó vấn đề này anh đã tham khảo rất nhiều chuyên gia, tường trơn tuy được ưa chuộng hơn, nhưng tường ngoài của công trình kiến trúc phải hợp với điều kiện kết cấu, hình thái lẫn thích ứng kiến trúc, soạn ra rất nhiều phương án rồi, cuối cùng mới chọn tường sần.” Dữ Tương cũng không ngẩng lên, nói đáp án cho tôi biết.

Tôi không yên lòng mà gật, “À...”

Năm đó Vinh thị nhờ thiết kế tòa nhà quy mô lớn này mà giành được giải thưởng lớn về kiến trúc, trở thành công nghiệp kiến trúc đứng đầu Hồng Kông, lên TV nhận thưởng cũng là Dữ Đình.

Thật không công bằng.

Thành tựu ngày hôm nay Vinh thị có được, rốt cuộc có bao nhiêu phần là dựa vào Dữ Tương kiếm ra?

Tôi nhìn người này bị hãm trong đồng công văn vây quanh như đang chiến đấu hăng hái, không khỏi có điểm đau lòng. Bèn đứng dậy đi đến bên cạnh anh.

Biết thừa ánh sáng lẫn độ ẩm văn phòng là vừa đủ, không thể chảy mồ hôi, mà vẫn đưa tay rờ rờ trán anh ấy.

Thanh nhã lại hiểu thuận, đối với khuôn mặt đẹp trai ấy, tôi càng ngắm càng yêu.

Anh thả bút, bất chợt nắm gọn tay tôi vào trong lòng bàn tay mình, khẽ hỏi, “Gi vậy? Trông em có vẻ bị mất hứng?”

Tôi nhặt cười, thuận thế ngồi lên trên đùi anh.

“Đừng như thế, Khiết Nhi có thể vào bất cứ lúc nào.”

“Anh đó...” Tôi chủ động hôn anh, trong lòng thầm nghĩ cách giúp anh đối phó với Dữ Đình, đoạt lấy Vinh thị.

Ai vì Vinh thị mà đổ mồ hôi. Ai mới xứng đáng có được Vinh thị.

Vì thế, nghiêm túc trở lại, đem tất cả tinh lực, trợ giúp Dữ Tương lần này.

Dù có được chiều quá hóa hư, tôi cũng xuất thân từ đại thương gia mà ra, giờ toàn lực xuất ra, lập tức trong vài lần hội nghị của Vinh thị giúp Dữ Tương liên tục lập được công.

Kỳ thật anh vốn đã sớm lập công lao rồi, chỉ là trước giờ cứ để kẻ khác ăm công mãi thôi.

Tôi sẽ không như thế, giành công lao là sở trường của tôi, thậm chí ngay cả Vinh Dữ Đình cũng không phải đối thủ.

Dữ Tương hỏi, “Sinh Sinh, em như vậy là không nên, hại Dữ Đình xuống đài không được, sao phải tranh với nó làm gì?”

Tôi trợn trừng mắt, bất mãn cực độ với cái thói không chịu tiến thủ của anh ấy, “Vinh Dữ Tương, mọi thứ của anh đều tốt, chỉ có điều quá lương thiện. Ở chốn thương trường, đừng nói anh em, cả cha con vợ chồng cũng không được phép lung lay vì tình cảm, anh phải mau mau học được điều đó đi, nếu không sau này muốn đứng vững cũng chẳng nổi.” Tiếp theo là giáo huấn anh một tràng lý luận người không vì mình, trời tru đất diệt[3].

Thậm chí còn liệt kê cả một lượng lớn ví dụ những kẻ tàn nhẫn thật sự bên cạnh, ngoan độc đến độ cực kỳ gian trá, cực kỳ thâm hiểm.

Dữ Tương cười lắc đầu, “Sinh Sinh, em có thể nói không ngừng suốt cả một tiếng, không thấy khát nước à? Lần họp sau, báo cáo của anh nhờ em đứng lên trình bày thì tốt quá.”

Tôi mém như tức giận đến té xỉu.

Trời đất chứng giám, Hoàng Sinh tôi cả đời chưa bao giờ từng vì một ai đó như vậy.

Đối với Dữ Tương, thực sự là nghiệt đời trước còn thiếu nợ gì.

Liên tiếp vài lần khiến cho Vinh Dữ Đình không được đoạt công như nguyện, lại bắt Dữ Tương lộ mặt với ngoại giới.

Thậm chí các bên môi giới còn đưa tin —— “Kỳ tích của đại công tử Vinh thị trong thương giới, quyền thừa kế Vinh thị lại có thêm vấn đề mới để thảo luận” đăng ngay đầu đề dây báo kinh tế.

Khi Dữ Tương tham dự tiệc rượu giới thượng lưu, cũng có không ít người tiến lên bắt chuyện.

Không ngại trở mặt với Vinh Dữ Đình, nâng Dữ Tương lên, cũng coi như đã có hồi đáp.

Vinh Dữ Đình đối với thái độ của tôi càng ngày càng hậm hực, nhìn thấy tôi liên hận không thể xé tôi thành bụi tro, nhất thời lại nổi lên cả mười phần *** ý.

Lúc ăn cơm với hân cứ như đang ngồi trên đồng lửa. Thế là tôi bèn buộc Dữ Tương phải thường xuyên đi sớm về trễ, tận lực không phải ăn cơm ở Vinh gia.

Chuyện với Dữ Tương vẫn rất ngọt ngào, anh còn hay im hơi lặng tiếng nửa đêm lại đến ngồi ở đầu giường trông tôi, có đôi khi tôi tỉnh thì cùng anh hôn nhau, tán chuyện phiếm, có đôi khi không tỉnh, liền cứ thế mà trôi qua đi.

Một hôm tỉnh lại, yết hầu tắc nghẹn, đầu cũng ong ong đau.

Dữ Tương qua gọi tôi dậy, bắt gặp tôi bút rứt nhích tới nhích lui trên giường... vội tới gần hỏi, “Sao thế? Sinh Sinh, ốm à?”

“Khó chịu quá...” Tôi cố ý thều thào.

“Đừng sợ, anh gọi điện mời bác sĩ đến ngay đây.”

Đang trong bụng cười sung sướng, chợt nhớ ra việc quan trọng, “Hôm nay phải ký hợp đồng với công ty Rita Anh quốc cơ mà, anh còn không mau đi đi.”

“Em bị ốm, sao anh có thể bỏ mặc em được?”

Trời ơi, cái anh này sao mà ủy mị thế.

Giờ cũng chẳng phải phim văn nghệ nhiều tập gì, chắc là do tôi tới đến lại đá văng chần đi bị điều hòa làm cảm, còn gì nữa đâu mà.

Hợp đồng này đã tổn hao anh vô số tâm huyết, có thể mang lại lợi ích khả quan cho Vinh thị trong năm tới, sao lại có thể không đi cho được?

Nếu nhượng lại cơ hội này cho Vinh Dữ Đình, trên hợp đồng ký tên hắn, mồm hắn lại chẳng sướng quá mà cười ngoác cả ra ấy chứ?

“Đi nhanh nhanh! Ngàn vạn lần đừng để bị muộn. Ày, không cần lo cho em! Lẽ mề quá, thật đáng ghét.” Đánh loạn tống được anh đi, tôi tự nhắc điện thoại gọi bác sĩ.

Bác sĩ riêng của Vinh thị hiệu suất làm việc cao, chẳng mấy chốc đã thấy đến, xem xong bệnh cho tôi, bảo tôi thè lưỡi ra để chẩn, rồi cười nói, “Thiếu gia Sinh đừng lo, cảm nhẹ thôi, có khi còn có thể tăng hệ miễn dịch.”

Ông bác sĩ nói chuyện rất khôi hài, lấy thuốc cho tôi. Lại nhiệt tình làm cuộc kiểm tra lần cuối nho nhỏ toàn thân cho tôi nữa, lúc bấy giờ mới xách hộp thuốc rời đi.

Tôi vừa dợm nhắc chân chọn quần áo mặc, đã thấy chuông điện thoại kêu.

Đoán ắt là Dữ Tương, quả nhiên là anh ấy.

“Sinh Sinh, bác sĩ đến chưa? Sao rồi?”

“Cảm nhẹ thôi ấy mà, còn tăng sức đề kháng được nữa.”

“Chắc chắn là do em lại đá chần. Đúng là tật xấu, tới qua rõ ràng anh đã đắp lại xong xuôi chần cho em rồi, như thế nào anh vừa đi là em lại đá...”

“Được rồi được rồi! Ký hợp đồng chưa?”

“Ký xong rồi, anh phải về công ty một lát, chiều nay có người bên Đài Loan đến.”

“Biết rồi. Em đi kiếm cái gì ăn đã.”

Để điện thoại xuống, vào toilet.

Thay quần áo xong đi ra, tôi ngạc nhiên bàng hoàng.

Trong phòng có một người, cư nhiên là Vinh Dữ Đình không ngờ tới nhất.

Đáng ra lúc này, hắn hẳn là phải ở công ty chứ?

Ghét thật, thích chết hay sao mà dám ngồi ở giường của tôi?

. / .

Chú thích:

1. Khiết Nhi = người trẻ trung đẹp đẽ, thanh khiết.
2. Từ nương tức Hậu phi Từ Chiêu Bội của Nam triều Lương Nguyên Đế Tiêu Trạch.

Trung Quốc có câu thành ngữ “Từ nương bán lão, phong vận ưu tồn” (Từ nương già rồi mà vẫn đa tình). Câu thành ngữ này chính là xuất phát từ chuyện trăng hoa của bà ta.

Theo “Nam Sử” thì Từ Chiêu Bội là một phụ nữ sắc nước hương trời, là cháu gái của Thái úy nước Tề, con gái tướng quân Từ Hiện nhà Lương. Bà ta lấy Tiêu Trạch khi ông hãy còn là Tương Đông Vương chứ chưa lên ngôi Hoàng đế.

Chuyện “vượt rào” của bà, nếu xem xét dưới góc độ khoa học ngày nay thì do bị ức chế, không thỏa mãn chuyện gối chăn, dám chọn cách chế giễu chồng để phát tiết nỗi chán chường. Tiêu Trạch bị hỏng một mắt nên có biệt danh là “Độc nhãn long” (Rồng một mắt).

Từ Phi khi đến với chồng thường chỉ trang điểm một nửa mặt, lấy lý do là ông một mắt, chỉ nhìn một bên. Từ Phi nghiện rượu, thường uống say rồi nôn mửa ra long bào của chồng. Tiêu Trạch chịu không nổi, dần dần xa lánh vợ, quay sang vui thú với những cung tần mỹ nữ khác.

Khi đã được tự do một mình một cung, Từ Phi bắt đầu tìm kiếm tình nhân. Đầu tiên, bà ta kết với Trí Viễn – một đạo sĩ có máu phong lưu ở chùa Diêu Quang, Kinh Châu; sau đó bà vờ đến Trâu Quý Giang – một mỹ nam nổi tiếng trong triều.

Lúc này Từ Phi đã là một phụ nữ trung niên nên Trâu có một câu nói khá nổi tiếng được ghi lại trong sách cổ: “Chó Bách Thực tuy già vẫn đi săn, ngựa Tiêu Dụ tuy già vẫn là tuần mã, Từ nương tuy già vẫn đa tình”.

Đó chính là điểm xuất phát điển tích “Từ nương bán lão...”. Về sau Từ Chiêu Bội còn hẹn hò với một thi nhân tên là Hạ Vi ở một am ni cô để mây mưa.

Những hành vi đó của Từ Phi dần dần lộ ra, Lương Nguyên Đế không dung thứ nên quyết trừ bỏ. Nhân cơ hội một cung phi bị chết, vua lấy cớ vụ cho Từ Phi hạ độc thủ vì ghen rồi bức bà phải tự vẫn.

Từ Phi buộc phải đâm đầu xuống giếng, Lương Nguyên Đế vẫn chưa hết căm, bèn sai vớt xác lên đưa về quê bà trả, gọi là “xuất thê”. Chuyện “vượt rào” của Từ Chiêu Bội đã kết thúc một cách bi thảm như thế.

3. Người không vì mình, trời tru đất diệt

Theo cách nói của triết học, chính là vạn vật (kể cả người) đều phải coi bản thân mình là giá trị trung tâm, nó là tiền đề và cơ sở để hình thành và phát triển trật tự xã hội; nếu ngược lại, thì trật tự xã hội cũng sẽ không còn nữa.

Có rất nhiều cách hiểu và cách giải thích khác xoay quanh câu này, trong đó còn có thể hiểu là: “Người không vì âm đức của bản thân, trời tru đất diệt” hoặc “Mình không vì người, trời đất sẽ tru diệt hẳn...”

3. Chương 3

Giờ phút này nắng hè ngoài cửa sổ, tự dưng cực kỳ chói chang.

Tôi bị hắt dùm chầm chầm, lại bỗng thấy rét buốt, bấy giờ mới thấm thía điều hoà Vinh gia mở lớn thật sự.

“Dữ Đình, anh không đến công ty à?” Tôi đứng bên cửa toilet hỏi hắt.

.

Hồng Kông dù sao cũng là xã hội pháp luật, chắc không đến nỗi ban ngày ban mặt diễn ra hành động phạm tội nào đâu ha?

Mà cũng chưa chắc, biết đâu tôi lại bị dính phải 1% hiếm hoi còn lại.

Dữ Đình cười lạnh, “Khó được dịp anh trai để cậu ở nhà. Cơ hội tốt thế này sao không tận dụng cơ chứ?”
Nguy rồi ~ Tôi chỉ hận cửa toilet cách cửa phòng xa quá, không thể lần lần chạy qua.

“Nói thế cứ như gặp em là khó lắm vậy, chẳng phải em vẫn ở nhà anh đó ư?”

“Tiếc là ngày nào cậu cũng trốn tránh anh. Anh thật không hiểu, sao cậu phải đối nghịch với anh làm gì. Anh cũng đâu có làm gì đắc tội cậu.” Dữ Đình đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt tôi, “Cậu đã lên giường với anh trai rồi?”

Không rõ có gì, hôm nay hần mặc đồ thể thao.

Còn tôi thì vừa mới thay đồ Tây màu đen trắng thơm.

Nếu động thủ, chỉ e bộ quần áo vương vীu này sẽ làm tôi mệt đây, hành động sẽ không tiện.

“Anh trai làm cậu phê ở trên giường lắm?” Hần hỏi ra cái vấn đề hạ lưu này, còn giả bộ phong lưu.

Tôi bật cười, “Chưa từng nghe có người em nào lại nói về anh trai như thế, thế mà anh còn được tạp chí bầu là một trong TOP 10 nhân vật thượng lưu cơ đấy.”

Dữ Tương thật sự trân trọng tôi, cho tới giờ chưa hề đòi hỏi một điều gì cả. Có điều cũng không cần thiết phải nói cho một kẻ như Dữ Đình.

Hần vươn tay nâng cằm tôi, “Anh cũng có thể làm cho cậu rất phê.”

Tựa như bị rần rần, tôi rút tay hần ra khỏi, dùng lực đẩy mạnh hần.

“Anh coi chừng đấy, đây chính là nhà anh.” Tôi hét lớn, hy vọng có thể gọi đến người giúp việc của Vinh gia.

Dữ Đình thì khùng khục cười, “Giúp việc nhà bọn anh từ khi còn nhỏ, chưa bao giờ mó đến việc riêng tư của chủ nhân. Dù cậu có kêu đến nát họng đi chẳng nữa cũng chẳng ích gì đâu.”

Không khỏi thầm hận biệt thự Vinh gia xây ở ngay lưng chừng núi rợp cây là cây, tuyến đường cũng là thuộc tư nhân của Vinh gia.

Dữ Đình bước lên trước, chụp lấy hai cánh tay tôi khoá ra sau.

Tôi thật sự phát giận rồi, từ khi sinh ra tới nay chưa từng phải chịu vũ nhục đến vậy.

Trình tiết là chuyện nhỏ, thể diện mới là chuyện lớn.

Nếu để cho người khác biết thiếu gia Sinh bị kẻ ngoài ép buộc, về sau móc đầu ra mặt mũi để gặp người đời?

“Vinh Dữ Đình, anh điên rồi sao?” Tôi kêu to, hai tay bị áp ở sau lưng, đành phải lay phải lay trái đầu tránh né cái ép hôn của hần.

“Sinh Sinh, cậu thật không hổ tiếng tăm, trời sinh mê hoặc người.” Từ miệng hần khen ngợi còn chẳng bằng chó má, háo sắc len đầu lưỡi vào trong.

Tôi hung hăng cắn hần một nhát, hần lại chẳng lấy làm ngần ngại, tiếp tục dùng cái lưỡi dính máu làm bẩn môi tôi.

“VINH DỮ ĐÌNH, MÀY ĐIÊN RỒI SAO?”

Đột nhiên hét lớn một tiếng, vang vọng lưng núi Vinh gia.

Bất quá người hét không phải là tôi, mà là người khác.

Hốc mắt bác Vinh gần như vỡ cả ra, kinh hãi đứng ở cửa phòng.

“Cha?” Vinh Dữ Đình hoảng sợ, cơ hồ bắn như thun nã ra khỏi người tôi.

Cảm tạ trời đất! Tôi lén lút thở phào một hơi thật lớn, lạnh lẽo ngó đây xem kịch vui.

Vinh Dữ Đình trấn định xong, chợt dạ ướm hỏi, “Cha không phải ở công ty ư? Sao lại...”

Một bàn tay bạo liệt đánh bay lời của hắn.

Lòng tôi trầm trở âm mộ, không thể tưởng tượng được thân thủ bác Vinh ngẫu chừng ấy.

Vinh Dữ Đình bị đánh cứ như cây cà ướt rượt sương, ôm mặt không ho he chữ nào.

Bác Vinh thì giận đến phì phì thở, mặt mũi tái xanh tái tím.

Tôi mong chờ ông ấy đuổi xừ thằng mất dạy này ra khỏi Vinh gia luôn đi, nhân tiện lập di chúc cho Dữ Tương kế thừa tất cả tài sản.

“Sinh Sinh, cháu... cháu ổn không?”

Tai tiếng bên ngoài của tôi, hình như bác Vinh cũng có nghe lảng máng. Tuy rằng ông ấy thân thiết thăm hỏi tôi, thần sắc vẫn cứ ẩn chứa nghi ngờ. Chắc là nghĩ Dữ Đình có lẽ bị tên bại hoại tôi đẩy mỗi chài rồi.

Tôi nghiêm mặt, giả vờ thương tâm như là Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành[1], sau rồi nín khóc, chùng giọng bảo, “Bác Vinh, chuyện này đừng nhắc lại nữa, ba cháu về sau còn phải đối nhân xử thế. Bây giờ cháu dọn hành lý về Pháp ngay đây.” Đoạn xoay người mở tủ quần áo.

Con của ông ta gây ra sự tình bậc này, sao dám để tôi về nhà? Lại chẳng sợ tôi nhào đến trước mặt ba tôi khóc lóc kể lể? Chuyện mất mặt này mà bị lan ra, chỉ sợ cổ phiếu Vinh thị lập tức đại ngã.

Ông ta bèn khấn trương ngăn tôi lại, “Sinh Sinh, việc này bác nhất định đòi lại công bằng cho cháu, không cần phải dọn, có chuyện gì cứ nói chuyện tử tế một lần.” Ông lại quay, tát cho Dữ Đình đang đứng chờ ra bên cạnh thêm một cái, quát, “Còn không cút xéo đi cho tao?”

Vinh Dữ Đình dữ dằn liếc tôi, liền xông ra ngoài.

Ha ha, loại sự tình này có cái gì mà công mới chẳng bằng cơ chứ? Lẽ nào lại bắt Vinh Dữ Đình chịu trách nhiệm? Có điều ông cũng giáng cho Dữ Đình mấy bàn tay, thế nên tôi cũng phần khởi không ít.

Hiềm nỗi Dữ Tương không có ở đây, không được tận mắt nhìn.

Bị bên Vinh gia an ủi mất cả buổi.

Bác Vinh hứa hẹn rất nhiều về đặc quyền ở Vinh thị, lại vì hành vi lỗ mãng của Vinh Dữ Đình mà giải thích đủ trò, còn từ việc này phân tích ra thôi rồi là các loại tiêu cực về tương lai sau này giữa Vinh gia và Hoàng gia nữa.

Cuối cùng tôi gật đầu, đáp ứng không tiết lộ chuyện này ra ngoài, coi như Vinh Dữ Đình thất tình, uống rượu say bày trò ngớ ngẩn. Cái cố này so với thời điểm con ông ta tỉnh táo còn đường hoàng hơn.

Thật ra tôi cũng đầu tính bỏ đi. Dữ Tương còn đang ở đây, tôi sao có thể nhẫn tâm ném anh cho thằng Dữ Đình súc vật được?

Đêm đó Dữ Tương trở về, tôi lôi việc này làm chuyện hài kể cho anh nghe.

Anh sợ tới mức biến đổi cả sắc mặt, cả kinh hỏi, “Dữ Đình cư nhiên dám gây chuyện như vậy ư?”

Tôi ngạo nghễ đáp, “Có gì lạ chứ? Chẳng lẽ sức hấp dẫn của em có mỗi mình anh nhìn thấy hay sao? Hứ ~”

Anh nhanh chóng ôm tôi vào lòng, “Anh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em, không để em xảy ra chuyện này nữa, không thể để em một mình ở nhà được.”

Buồn cười. Tôi cũng sẽ tuyệt đối không một mình ở đây đâu, nhất là khi không có Dữ Tương nữa.

Ánh mắt oán hận của Dữ Đình trước khi đi, tôi còn nhớ rõ mà.

Có thù thì phải báo. Tôi cũng là người như vậy thôi.

Vài ngày sau, Dữ Đình y chang mất tích, không hề chạm mặt với tôi, lúc họp thì cúi gằm.

Tôi không biết là hắn xấu hổ, hay là tiếp tục che giấu dã tâm. Cùng lắm bình tới thì tướng đỡ, cũng chẳng thêm sợ hắn giở trò.

Gần đây Dữ Tương tạo được tiếng vang, uy danh đại thiếu gia thăng lên không ít.

Chỉ có bác Vinh chừng như không vui cho lắm, đối với đứa con bỗng nhiên phát lên thế này, sắc mặt không hề tốt tẹo nào. Kỳ thật cũng chẳng có gì là lạ, con nuôi tài giỏi hơn so với con ruột, sao có thể không khỏi lo lắng cho sự tình một đời về sau.

Người Trung Quốc ấy mà, họ thủ riết riết vào tư tưởng cốt nhục chí thân, máu mủ ruột rà.

Không phải thân sinh, sẽ không là thân sinh. Kể cả có nuôi nấng ai thì thân sinh vẫn luôn là tốt nhất.

Dữ Đình sa sút suốt nửa tháng, rốt cuộc chuyện làm bác Vinh khắp khởi, chính là công trình kiến trúc lần trước đã được Chính phủ phê duyệt.

Mà thực tế công lao trong đó có không ít của Dữ Tương, nên cũng chẳng thể nhiều lời.

Vì thế giữa hội nghị, bác Vinh khen nức nở Dữ Đình, quả thực là khen cho Dữ Tương xem.

Dữ Tương ngồi cạnh Dữ Đình, mỉm cười với hắn, ánh mắt mừng rỡ như cây cối thanh thuần trong gió xuân, lại chẳng khiến Dữ Đình thấy hảo cảm.

Dữ Tương, sao anh lại ôn hòa thiện lương như vậy? Bọn chúng đều là sài lang cướp đoạt trí tuệ của anh, áp bức sức lao động của anh, mà sẽ không trả bất kỳ thù lao gì cho anh hết.

Tôi bức xúc thay cho Dữ Tương. Anh bị vây trong một trận chiến không hề có công bằng.

Mà trọng tài — cha của anh ấy, lại chỉ vì sự xuất chúng của anh ấy mà sinh ra kỳ thị.

Buổi tối choàng tỉnh, lại thấy Dữ Tương ngồi ở đầu giường.

Kim Mã Ngọc Đường[2], tựa hồ đã là cực hạn của hưởng thụ nhân sinh, vậy mà cảm giác còn không bằng một lần anh êm mềm như vậy ngồi xuống.

Tôi hỏi, “Sắc mặt không tốt, có phải mệt quá không? Nỗi gì mà phải khổ sai cho Vinh thị, tự dày khổ mình.”

“Anh đâu có tự dày khổ mình. Xem, chẳng phải em rất tốt với anh đó sao?”

Tôi vươn tay, nắm lấy tay Dữ Tương. Đã từ lâu, chưa từng thử qua tình cảm với một người đàn ông luôn giữ sự thuần khiết thâm sâu như thế.

Gần như ngàn ngàn cảm động.

“Dữ Tương, chúng mình là đứng cùng một phía, đúng không?”

“Sinh Sinh, không cần làm quá nhiều cho anh, anh sẽ không chịu nổi.”

Tôi cười, “Anh ngốc, em thích nhất là bộ dáng anh cứ ngốc. Một nơi như Vinh gia sao lại dưỡng được ra một con bò trung hậu như anh kia chứ?”

“Nếu anh không phải người như thế, sao có thể tồn tại tới tận giờ? Cha sao có thể chịu cho anh hỗ trợ Vinh thị? Trên đời chuyện gì cũng có móc nối với nhau, ai ai cũng đều có duyên có số. Giống như Dữ Đình, nó chính là rất may mắn. Chỉ tiếc quá cố chấp không chịu thua kém...” Dữ Tương hơi hơi thở dài, tựa hồ còn làm lan đi cả sự tiếc nuối của anh dành cho đứa em trai của mình ra xung quanh.

Tôi nghe ra máu chốt, gặng hỏi, “Dữ Đình đã xảy ra chuyện gì?”

“Dữ Đình gian lận quỹ công ty, biển thủ 2-3 triệu. Anh không biết lấy đâu ra tiền để bù cho nó cả, aish... Anh cũng không biết nên làm gì bây giờ. Nếu tin tức bị truyền đi, cổ phiếu Vinh thị thật không dám tưởng tượng.”

“Dữ Đình cũng gan gớm.” Tôi ngồi dậy, ôm lấy Dữ tương còn đang nhú mảy phiền não thay Dữ Đình, “Coi như bỏ đi thôi, mình gánh vác việc của mình, anh có lo mấy nữa cũng chả có tác dụng gì đâu.”

Anh gật đầu, “Ngồi dậy làm gì, vừa mới đỡ cảm xong, khéo lại cảm nữa. Biết thừa điều hòa nhà anh mở lớn lắm rồi lại còn.”

Anh đỡ tôi nằm xuống, đắp lại chăn cho tôi.

“Dữ Tương...” Thấy anh đi, tôi bỗng nhiên luyến tiếc.

Nhiều ngày thế rồi, anh vẫn chưa chạm vào tôi, thi thoảng chỉ có hôn nhau, thật sự làm tôi dục hỏa cháy đến khó chịu.

“Chuyện gì? Sinh Sinh.” Anh cúi xuống hôn lấy môi tôi.

Cả đời này, tôi chưa bao giờ phải mở miệng xin người khác lên giường của tôi, hôm nay làm sao chịu ngoại lệ?

Tôi khẽ cắn môi, “Không có việc gì.”

“Ừm, ngủ ngon nhé.”

Để lại trên trán tôi mấy nụ hôn nhẹ nhàng, rồi Dữ Tương mới rời đi. Tôi thấy anh kiểm tra cẩn thận mới đóng cửa, đoán là để ngăn Dữ Đình đêm hôm mò vào làm bậy.

Chờ Dữ Tương đi rồi, tôi nhòm người, cầm lấy điện thoại.

“Ba, là con này. Ngày mai xin những thành viên Hội đồng quản trị khác ra mặt kiểm tra quý Vinh thị được không? Con biết ba cũng là ủy viên quản trị, nhưng mà con không định để Hoàng gia ra mặt. Vâng ạ... Định là tìm ai đó tin được, cho dù phát hiện vấn đề cũng có thể lên giải quyết. Con biết rồi... Ba đừng lo...”

Bỏ điện thoại xuống, tôi khoai chỉ quay về giường nằm.

Tôi biết Dữ Tương chắc chắn sẽ không vui nếu anh biết là tôi làm, có khi còn vì thế mà cãi nhau to cũng nên.

Nhưng mà, tôi là vì anh ấy.

Tôi thật là vì anh ấy.

. / .

Chú thích:

1. Mạnh Khương Nữ hay Nàng Mạnh Khương là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn. Ngày nay, tại quận Sơn Hải Quan thuộc địa cấp thị Tần Hoàng Đảo của tỉnh Hà Bắc có miếu thờ Mạnh Khương Nữ.

cái này chú thích cho nó sum vầy thôi chứ biết mn cũng biết hết rồi =)

2. Kim Mã chỉ Kim Mã môn của triều đại nhà Hán, chỗ các bậc học sĩ chờ chiếu chỉ của vua đời Hán, còn được gọi là Kim môn.

Ngọc Đường chỉ Ngọc Đường điện, dinh thự của các quan hàn lâm.

Kim Mã Ngọc Đường chỉ sự vào triều đình làm quan, hoặc tài học ưu dị, phú quý hiển đạt.

4. Chương 4

Hiệu suất của ba thật là không có gì để mà phàn nàn. Hôm sau vừa đến công ty đã gặp ngay một bóng khách quý ở sẵn trong phòng, không hề xa lạ.

Quả nhiên là một thành viên Hội đồng quản trị khác của Vinh thị, cũng là một ông bác khác của tôi.

Tôi thấp thỏm Dữ Tương liệu có phát hiện, chỉ có thể làm ngơ không biết gì, tới văn phòng Dữ Tương.

Vừa mới cầm mặt vào trong đồng văn kiện, điện thoại trên bàn đã réo.

Tôi hơi hồi hộp.

Dữ Tương cần bản không biết sắp phát sinh chuyện gì, tùy tay nhắc điện thoại.

“Alô, tôi là Dữ Tương đây.”

Nghe xong một hồi, sắc mặt Dữ Tương đại biến, thỉnh linh đứng bật dậy, quăng ngay bút trong tay đi.

“Cái gì?... Được, tôi lên ngay.”

Anh vội vã cúp điện thoại, nhìn qua tôi đã giả bộ vô tội từ sớm rồi.

Tôi lo lắng hỏi, “Có chuyện gì thế, trông anh căng thẳng vậy? Thị trường chứng khoán có biến sao?” Cái gọi là lo lắng, dĩ nhiên cũng là giả vờ.

Thế mà anh vẫn không có ý giấu, trấn an tôi, “Không có gì đâu, dường như có người của Hội đồng quản trị đang làm việc trong phòng với cha, muốn gọi anh với Dữ Đình lên đàm chuyện.”

Anh cứ như con chim gõ kiến khê hôn tôi một chút, rồi vội vàng đi đến phòng bác Vinh.

Tôi cách một cửa chớp, cũng thấy Dữ Đình hớn hớn đi từ văn phòng ra, luống cuống chạy tới cửa thang máy, hẳn là vừa vụng vụng gặp Dữ Tương.

Haha~ Trong lòng thật là sướng.

Dữ Đình, anh gặp phải tôi, coi như không hay ho gì rồi.

Tôi chẳng giống Dữ Tương, ôn hòa thiện lương gì đâu.

Ngoan ngoãn đợi một lúc lâu, Dữ Tương mang sắc mặt tái nhợt trở lại văn phòng.

Tôi nghênh hỏi, “Rốt cuộc bị làm sao?”

“Bác Hạ tự nhiên đòi kiểm tra sổ sách...”

“A? Vậy Dữ Đình...”

Dữ Tương lắc đầu, suy sụp nói, “Anh không bao che được nữa, có biện pháp nào nổi đây? Làm anh đúng là không dễ mà, kiểu Dữ Đình nhìn anh, chẳng khác nào là anh dồn nó đến đường cùng.”

Tôi âm thầm nhạo hần lòng dạ đàn bà, ôm thắt lưng anh an ủi, “Quên đi, cũng may uỷ viên quản trị Vinh thị là bác Hạ đó, dù điều tra ra, tin tức chắc chắn cũng được ém lại. Chỉ cần Vinh thị vững chắc, Dữ Đình còn có cái gì để mà giận?”

“Dữ Đình nó là em trai anh.”

Tôi nói bóng gió, “Dữ Tương, nhân sinh trên đời, tại sao có thể không vì mình cho được. Khi mình đủ lớn mạnh rồi, mới có thể bảo vệ được người mình yêu thương. Trước khi nắm được mọi thứ trong tay, dù có gây chuyện gì cũng đều có thể tha thứ.”

Dữ Tương thực chất cũng sáng suốt khôn ngoan, tôi dè chừng anh nhận ra mình đang lén lút giở trò quỷ, thật cẩn thận trấn an anh cả ngày, lại còn chủ động hôn vô số, cuối cùng ngày cũng trôi qua.

Ba ngày sau, trong hội nghị hành chính của Vinh thị, chức vụ của Dữ Đình bị bãi bỏ, hủy hết tất cả đặc quyền của con chủ tịch.

Ngoài mặt nói là vì sai sót trong công tác, kỳ thật trong lòng ai nấy đều hiểu do đâu.

Vinh gia tìm hơn hai triệu, cẩn răng lấp vào lỗ hổng, bảo toàn đường lui cho Vinh Dữ Đình.

Bác Vinh lấy danh Dữ Đình tiếp nhận xử lý công trình Chính phủ đang dang dở, nhằm giúp Dữ Đình lao đao bảo trụ chỗ đứng ở Vinh thị.

Họp trở về, Dữ Tương nhẹ ầu yếm tôi.

Tôi cười hỏi, “Làm sao tâm tình tốt vậy?”

“Chuyện Dữ Đình cuối cùng đã nguôi bớt, tạm yên tâm được rồi. Chỉ cần nó chăm chỉ làm việc, cha rất chóng sẽ lại một lần nữa nâng nó lên.”

Tôi hừ lạnh, “Nào có dễ dàng thế.”

Ông anh trai tốt bụng vẫn còn hy sinh cho Dữ Đình y hệt dự tính, “Nếu công trình Chính phủ quy mô lớn kia thành công, coi như Vinh thị lấy công chuộc tội. Anh sẽ đi xin cha, kiểu gì chả được?”

Dời ơi! Bác Vinh hận không thể đổi chức của anh sang Dữ Đình, còn mượn anh đi xin xỏ hay sao?

Lúc này giữ anh lại, chẳng qua lợi dụng để che giấu tai mắt người đời mà thôi.

Ít nhiều đằng sau nào những oai phong một cõi, những Kim Mã Ngọc Đường, đều là dối lừa thâm độc, vong ân bội nghĩa, khó coi

~Tôi bảo, “Dữ Tương, sao cứ phải đặt nặng công ơn nuôi dưỡng của Vinh thị. Làm người phải nhẹ nợ một chút mới thoải mái.”

“Sinh Sinh, công ơn nuôi dưỡng của Vinh thị, cũng giống như tình cảm em dành cho anh, đều là những điều anh quý trọng nhất.”

Tôi âm thầm lè lưỡi. Nếu anh biết tôi đã thông tri ba tra ra sổ sách, không biết sẽ phản ứng thế nào.

Việc này trăm triệu lần không được để cho Dữ Tương biết.

“Hy vọng công trình đó của Dữ Đình nhanh chóng lập được thành tích.”

Tôi chẳng chân thành lắm mà phụ họa, “Ồ~ Hy vọng hần hăng hái một chút.”

Màn đêm buông xuống, tôi gọi điện thoại, bấm số người cha nuôi rất có bản lĩnh của tôi.

“Cha nuôi à, cha chưa ngủ phải không? Bên Anh giờ là ban ngày mà, cha nhớ?”

“Con ạ? Con khỏe, con đang ở Hồng Kông. Cha nuôi, có việc cần nhờ cha được không?”

“Một cái công trình của Chính phủ Hồng Kông thôi ạ... Vâng... Cái thầu công trình đó...”

Cúp điện thoại xuống, tôi lại ngọt ngào ngủ.

Mơ thấy Dữ Tương anh tuấn tự do đứng ở trước mặt mọi người, không ai sánh bằng anh.

Nhìn Vinh Dữ Đình bị đì không còn quyền hành gì ở Vinh thị, mọi thứ nhất nhất phải có chữ ký của Dữ Tương, trong lòng thật khoái.

Người trong Vinh thị không biết việc của Vinh gia, chỉ nói quyền hành nhất định sẽ không lọt vào tay nhị thiếu gia kém cỏi, không khỏi bắt đầu nhao nhao lộn xộn, khắp nơi đem phân phó của Dữ Tương trút hết cho Dữ Đình.

Dữ Đình uất đến nghiêng răng, có mấy lần trông thấy tôi và Dữ Tương, gần như có thể dùng dử tợn để mà hình dung về mặt hần.

Thế mà qua vài ngày sau nữa, hần cư nhiên lại bình thản, gặp Dữ Tương còn có thể chào hỏi, “Anh trai, sao đến sớm vậy. Văn kiện này của em đang cần anh ký tên.” Lễ phép giơ văn kiện tới trước mặt Dữ Tương, kiên nhẫn chờ ký.

Dữ Tương tất nhiên tỏ ra rất mừng. Sự chiều chuộng quá mức anh dành cho đứa em trai quả thực làm tôi không thể chịu nổi.

Nhưng càng làm cho tôi lo lắng hơn chính là thái độ biến đổi của Dữ Đình.

Đây chỉ có một khả năng, là bác Vinh đã tiết lộ thân thế của Dữ Tương cho Dữ Đình biết. Hơn nữa còn ném một cam đoan cho hần, rằng Dữ Tương tuyệt đối không thể chiếm đoạt vị trí người thừa kế của Dữ Đình.

Đâm ra tôi bắt giác bị nhứt chí, dù cho có chằm ngời biết bao nhiêu, chọc cho bác Vinh biết Dữ Đình hư hỏng tới độ nào, Dữ Tương tuyệt vời ra sao, ông ấy cũng vẫn lựa chọn Dữ Đình kế thừa Vinh thị.

Dữ Tương của tôi, đối với Vinh thị, Dữ Tương luôn tận tụy và trung thành, chẳng lẽ thật phải đợi tới mãi tận sau khi bác Vinh trắng tay.

Với tính cách Dữ Đình, hẳn thế nào lại dễ dàng tha thứ cho người anh trai tài giỏi hơn mình cho được? Kể cả là người anh trai ấy mãi mãi sẽ chẳng cạnh tranh với hắn cái gì cả, mãi mãi chỉ biết suy nghĩ vì hắn mà thôi.

Không được! Tuyệt đối không đồng ý.

Tôi bị vụ này làm cho long đong não óc, gầy đi trông thấy. Dữ Tương đau lòng thật sự, ôm tôi thủ thủ, “Sinh Sinh, rốt cuộc em làm sao mà không thoải mái? Em phiền não điều gì?” Quả thật coi tôi như đàn bà yếu đuối, khiến cho anh không biết phải làm sao.

Sự can thiệp của cha nuôi rất hữu dụng. Tôi nghe phong phanh công trình Chính phủ của Dữ Đình đã bị hỏng bét rồi. Ban giám đốc đều đưa kiến nghị, đòi bác Vinh phải công bằng, việc chung không thể sa việc tư, khai trừ Dữ Đình ra khỏi Vinh thị.

Dữ Đình không hay ho gì rồi. Người Chính phủ mà làm việc thì còn xấu xa hơn cả doanh nhân, cho nên hắn có bị ném đau khổ âu cũng là dễ hiểu.

Ai bảo anh đối đầu với Dữ Tương của tôi làm gì?

Ai bảo anh ức hiếp Dữ Tương làm gì?

Công trình gặp trục trặc này, làm cho cổ phiếu Vinh thị dao động trên diện rộng. Dữ Tương cuống quýt bận bịu tay chân mãi, mới ổn định hơn.

Thấy anh khổ cực như vậy, tôi tự nhiên cũng có chút bất an. Đặc biệt chú ý dịu dàng chăm sóc, lại liều mạng giúp anh phân ưu giải sầu.

Nói đến phân ưu giải sầu, đương nhiên phải dùng phương pháp chính bản thân.

Mạng lưới quan hệ của Hoàng Sinh, thủ đoạn tán tỉnh của Hoàng Sinh, nào có ai khắc chế được giống như Dữ Tương?

Cả vòng xoáy này, ai mà không phải danh nhân cơ chứ?

Hợp đồng, tin tức, đủ loại thứ người ta dốc hết công sức cũng không có được, tôi chỉ cần một ánh mắt, lại thêm vài cái hôn nửa thật nửa giả, cùng với cả thứ tình yêu ồm ồm.

Tất cả điều này, chỉ cần Dữ Tương kinh ngạc khi nghe tôi báo tin tốt cho anh ấy, cái biểu cảm ngạc nhiên lẫn xúc động ấy, đã là món hồi báo tuyệt vời nhất cho tôi.

Tôi ngộ ra, tôi đã thật sự yêu anh rồi.

Trời ơi, đã tự cảnh báo mình, đồng tính chỉ có thể là một trò chơi, tại sao lại thật lòng yêu một người đàn ông kia chứ?

Đành là cũng đã lên giường với rất nhiều người, nhưng vẫn thực khát vọng lần đầu tiên với Dữ Tương.

Khi tôi nói ý định này cho Dữ Tương, anh cư nhiên xấu hổ đến nổi mặt mày đỏ lựng.

Vinh gia dĩ nhiên không phải nơi tốt. Tôi cố tình chọn ngày Hoàng đạo, đặt sẵn ở một khách sạn không nổi tiếng nhưng lịch sự và tao nhã.

Nhấn thời gian, địa chỉ trên bàn làm việc của Dữ Tương, chính mình cười trộm đi trước.

Thả mình trong bồn tắm lớn, vui tới độ hát ư ử, tôi còn chuẩn bị mùi nước hoa mình thích nhất.

Hy vọng Dữ Tương sẽ thích mùi này.

Cố ý nói rộng áo ngủ đi ra, nhất thời sợ tới sững sốt.

Lần trước là ở Vinh gia, lần này là ở khách sạn.

Dữ Đình cứ như ma như quỷ, lại ngồi ở trên giường tôi.

“Anh đến làm gì?” Tôi vội kéo vạt áo ngủ lại, cắn răng hỏi.

Mà làm cho tôi khiếp hơn chính là, trong phòng không chỉ có một mình Dữ Đình, còn có mấy gã đàn ông bề ngoài lẩn vẻ mặt hết sức hung tợn đứng bên.

Chết thật. Vì muốn một tối nay hoàn mỹ, cư nhiên đặt một phòng nằm độc lập trên tầng cao nhất.

Bởi vì nghĩ đến da mặt Dữ Tương mỏng, nên thử đủ thiết bị cách âm rồi mới vừa lòng.

5. Chương 5

“Tôi đến làm gì?” Dữ Đình gay gắt hỏi lại.

Hắn vỗ vỗ cái giường tôi đã tự mình sửa sang, cười lạnh tiếp, “Cậu cho rằng tôi và cậu đến đây để làm gì? Đương nhiên là nếm thử mùi vị tên lẳng lơ nhà cậu rồi.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi đi về phía tôi.

Tôi sợ rúm người lại, vội vã tìm kiếm thứ vũ khí nào đó có thể bảo vệ mình.

Trời ơi, Dữ Tương anh đang ở đâu?

Ném mạnh khăn mặt ướt đang cầm trong tay vào mặt Dữ Đình, tạm thời ngăn trở tầm mắt hắn, tôi quay đầu bỏ chạy.

Ở kia có mấy thằng đô vật lưu manh, tất yếu tôi sẽ không đại đột mà chạy ra cửa.

Chỉ hy vọng có thể trốn vào nhà tắm đóng nhanh cửa lại, tranh thủ được ít ỏi thời gian kêu cứu.

Chỉ là, trời lại không theo ý tôi.

Đến khi bị ném lên chiếc giường mềm oặt, tôi chỉ có thể cười khổ.

Thì ra hôm nay nào phải ngày Hoàng đạo gì, mũi tên đã cắm phập vào tấm bia rồi còn đâu.

“Lẳng lơ!” Từ trên cao Dữ Đình mạnh bạo tát xuống tôi một cái, tôi bị đánh đến văng cả sang một bên, lại lập tức bị hắn túm về.

“Mày nghĩ rằng tao và mày không biết Dữ Tương ngày nào cũng chạy sang phòng của mày ư?”

“Mày nghĩ rằng tao và mày không biết thằng nào đã hại tao ư?”

“Từ khi mày đến, chưa có ngày nào tao được yên ổn!”

“Cái loại đi thỏa thấp hèn nhà mày!”

Hắn cứ một tát lại một tát đánh vào mặt tôi.

Mặt tôi sưng cả lên rồi, miệng đầy những máu, mắt lập lờ sao.

Bộ mặt Dữ Đình thực hung bạo, túm lấy áo ngủ của tôi.

“Dữ Tương có cái gì tốt hả? Hắn lên giường với mày chứ gì? Công phu của tao cũng không tệ đâu.” Hắn banh rộng hai chân tôi, áp tới, “Tao cũng có thể làm cho mày sướng muốn chết.”

Động tác của hắn rất thô bạo, quả thật xé rách tôi thành hai nửa.

Thân dưới gần như đau đến mất hết cảm giác.

Tôi gào thét giãy giụa, lại thành ra kéo những kẻ đáng sợ đang đứng xem kia tới.

“Không! Dữ Đình, anh dừng...” Tôi có trăm nghìn câu có thể uy hiếp hắn, đáng tiếc lại chẳng thể có khả năng thoát ra miệng.

Miệng của tôi bị lấp kín, rất nhiều tay sờ loạn trên người tôi.

Thân dưới trước sau đều không ngừng bị giày vò đau đớn.

Thô bạo.

Giữa cơn mê muội, cảm giác Dữ Đình rời ra khỏi bên trong tôi.

Kể xa lạ lập tức thay thế vị trí hân, đâm vào.

Lỗi tai tôi ong ong từng sóng nhiễu va chạm dồn dập, không nghe ra bọn chúng nói chuyện với nhau cái gì.

Tôi biết bọn chúng đang cưỡng ***.

Nói như thế, để không bị tố giác, Dữ Đình chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu.

Hắn sẽ biến Dữ Tương thành kẻ gánh tội thay sao?

Tôi không hề tức giận, thân thể rách rưới đột nhiên chấn động.

Trời ơi! Tờ giấy tôi nhả cho Dữ Tương, nếu Dữ Tương chạy đến sau khi tôi đã bị giết, thế thì...

“Không... Không...” Tôi cuống loạn lắc đầu, muốn đá văng gã đàn ông trên người ra.

Một cơn đau tê tâm liệt phế truyền đến.

Tôi không biết chúng đã làm gì tôi, có lẽ đã cho tôi một nhát dao chấm dứt rồi.

Dữ Tương, Dữ Tương thiện lương ôn hòa hiền hậu của tôi... Trước mắt tối sầm, tôi nhắm nghiền hai mắt.

“Sinh Sinh... Sinh Sinh...”

Giọng nói của Dữ Tương kéo tôi tỉnh lại.

Tôi mở hai mắt, cũng đồng thời thức tỉnh tất cả những vết thương của mình.

“Đau...” Yết hầu khô cạn đau như bị thiêu đốt. Tôi thốt ra được một chữ, lại phải nhúu tít hai đầu lông mày.

Khuôn mặt tuần tú dịu dàng như là thiên thần hướng lại gần tôi.

Tay tôi được Dữ Tương nhẹ nhàng nắm.

“Sinh Sinh, em tỉnh rồi?” Anh kích động đến nói năng run rẩy, lại bắt đầu tay chân luống cuống.

Cho dù là đau muốn chết, tôi cũng vẫn muốn cười, kết quả là khê động đến vết thương trên mặt, tức khắc kêu lên một tiếng đau đớn.

“Bị làm sao, có phải rất đau không? Nhất định là rất đau. Là anh không tốt, đáng ra anh nên về văn phòng sớm hơn. Là lỗi của anh, Dữ Đình nhét tờ giấy em nhả cho anh vào đồng giấy tờ, tới nửa đêm anh mới nhìn thấy. Đều tại anh hết, khiến em phải chịu khổ sở nhiều vậy...” Dữ Tương không ngừng giải thích, tôi chưa từng biết trong lòng một người lại có thể cất chứa nhiều á náy đến vậy.

“Dữ Tương...” Tôi gắng gượng gọi, “Em đau lắm, anh hôn em đi.”

Anh vội tiến đến, cẩn thận hôn tôi.

Kỳ thật khoe miệng tôi nhất định bị thương xấu xí vô cùng, vậy mà anh cẩn trọng khê khàng liếm.

Tôi nhắm mắt, an tâm đi vào giấc ngủ.

Hóa ra Thượng Đế cũng thật sự tồn tại.

Thời điểm Dữ Đình phá hủy tôi, Dữ Tương đuổi kịp tới.

Hơn nữa, anh không phải tới một mình. Khiết Nhi báo cho anh biết Dữ Đình từng ghé qua văn phòng, sau đó sốt sáng bỏ đi.

Vì thế, Dữ Tương dẫn theo một đoàn bảo an Vinh thị đuổi tới.

Phát hiện tôi bị cưỡng ***, đã hấp hối rồi.

Bác Vinh cũng đuối tới hiện trường, ông đánh gần chết Dữ Đình bị Dữ Tương chế trụ, lại vừa khẩn cầu Dữ Tương tha cho Dữ Đình một con đường sống.

Cảm kích thay đều là người của Vinh thị, quả thật có thể bưng đây được.

Thiên hạ nhiều lắm sự tình, bị tiền tài che giấu không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Dữ Tương không chịu, nhưng lại không thể không đối mặt với công ơn nuôi dưỡng của Vinh gia.

Anh bảo chờ tôi tỉnh lại, để tự tôi quyết định.

“Nói thế thì, tương lai của Dữ Đình, nằm ở trong tay em?”

Dữ Tương gật đầu.

Tôi hỏi, “Dữ Tương, anh hy vọng em làm như thế? Anh muốn em tha cho Dữ Đình sao?”

Dữ Tương trầm ngâm hồi lâu, mới cắn răng nói, “Nó dám hành động vậy, anh thật muốn tự tay cắt nghiêm nó. Nhưng mà... Nhưng mà...” Trên khuôn mặt hiền lành của anh lại xuất hiện vẻ không đành lòng.

Tôi thở dài.

Tôi bảo, “Được rồi, để em tự quyết định.”

Bác Vinh khóa tin tức quá đổi là nhanh, ông già nhà tôi vẫn đinh ninh là tôi đang thoải mái lắm.

Hôm nay tinh thần có tốt hơn, tôi bèn mời bác Vinh đến.

“Bác Vinh, mời ngồi.” Tôi tựa vào đầu giường, hướng tay về phía ghế sofa.

Ông ta thở hắt, chẳng dậy nổi sự già cỗi, ngồi xuống.

Tôi đưa tay lên vuốt thoáng trán mình.

“Bác Vinh, vết thương của cháu, bác sĩ nói sẽ bị để lại sẹo.” Tôi hơi hột mở lời, “Dữ Đình dùng dao lam và diêm quẹt rạch mặt cháu, ngay cả chuyên gia thẩm mỹ hàng đầu thế giới cũng không hồi phục lại được. Anh ta ý đồ muốn hủy dung cháu rồi chặt xác.”

Bác Vinh căng thẳng đến mức mồ hôi ướt đầm mái đầu, đó là đứa con duy nhất của ông ta, lòng dạ sao có thể không ngổn ngang cho được.

Tôi cũng là thiếu gia nhà có tiền có thế, lẽ dĩ nhiên sẽ chẳng thể bị ông ta mua chuộc rồi.

Chỉ cần thừa chuyện lên tòa án, đời Dữ Đình thế là toi.

Kể cả Vinh gia có nhiều tiền đến đâu chẳng nữa, cũng không còn cách nào. Trong cạnh tranh pháp luật thì hai nhà giàu có là ngang hàng nhau, huống hồ vụ này đầy đủ cả nhân chứng vật chứng.

“Cháu Sinh Sinh à, là lỗi của Dữ Đình, bác xin chịu bồi thường tất cả tổn thất.”

“Bác Vinh, bác cho rằng có thể bồi thường thế nào đây?” Tôi lạnh lùng tiếp lời, “Bác nghĩ loại bồi thường kiểu gì có thể làm cho cháu coi như chưa có gì xảy ra được cả?”

Ông ta nín bật.

Hành vi phạm tội đến vậy của Dữ Đình, cả đời ắt phải vùi thân trong tù ngục. Vinh gia có tiền, cũng giúp ích được gì cho cam? Mà vốn một cậu ấm như hắn, biếm thân vào tù là coi như đứt hết.

Trông đến bộ dáng thương tâm tuyệt vọng của ông ta, tôi biết, thời cơ đến rồi.

“Cháu có thể coi như chưa từng có chuyện gì, chỉ cần Vinh thị không thuộc về Dữ Đình.” Ông già đã dạy, bất cứ điều gì cũng đều có thể tận dụng được. Thương cũng đã phải chịu rồi, khổ sở cũng đã ăn, Dữ Đình ngồi tù, cùng lắm là hủ hê trong lòng, sao sánh được ích lợi thật sự khiến cho người ta phản chấn?

Bác Vinh kinh hãi ngẩng đầu.

Tôi chỉ nói, “Ký đi, chuyển nhượng tất cả cổ phần công ty Vinh thị trong tay bác Vinh cho người con cả Vinh Dữ Tương, cháu sẽ coi như đi dạo phố bị gặp cơn đờ, tỉnh lại đã thấy bị thương, một phen liên quan đến Dữ Đình cũng đều sẽ không có.”

Bác Vinh im lặng.

Chữ ký lần này, tất cả Vinh gia đều sẽ về tay người con nuôi Dữ Tương, Dữ Đình sẽ chỉ còn một ít bất động sản hẻo đến đáng thương và vài đồng còm côi gửi ngân hàng.

Tôi yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ông ta sẽ chấp nhận. Ông ta không có lựa chọn.

Mất đi Vinh thị, so kiểu gì cũng tốt hơn mất cả cuộc đời. Nếu ông ta yêu đứa con ruột duy nhất ấy, chắc chắn sẽ ký.

An tâm tĩnh dưỡng suốt mấy ngày sau.

Tôi ườn ra trên giường lẳng lặng xem TV.

“Chủ tịch Vinh thị – Vinh Bình, hôm nay phát biểu, chuyển nhượng danh nghĩa tất cả cổ phiếu Vinh thị cho người con trai trưởng Vinh Dữ Tương. Vinh Bình công bố, lần chuyển nhượng này là từ lúc tìm hiểu nội bộ, chuẩn bị cuộc sống trẻ hóa cho tập đoàn Vinh thị, mọi thủ tục luật pháp cũng đều đã...”

Tôi mỉm cười, sờ lên vết thương xấu xí trên trán.

Cửa phòng đẩy ra, Dữ Tương đi vào, ngồi ở bên giường tôi.

“Cha chuyển hết cổ phần công ty cho anh. Dữ Đình không được một cái gì cả.”

“Em biết rồi, vừa xem TV xong.”

Tôi nhẹ nhàng trả lời, ngược đầu lên, để cho nụ hôn của anh đọng lại ở trên trán.

Vết sẹo ấy, tôi biết Dữ Tương sẽ không bao giờ ghét bỏ.

Anh vẫn cứ như vậy mà hiền lành, cứ như vậy mà yêu tôi.

Vết thương trên người tôi dần dà đều lành lại, ngoại trừ cái trên trán.

Dù nom nó khá khó coi, nhưng cũng chẳng lấy làm để bụng. Vì rằng, tôi không định tiếp tục cái vòng lẩn quẩn đi tán tỉnh kẻ khác nữa, oai phong đã đủ, cần chi phải lẩn tránh vì vẻ bề ngoài. Với lại, tóc dài ra, vẫn che tốt được nó.

Vóc người tôi vốn đã chẳng phải vạm vỡ, mặt mũi đẹp, có thêm vết sẹo cũng chẳng bị coi là dữ tợn gì gì.

Tự an ủi thế xong, không thêm than vãn gì nữa, quăng cái vết thương trên trán đó sang một bên.

Bác Vinh xin về hưu, dọn về ở căn biệt thự tại Đài Loan.

Dữ Đình cũng rời Vinh gia, chẳng rõ đi đâu về đâu nữa.

Vinh gia đã thuộc về Dữ Tương rồi.

Thuộc về Dữ Tương của tôi.

Nghĩ đến đây, tôi chẳng dần lòng được mà hí hửng lắm.

Chỉ là, mới có mấy tháng ngắn ngủi, đã xảy ra nhiều chuyện đến vậy. Nhớ lại hồi đó ngoại giới coi thường Dữ Tương, bàn tán con cả của Vinh gia kém cỏi hơn nhiều so với đứa thứ, thật tức cười

~Bây giờ ngày nào Dữ Tương đều nhận được rất nhiều thư đưa đón, giữa cái rục rịch của xã hội thượng lưu cũng đồng thời lảng máng cả những thói thường.

Tôi gọi sang cho ba, báo với ông tôi mắc một chuyện nhỏ.

“Chuyện nhỏ mà phải gọi cho ba á? Sinh Sinh, nếu bị sao, đừng giấu ba làm gì.” Sự lo lắng của ông già khiến cho tôi hơi chút cảm động, dấu sao, bản thân bị cưỡng bức thật sự cần được người thân quen vỗ về mà.

“Không ạ, mỗi tội trán bị vẽ cho một nhát.”

“Cái gì? Mặt con á? Chỗ khác thì sao? Có bị thương không?”

Cảm động mà cảm động quá mà, ông già lai rai đến mức tôi thấy phiền, dở cả ngày, mới vát vả khuyên được ông khỏi cấp bách bay sang Hồng Kông thôi thôi.

Cúp điện thoại, lại nghĩ Dữ Tương không biết giờ đang làm gì.

Vươn tay về phía tủ đầu giường, định bụng gọi điện thăm Dữ Tương, ai dè sơ ý, làm rơi tung toé điện thoại xuống đất.

Sao lại cầu thả độ này nhỉ?

Tôi lắc đầu.

Cẩn thận bước xuống giường, nhặt điện thoại lên.

May mà giờ là nhà Dữ Tương rồi đấy, nên làm hỏng đồ cũng không quá bị áy ngại.

Tai nghe đã bị vỡ thành mấy miếng, tủ đầu giường cao như vậy, không biết có phải từ thiết kế của Dữ Tương không nữa.

Đang nhàn rỗi, tiện tay nghịch ngợm cái ống thăm thương, một cái linh kiện nhỏ lẫn lông lốc dừng trên bàn tay tôi.

Cái gì vậy nhỏ?

Tôi cầm lên nghiên cứu.

.

Ngắm nghsa hồi lâu, cư nhiên nhớ tới vật tương tự thường hay xuất hiện trên TV – máy nghe trộm.

Vốn dĩ tôi đặc biệt ưa thích phim trinh thám, trong nhà cũng hay táy máy mấy món đồ như vậy. Thiếu gia con nhà giàu, thằng nào mà chả có mấy cái sở thích riêng.

Tôi gờ lên, càng nhìn càng giống.

Cuối cùng xác định đó thật là máy nghe trộm.

Không thể nào?

Nghĩ ngay đến đầu tiên là tên Dữ Đình đánh giặc. Chẳng lẽ những cuộc đối thoại ngọt ngào mỗi đêm của tôi với Dữ Tương, đều bị hắn nghe lén hết?

Thằng biến thái!

Nhưng ngẫm lại, thấy không đúng.

Nếu Dữ Đình có thể nghe trộm được điện thoại của tôi, vậy liên lạc giữa tôi và ba, cha nuôi, có gì hẳn có thể không biết, để mà bị tôi tấn công trở tay không kịp.

Vinh gia đã mất về tay người khác rồi.

Bất giác tôi nghĩ đến một trường hợp nữa, sợ hãi toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Không, không đâu! Ngồi một mình trong phòng, tôi lắc đầu nguây nguậy.

Gắt gao nắm cái máy nghe trộm, tôi loạng choạng xuống giường chạy ra khỏi phòng.

Tôi muốn được sà vào lòng Dữ Tương, được nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh ấy, như vậy tôi sẽ không còn bị sợ hãi nữa.

Giờ phút này, tôi thật sự rất sợ.

Cả đời này, chưa từng lúc nào sợ hãi đến vậy.

6. Chương 6

Vội vàng khoác tạm chiếc áo khoác ngoài phủ lên bộ đồ ngủ, bước chân tôi như lửa đốt chạy nhanh trên đường lớn đến công ty Vinh thị.

Sợ có ai để ý đến sắc mặt tái nhợt của tôi, dọc chặng đường tôi cúi gằm mặt xuống đất.

Dữ Tương, em muốn anh ôm em, em muốn anh vỗ về em.

Em sợ lắm.

Văn phòng Dữ Tương đã được đổi, anh đã là chủ tịch Vinh thị rồi, đương nhiên sẽ làm việc trong phòng chủ tịch lớn nhất cao nhất trước kia của bác Vinh dùng.

Tôi ra khỏi thang máy, gật gật đầu với cô trợ lý bên bàn làm việc ngoài cửa, giả bộ trưng ra một nét mặt tươi cười, “Không cần báo cho chủ tịch, tôi muốn làm anh ấy bất ngờ.”

Không hiểu do đâu lại thốt ra như thế, chính mình cũng có chút kinh hãi.

Chẳng lẽ ngay cả tôi cũng không tin Dữ Tương.

Cô gái chỉ khẽ cười thuận, chỉ chỉ vào cánh cửa trong góc.

Cánh cửa trong góc, là chỗ làm việc của Khiết Nhi, rồi mở thêm một cánh nữa, mới là tới phòng chủ tịch.

Không thấy Khiết Nhi, có lẽ đã vào bàn bạc công việc với Dữ Tương rồi.

Tôi định đẩy cửa đi vào, lại chẳng biết tại sao lại dừng lại.

Sững sờ một lát, cúi đầu nhìn đến máy nghe trộm đang nằm trong tay, cứ như quơ quào phải một khoảng trống rỗng, hoàn toàn không biết mình muốn làm cái gì. Thế rồi khẽ khàng hé cửa phòng chủ tịch ra, thấy ngay một gian phòng tiếp khách.

Tiếng cửa Dữ Tương từ trong truyền ra ngoài.

“Chuyện Dữ Đình bên kia, đã xử lý xong chưa?”

Khiết Nhi đáp, “Vâng xong hết rồi ạ.”

“Còn cổ phần công ty của Hoàng gia?”

Tôi nghe được hai chữ ‘Hoàng gia’, lập tức vĩnh tai lên nghe ngóng.

“Cũng đã xong.”

Dữ Tương im ắng một hồi, tựa hồ đang ký giấy tờ gì đó.

Tôi đứng ở ngoài cửa, tim đập đến nát nhàu.

Tôi không nên hoài nghi Dữ Tương. Anh thật là tốt như vậy mà, anh là người đầu tiên tôi yêu đến thế.

Khoảnh khắc này tôi tựa như bị ma quỷ dẫn lối, dẫn đo liệu có tiếp tục nghĩ ngợi anh phản bội hay không. Tôi hẳn là phải lập tức mở cửa ừa vào trong vòng ôm của anh, chứ không phải đứng đực ở cửa mang tâm sự đáng chán ghét, định bụng thám thính ra điều gì đó chứng thực được mối nghi ngờ của tôi.

Tôi khẽ day môi, quyết định lựa chọn tin tưởng.

Chân còn chưa nhấc, tiếng Dữ Tương lại vang lên.

“Sinh Sinh rất mau sẽ hỏi đến tôi thứ ở trong phòng đấy. Thử tiêu nó đi, đừng có sót lại dấu vết gì.”

Như thể một tia sét trực tiếp giáng thẳng vào đầu, tiếng sấm rền rĩ dội xé vào màng tai.

Trong nháy mắt tôi vịn lên tay nắm cửa, không tài nào động đậy.

Mọi thứ đều rung chuyển, có một chốc tôi đã nghĩ bị động đất.

Khiết Nhi nói, “Chúc mừng chủ tịch, cuối cùng mọi chuyện đều đã được giải quyết.”

“Việc này, tốt nhất đừng để Sinh Sinh biết. Cậu ấy rất đơn thuần.”

Tôi nghe dứt câu đã lâu, nhưng trong tai vẫn va chạm những sóng âm chao đảo, rất nhiều thứ đã chẳng thể lọt vào tai.

Giống như là lúc bị cưỡng.

U mê lại lơ lạc, cổ họng cơ hồ bị trét dính.

Thân xác cũng chẳng còn hồn phách đứng ngậy ra. Thế rồi bả vai bị người vỗ vỗ vài cái, tôi mới tỉnh táo lại được.

Bóng hình cao lớn đứng trước mắt, là Dữ Tương.

“Sinh Sinh, em đứng đây bao lâu rồi?” Dữ Tương mỉm cười hỏi, thần sắc vẫn cứ như ngày thường.

Tôi mấp máy môi, muốn nói dối, nhưng cổ họng khản đặc chẳng thể thốt nửa lời.

Tầm mắt anh chuyển dời xuống dưới, dừng ở trên tay tôi.

Tôi toan giấu chiếc máy nghe trộm đang cầm trong tay ra sau lưng, lại phát hiện căn bản mình không có nổi một phần khí lực để cựa cựa cơ thể, tựa hồ đã hư thoát.

Dữ Tương chủ động, đoạt lấy cái máy trong tay tôi.

Chỉ liếc qua cái máy một lát, rồi dừng dừng ném nó vào thùng rác.

“Sinh Sinh, em vào đây.”

Anh dắt tôi lúc bấy giờ đã mềm nhũn, đi vào trong phòng chủ tịch.

Sắc mặt của tôi chắc chắn là rất khó nhìn.

Dữ Tương rót một cốc nước, đưa đến tay tôi.

Tôi vừa cầm được liền liền mạng nuốt xuống cổ, kết quả bị sặc, dòn dập ho khan.

“Uống từ từ thôi, không cần gấp vậy.” Dữ Tương ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ lưng cho tôi.

Bàn tay to bản đặt trên lưng, hốt nhiên làm tôi sợ hãi, sợ Dữ Tương thành linh trở mặt, bóp chết tươi tôi.

Tôi tái mặt, luống cuống lui sang một góc khác của sofa, cảnh giác nhìn anh ấy.

Dữ Tương khẽ cười, “Anh cứ nghĩ em sẽ sớm phát hiện, thật không hiểu sao em lại ngốc như vậy với anh.”

Phải lắm, tôi ngu si lắm mà.

Không với người khác, chỉ với Dữ Tương thôi.

“Không có gì muốn hỏi anh ư?” Anh khảng khái hào phóng nói, vẻ chùng đã sẵn sàng cung cấp hết đáp án cho tôi.

Tôi lắc.

Cần gì. Tôi tuy rằng ngu xuẩn, nhưng xâu nối mọi chuyện đến tận giờ rồi, còn gì để mà chưa rành mạch được cho nữa? Mọi âm mưu tung ra với Dữ Đình, đều là tin tức Dữ Tương tuồn cho tôi cả.

Mỗi đêm anh đều ở một chỗ khác nghe lén điện thoại tôi, để đảm bảo thẳng ngu tôi có đi đúng đường anh đã vạch sẵn rồi hay không.

Tôi tự cho mình là ngôi sao đã nâng lên Vinh thị, thực chất chỉ là con rối gỗ bị cầm dây điều khiển mà thôi.

Chỉ là, tôi còn chuyện muốn hỏi.

“Đêm đó, sao anh lại ở trong bếp?”

Dữ Tương đáp, “Lúc ăn tối, trong bát em có bôi một loại hoá chất vô hại, gây cho người cảm giác khát nước.” Anh cười vâng, “Thực ra Vinh gia đâu lớn, em có ở đâu đi chẳng nữa, muốn sắp đặt một cuộc gặp gỡ lãng mạn, tuyệt không khó gì. Em không bị đụng mặt Dữ Đình, tất nhiên là do anh ra tay.”

Tôi chợt phát hiện không đeo gọng kính sẫm màu ấy nữa, Dữ Tương lập tức thay đổi một dáng vẻ khác, gần như tôi không nhận ra.

Tự tin như vậy, lớn mạnh như vậy, hơn nữa, đáng sợ như vậy.

Một đêm ấy, tôi cũng thấy lúc anh không đeo kính, vì sao thời khắc đó lại thấy gợi cảm.

“Còn trận cảm hôm đấy, Dữ Đình động thủ với tôi, là anh báo cho bác Vinh à?”

“Ừ, ấn tượng của cha với Dữ Đình quá tốt, kỳ thật muốn phá cũng không phải dễ dàng, đành phải từ từ xâm nhập, chậm rãi ăn mòn.”

Tôi cười lạnh.

Sinh Sinh, mày nực cười làm sao, thế mà còn đòi dạy người này cách gian trá, thâm hiểm.

Đâu biết tu vi[1] của anh ta, đã đạt đến cực điểm được rồi, thiên hạ sao có nổi người thứ hai.

Tôi gắng hỏi thêm, “Vinh Dữ Tương, anh cố ý để Dữ Đình vào văn phòng anh, nhìn thấy mảnh giấy tôi nhả lại, có phải không?”

Tôi hỏi, “Anh cố ý để chúng bung sự tình lên không thể vớt vát được nữa, mới xông đến giả làm anh hùng.”

“Sinh Sinh, em cũng thật biết ý thức đại thể, biết nên đòi lại quyền lợi như nào. Chúng ta đã hợp tác rất thành công.” Về mặt của anh ta thật đúng là vừa dịu dàng lại vừa sắc sảo, “Không ngoáy chuyện thành thế, làm sao cha có thể chấp nhận ký chuyển nhượng cơ chứ?”

Hahaha!

Tôi tát mạnh, tát cho mặt anh ta vẹo về một hướng.

Dữ Tương ngang nhiên chịu cái đánh của tôi, lấy tay chùi đi vết máu bên khoé miệng, nói nhỏ, “Sinh Sinh, về sau đừng có làm vậy nữa.”

Lời của anh không nặng không nhẹ, lại làm lòng tôi buốt căm.

Từ khi chào đời tới nay, đây là câu uy hiếp đặc sắc nhất tôi được nghe thấy.

Tôi rít, “Vinh Dữ Tương, anh cố ý để tôi bị cưỡng ***.”

Dữ Tương bảo, “Sinh Sinh, hại em không phải anh, mà là Dữ Đình.”

Tôi ngây ra như phỗng nhìn đến gương mặt quen thuộc, bỗng nhiên yếu ớt ngã lại trên ghế salon.

Dữ Tương, tôi tình nguyện vì anh mà chết, chỉ xin anh đừng để tôi đắm chìm trong tuyệt vọng như vậy.

Dữ Tương đỡ tôi dậy, tôi nắm chặt các khớp tay, khàn khàn hét lớn, “Tránh ra! Đừng có chạm vào tôi!”

“Sinh Sinh, vết thương của em còn chưa khỏi hẳn, không nên kích động.”

Tôi lạnh lẽo nhìn anh ta, giống hệt kẻ bị vương vào bẫy rập nhìn lên dã thú trên đỉnh đầu.

Tôi đứng dậy, lảo đảo rời đi.

“Sinh Sinh, em đi đâu?”

Tôi ngoảnh qua, khinh thị trả lời, “Tôi đã không còn giá trị lợi dụng nữa, Vinh thị cũng đã nắm gọn trong tay anh rồi. Dĩ nhiên là biết điều mà rút lui, chẳng lẽ còn chờ thổ rãnh chết rồi chớ sẵn bị nấu theo[2]?”

Thăng sống lưng, từng bước từng bước một thông thả đi ra cửa.

Tôi cứ ngỡ Dữ Tương sẽ kéo tôi lại, vì áy náy cũng tốt, vì bại lộ âm mưu đậm qua then quá hoá giận cũng tốt.

Dẫu biết cho dù giờ đây anh có gấp gáp quỳ xuống khóc lóc trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không tha thứ.

Nhưng anh ta trơ mắt, không chút phản ứng, bình tĩnh nhìn tôi rời đi, nhúc nhích trong lòng lại đục khoét sâu một tầng nữa.

Phải phải, tôi đâu còn giá trị lợi dụng nữa rồi.

Mọi thứ đều là giả thôi.

Những nửa đêm đều đặn anh ta vào phòng tôi ấy, cùng lắm là giảng bày bày kể, nói không chừng còn thuận tiện kiểm tra thêm cái máy nghe trộm trong điện thoại.

Cứ nghĩ tới một người đáng sợ như vậy lừng lững ở đầu giường, thế mà tôi lại yên tâm đi vào giấc ngủ, không hề phòng bị, tự cho là an toàn tuyệt đối rồi, thật làm cho cả người không rét mà run.

Hoàng Sinh, ngu xuẩn nhất thiên hạ này, thì ra là mày đó.

Tôi chệnh choáng trở về Vinh gia, nhét tất cả quần áo vào valy, chỉ hoang mang ở lại lâu thêm dù chỉ một khắc, tức tốc xách valy bỏ chạy.

Người giúp việc Vinh gia lấy làm quái lạ mở cửa cho tôi, ướm hỏi, “Cậu Sinh à, có muốn gọi lái xe đưa cậu đi không?”

Tôi tối sầm mặt, lắc đầu.

“Vậy có cần gọi điện thoại cho đại thiếu gia không ạ?”

Nghe thấy chị ta nhắc tới Dữ Tương, mắt lại lập lòe một trận, vút khu vườn hoa lệ của Vinh gia lại đằng sau lưng.

. / .

Chú thích:

1. Tu vi chỉ trình độ, tố chất, năng lực của một người.

Là cảnh giới đạt được của Phật giáo sau khi tu luyện, tu vi là chịu được tất cả mọi gian khổ, trải được tất cả mọi cám dỗ, học được cách buông bỏ, học được cách thích nghi.

2. Thỏ ranh chết, chó săn bị nấu theo

Tức sau khi săn được con thỏ khôn ngoan thì chó săn cũng sẽ bị người giết chết, nấu thịt. Ý chỉ ai đó sau khi đã cống hiến sức lực thì bị vứt bỏ, bị giết chết, qua cầu rút ván.

7. Chương 7

Thứ có thể tán thưởng duy nhất là sân bay Hồng Kông quả lớn thật, chuyển bay nhiều vô số kể.

Tôi trực tiếp mua một vé có thể bay về Pháp nhanh nhất.

Trong thời gian chờ máy bay còn sợ hãi tự nhiên bị bắt gặp Dữ Tương. Hiện tại thật sự sợ gặp phải người này, ngay cả Hồng Kông nơi người ấy lớn lên, tựa hồ cũng trở nên âm trầm, khủng khiếp.

Qua việc này, tôi mới đứng đắn hiểu được, ngoài trời còn có trời, người giỏi còn có kẻ giỏi hơn.

Ngày xưa ba dạy dỗ, ba nói tôi tự đại lại khoái ghẹo đùa người, hoá ra đó lại chính là những lời cảnh cáo.

Máy bay đáp, cũng không gọi điện kêu lái xe đến đón, chỉ tự vẫy vọi một chiếc taxi, nói địa chỉ nhà mình.

Từ xa trông thấy ngôi nhà thân thương, cơ thể lạnh như băng mới ấm áp lên được một chút.

Thấy có xe trở đến, cô giúp việc vội bật ô che nắng đi ra mở cổng, lưu loát dùng tiếng Anh ân cần thăm hỏi tôi.

Lúc này mới cảm giác mình được về nhà.

Thở phào

~Vào cổng, vài người giúp việc đi lên hỏi han tôi, đỡ valy cho tôi.

Dù sao cũng là người Hoa, tuy đang ở Pháp, mẹ vẫn cứ bám dính lấy cái bàn mặt chược, vừa nhác thấy tôi bước vào, lấy làm lạ hỏi, “Sao về mà không báo một tiếng hả con?” Ngay cả mặt chược cũng buông hết, đứng lên ôm tôi.

“Mẹ à...” Tôi gọi một cách tội nghiệp, tất cả uất ức ứ lên cổ họng, nhưng đại sảnh còn mấy bác nhà giàu đang ngồi cạnh bàn mặt chược chờ mẹ tôi, đành phải nhịn xuống.

Thì ra tôi vẫn chưa lớn nổi, đúng là con trai độc nhất được nuông chiều từ bé mà.

“Ôi ôi! Sinh Sinh, mặt bị sao thế này?” Bà mẹ luôn để tôi làm nũng, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy trán tôi, tức khắc hét vang, khăn trương vạt phần vuốt ve khuôn mặt tôi.

Ngón tay đầy đặn được chăm dưỡng cầu kỳ, thật cẩn thận lại ẩn chứa đau lòng xoa xoa vết thương, nhất thời làm tôi ảm áp lên không ít.

Tốt nhất trên đời luôn luôn là ba mẹ mình, thật không sai.

Tôi bèn cười xoa, “Mẹ à, không có gì hết. Nhỏ xíu hà ~ Tóc che là khỏi thấy được luôn.”

Kỳ thật vết sẹo cũng không phải nhỏ, cũng không thể che đi hoàn toàn, nhìn chung là một vết phá hỏng.

Tôi càng dỗi dằn, nước mắt mẹ càng thêm chảy xuống, “Thế này làm sao cho được? Thằng bé này sao chẳng biết yêu quý chính mình gì cả, vừa ra ngoài làm việc gì mà lại thành ra thế này. Đều là tại ba cậu, đáp ứng cho cậu đi Hồng Kông làm gì không biết, yên ổn ở nhà có phải hơn không? Mẹ chăm chút tỉ mỉ cho cậu mười mấy năm nay không bị gì, thế mà hôm nay...”

Mẹ nói còn nhiều hơn cả nước mắt.

Tôi dậm ra dớ khóc dở cười. Vốn phải là người được an ủi, giờ thì gác hết tâm tư lại để mà đi an ủi mẹ.

“Sinh Sinh về rồi đấy à?” Ba từ lâu hai đi xuống.

“Ba.”

Ba đi tới trước mặt, nhú mày, “Mình lại khóc cái gì? Con cái không thể nuông chiều quá, aish~ Con hư tại mẹ mà.” Quay qua bắt gặp vết thương trên trán tôi, cũng không khỏi sửng sốt.

Ở trong điện thoại tôi chỉ tả qua loa, ông không nghĩ lại dữ tợn đến nỗi này.

Ba đau lòng nhìn tôi, ngoài miệng lại mắng, “Bảo con học hành tử tế lại không chịu học, cứ đòi đi Hồng Kông chơi cơ. Chẳng biết gây ra chuyện tốt xấu gì mà thành ra bộ dạng thế này.” Lại giậm chân một cái, “Còn không mau về phòng tắm rửa đi? Trông người ngợm toàn mồ hôi kìa.”

Haiz~ Ông già nhà tôi, lúc nào cũng phải ra vẻ cho người ta còn nghĩa.

Tôi đang ước gì thoát khỏi được khuôn mặt đầm nước khóc sụt sùi của mẹ, bèn ngoan ngoãn lên lầu.

Mẹ lau nước mắt gọi người làm, “Vú Vương, chuẩn bị nước tắm cho cậu chủ!” Lại bắt đầu ca cẩm ầm ĩ với ba, “Đều tại mình hết đó! Mình nhìn thấy mặt Sinh Sinh chưa, sau này nó phải làm sao bây giờ? Nếu không phải do mình...”

Trước khi khép cửa, lại nghe tiếng ba rống gọi người, “Mau! Tìm xem chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ nổi tiếng nhất nước Pháp là ai? Đi nhanh lên...”

Được về nhà rồi.

Căn phòng mới rời đi chưa đến mấy tháng, mà cứ như đã cách đằng đẵng cả thế kỷ.

Dữ Tương, anh lợi hại lắm, tôi bội phục anh.

Sờ sờ vết thương trên trán, tôi lười biếng ngâm mình vào làn nước ấm áp.

Hơi nóng nhẹ nhẹ bốc từ mặt nước gợn gợn lên, biến cả phòng tắm trở nên mờ lung nhòa nhạt.

Bình tĩnh lại, rất nhiều chuyện có thể chậm rãi hồi tưởng.

Dù rằng mỗi khi nhớ lại, đầu đau mãnh liệt lại cứ thế sống dậy theo từng thớ tế bào.

Vốn, sách lược của Dữ Tương cũng đâu phải cao minh hạng nhất.

Hoàn toàn có thể nhìn ra được.

Chỉ là mắt tôi bị mù...

Tôi khép mắt, lặn cả đầu vào trong nước.

Màng tai bị nước ủa vào, lại cảm giác sóng âm ong ong lan tỏa.

Cảm giác như thế, khiến tôi nhớ tới thời điểm bị Dữ Đình áp trên người, đồng thời cả thời điểm biết được bộ mặt thật của Dữ Tương nữa.

Ong ong, ong ong...

Đột nhiên tôi nhổm dậy khỏi bồn tắm, lo lắng quanh quất xung quanh.

“Cộc, cộc.”

Có người gõ cửa.

Tôi mở lớn hai mắt, hoảng hốt che trước ngực.

“Sinh Sinh, ra ăn cơm đi con. Sao tắm lâu thế? Không có việc gì chứ?”

Là mẹ.

Tôi thở phào một hơi, như thể chạy khỏi một kiếp nạn sống chết, “Không sao ạ, con ra đây.”

Trên bàn cơm, tất cả mọi người im lặng.

Có lẽ là bởi tôi không nói lời nào, ba mẹ chỉ e nói chuyện lung tung sẽ chạm đến cảm xúc tôi đang lấp liếm, bèn chỉ dùng ánh mắt lo âu lẫn đau xót nhẹ nhàng vuốt ve tôi.

Mắt mẹ cứ rành rẽ phơi bày, hận không thể nặn một lời than vãn từ tôi, bất kỳ lúc nào cũng có thể ôm chầm tôi thút thút một hồi.

Mắt của ba thì lại cứ tránh né, mỗi lần đều phải giả vờ nghiêm trang. Dù sao ông cũng chỉ có một đứa con trai tôi đây, xót con là lẽ dễ hiểu.

Tôi rầu rĩ. Thì ra ở nhà lại được chăm bẵm như vậy.

Dữ Tương từ nhỏ, có khi chưa từng được hưởng tư vị ẩm áp ấy đâu, trên bàn cơm, chỉ sợ phải liều mạng phủ lấp mình, để phòng bị người Vinh gia moi ra lòng dạ.

Lại hận anh ta đến nghiêng lợi nghiêng răng.

Vì sao cuối cùng cũng có được tâm tư chân thành của Hoàng Sinh dành cho anh, mà anh không biết quý trọng.

Một bữa cơm ăn xong, tôi trót quớt kiếm cố, vội vã lui về phòng.

Ở trên giường lăn qua lộn lại, vài lần mơ mơ màng màng nằm mơ, lại vài lần choàng tỉnh.

Cứ theo thói quen nhìn qua đầu giường.

Cảm giác ẩm áp ngọt ngào lẫn đè nén lần lượt xoay vần, càng trào dâng kích động.

Tôi kéo chăn trùm lên đầu, bọc mình kín mít.

Nhắm mắt lại đi, Hoàng Sinh, nhắm mắt lại.

Ở nhà cứ ừ dột, mấy ngày buồn chán trôi qua.

Hôm nào mẹ cũng bắt uống thuốc bổ, cứ như trông ngóng bằng từng đó có thể làm tiêu biến vết thương của tôi.

Chuyên gia thẩm mỹ đến, bảo vết sẹo của tôi không thể chỉnh được.

Kết quả này tôi đã sớm liệu rồi, chỉ có ba mẹ thương tâm mà thôi.

Ba hỏi tôi, “Sinh Sinh, còn ầm ách gì nữa? Đừng ngại cứ nói đi.”

Tôi im bặt.

Sự lợi hại của Dữ Tương, dù bạn có ầm ách đến mấy, cũng vô phương nói ra nổi.

Đúng nghĩa thằng cầm điếu ăn phải hoàng liên[1] mà.

Mấy số báo liên tiếp đều thấy Dữ Tương hăng hái lên trang bìa.

Tôi thế mới hay mình chẳng biết nhìn người.

Hoá ra đó lại là một nhân vật lợi hại chừng ấy.

Chung quy, cho dù không có tôi, Vinh thị sớm muộn gì cũng thuộc về Dữ Tương.

Dữ Đình sao có thể là đối thủ của người này?

Nhưng tôi không cam lòng, tôi hết sức không cam lòng.

Nếu anh không phải là Dữ Tương, có khi tôi sẽ nuốt khẩu khí này lại. Đối thủ ghê gớm như vậy, ai lại cả gan dám chọc vào?

Nhưng anh là Dữ Tương.

Thiên hạ ai cũng có thể phụ tôi, chỉ trừ anh ấy...

Có một hôm sau khi ăn xong, tôi tán gẫu với ba trong phòng sách, vô tình lại đề cập đến công trạng thăng cao gần đây của Vinh thị, cổ phiếu kiếm chác được không ít.

“Ba, nếu mình có nhiều cổ phiếu Vinh thị, thì sao không tiến thủ một chút? Nếu Hoàng thị và Vinh thị kết hợp một nhà, ai có thể ngăn trở?”

“Ồ? Sinh Sinh, tỉnh lại rồi đấy.”

“Ba đã dạy, tái chiến giang hồ, chính là thời điểm sáng khoái nhất.”

Ba rít cái tẩu, nhắm mắt không nói lời nào.

Tôi biết đã châm ngòi xong một cái nguy cơ to tướng cho Vinh thị rồi, liền lạnh lợi bỏ đi.

Kế tiếp, công việc đặc biệt bận rộn, liên tiếp mấy ngày liền ba không về ăn cơm.

Mẹ cầu nhàu, “Cũng không biết vội cái gì nữa chứ, mấy chục tuổi rồi mà vẫn cứ liều mạng.”

Tôi nói, “Đàn ông đều thích liều mạng vì sự nghiệp mà mẹ. Không hẳn là vì tiền, mà còn vì mặt mũi nữa.” Có lẽ ba đã mơ hồ đoán được nội tình, cho nên lo liệu chu toàn đòi lại công bằng cho tôi.

Ăn oán thương trường, tất nhiên phải đòi lại trên thương trường.

Mẹ lại sờ lên trán tôi, “Chỉ biết làm ăn là việc của làm ăn, chẳng thềm để ý con cái gì hết. Nếu ông ấy chút ít có để tâm việc nhà, con đâu phải gặp nông nổi này chứ?”

Trong câu nói đã thấp thoáng giọng mũi.

Tôi hoảng sợ, sợ bà lại khóc mất thôi.

Trời ơi trời ơi, sao phụ nữ lại lắm nước mắt thế nhỉ? Chảy vì chồng, chảy vì con.

Dù tôi bị Dữ Tương đùa bỡn cho thật thảm, cũng chưa có khóc kia mà.

Vội vàng trấn an mẹ, lại thoái thác kiếm cớ, trốn về phòng nhanh nhanh.

. / .

Chú thích:

1. Cầm mà ăn phải hoàng liên

Hoàng liên là tên một vị thuốc, có vị rất đắng. Kể bị cầm mà ăn phải thì dù khổ sở vì vị đắng cũng không thể kêu la được, do đó “cầm mà ăn phải hoàng liên” được hiểu là có khổ mà không thể nói ra.

Mà chú thích cái này có vẻ hơi thừa nhỉ ;_; cơ mà dù nó xuất hiện trong đam mỹ nhiều và cũng được chú thích nhiều rồi, nhưng tớ thấy các bạn ấy vẫn chỉ chú thích cái cây hoàng liên là gì thôi, nên tớ sợ vẫn có ai đó không hiểu câu này... ;_;

Nói chung câu này cũng phổ biến lắm ._____/

8. Chương 8

Nếu là tác chiến, dĩ nhiên tham gia toàn bộ nhân lực.

Ông già trấn giữ đại bản doanh ở công ty, còn tôi rục rịch bên vũ hội.

Yến hội đêm nay được tổ chức ở một căn biệt thự nằm ở ngoại ô.

Địa điểm tuy không náo nhiệt, nhưng người tham gia lại cực kỳ đông đúc.

Giới quý tộc thượng lưu tụ tập, thường thường không cần để ý gì khác, chỉ cần xem địa vị chủ nhân.

Nếu địa vị chủ nhân không đủ tầm cỡ, cho dù rải khắp vàng bạc châu báu tứ phương, cũng đừng hòng với vọc.

Tôi lựa chọn một bộ lễ phục mới toanh, trên tai còn đeo một cái khuyên ruby.

Mục đích đến, lòng tôi thừa biết, đối tượng tất nhiên là Nello – chủ nhân bữa tiệc này.

Quyền thế của Nello, chẳng những có sức ảnh hưởng ở Pháp, mà ngay cả Hồng Kông xa xa, cũng có ít nhiều tác dụng. Người này rất khó dụ dỗ, có điều tôi và hắn cũng từng có một đêm tình cảm, mong là hắn giờ vẫn còn nhớ tên tôi.

Kỳ thật trong lòng khá rộn rạo, vết sẹo chềnh ềnh trên trán như này, thế mà cũng dám tính quyến rũ người khác cơ đấy.

Rất toàn là những bộ trang phục đẹp để đến chói mắt, rục rờ gấm hoa, áo váy hoa lệ, đích xác hình ảnh vũ hội xã giao mà tôi quen thuộc.

Nhìn hết thấy thứ quen thuộc này, vết thương trên trán lại râm ran đau như thể đang nhắc nhở tôi đừng có quên sự tồn tại của nó.

Bỗng nhiên thấy mình thật nực cười. Hoàng Sinh, mà còn có cái gì kia chứ?

Nơi này không còn phải toàn những công tử thế gia, những cao thủ vui đùa đó sao?

Nello ngoắc tay phát là có người tự động dâng miệng, cần gì tới lượt mày đi rước nhục?

Trước kia quyến rũ người âu cũng chỉ là ham muốn cá nhân, tới thì nắm, chuẩn bị quan hệ vì nhà mình, coi như dẹt hoa trên gấm.

Hôm nay quả thật đến vì chuẩn bị chiến đấu với Dữ Tương, thế mà căng thẳng ra nông nổi này.

Thế mới biết, vết thương trên trán, thật sự là kiêng kỵ, thật sự là tự ti.

Nhân tình thế thái liên tục đổi thay, tôi đã gặp không ít trường hợp rồi, chẳng bao giờ moi mong một lần nào đó mình cũng sẽ là diễn viên trong số ấy.

Đang do dự, thì bên cạnh có người gọi, “Sinh Sinh, làm gì mà đứng ngoài cửa? Tự khi nào đi làm bảo vệ cho nhà anh thế, anh không biết đấy.”

Ngoái lại nhìn, ra là Nello.

Nét mặt hắn ta rạng rỡ, tay đang đưa ly rượu đỏ.

Nhận thấy thái độ niềm nở của hắn, lòng cũng bớt trêu hơn.

“Mặt em bị sao thế này?” Nhìn rõ được mặt tôi, hắn bắt giắc nhíu mày, nhắc tay chạm vào.

“Đương nhiên là bày trò phạm pháp rồi, ăn trộm gà không thành công. Không đáng nói, dù sao mặt mày cũng te tua sần rồi, sau này kiểu gì cũng là một thằng xấu đầu xấu đón anh nhỉ?” Tôi phì cười.

Bởi vì tay hắn đã chạm đến vết thương, còn không ngừng vuốt dọc.

Ý tứ ấy, tôi chắc chắn hiểu rõ ràng.

Nello bảo, “Không hề khó nhìn đâu, ngược lại trông càng hút hồn hơn đấy.”

Kệ là có phải thật tâm hay không, được nghe thế cũng thấy chút ít dễ chịu.

Tôi cảm kích cười, tình tứ mà liếc mắt, “Tìm chỗ nào thảo luận đôi chút cái vấn đề hút hồn này nhé?”

Hắn vui vẻ tán thành, dắt tay tôi đi vào.

Suốt cả buổi vũ hội, đều ở cạnh Nello.

Nguyên bản khi đám bạn nhảy cả nam lẫn nữ lườm nguýt ánh nhìn sắc lẹm vào tôi, tôi chỉ làm ngơ coi như không thấy.

Vì cái đích trả thù, tôi chỉnh lại phong cách ngày xưa, không tiếc vốn và kẻ khác.

Trong đó tự nhiên không ít điều khôi hài, một lần nữa nhắc nhở tôi chính là một hình tượng công tử thực dụng.

May mà ai ai ở đây cũng cho rằng vẻ đẹp khuyết sót lại càng hợp với tôi hơn, chẳng những không tránh né, trái lại còn đến thăm hỏi.

Vũ hội chán chê xong, sự tự tin ít nhiều được hồi phục.

Lễ dễ hiểu, ưng thuận lời mời của chủ nhân, lên chiếc giường lớn xa hoa của hắn.

“Hôm nay em thật phong độ mê người.”

Tôi vốn vẹn đáp, “Quá khen.”

“Đều đã lên giường rồi, còn khách sáo như vậy?” Hắn bắt đầu trêu đùa.

Ngón tay xoa mặt tôi, lại hôn lên vết thương của tôi.

Vốn tất thấy đều diễn biến thuận lợi, vậy mà cái ký ức tôi không chào đón nhất, cứ len vào trong não tôi không ức chế lại được, cướp lấy tất cả quyền khống chế.

Còn chưa lâm cuộc, toàn thân đã cứng đờ, chẳng khác xác ướp là bao.

“Chuyện gì?” Nello tách chân của tôi ra, hỏi tôi.

Tôi hy vọng mình có thể tìm được câu trả lời thoải mái hài hước nào đó. Dẫu sao tôi cũng đã hao không ít công sức vì đêm nay, chuyện tình nhờ vả còn chưa có cầu thành.

Thế mà yết hầu lại khản đặc.

Nello không thấy tôi đáp, mỉm cười, cúi xuống, làm công tác chuẩn bị cho tôi.

Dầu trơn vừa mới chen, tôi đã như bị rắn cắn, tí thì ngã khỏi giường.

“Em ổn không?”

Tôi cười gượng, mặt nhất định đã tái nhợt như tuyết, “Anh Nello, hôm nay tâm trạng em không được tốt cho lắm, hẹn hôm khác được không anh?”

Nello nói, “Em xem anh đã thế này rồi, chả lẽ định phạt anh? Sinh Sinh, anh đắc tội gì em, cứ nói thẳng.”
Ủ, có đạo lý nào lên giường rồi còn đổi ý đâu.

Việc này mà truyền ra, Nello sao còn nổi mặt mũi, không tấn tới một trận là may rồi, nói gì đến nghe tôi nhờ vả.

“Thử thôi ấy mà, anh gấp làm gì.” Tôi cắn răng, cố thả lỏng tâm trí.

Nello lúc này mới phì cười, hôn nhẹ tôi, tiếp tục nâng chân tôi lên.

Tất cả cảm giác đáng sợ như là gió xoáy, cuộn cuộn khắp xung quanh.

Tôi chỉ mong cái giường này là vực sâu không đáy, thả cho tôi rơi rụng, từ nay trở đi không cần gặp người, cũng không phải làm việc này.

Ngón tay Nello nhẹ nhàng thâm nhập nơi tôi từng bị xâm hại, tôi vô thức co rút.

“Sinh Sinh, trông em thế này, cứ như anh đang cưỡng bức em ấy.”

Nello nói vậy, mà tay cũng chẳng ngừng, vẫn đem chính bản thân từ tốn đẩy vào.

Khổ đến không nói nổi.

Cảm giác của tôi, chẳng khác nào chưa được tiêm thuốc tê mà tỉnh táo bị quây trên bàn mổ, bị rạch ngang rạch dọc.

Vả lại còn chả biết nhất tiếp theo sẽ cửa vào đâu.

Gần như sau khi buông phổi ngạt nghẹn, cố gấn vợ lại tri giác về.

Chịu đựng! Phải chịu đựng!

Để đối phó với Dữ Tương, tôi không thể không có thứ này.

Năm đó vì Dữ Tương, tôi cũng từng lên giường kẻ khác không ít, một nụ cười của anh đã xua trôi được mọi vất vả của tôi rồi.

Tôi tự nhủ với mình, trên thương trường, phía sau những màn che, ai lại không từng trải qua đủ loại chuyện dơ bẩn xấu xa kia chứ.

Ném được khổ trong khổ, mới là kẻ đạp lên được.

Tôi cắn răng.

Mới đầu tiên Nello còn thật dịu dàng, thấy tôi nhăn mặt vì đau, chỉ chậm chậm ma sát.

Dần dà càng về sau, càng động tình.

Không chỉ động tác nhanh hơn, biên độ cũng lớn hơn rất nhiều.

Tôi nơm nớp lo sợ, lao vào, “Chậm thôi... Đau quá...” Thật ra tôi đã sớm không chịu nổi, thật sự là đau đến vô pháp gọi thành tên mà.

Hình như thế càng kích thích dục vọng của hắn hơn, không còn chống tay xuống giường bên cạnh người tôi nữa, trái lại còn ấn vai tôi, như điên thúc đến.

Thô bạo như thế, nào khác cưỡng bức đâu?

Như thể tái diễn lại tình huống bị thảm ngày nào.

Dữ Đình và lũ người đó, thay phiên nhau bạo ngược trên người tôi.

Thúc vào rồi lại đè nén, bầm bấu rồi lại dai dẳng, hận không thể làm tôi đau đớn trùng trùng mà chết.

Sóng âm từ màng nhĩ, lại bắt đầu lan tỏa ong ong.

Bất chợt tôi phản kháng lại, dồn lực ngựa đầu xô Nello ra, dịch lùi lại về đầu giường.

Giữa lúc nguy nan lực độ cũng thật lớn, Nello bị tôi đẩy, ngã nhào xuống giường.

Tôi nào có ăn được khổ trong khổ đâu.

Tôi không phải kẻ đạp lên được rồi.

Hắn vốn dĩ chẳng thể phản ứng kịp, trợn trừng nhìn tôi.

Tất nhiên, cả đời này, chỉ sợ đây là lần đầu tiên hắn bị một đứa cho xuống giường như vậy.

Bây giờ mà không đi, còn dịp nào kia nữa?

Tôi biết chờ hắn kịp phản ứng xong thì thân cũng chẳng giữ nổi, khăn cấp nhặt quần áo, khăn cấp bỏ chạy.

Chệnh choạng, chạy ra khỏi chỗ của Nello.

May mà hắn chọn tổ chức vũ hội ở căn biệt thự mới mua, chứ nếu ở nhà chính của hắn, chỉ e thoát chẳng nổi.

Chật vật mãi về được đến nhà, cố giấu giếm trước ánh mắt người làm mở cửa cho giữa đêm hôm, trốn vội vào phòng.

Ngâm mình trong nước ấm một hồi lâu, mới khở sở trấn định lại được.

Không khỏi tự giễu, sau đó nghĩ đến Nello sẽ trả thù ra sao.

Dữ Tương chết tiệt!

Lại là một đêm gian nan. Hôm sau lúc xuống lầu mặt mày trông cực kỳ u ám.

Thấy ba vẫn chưa đi làm.

“Ba, Nello ở bên ngân hàng Guide ấy...”

“Ồ sao?” Ba lật tạp chí trong tay, tìm tòi mấy mục tài chính kinh tế.

Thật sự cũng khó để mà mở miệng.

Tuy người nhà cũng đã sớm biết cái thói trác táng bên ngoài của tôi, nhưng dù sao cũng là người Trung Hoa tư tưởng truyền thống, phải nói với ba loại chuyện này thì...

Nhưng không thể không nói được. Thương trường như chiến trường. Hoàng thị mà bất thành linh bị Guide công kích, không có phòng bị, chắc chắn bị chịu thiệt hại.

“Hôm qua con đá Nello xuống giường.” Tôi lấy hết dũng khí, cố phun ra trọn câu.

Tờ báo lập tức bị vo rúm lại.

Ba ngẩng lên nhìn tôi.

Tôi hiểu điều ông toan nói, chơi bởi kiêu gì, mà đây chuyện thành ra nông nổi nguy hiểm đến thế?

Tôi cúi xuống, “Ba, bọn con không phải là đùa đâu, thật sự trở mặt với nhau rồi đấy. Ba phải cẩn thận.”

9. Chương 9

Trải qua biến cố lần này, tôi không dám tự tiện tham gia tiệc rượu nữa.

Thế mới biết mình vô dụng đến tận cỡ này đây.

Nếu nói đến âm mưu thương trường, thủ đoạn làm ăn của Dữ Tương bản thân tôi đã được lĩnh giáo, sao có thể là đối thủ của anh ta chứ, chỉ có thể dựa dẫm vào mấy chục năm kinh nghiệm của ba, may ra ép được anh ta khoảng ba phần.

Trốn tránh ở nhà rầu rĩ mãi một tháng, phát hiện sắc mặt ông già càng lúc càng khó coi, sụt cân nghiêm trọng. Tôi biết do chuyện công ty không thuận lợi rồi, mà lại không thể giúp gì được.

Tự nhìn vào gương, người trong gương trên trán lộ một vết sẹo kịch cỡm, mặt mũi uể oải, không còn lấy một chút thần thái vui vẻ của trước kia.

Thế nên ba nói với tôi, “Cứ nghịch ra ở nhà mãi cũng vô ích. Con đi hoàn thành nốt chương trình học đi.”

Tôi biết Hoàng thị giờ đang nguy cơ chất chồng, cổ phiếu tuy rằng ba đã rất chống đỡ, nhưng vẫn cứ như một tổ kiến trên bờ cát thôi, không ngừng rồi lại không ngừng phải chịu những trận ồ ập do sóng biển đánh tới.

Đã có nhiều danh môn thế gia, hiển hách dương dương tự đắc suốt cả trăm năm, vẫn bị diệt vong trở tay không kịp.

Nếu đã không có sức chiến đấu, thì tận lực dùng gây phiền toái là tốt rồi.

Tôi gom hành lý, trở lại Harvard học nốt năm cuối chuyên ngành kinh tế của tôi.

Vẫn những sinh viên nhà giàu, quần áo thời trang hàng hiệu, túi lúc nào cũng rủng rỗng là tiền.

Tụ vạ với lũ bạn, mà lại không còn nhiệt huyết phong độ ngút trời được như trước nữa.

Bạn tôi bảo, “Này Sinh Sinh, nghỉ cả một kỳ dài xong, cậu thay đổi nhiều lắm đấy.”

Tôi cười, “Nói thay đổi, chẳng thà nói trưởng thành còn hơn.”

“Chúc mừng chúc mừng, trăm phần trăm trải qua đại sự gì nên mới được khí chất chín chắn trầm ổn đến thế. Ngày xưa điểm hơn người của cậu rất là nhiều, nhưng mà rất biểu hiện ra ngoài, giờ thì thêm thành thực, càng phát ra duyên ngầm hơn đấy.”

Tôi có thể nói được gì chứ? Điều duy nhất có thể làm chính là cười khổ.

Gượng gạo cười nhận lấy lời nịnh nọt của họ, “Quá khen rồi, về sau các cậu cũng trưởng thành cơ mà, có gì để mà hâm mộ?”

Câu này là nói thật tâm.

Họ nào có thể biết tôi đã dùng tâm tình ra sao nói ra được lời này?

Làm mới chả ăn, có lo bao nhiêu cũng chỉ là vô dụng, không màng để ý đến những việc ngoài việc học nữa.

Loáng thoáng biết bên ngoài gió thổi hạc kêu[1], gió mây biến ảo[2], giới kinh tế tài chính thì cứ thăng trầm liên tục, hạ rồi lại lên luân phiên không ngừng.

Sự biến đổi của thế giới, thực làm cho lòng người thấy kinh.

Ngày nào cũng nhận được điện thoại của mẹ, nói mãi, cuối cùng vẫn chốt lại bằng vài ba câu dặn dò.

Tôi kiên nhẫn lắng nghe, đợi đến buồn ngủ rồi, mới cúp điện thoại.

Ngày hôm đó, điện thoại lại reo, tới khi nghe thì thoáng bị ngỡ ngàng.

Thế mà lại là ông già nhà tôi.

“Sinh Sinh, con về đây đi.” Có vẻ như ba rất mệt mỏi, giọng nói đậm đặc sự nua già.

Tim trĩu hẳn xuống.

Cảm giác không đặt tên nổi, phủ chụp toàn thân.

Tôi chỉ ngắn gọn đáp, “Vâng, con về ngay.”

Cúp điện thoại, không nói hai lời, lập tức lên đường.

Lên máy bay rồi, liền miên man suy nghĩ, càng nghĩ càng sốt ruột, như thể bị lửa thiêu.

Nếu Hoàng thị xảy ra việc gì, tuyệt đối không khỏi có dính líu tới Dữ Tương.

Cũng tuyệt đối không khỏi có dính líu tới cả tôi nữa.

Ôi trời ạ! Tôi chỉ ước chưa bao giờ bị gặp phải người này.

Về đến nhà, bốn bề yên lặng, đến một người làm cũng biệt tăm bóng dáng.

Một mình mẹ ngồi trong sảnh, trên ghế salon.

Bàn mặt chược cô liêu nằm ở một bên, mặt chược ở trên còn rải lộn xộn hết cả.

“Mẹ.”

“Sinh Sinh!” Mẹ như người bị vỗ một cái, quay người lại, nhân từ nhìn tôi, chỉ chỉ về gian phòng đọc sách.

Tôi gật với mẹ, thấy tạm hành lý xuống, đi thẳng vào phòng.

Trong phòng, bài trí vẫn như cũ, chỉ là khói thuốc đậm nồng hơn, nét ưu sầu hờ hững vẫn vít cả không gian.

Ba ngồi trên ghế, ánh mắt dõi thẳng màn hình trên bàn.

Mà trên màn hình, là đồ thị thể hiện sự thay đổi tùy thời của cổ phiếu.

Không cần nhìn, tôi cũng biết đồ thị ấy hiện tại đã trở nên đáng sợ đến ngần nào, có thể hại biết bao nhiêu kẻ phải khuynh gia bại sản.

“Ba, con về rồi nè.”

Ông ngẩng lên nhìn tôi, chậm chậm gật đầu, lại nói, “Gọi cả mẹ con vào đi. Hôm nay cả nhà chúng ta cùng nói chuyện.”

Tôi buồn bã, bước ra đỡ mẹ đi vào.

Ngồi xuống, chờ ba nói.

Lời sắp nói ra thật khó khăn, ba hé miệng vài lần, càng làm cho lời sắp nói bị nghẹn xuống.

Im lìm không biết bao lâu, mới nói nhỏ, “Bình gia thắng bại là chuyện thường. Nhưng lần này ba đại bại, chỉ sợ không có ngày ngóc nổi đầu lên. Con và mẹ phải chuẩn bị sẵn tinh thần.”

Tôi mở to hai mắt, ai ngờ sự tình sẽ thê thảm đến tận như thế?

Ba thấy tôi thất kinh, chỉ bình thản cười, “Sinh Sinh, con còn nhỏ. Bình bại như núi lật, một kẻ sa cơ, là cả bầy sẽ hòa vào đập giẫm. Đây không phải là cuộc đấu một chọi một, đây là cuộc đấu một chọi tất cả. Hơi lộ chút suy thế thôi, liền có thể gây ra đòn công kích trí mạng, con sẽ chết luôn.”

Thời điểm vậy rồi, ba còn có thể từ tốn nói, thật kiên cường, tôi thực bội phục.

Chỉ có tới những lúc như này, mới biết được thì ra ông già nhà tôi đáng kính biết bao nhiêu.

Nhưng, tôi không cam lòng.

“Chỉ ít cũng chưa tuyên bố phá sản mà, nếu vẫn còn hy vọng, sao có thể buông lỏng. Bên cha nuôi...”

Ba gạt phắt đi, “Gi thì cũng chỉ là cha nuôi, không phải cha ruột. Dệt hoa trên gấm thì còn có thể, còn đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết thì khó lắm con ơi. Kể cả bàn về thể diện, thì việc lớn như vậy, ông ấy cũng không giúp được. Ba đã xem nhẹ đối thủ, tham lam muốn thu tóm Vinh thị, cũng coi như bị trừng phạt đáng tội lắm. Ài, chỉ thương mẹ con... Bà cứ khuyên ba tham vọng ít thôi, gia nghiệp giờ là tốt lắm rồi, tiếc là ba không nghe bà ấy. Vợ chồng đã hơn chục năm, đến khi về già lại làm khổ bà.”

Mẹ thường ngày vẫn hay khóc, hôm nay lại chẳng rơi lấy một giọt nước mắt, “Mấy chục năm vợ chồng, được bao nhiêu lần mình nghe tôi đây? Có điều đi theo mình hưởng cũng nhiều phúc rồi, chuyện cho tới giờ, tôi cũng không có gì để mà oán trách.” Mẹ ngoảnh qua nhìn tôi, con mắt nhuốm đầy vẻ đau lòng, “Chỉ khổ cho Sinh Sinh thôi.”

Đúng là chỉ khi đến tuyệt cảnh, mới thấu được phong độ của một người.

Mẹ bình tĩnh vui vẻ, ung dung rộng lượng, nhìn tôi vẫn còn ngốc trên.

Hồi xưa cứ ngỡ thế hệ trước kém cỏi hơn so với thế hệ chúng tôi, chỉ biết lo lợi thu tiền, đâm đầu làm ăn kinh doanh, hoặc không thì cũng huyền tha huyền thuyên với một đồng ông bác bà bác nhà giàu bên bàn mặt chược, cứ thế trải hết một kiếp người.

Làm sao có thể bằng được quan niệm sống mới mẻ hào hứng của chúng tôi?

Vương phải đại nạn rồi, không thể nhìn ra nhất, không thể chấp nhận nhất, thế mà lại là tôi – kẻ luôn luôn cho mình là hứng khởi không bộn bề bất cứ chuyện rối ren nào.

Tôi tủi hổ, ôm chầm lấy mẹ.

“Ba, phương diện tài chính, nếu có ngân hàng chịu hỗ trợ, có thể qua khỏi nguy nan không?”

Ba nói, “Kinh tế bấp bênh, ngân hàng lớn cũng không dám nhúng tay vào, mà có năng lực nhúng tay thì lại...” Ông khẽ liếc sang tôi, nhẹ nhàng thở dài.

Guide.

Tôi cực kỳ áy náy, không ngờ mình đã đá bay cái phao cứu mạng của nhà tôi.

Chả lẽ cứ như vậy chờ chết?

Không được.

Có hai cách, hoặc là nhờ vả Dữ Tương, hoặc là nhờ vả Nello.

Chỉ có nước đi tìm Nello.

Thật vất vả mới dò được tin tức của hắn, đêm nay lại tổ chức vũ hội.

Nghiên răng nghiên lợi tự thề, coi như tự trói mình trên giường, tuyệt đối không được gây ra hành động gì thất lễ.

Nhưng, không biết Nello có chịu hay không.

Lần trước tham dự tiệc rượu đã rất lo lắng, lần này so với lần trước còn lo lắng hơn gấp vạn lần.

Lần trước dù trên trán có tồn tại vết thương, vinh hoa phú quý vẫn như cũ.

Lần này Hoàng thị đại nạn, ai cũng hiểu lý do tôi có mặt.

Quá sức chịu đựng nổi.

. / .

Chú thích:

1. Gió thổi hạc kêu, chỉ sự sợ bóng sợ gió, thần hồn nát thần tính, bắt nguồn từ tích thời Tiên Tần, quân Phù Kiên ở phương Bắc bị quân Tần đánh bại, trên đường tháo chạy nghe tiếng hạc kêu, lại ngỡ là quân Tần truy đuổi.

cám ơn A Sannie đã giúp em đoạn này :”> (thỉnh thoảng anh cũng nên có ích như vậy =)))

2. Gió mây biến ảo, chỉ thời cuộc thay đổi bất ngờ, nhanh chóng như gió mây.

10. Chương 10

Tôi không có thiệp mời, chỉ có thể mặc bộ quần áo đẹp nhất đứng chôn rón bên ngoài biệt thự của Nello.

Nhà phú quý, người hầu đương nhiên cũng phát ra quý khí. Bọn chúng cúi đầu hầu hạ những vị khách quý của chủ nhân, còn đầu khinh thường những kẻ dúi tiền cho chúng hồng được vào cửa.

Tôi đã nghèo túng thế này, còn mặt mũi nào đi đâu?

Ngay đang lúc mờ mịt, một chiếc Limousine đỗ lại bên ngoài cổng. Một vài người làm gác cửa có lẽ biết thân phận quý phái của người vừa tới, nhào lên mở cửa hỏi thăm.

Cơ hội tốt, tôi nhanh như chớp lên vào cổng.

Sau cánh cổng là một cảnh ca múa từng bừng, đẹp thay một bầu không khí phồn hoa.

Những thứ này vốn dĩ tôi đã thành quen, hôm nay lại đặc biệt thấy lạc lõng, cứ luôn cảm thấy xung quanh đều đầy rẫy người ngó chăm chăm vào tôi.

Nello đang đứng nói chuyện ở cầu thang, trong tay vẫn cứ đóng đưa ly rượu đỏ, rượu nhẹ nhàng lay động sánh lên một cái, rất an nhàn.

Tôi không định bỏ lỡ cơ hội, lập tức tiến lên.

“Anh Nello.”

Nello quay sang, thấy là tôi, hơi hơi kinh ngạc.

Không hổ là nhân vật nổi tiếng, thần sắc biến đổi chớp nhoáng, đoạn cười rộ lên, “Sinh Sinh em đến rồi đây à.” Thái độ thân thiết chào hỏi với tôi.

Trong lòng tôi thở phào một hơi lớn. Hắn không có gọi bảo vệ, mọi chuyện may ra có thể vẫn hồi.

Tôi nói, “Em đến để giải thích.” Không dùng ngữ điệu đùa giỡn của ngày thường, mà là chân thành giải thích.

Nello lắc đầu, “Chuyện bé mà, sao cứ đeo mãi trên người thế, này không hợp với phong cách của em.”

Tôi cúi đầu cân nhắc giờ có nên mở miệng xin hắn giúp đỡ Hoàng thị hay không.

Chỉ cần hắn đáp ứng, bảo làm chuyện gì tôi cũng làm.

Chỉ có điều, tôi lại có giá đến thế ư?

Nếu bị hắn thẳng thừng cự tuyệt, sẽ khó coi đến độ nào?

Nello hỏi, “Sinh Sinh, có gì cần nói với anh sao?”

Tôi ngược lên quan sát thần sắc hắn, không giống ghi hận trong lòng. Nhưng người thương trường ai mà chả có tới mười bảy, mười tám cái mặt nạ, lúc nào cũng đeo sẵn trên mặt.

Vinh Dữ Tương chẳng hạn, tôi làm sao có thể nắm rõ cái nào với cái nào?

Có khi còn là hắn cố tình dụ tôi cầu xin ấy, để mà trêu chọc tăng thêm một cái trò hề cho bữa tiệc của hắn mà thôi.

“Em...” Vô dụng quá thật mà, khi phải thẳng thắn mặt đối mặt rồi, mới bắt đầu lần lữa. Tôi cứ ấp a ấp úng mãi, mặt không biết đã hồng đến nổi nào rồi đây, cuối cùng cũng cắn răng nói vội, “Hoàng thị bất ổn, Guide liệu có thể nể tình ngày trước mà dàn xếp một phần phương diện cho vay tài chính không?”

Nello vẫn tùm tùm cười, hắn sớm dự đoán được ý đồ khi tôi đến đây rồi, khẳng định là vậy.

Ngay khi trong lòng tràn đầy bối rối chờ câu trả lời từ hắn, phía sau vang lên một giọng nói rất đổi thần nhiên, “Nello bận bịu thật nhỉ, tiệc rượu mà cũng vẫn phải bàn bạc công việc cơ đấy.”

Thanh âm này vừa len vào màng nhĩ, cả người tôi chấn động.

Quay phắt người lại, mắt gần như nứt ra.

Vinh Dữ Tương Tây trang giày da, cách ăn mặc khiến toàn thân tỏa sáng chói lói, đang đứng đằng sau tôi.

Anh ta bước tới dần dần, “Sinh Sinh, đã lâu không gặp, sao lại gầy đi nhiều vậy?”

Đáng ra phải là hận người này đến nghiêng răng nghiêng lợi mới đúng, mà nghe đến cái chữ “gầy” kia, mũi lại thấy xót, nổi ăm ức dâng lên ùn ùn.

Tôi tránh ra hai bước, nghiêng mặt đi oán hận bảo, “Cám ơn đã quan tâm. Được biết anh Vinh Dữ Tương, ai mà có thể không gầy cho được?”

Dữ Tương bật cười khe khẽ, rất độ lượng không đáp trả.

Nello thân thiết bá vai anh ta, “Dữ Tương, anh tới muộn đấy. Theo quy củ người Trung Quốc thì phải phạt rượu à nha ~”

Thái độ thân mật của họ, lại làm tôi đứng xem mà râm ran nhức đầu.

Hóa ra là đã sớm cấu kết, tôi cần gì phải tự đi rước nhục?

Muốn tức khắc rời khỏi cái chốn này ngay, mà chân như thể bị đóng đinh trên mặt đất, ánh mắt cũng không thể dứt ra khỏi được hình ảnh một Dữ Tương sáng láng.

Hận lắm... Hận vô cùng!

Nello nói chuyện được dăm ba câu, rồi cũng ra tiếp đón các vị khách khác.

Tôi biết vô phương cầu cứu rồi, nên cũng không cố chai mặt gọi hấn lại. Bỏ kệ hấn đi xa, tôi phần nộ trường trên trên Dữ Tương đã phá hỏng tất cả.

Dữ Tương cũng chuyển ánh mắt trở về, chậm rãi bước về phía tôi.

“Sao lại nhìn anh như vậy?”

Giọng điệu vô tội thật ~ Hừ!

Tôi cười lạnh ngẩng lên lườm anh ta một cái, không khỏi tâm loạn ý khô.

“Sinh Sinh, môi của em đẹp quá!” Anh ta vạn phần nhu tình, khẽ thì thầm bên tai tôi, “Mỗi ngày anh đều rất nhớ em.”

Đồ khốn!

Lửa giận quả thật đốt rụi sạch sẽ lý trí của tôi, tất cả phần nộ gào thét muốn bùng nổ ra ngoài.

Tôi nén nhẫn nhìn cái mặt dịu dàng của anh ta một lúc lâu, càng nhìn càng thấy tức.

Hoàn toàn bất thành linh, tay vớ lấy cái gì đó phang mạnh vào đầu anh ta.

Cú đánh này chứa tất cả khí lực, vừa chóng vánh vừa mạnh bạo, Dữ Tương muốn né cũng không xong.

Loảng xoảng một tiếng vang thật lớn, át cả tiếng nhạc du dương khắp cả gian nhà.

Bình hoa giá trị xa xỉ Nello đặt ở tay vịn cầu thang, đã vỡ tan tành không còn nhìn ra nổi nữa.

Đầu Dữ Tương đâm đầu những máu, đứng trước tôi, không nhúc nhích chút nào, chỉ kinh ngạc nhìn tôi.

Khách khứa cả sảnh im phăng phắc, cứ như ai nấy đều bị dọa đến đơ người.

“Á!”

Chợt một tiếng thét chói tai, không biết xuất phát từ vị danh môn khuê tú nào. Đại sảnh bắt đầu ầm ĩ.

Tôi vẫn cứ cứng ngắc, nhìn Dữ Tương từ từ ngã xuống, ngã vật ra dưới những bậc cầu thang.

Mọi chuyện chỉ phát sinh trong có một cái chớp mắt nho nhỏ, tôi đột ngột phản ứng lại, quay đầu chạy đi.

Bảo vệ ngoài cửa vẫn còn đang loạn rối chưa rõ ràng sự tình, chỉ kịp thấy tôi leo vội lên xe giẫm chân ga lao đi mất.

Vội vã.

Gió ào ạt lùa vào trong xe, cũng chẳng thể thổi đi cho tôi cơn nóng nhức nhối.

Tôi đã giết người.

Dữ Tương, cho dù không chết cũng bị trọng thương.

Đột nhiên nghĩ đến Dữ Đình ngày đó, lúc làm ra hành vi phạm tội phải chăng cũng mang tâm tình tương tự.

Dữ Tương, ngày ấy anh ta làm cho Dữ Đình phát cuồng, hôm nay cũng làm cho tôi phát cuồng.

Dữ Đình còn có bác Vinh và Vinh thị để trao đổi tự do. Còn tôi? Hoàng thị đã lung lay hấp hối, Dữ Tương cần gì phải mớ vào.

Nhìn đến những ánh đèn rực rỡ xa xôi, nhớ tới ba mẹ, phanh gấp xe.
Chiếc xe kít dài một tiếng, đỗ lại ven con đường tối tăm.
Không về được, tôi không về được.
Phạm vào tội lớn rồi, sao có thể chạy về nhà được nữa.
Tôi không muốn ngồi tù đâu.
Lập tức gom hết tài sản đang có lại, may vẫn còn ít tiền.
Tuy chả nhằm nổi bao nhiêu ngày nữa thì Hoàng thị phá sản, nhưng mà giờ, card ngân hàng vẫn còn trên tay.
Tôi cuống quýt xuống xe, tìm vội cái máy rút tiền, cố sức rút hết tiền mặt.
Không dám liên lạc về nhà, bèn vội mua vé đường dài, trốn đi nơi nào xa xa.
Có ai mà ngờ được, Sinh Sinh tôi cũng có ngày phải chạy trốn lang thang trên phố không khác gì con chuột thê này.
Nếu hôm qua, có ai đó bảo với tôi, tôi sẽ trở thành tội phạm lẩn trốn, tuyệt đối chỉ có thể đổi lấy cái cười váng của tôi.
Nhân sinh, quả nhiên vô thường.
Trên chuyến xe chạy, tôi thê lương và lạnh lẽo, quần quai suy nghĩ không thôi.
Ngay cả con người cũng đã khô cạn, một giọt nước mắt cũng rơi không còn nổi.
Dữ Tương ơi là Dữ Tương, tôi và anh có thù oán gì nào, để anh đẩy tôi đến tận hoàn cảnh lưu lạc không chấp nhận nổi thế này?
Chẳng lẽ món nợ kiếp trước, đây là kiếp này tôi dang dai phải trả?
Vậy món nợ kiếp này anh thiếu tôi, thì sao đây?

11. Chương 11

Vì sao lại ra nông nổi này?
Suốt chặng đường tôi không ngừng đổi xe, cứ xe chạy đường dài xong, lại chuyển sang đi tàu.
Bản thân cũng không biết muốn đi đâu, cũng không biết đã đặt chân đến những miền xứ nào nữa.
Dù sao, cứ nơi nào xa nhất, thì tôi chọn mua vé đến nơi đấy.
Cuối cùng tôi đã quá rã rời, cả người như một khoảng trống rỗng, đơn côi đứng ở một góc thành thị nào đó xa lạ, đứng thật lâu, thật lâu.
Nắng sớm, từ chỉ là những nhánh mảnh ngại ngùng le lói, hoá thành bùng bùng chiếu rọi cả thế gian. Tôi đại ra nhìn mọi người đều bắt đầu sôi nổi nhịp sống của họ, ai ai cũng đều vội vã lướt qua trước mặt tôi, bắt đầu ăn bánh mì với hot dog.
Tôi cúi gằm, đi mà không biết nơi nào là đích đến.
Sao mà mê man. Sao mà bàng hoàng.
Sự trốn chạy dài đằng đẵng gần như bòn rút cạn kiệt mọi sức lực của tôi, tôi cứ như kẻ hết pin phải cố lê lét hành động.
Dùng động tác đần độn không giống bình thường mà mua một tờ báo, tôi tìm tòi trên mục xã hội.
Không có tin gì về Dữ Tương.
Tìm sang mục kinh tế tài chính, cũng không có.

Tôi quảng tờ báo đi.

Ờ ha~ Dữ Tương cùng lắm cũng chỉ là phú thương của Hồng Kông thôi mà~ Kể cả anh ta chết, lý do đâu ra mà được lên báo đô thị của Pháp chứ?

Tôi luôn canh cánh anh ta lợi hại hơn so với bất kỳ kẻ nào.

Nhưng anh ta cũng chỉ là con người thôi.

Tập tễnh lết chậm chạp đến một góc phố, tôi kiếm được một cái khách sạn vừa bẩn lại vừa xập xệ.

Tôi chưa bao giờ đến những nơi nào như thế cả, bẩn thỉu, xấu xí, những gã thô lỗ cứ vào vào ra ra, nhổ cả nước bọt lên ghế ngồi.

“Chứng minh thư của tôi bị mất rồi, có ở đây được không?” Tôi giữ nguyên nét mặt, ướm hỏi.

Tên chủ so với tôi mặt mày còn càng tỉnh rụi hơn, ấn một cái nút trên bàn, “Có tiền là được.”

Tôi ngoái lại đánh giá cái chỗ ghê tởm này, xem ra cũng phải chỗ chứa toàn cướp cắp hay tội phạm lẫn trốn gì gì.

Thế là tôi về phòng.

Tự nhốt mình trong phòng, tôi không dám đi ra ngoài kia.

Bóng người phản chiếu trong tấm gương đã vỡ lìa thành hai mảnh ở toilet, cũng không dám nhìn tới.

Là tôi đấy sao?

Tôi sờ sờ cảm mình.

Dầu gì cũng mới hai, ba ngày thôi mà.

Không còn nhẵn nhụi như hồi trước, bây giờ đã thấy lởm chởm râu cứng cứng lòi ra.

Trán còn lộ vết sẹo, cái mặt trông thật là dữ dằn.

Mấy hôm sau, rốt cuộc cũng không chịu nổi cái cảnh ẩn dật kiểu này nữa.

Len lén ra ngoài mua một cái máy tính, cho gọi là ngó ngang một tí đến tình hình thế giới.

Hầy ~ Chả lẽ những ngày sau của tôi sẽ phải trôi qua như này?

Tôi đọc tất cả các loại báo, lên internet xem tin tức các nơi.

Tin tốt. Dữ Tương không chết.

Nghĩa là tôi không giết người.

Thời điểm biết, tôi thở phào một hơi.

Đến khi thấy bức ảnh chụp trông có vẻ rất sáng láng trên báo net, tôi bật cười to lắm.

Cái vết thương bị bình hoa đập kia, thế mà lại y xì vết thương trên trán tôi.

Độ dài. Độ lớn. Giống đến mức châm chọc.

Cơ mặt tôi vì cười to quá mà thành phát đau. Một thời gian qua tôi đều là râu rĩ, dây thần kinh trên mặt có vẻ tê liệt luôn rồi.

Trên báo net còn có bài phỏng vấn với ngài doanh nhân trẻ tuổi tài năng này nữa.

Thấy toàn là lời lẽ khiêm tốn lẫn hào khí ngất trời giả vờ giả vịt của Dữ Tương.

Tôi cười đến nhặt thếch.

Nhưng đoạn phỏng vấn cuối cùng lại khiến tôi chú ý hơn cả.

... “Xin mạo muội hỏi một câu. Thưa ngài Vinh, hiện nay y học rất phát triển, lấy lý do gì mà ngài không muốn vết thương trên trán được hoàn toàn chữa trị và lành lặn?”

“Vết thương này, là thứ nhắc cho tôi không quên.”...

Phỏng vấn tới đó là hết.

Tôi thăm rửa thành phỏng viên ngu xuẩn, sao không hỏi thêm, kiểu: “Nhắc nhở điều gì? Ngài muốn dùng nó để nhắc nhở việc gì?”

Xem hết cuộc phỏng vấn xong, lòng tôi cực kỳ trĩu nặng, cứ man mác câu nói kia của Dữ Tương có gì đó không tốt đẹp, thâm ý thật sâu xa.

Liệu có phải Dữ Tương biết tôi sẽ chú ý cuộc phỏng vấn ấy, nên cố ý nhồi một câu kết dọa tôi cho hả dạ?

Anh ta lợi hại đến tận đường này ư?

Hay là tôi đã phải chịu kinh hồn táng đảm vì thủ đoạn của anh ta rồi, thành ra bị thần hồn nát thần tính?

Tôi phần hận out.

Vết thương này, là thứ nhắc cho tôi không quên...

Tôi sờ đến vết thương lộ ra trên trán.

Ừ. Nó cũng có thể nhắc cho tôi không quên nữa.

Không thấy có tin gì đề cập vụ Dữ Tương bị hành hung cả, cứ như là vết thương của anh ta vô căn cứ chui ra.

Chả biết có phải thủ đoạn bốn đùa gì của Dữ Tương hay không.

Vì sao phải giấu giếm?

Chẳng lẽ là vì bảo vệ... tôi?

Tôi kiên quyết lắc đầu.

Nếu lòi ra tôi, giới truyền thông khẳng định sẽ lục ra cái lý do một công tử thế gia như tôi lại gây ra vụ việc long lở độ vậy, có khi sẽ bới được cả chuyện trước kia giữa tôi và Dữ Tương nữa.

Anh ta cùng lắm cũng chỉ là phòng hoạ trước khi nó xảy ra thôi mà.

Tôi tự nhủ với mình: Anh ta chỉ là vì bảo vệ chính anh ta.

Nghĩ thế, tự nhiên lòng thoải mái đi.

Ra là tôi không phải tội phạm chạy trốn.

Thật không đâu tự dọa mình. Cứ nghĩ mấy ngày nay liên tục trốn trốn lẩn lẩn, trốn ra tận đây, đúng là vô năng mà.

Tiếp tục thám thính trên internet, đã chuẩn bị sẵn tinh thần đọc tin tức phá sản của Hoàng thị.

Có điều, lục lợi tất cả trang web tài chính kiểm tra, vẫn không thấy tin tức về Hoàng thị đâu?

Không đúng?

Tôi tìm lại một lần.

Không có thật.

Ngạc nhiên, mà trong lòng không thể nói không khắp khởi.

Tôi bật dậy khỏi ghế. Mấy ngày nay chưa có tràn trề sức sống như vậy.

Cả căn phòng bẩn thỉu, chỉ có cái máy tính mới mua trên bàn là có vẻ hơi hơi phù hợp với tôi dạo trước.

Lập tức gọi điện thoại.

“Mẹ? Con Sinh Sinh đây mà.”

Mẹ ở một chỗ khác kinh ngạc, “Sinh Sinh, sao đảo mắt một cái đã mất tầm mắt dạng thế hả? Nhiều ngày nay đi đâu? Thăng bé này, mẹ lo đến chết mất...”

Mẹ nói liên hồi, tôi chỉ nghe lọt được một tai, thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ vẫn còn cần nhằn được, tức là Hoàng thị đã vượt được cơn bão để bước ra bầu trời trong rồi.

“Mẹ ơi, chuyện ở công ty giải quyết được rồi ạ?”

“Ày, mẹ có biết gì chuyện công ty đâu. Thấy ba con bảo không có việc gì rồi.”

Cảm ơn trời đất, tự dưng gặp được quý nhân phù trợ.

Vấn đề này hỏi mẹ không được rõ ràng lắm. Nói với ba vẫn tốt hơn.

Đang lúc phân vân mẹ đã hỏi thăng, “... Con đang ở đâu đấy? Sao chưa nói gì mà đã đi, con vẫn còn nhỏ mà~ Lần trước mẹ vừa nói chuyện với bà Vương...”

“Mẹ, con về ngay đây. Thế nha mẹ!” Cúp điện thoại nhanh chóng.

Tôi vọt vào toilet sung sướng cạo râu, rồi thay bộ quần áo khác.

Nhét hết tiền mặt còn thừa vào túi.

Khẩn cấp cáo biệt cái chốn này.

Thanh toán xong xuôi, tôi đi ra khỏi cửa, như vừa được thoát xác.

Nhân sinh ah ~ Quả nhiên vô thường mà

~Thì ra tâm tình mang tính quyết định như thế, hôm qua còn u ám trong mắt, hôm nay đã thấy đẹp dễ hơn rất nhiều.

Ngay cả bước chân cũng yên bình thoải mái.

Không giấu được nụ cười, ra ga, mua vé tàu về nhà.

Tiếc là không mang theo hộ chiếu, không thể ngồi máy bay, tiết kiệm được rất nhiều thời gian hành trình đấy.

Tâm trạng rất tốt, mua một tờ báo để tiêu khiển thời gian ngồi tàu.

Người bán báo vẽ mặt kỳ quái mà ngó tôi, hình như chưa từng thấy thằng nào mua báo mà cười rạng rỡ như thế.

Tôi càng cười tươi tắn, hy vọng có thể truyền được một ít tâm tình tốt đẹp của mình cho hần.

Cầm báo trong tay, phát giác tâm tình tốt đẹp của mình đã thoáng chốc bay hơi không còn dấu vết.

Ảnh chụp một người, ngang nhiên chiếm ngay trang đầu.

Chuyên mục to lắm, tin vẫn tìm người không tiếc phí tổn lớn.

Bên cạnh còn kèm một dòng title to đùng —— Con trai chủ tịch tập đoàn Hoàng thị nổi tiếng mất tích.

Phía dưới còn có title phụ là: Sẽ hậu tạ số tiền lớn cho người cung cấp được manh mối.

Tôi liếc hờ sang tên bán báo, hần cũng đầy hứng thú dòm tôi.

Tiện thể ngó luôn trên đồng báo khác, xem có ảnh tôi không.

Quả nhiên mà.

Tôi run lấy bầy.

Tôi hần là phải kích động và cảm kích mới đúng, vì hoá ra mình quan trọng thế kia mà, hiện tại đối với tôi mà nói, không thể nghĩ ngờ đây là một mũi thuốc trợ tim.

Nhưng mà tôi lại run lấy bầy.

Cái dòng liên lạc sau hậu tạ một số tiền lớn, rõ ràng là số điện thoại ở Hồng Kông.
Không chỉ có thế, cư nhiên là điện thoại biệt thự Vinh gia và di động của Dữ Tương.
Trước mắt chung quanh đều nghiêng ngả, có lẽ gần đây ăn uống kham khổ cũng là duyên cớ.
Tôi dựa lúi vào cột đá nhà ga, khí lạnh ngấm vào không ngừng từ sau đốt sống lưng.
Còi tàu đã rú rít.
Tôi không về được rồi.
Dữ Tương đang đợi tôi.
Còn ba mẹ tôi đâu?
Vì sao anh ta muốn tìm tôi?
Phải mà, vết thương ấy, không phải luôn luôn nhắc nhở anh ta đó ư?
Nhắc nhở anh ta phải tìm bằng được tôi, tìm được Hoàng Sinh đã tạo ra cho anh ta vết thương ấy, để anh ta bị chảy máu.
Tôi thần thờ nhìn chuyến tàu vốn dĩ phải là chở theo tôi ôm đầy mừng vui trở về, giờ phút này nó lịch xịch từ từ truồn đi. Tôi hận Dữ Tương đến cùng cực.
Vì sao cú đánh kia không lấy luôn cái mạng của anh ta.
Mà chỉ có đánh dấu lại một vết thương hời hợt.
Chuyển biến chớp nhoáng khiến cho tôi không chấp nhận nổi sự thật mà run rẩy.
Tôi vùi mặt vào hai tay, muốn khóc lên thật lớn.
Thì ra, tôi không hề mạnh mẽ, một chút cũng không.
Tôi muốn về nhà, tôi muốn về với ba mẹ, được trút hết mọi khổ sở ứ nghẹn ra, rồi mẹ sẽ gọi người giúp việc chuẩn bị cho tôi nước tắm, và tôi sẽ lại mặc chiếc áo ngủ thoải mái, yên ổn trên chiếc giường của mình mà ngủ giấc thật nồng say.
Đây nào phải nguyện vọng gì xa xỉ, trước nay tôi đã luôn được hưởng nhiều đãi ngộ như thế.

12. Chương 12

Úp hai tay che kín đôi mắt, như thể che giấu cả điều khiến tâm hồn mình thật phiền muộn.
Tôi cố gắng áo chế tâm tình của chính mình.
Miễn cưỡng ổn ổn trở lại, một lần nữa ngẩng lên, không ngờ rằng đất trời đã không còn nhuộm màu sắc cũ.
Sau và trước đều có những gã đàn ông nhìn thôi đã biết ngay là dân chuyên nghiệp.
Tên bán báo đáng ra đứng bên cạnh tôi không biết đã biến đi đâu, chỉ còn lại độc một sạp báo trơ trọi.
Tôi lúi về sau, sợ hãi dâng lên cuộn cuộn trong lòng.
Dữ Tương!
Nhất định là anh ta, tôi biết nhất định là anh ta!
Cho dù phải đối mặt thật, tôi cứ tưởng tôi còn có được vài giây đồng hồ sử dụng đến hàm răng nhọn của tôi.
Ít nhất cũng phải hô hoán to tên của Vinh Dữ Tương cho thiên hạ biết, chừa lại chút ít tung tích đáng thương về mình.
Ai ngờ còn chưa mở miệng, sau cổ đã nhói lên.

Ra y học phát triển đến trình độ bậc này rồi cơ đấy, có thể làm người ta tê liệt tay chân chỉ trong nháy mắt, não bộ tạm ngưng.

Tôi mềm oặt lịm đi...

Mở to mắt, cảm giác quen thuộc ủa vào mặt.

Phòng cho khách của Vinh gia.

Tiếng chim hót ngoài khung cửa sổ, lạnh lót đến độ làm người ta phải gượng gạo nặn ra nụ cười.

Đầu giường có một người đang ngồi, nhu tình lắm, chân thành lắm.

Tôi lạnh mặt trừng anh ra, sau đó là cười phá.

Quả thực không cười không được mà.

Mĩa mai khùng khiếp, vết thương xấu xí trên trán kia kìa.

Bản ghi chép lại sự dốt nát của tôi, sự độc ác của anh ta.

Dữ Tương vẫn im lặng ngồi ở đầu giường.

Biểu cảm thật ôn hoà, nhìn tôi như nhìn một đứa trẻ chiều quá hoá hư.

Chỉ tiếc tôi lại thấy như bị rấn cấn.

Hơn nữa, thời gian còn chưa tới ba tháng, nỗi đau thấu tận xương kia đương nhiên nhớ cực-kỳ-rõ-ràng.

“Cười đủ chưa?” Anh hỏi nhẹ.

Trước kia anh ta cũng hay mò vào lúc đêm hôm như thế, nhẹ nhàng nói chuyện với tôi.

Giọng nói dịu dàng trầm thấp, dịu tôi đi vào giấc mộng.

Tôi chậm chậm thôi cười, giống như uống thuốc chặn lại cơn bệnh nào đó của bản thân, dừng đột ngột đến bất tự nhiên.

Điện thoại ở đầu giường đã thay cái khác, kiểu dáng thì vẫn y cái cũ thôi.

Tôi không muốn thấy mặt Dữ Tương.

Cứ một đường nhìn, lòng lại đau lắm.

Yêu say đắm, yêu chân thành tha thiết đến thế, vì đâu mà dối lừa?

Nếu đúng thế thì sao?

Sinh Sinh, nếu đúng thế, thì sẽ sao?

Không thêm nghĩ ngợi giả thiết nữa, tôi quay mặt đi nhìn cái điện thoại.

Nó, liệu có một cái máy nghe trộm mới không?

Hoặc là, mỗi một vị khách đến Vinh gia, anh ta đều bình yên ngồi ở đầu giường, được nhận lấy ánh mắt mềm nhẹ vuốt ve quá đỗi của anh ta, rồi lại nghe thấy giọng nói làm cho tim tan nát.

“Sinh Sinh...”

Dữ Tương nhào người, vươn tay ra.

Tôi kinh hãi, phát hiện mình đã thành con mồi gọn ghẽ trong bàn tay anh ta để anh ta chơi đùa, bất thành linh rụt người lại.

Trong lòng run sợ nhìn bóng dáng anh ta, cứ như bị phủ chụp toàn là ma quỷ.

Tôi nhắm tịt thời giờ lấy lại sức lực, giữ sức dồn xuống chân để đá anh ta một cú.

Thế mà, anh ta chỉ nhào người để dịch lại chân cho tôi, rồi lại lui lại.

Tôi không tin nổi, ánh mắt nhìn anh ta càng trừng lớn hơn nữa.

Anh ta nghi hoặc hỏi, “Gì vậy?”

Tôi quay ngoắt mặt đi.

Hừ, chẳng qua là mảnh khoé cũ mềm.

Lạt mềm buộc chặt, lấy công làm thủ.

Quả nhiên, dưới hàm bỗng nhiên nóng lên.

Mặt bị Dữ Tương kéo qua, hai mặt lẳng lẳng đối diện.

Hơi thở của anh ta phun trên mặt tôi.

“Sinh Sinh, em thay đổi.”

Nhu tình như nước.

Hốt nhiên tôi muốn cười to.

Buồn cười.

Tôi thay đổi. Hoá ra kẻ thay đổi là tôi.

Tiếng cười ngừng lại ở thanh quản, lại hoá thành thứ lào xào bi thương.

“Ừ, tôi thay đổi.”

Tôi chỉ có thể thừa nhận.

Không phải ư? Từ trước tới sau, Dữ Tương đều là cùng một người.

Là mất tôi mù, nhìn lầm anh ta thôi.

Dữ Tương hỏi, “Sao vậy, Sinh Sinh, em không vui à? Cuối cùng anh cũng đã có được Vinh thị rồi, đây không phải điều em mong muốn nhất sao?”

Tôi còn có thể nói cái gì?

Anh ta lại hỏi, “Em vẫn luôn hy vọng anh có thể lịch lãm ra mặt chiến đấu trên thương trường, tại sao giờ lại bày ra cái thái độ này?”

Tôi, ngay cả tư cách cười gượng cũng không có.

Chỉ có cười nhạt.

Ồ, phải phải, sai chính là tôi.

Tôi chờ anh ta hãy gian trá, hãy tàn nhẫn, anh ta lại bỗng dưng cười khùng khục, phơi ra bộ mặt thật của mình.

So với mong đợi của tôi của tôi anh ta làm được còn hơn thế, tài giỏi lắm.

Tôi hẳn là phải lên ôm chầm anh ta, cùng anh ta hưởng thiên hạ.

Dữ Tương nắm chặt tay tôi trong lòng bàn tay anh ta, giống như hành động ngày đó anh ta vẫn thường làm, “Sinh Sinh, tại sao em không yêu anh? Tại sao em bỏ anh mà đi, lại cùng ba em đối đầu với anh?”

Yêu?

Tôi bị tiếng chuông chiều đánh lang xang khiến cho xao động, sự rung động không thể nói nguồn không thể gọi tên, trong phút chốc hoa mắt, không biết mình đang bỗng bệnh ở chốn nào.

Tôi thình lình văng tay anh ta ra, lại một tát mạnh mẽ lên khuôn mặt phía trước.

Đáng tiếc, không đánh vỡ được cái mặt nạ bọc bọc đó.

Dữ Tương ơi là Dữ Tương, tôi muốn nhòm thử bên trong anh, phía dưới da anh. Tật cùng là cái gì?

Anh ta ngỡ ngàng không nói nổi.

Tôi nghiêng rằng.

“Dữ Tương, điều mà anh lợi hại nhất, chính là gây ra chuyện mà cho tới bây giờ, tôi cũng chẳng thốt được một lời phản bác lại, thật không ra nổi một giọt nước ối.” Tôi nghiêng kèn kẹt răng nanh, thấp giọng nhấn mạnh từng chữ, “Thật làm cho tôi bội phục.”

Tôi gật đầu nói, “Tôi vô cùng bội phục.”

Dữ Tương không có xoa cái má đã bị đỏ lên của mình, tựa hồ một tát kia không gây cho anh ta cảm giác.

Có lẽ mặt nạ của anh ta quá cứng quá dày, một cái tát bé nhỏ của tôi không thể tác dụng được chút ít gì.

Anh ta đứng dậy, không tiếng động nhìn tôi.

Từ trên cao nhìn xuống, đẹp thay một cổ khí thế của đẳng vương giả.

Khung cảnh như vậy, trong mơ đã từng ước ao vô số là lần.

Vô số là lần, vì anh ta xưng bá được thiên hạ mà cười vui vẻ, tỉnh giấc.

Hiện giờ chỉ cảm thấy, làm sao còn nổi những xúc cảm ôm ấp của ngày xưa, chỉ còn lại vền vền nỗi kinh sợ.

Vừa quay đầu lại, đã qua cả trăm năm.

Tôi chỉ có thể cười một cách xấu xí.

13. Chương 13

Tôi nghĩ Dữ Tương sẽ phô diễn cái bá quyền của anh ta.

Thế nhưng, anh ta chỉ cười một cách âm đạm, rời khỏi phòng.

Trong lòng tôi chua chát, nằm trên giường nghiêng người nôn khan, lại chẳng nôn ra được tí gì.

Ngay cả mặt vàng cũng không có.

Chỉ ít cũng phải liên lạc với ba mẹ, để biết ba mẹ giờ thế nào rồi?

Chỉ mong Dữ Tương, không quá gây khó dễ cho họ.

Nhấc điện thoại, còn chưa bấm số, đã thấy một giọng nữ thỏ thẻ truyền đến, “Cậu Hoàng, xin hỏi cậu muốn gọi đi đâu?”

Tôi ngạc nhiên.

“Tôi muốn gọi về nhà.”

Giọng nữ kia áy náy thưa gửi, “Rất xin lỗi, ngài Vinh đã dặn, đường truyền này của cậu tạm thời không chuyển được, nếu sau khi cậu thương lượng được với ngài Vinh...”

Cúp luôn điện thoại không cần nghe thêm, xuống giường đi qua đi lại.

Vừa chồm mở cửa phòng, hai gã đàn ông Tây trang giày da chỉnh tề chực chờ sẵn ngoài cửa.

“Cậu Hoàng muốn ra ngoài à?” Hỏi rất cung kính, rất có phong cách chuyên nghiệp.

Tôi gật, “Tôi phải về nhà.”

Gã chỉ huy cười, “Xin chờ một lát, tôi gọi điện hỏi thử ngài Vinh xem sao đã.”

Không đợi gã móc di động ra, tôi sầm một phát đóng luôn cửa.

Đáng ra tôi là nên nổi trận lôi đình, thế mà giờ trái lại, lại còn yên tâm thoải mái lên giường nằm lại.

Không phải sao?

Đây mới là phong cách Dữ Tương đấy.

Bị anh ta vây khốn, như là sa vào mạng nhện.

Sợi tơ rất nhỏ, lại quấn quanh không ngừng, để cho bạn giãy giụa, giãy giụa, đến tận khi chết, vẫn vọng tưởng hão huyền rằng mình có cơ hội để mà giãy giụa.

Chuyện bên ngoài, anh ta chắc chắn cũng đã lo liệu thoả đáng.

Người ngoài nhìn vào, tôi cùng lắm cũng chỉ là một người bạn rảnh rỗi đến chơi được tận tình quan tâm chăm sóc.

Tôi cười khổ với căn phòng trống hoai hoai.

Không ngờ càng tính cam chịu, lại càng làm cho tôi tin Dữ Tương thêm nhiều, rằng anh ta không gì là không làm được, không có gì là không xử lý ngon ơ.

Liên tiếp bao ngày, áo cơm không thiếu.

Thử vài lần, giọng nữ trong điện thoại vẫn như cũ, ân cần thăm hỏi.

Lũ diên ngoài cửa, cùng lắm cũng hai, ba nhóm người, đổi đi đổi lại, tôi nhìn cũng phát quen.

Dữ Tương thường xuyên đến, vẫn tình ý nồng đượm, săn sóc tỉ mỉ.

Chỉ là, chẳng động nổi được vào một sợi lông của anh ta.

Mỗi lúc tôi toan vung tay, thì đều bị anh ta sớm đã có phòng bị chụp lấy, mạnh mẽ kéo đến bên môi khe hôn, vừa cười cừa bảo, “Đừng như vậy, một lần trong phòng chủ tịch còn chưa tính, cứ đòi đánh ở đây nữa, không đau sao?”

Cứ lần nào anh chạm vào, trái tim lại nhức nhối nhiều thêm nữa.

Lòng có ngàn ngàn câu hỏi, tôi sầu lo, chẳng giải được một câu nào.

Tôi đề cập thẳng, “Dữ Tương, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Anh bình thản bảo tôi, “Anh đã có được Vinh thị, tất nhiên là muốn cùng em sở hữu nó.”

“Tôi không cần đâu, anh thả tôi đi đi.”

Anh ta hơi vặc lại, “Sinh Sinh, nếu anh thả được, có sao phải tốn công sức tìm em trở về?”

Nỗi đau xót lại dấy lên, tôi cầu khẩn, “Dữ Tương, tôi đối với anh không còn ích lợi gì nữa cả, lại còn rất phiền, xin anh buông tha tôi.”

“Anh làm sao mà không buông tha em?” Anh ta khó hiểu, “Anh ngược đãi em? Anh đánh chửi em? Nếu không thương yêu em, anh cần gì phải lao công khổ tứ, giúp đỡ Hoàng thị vượt qua cửa ải khó khăn?”

Tôi thở hắt, nằm nghiêng đi trên giường.

Anh ta duỗi tay ôm tôi, vuốt ve hai phiến môi tôi.

Tôi tê dại. Cảm giác không hề đồng nhất vẫn còn đau âm ỉ mãi trong lòng.

Dữ Tương nói, “Sinh Sinh, cuộc đời này, người anh trân trọng nhất là em.”

Tôi chỉ im bật.

Tôi vẫn nhớ anh ta từng nói với tôi rằng —— “Công ơn nuôi dưỡng của Vinh thị đối với anh, cũng như tình cảm em dành cho anh, đều là những điều anh quý trọng nhất.”

Nhìn xem bác Vinh đã phải thảm bại rút lui ra sao, nhìn xem Dữ Đình đã bị sa sút đến nhường nào.

“Sinh Sinh, vì sao em không tin anh? Rốt cuộc vì cái gì em lại hận anh như vậy?”

“Dữ Tương, tôi không dám tin.” Tôi dôi thẳng ánh mắt anh ta, sao mà đáng thương đến thế, “Tôi thật sự không dám tin.”

Cứ như vậy dằng dai, lặp đi lặp lại biết bao giờ ngừng.

Lòng ngực tôi phập phồng, đăm đúi trong bể tình cảm, không cử động nổi thân, không quay lại được đầu.

Dù tự do mất đi, nhưng tin tức bên ngoài vẫn phải có.

Có một hôm xem TV, chương trình kinh tế tài chính bỗng được chiếu đến, hình ảnh Dữ Tương xuất hiện.

Té ra gần đây Vinh thị mở rộng kinh doanh, liên tiếp bắt tay với biết bao công ty lớn, giá cổ phiếu tăng cao vùn vụt.

Tôi nhanh chóng chăm chú theo dõi, tin tức lại chuyển sang kinh tế thể giới.

“Tập đoàn Trung Hoa lớn nhất nước Pháp lần thứ hai xuất hiện tin tức bất lợi...”

Tôi lo sợ không chịu nổi, cẩn thận theo dõi màn hình, trên màn hình hiện ra thần sắc hốc hác của ông già.

Hoàng thị!

Hoàng thị lại gặp phải tai kiếp khó khăn.

Lòng càng thêm đau đớn, tôi ngã xuống salon.

Người ta nói thư sinh cả trăm không được một dùng.

Còn Hoàng thị? Chỉ e càng vô dụng.

Tôi phải nhờ chính mình.

Cả ngày cứ bất an không yên, tâm trạng bứt rứt khó chịu, ngay cả cơm cũng chẳng nuốt trôi được xuống.

Ba mẹ còn đang vất vả khổ sở chống đỡ gia nghiệp ở nhà, mà tôi, ngay cả một câu an ủi cũng không làm được.

Bất hiếu như thế, thiên hạ có được mấy ai.

Dữ Tương bước vào, theo thói quen tiến đến bên giường ngồi xuống.

“Không thoải mái à, sắc mặt khó coi như vậy.”

Tay của anh ta xoa xoa khuôn mặt tôi.

Tôi không né, để kệ anh ta làm gì thì làm.

“Dữ Tương, tôi muốn liên lạc với ba mẹ.”

Anh ta cười, “Lúc nào cũng được mà, chẳng phải trong phòng có điện thoại hay sao?”

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta.

“Anh giúp em gọi.” Anh ta chiều chuộng cầm lấy máy, thấp giọng phân phó vài câu, sau đó chuyển tai nghe cho tôi.

Tôi nhận lấy.

“Alô? Là Sinh Sinh phải không?”

Nghe thấy giọng mẹ, tôi gần như bật khóc.

Cần môi đáp, “Vâng mẹ, con đây.”

“Con ở Vinh gia có tốt không?” Hôm nay mẹ không có lỗi nhải, “Hy vọng đứa con trưởng của Vinh gia sẽ chăm sóc tốt cho con, nó là một đứa tốt.”

Tôi liếc sang Dữ Tương đang ngồi cạnh một cái.

“Mẹ ơi, ba đâu rồi?”

Tiếng của ba truyền tới, “Sinh Sinh, sống ở Vinh gia đã quen chưa?” Ba cũng không lộ ra tư thái vồn vã gì, chỉ hỏi một vấn đề giống mẹ.

Tôi kiên định đáp, “Con tốt lắm ba.”

Ở bên cạnh Dữ Tương khẽ cười.

Cười đến làm cho côi lòng tôi rét buốt.

“Ba, Hoàng thị xảy ra chuyện gì rồi? Cần con hỗ trợ không?”

“Đừng lo lắng, được làm vua thua làm giặc thôi mà, còn gì để mất đâu.” Ba nói, “Dù không có Vinh thị cũng đã có Dữ Tương, con đừng lo quá.”

Tôi vội la hoảng, “Ba...”

“Thời đại nào rồi, nam nam yêu nhau thì có sao đâu? Con bỏ nhà suốt mấy ngày, ba và mẹ con lo lắng đã đủ. Chỉ cần con bình an là được rồi.”

Vinh Dữ Tương đã dùng loại thuốc mê gì mê hoặc được ba mẹ tôi tới tận đây?

Hoàng thị không phải từng thu giành Vinh thị đó ư?

Thù địch chốn thương trường, tại sao trong nháy mắt đã thành bạn bè có thể phó thác đứa con?

Tôi thầm hận.

Gọi điện thoại xong, đơn giản hiểu ra hai chuyện.

Thứ nhất: Hoàng thị nảy sinh nguy cơ trọng đại.

Thứ hai: Việc giao tôi cho Dữ Tương làm cho ba mẹ yên tâm.

Bỏ máy, tôi nằm xuống giường, chỉ nguyện nước mắt nhấn chìm lấy tôi, tiện thể chìm chết đuối luôn cả con sài lang đang ăn vận đẹp đẽ bên cạnh này nữa.

Đáng tiếc bầu vú cả một ngày, một giọt nước mắt cũng chẳng thể rơi.

Mắt đã khô cạn.

Ba tôi đã quen chỉ điểm giang sơn, tôi đây quý phái phong nhã, mẹ tôi ung dung hào phóng, sao có thể nhẫn tâm để họ khi tuổi đã về già rồi lại phải chịu khổ chông chênh bên bờ phá sản, bị người ngoài châm chọc cười giễu?

Tôi ngoảnh qua, quan sát Dữ Tương đang đoan đoan chính chính ngồi bên giường.

Tôi nói, “Dữ Tương, xin anh hãy cứu Hoàng thị. Tài chính Vinh thị dồi dào, chắc chắn có thể trợ giúp Hoàng thị vượt qua cửa ải khó khăn.”

Dữ Tương nhú mi, “Sinh Sinh à, thương trường cực kỳ biến ảo. Vinh thị mà tùy tiện nhúng tay vô, chỉ e không ổn.”

Anh ta vừa nói, vừa sải tay ra.

Thân thương ôm lấy eo tôi, làn môi anh ta đọng trên mặt.

Cả người tôi cứng đờ, vô phương nhúc nhích.

“Sinh Sinh, anh rất nhớ em. Anh vô cùng yêu em.” Thanh âm trầm thấp khiêu gợi của anh, có khi thôi miên được người ta dễ dàng.

Tôi nghe thấy tiếng tim mình đập dữ dội.

Anh ta nhào lên, từ tốn ở bên trên người tôi.

Tôi bặm môi, cũng nhẹ nhàng ngã xuống.

Kể cứ như con rối, phản chiếu trong con người đen nhánh của anh, là tôi ư?

Quần áo trên người lần lượt bị anh ta gỡ đi cứ như là chơi đùa, sự trần trụi khiến tôi càng thêm lạnh.

Mà Dữ Tương thì ầm nóng, cúi sát trên người tôi.

“Em gầy lắm, anh cũng không dám đề lên em.”

Tôi tự động giạng chân, để cho anh ta hành động.

Hồ hấp anh ta trở nên thô suyền dần dần, dồn dập hôn lên cơ thể tôi, cố gắng hết sức trấn an tôi khỏi cơn run rẩy.

“Sinh Sinh, không phải sợ.” Anh nhẹ nhàng dỗ dành tôi, “Em run quá đi mất.”

Tôi đại ra hỏi, “Dữ Tương, anh sẽ cứu Hoàng thị sao?”

“Ừ, anh sẽ.” Mỗi một chữ anh nói lại ghim cửa vào trái tim tôi, nhu tình vạn phần.

Tôi mỉm cười, nhắm mắt lại.

Những vùng sóng âm lại bắt đầu ong ong lan truyền ở trong tai.

“Dữ Tương...” Tôi nói, “Bất luận tôi khóc lóc gào thét giũa thế nào, anh cứ kệ đi nhé. Trối tôi lại cũng được.”

Những lời này, trước kia chuẩn bị để nói với Nello kia, ai đoán được giờ đối tượng đã thay đổi rồi?

Không làm đến bước cuối cùng, giao dịch sẽ không thành công.

Tôi không muốn lại thất bại nữa.

“Thế chẳng phải là cưỡng ép sao?”

Tôi cười, “Tôi thích vậy.”

“Ừm. Em thích là được rồi.”

Động tác nhiệt tình thêm.

Bóng tối và nỗi hoảng sợ rú rít ập đến, che phủ cả đất trời, nhấn chìm tôi xuống thăm thẳm là sâu.

Tôi nghe thấy mình kêu to cầu xin, nghe thấy tiếng Dữ Tương không ngừng rủ rỉ, “Sinh Sinh, Sinh Sinh...”

Cuối cùng anh ta vào được, cử động đã hoàn toàn buông thả, mạnh bạo tới tấp, tôi chưa từng trải qua.

Đây mới đích xác là bộ mặt thật của anh ta?

Tôi đau đến ngất đi, lại vì quá đau mà tỉnh lại.

“Sinh Sinh, em xem, chúng ta cuối cùng cũng kề cận nhau rồi.” Tôi nghe thấy anh ta vui sướng nói, “Anh vô cùng yêu em.”

Cơn đau làm cho tôi ngay cả khí lực nặn ra một nụ cười méo mó cũng không có.

Bám chặt lấy anh ta như bám lấy chiếc phao duy nhất, tôi say nồng ngủ.

Tôi cho rằng tâm lý bị thương, nên mới thành ra nằm bẹp dí một chỗ suốt mấy ngày.

Ngày nào Dữ Tương cũng đến thăm tôi.

Tôi giấu giếm cảm xúc ngó anh ta, chỉ thấp thỏm anh ta đòi thù lao.

Quả nhiên...

“Sinh Sinh, em đã đỡ chưa?” Anh ta nói, “Anh nhớ em lắm.”

Cánh tay ấy lại duỗi ra, vừa nhẹ lại vừa khéo quấn lấy eo tôi.

Xương cốt toàn thân, lại rùng rợn rã rời.

Tôi vô lực nhìn anh ta, cố phô nỗi sợ ra con mắt.

“Dữ Tương, thôi được không.” Tôi nhỏ giọng, “Tôi sợ đau lắm.”

Anh ta hôn lên lời cầu xin yếu đuối của tôi.

“Sinh Sinh, em nói là em thích vậy mà.” Anh ta nhồi nhét đồng vô lý ầm ầm của anh ta vào trong cái thái độ lịch sự nho nhã, “Em nói thích bị trời. Lần sau anh mang còng tay đến, em thấy được không?”

Tôi phần hận nhắm nghiền mắt lại.

Hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

14. Chương 14

Lần một lần làm tình “theo phương thích tôi thích”.

Lại nằm vài ngày.

Có thi thoảng Dữ Tương trông coi bên giường tôi, hàng mi đen dày hấp háy, chỉ mong cơ thể tôi chóng khoẻ lại.

Tôi nhìn bộ dáng đó của anh ta, lại chỉ hy vọng mình ngủ đi không còn tỉnh lại.

Có điều bác sĩ riêng của Vinh gia giỗi ghê gớm quá, hằng ngày canh me tôi uống thuốc, mới dăm ba ngày, người đã đỡ thấy nhọc nhọc.

Dữ Tương rất là vui, ôm tôi vào trong ngực, sung sướng đi lòng vòng quanh phòng một vòng mới nói, “Sinh Sinh, tốt rồi. Hôm nay vui, anh muốn tặng em một thứ.”

Một tập công văn được chìa ra trước mắt tôi.

“Ba em quyết định về hưu rồi. Anh đã thu mua cổ phần Hoàng thị, không để nó rơi về tay kẻ khác. Bây giờ em là chủ tịch Hoàng thị.” Dữ Tương hỏi, “Vui không?”

Tôi không nói gì hết.

Phong cách của Dữ Tương làm bạn cười không nổi, mắng không nổi, ngay cả nói cũng không nên lời.

Anh ta lại tốt bụng thế ư? Chẳng qua là điều khiển một con rối, tự giúp mình có trò chơi mới vui hơn thôi.

Tôi bảo, “Dữ Tương, tôi dâng Hoàng thị cho anh. Buông tha tôi được không?”

Xem như lặp lại câu cũ, mỗi một lần đều luôn mang theo chút ít hy vọng mới dấy lên.

“Sinh Sinh, kể cả một trăm Hoàng thị, trong lòng anh so ra vẫn kém em.”

Câu nói thâm tình nặng ý nhường ấy, lọt vào tai tôi chỉ có thể dùng hai chữ “đáng sợ” để hình dung.

Tôi cắn chặt răng, chỉ sợ răng nanh nghiền thành tiếng, thế là thành trò hề.

Có điều, cần gì phải vậy.

Những lần tôi làm trò hề cho Dữ tương, chả lẽ vẫn còn là ít.

Ba mẹ quả nhiên về hưu, tìm một nơi thanh bình, hưởng thụ tuần trăng mật tuổi già của họ.

Trước khi đi, Dữ Tương trông thế mà lại xởi lởi, cho phép tôi được nói chuyện với hai người.

Thiên ngôn vạn ngữ, tắc lại trong cổ họng, tôi câm lặng chẳng thể nói ra.

Mẹ cứ dặn đi dặn lại, cái gì cũng dặn, như thể sẽ chẳng bao giờ trở về nữa, bỏ rơi lại một mình tôi.

Ba cũng nói rất nhiều, cuối cùng chốt lại, “Dữ Tương nó... Sinh Sinh, đã sống trên đời, thì phải hiểu ngoài trời còn có trời. Đâu không lại chính là đâu không lại. Ngoan cổ đứt ra, trái lại lại càng phát điên phát rồ, càng dễ làm mình bị thương hơn.”

Tôi đột ngột chấn động.

Thì ra ba đã đoán được bộ mặt Dữ Tương rồi.

Thế mà bất lực, cúi đầu chịu khuất phục.

Ba lại bảo, “Sinh Sinh, ba là vì con. Ba già cả rồi. Kẻ có thể làm hại con, là kẻ có năng lực bảo vệ con.”

Trong tai tôi lại ù ù sóng nhiễu, có lẽ là sóng điện thoại đã ảnh hưởng sâu vào não tôi.

Cúp điện thoại, quay qua liền thấy Dữ Tương lẳng lặng ngồi sẵn một bên rồi.

“Tâm tình khá hơn chút nào không?” Anh ta khuyên tôi, “Ba mẹ đi du lịch là chuyện tốt, có gì mà phải bịn rịn? Huống hồ... em còn có anh.”

Tôi lơ mặt đi, không thèm nhìn đến anh ta.

Ngoài song cửa, vầng trăng đã sáng rõ trên cao rồi.

Từ xưa đến nay, nó phiêu du những đâu, liệu có từng gặp ai cũng phải chịu bất lực như tôi khắp thiên hạ này?

Dĩ nhiên là không ít.

Tôi nói, “Dữ Tương, mai tôi muốn ra ngoài.”

Anh phì cười, “Vừa rồi anh không có để ý. Ra lúc nào cũng được thôi. Em cũng nên ra ngoài một chút.”

Tôi xem xét những cái bóng đổ đi tới đi lui qua kẽ hở dưới cửa phòng, lạnh nhạt nhìn đến cả khuôn mặt không có lấy một tia xấu hổ của Dữ Tương.

“Ngủ đi.” Anh ta đắp lại chăn cho tôi, hôn lên trán “Cơ thể em luôn rất lạnh, hèn chi bị cảm suốt ngày. Ngày nào cũng phải tới đắp chăn cho em, không bằng chúng ta ngủ chung đi.”

Toàn thân tôi tức khắc cứng ngắc, gượng gạo cười, “Không ổn đâu, nhiều phiền phức lắm. Anh cứ ở phòng bên cạnh đi, thế là được rồi còn gì?”

Anh ta bảo, “Sinh Sinh này, tính em vẫn còn y hệt trẻ con, cứ thích nói bóng gió, ngay cả làm tình cũng thế.”

Lại hôn tôi mấy cái, mỉm cười tính rời đi.

Tôi bị lời nói trước khi đi của anh ta dọa sợ tới mức trần trọc, cứ trở mình rồi lặn qua lộn lại trên giường.

Dần dần mí mắt phát nặng, mới an tĩnh lại.

Hôm sau rời giường, thay quần áo.

Vừa mới mở cửa phòng, gã đàn ông bên ngoài đã chực chờ sẵn, “Xe đã chuẩn bị xong rồi, cậu Hoàng muốn đi đâu?”

Dữ Tương không có ở đây, lá gan lớn hơn rất nhiều.

“Đi có một lát, hóng gió thôi mà.” Tôi vừa nói vừa xuống lầu, không muốn nhìn đến sắc mặt hắn.

“Ngài Vinh đã dặn, sức khoẻ cậu Hoàng suy yếu, muốn chúng tôi tháp tùng, để tránh phát sinh việc gì ngoài ý muốn.”

Tôi bắt giắc nổi đoá, quay ngoắt qua trợn trừng với hắn.

Thấy hắn buông thông tay xuống đứng sang một bên, tôi ưỡn ngực đi ra cổng biệt thự.

Cửa xe cũng được mở sẵn, một chiếc BMW mới tinh.

Tôi thích dáng con xe này, nhà ở Pháp cũng có một chiếc.

Vừa mới mở cửa xe, người nọ lại áp đến.

“Ngài Vinh đã dặn, lộ trình giao thông Hồng Kông giờ không an toàn, cậu Hoàng còn chưa quen thuộc, tốt nhất nên để chúng tôi cầm lái thì hơn.”

Tôi siết chặt nắm tay, mím miệng.

Tôi nói, “Bỏ đi, hôm nay tôi không muốn ra đường nữa!”

Quay lưng trở về phòng.

Mắt đang lập lòe, lại có mấy kẻ chặn đường đi.

Bọn chúng cười xoà, “Ngài Vinh đã dặn, hôm nay cùng ăn cơm trưa với cậu Hoàng. Sắp đến giờ rồi, xin cậu Hoàng mau chóng lên xe đi.”

Hai gã vận đồ Tây trang y chang mấy cha hộ pháp cung kính sắp tới gần.

Cứ như vậy được bọn chúng “lễ phép” mà “mời” lên xe.

Tôi chả mắng chả chửi.

Quả thật, đối với những gã này, giận dữ thì có ích chi?

Không đâu vậy nhem nhuốc lên tự tôn của mình mà thôi.

Bữa trưa của Dữ Tương, sắp xếp trong một nhà hàng đồ Tây nổi tiếng.

Tôi đã từng thường xuyên đến, giới quý tộc thượng lưu cũng hay tụ hội ở đây, rượu đồ nơi này là loại rượu rất nhiều năm rồi.

Đưa tôi tới, là sai lầm của Dữ Tương.

Tôi ngoan ngoãn xuống xe, ngoan ngoãn bước theo đám người bao vây trước sau, trái phải đủ cả, tiến vào nhà hàng.

Người ngoài nhìn đến, cũng chỉ thấy tôi là dòng dõi nhà giàu được bảo vệ nghiêm ngặt mà thôi.

Có cô gái mặc váy công chúa chỉ cho tôi nơi cần đến.

Ở đó, Dữ Tương đã ngồi sẵn bên cửa sổ, mỉm cười với tôi.

Một vị trí tuyệt hảo, nếu không có tiền và cả chút ít quan hệ, không thể đặt được vị trí tốt như vậy.

Lòng tôi bắt đầu khoái trá, mỉm cười bước qua.

Mấy kẻ “trông coi” bên người vì sự thật thà của tôi mà thở phào một hơi thật lớn.

“Sinh Sinh, em đến rồi.” Dữ Tương đứng dậy, kéo tôi ngồi vào chỗ ở bên cạnh anh ta, “Giới thiệu với em — đây là Chu Hằng.”

Một tên ngồi phía đối diện, khẽ gật đầu với tôi.

Bộ mặt thanh tú, trông cũng vừa mắt, nhìn là biết ngay thể lực người cũng khỏe.

Trực giác lại thấy chán ghét hẳn.

Dữ Tương nói, “Năng lực làm việc của Chu Hằng thuộc hàng đầu, anh phải tốn nhiều lần mới mời tới được. Sau này anh ấy sẽ là trợ lý đặc biệt của em, hy vọng các em có thể hợp tác vui vẻ.”

Tôi bị giật nảy, quay ngoắt qua trừng Dữ Tương.

Dữ Tương vẫn ngồi im chỗ cũ, thoải mái đối diện với tôi.

Phải rồi, vốn dĩ Hoàng thị đã lọt vào tay anh ta, tìm được kẻ như vậy sẽ dễ dàng khống chế được toàn diện.

Tôi còn tư cách gì để nói đây?

Chu Hằng thoáng nhếch miệng cười cũng liếc tôi một cái, cảm giác ghét hẳn lại tăng thêm.

Tôi dữ tợn lườm hẳn ta, không thêm che đậy cảm xúc của mình.

Chu Hằng nói, “Ánh mắt cậu Sinh thật là có hồn, nếu cậu là con gái, nhất định tôi sẽ thấy như bị điện giật.”

Đúng là nhục nhã không để đâu cho hết!

Tôi dợm đứng lên, lại bị Dữ Tương ngăn lại.

Tay anh vòng qua hông trông như rất thân thiết, thực tế lực lại lớn vô cùng lớn.

“Buông!” Tôi đột ngột rống to, chẳng cần quan tâm đến hình tượng.

Nhà hàng đang thanh bình, nhất thời lặng ngắt như tờ. Tầm mắt tất cả mọi người dồn hết về phía tôi.

Mặt Dữ Tương không hề đổi sắc, bỏ tôi ra.

“Sinh Sinh, một câu đùa vui thôi mà, có gì phải tức giận?” Anh ta bình tĩnh khuyên nhủ, một bộ dạng nhân nhượng cho khỏi phiền, gương mặt ăm ắp sự khoan dung rộng lượng.

Tôi thình lình đứng bật dậy, đưa tay gạt hết mọi thứ trên bàn.

Một loạt âm thanh thủy tinh loảng xoảng rơi xuống đất, the thé khắp nhà hàng.

Tôi biết hành vi của mình không khác gì một mụ đàn bà chanh chua, không có nổi nửa điểm khí chất của quý công tử.

Nhưng nếu có thể làm cho Dữ Tương mất mặt thì cũng không uổng phí.

Bộ Âu phục sang trọng của Dữ Tương bị dây nước đồ ăn.

Anh ta ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn tôi, trong mắt mang theo thông cảm lẫn dung túng.

Tôi lại phát hiện, bất chợt vung tay, ý đồ muốn ngày mai anh ta được lên trang đầu đề của báo giải trí.

Phản ứng của Dữ Tương, lại mau chóng đến mức làm người ta kinh ngạc.

Bắt lấy cổ tay tôi ngoặt về phía sau lưng.

Tôi bị đau khê than một tiếng, bị anh ta kéo sà vào trong ngực.

Thế cũng tốt, để cho cả Hồng Kông này biết anh ta đùa giỡn đàn ông con trai ngay chốn đông người — mà người đó còn là chủ tịch Hoàng thị lừng lẫy tiếng tăm.

Dữ Tương thở dài, “Sinh Sinh, bệnh tình em còn chưa khỏi, kích động như vậy làm gì?”

Mỗi lần nghe thứ thảm thiết chân thành ấy, tôi lại phát sợ.

Quả nhiên, Chu Hằng lập tức đứng trước mặt, không biết từ đâu ra, cứ như ảo thuật rút ra một ống tiêm.

Tôi nhìn cái kim tiêm đó, lớn lắm.

“Cậu Hoàng, đây là thuốc bác sĩ kê, cậu đừng sợ.” Chu Hằng kiên cường rút tay tôi ra, thành thạo cắm mũi kim vào trong mạch máu, “Nó sẽ giúp cậu an tĩnh lại. Thần kinh cậu bị kích động quá rồi.”

Tôi muốn hét lớn.

Dữ Tương ôm tôi vào trong lòng anh ta, quay mặt tôi về phía tường, lấy tay bịt miệng tôi.

Tất cả lời cầu cứu, bị bàn tay đó chặn hết lại.

Nghe thấy cấp dưới của Dữ Tương vội vàng giải thích với quản lý nhà hàng, “Cậu Hoàng nhà chúng tôi không được khỏe, vừa rồi hơi bị kích động. Bây giờ đã không sao nữa, xin đừng lo.”

Không! Không!

Trong lòng tôi la hét chói tai.

Đừng đối xử với tôi như vậy!

Tôi ai oán nhìn Dữ Tương.

Mà anh lại chỉ vuốt tóc tôi một cách nhẹ nhàng, dễ dàng nói, “Sinh Sinh, em mệt rồi, anh đưa em về nhà được không?”

Trước mắt tôi sẫm tối. Tôi chìm vào bóng đêm.

15. Chương 15

Khi tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, có lẽ bởi di chứng của mũi kim trước đó, tôi có hơi chút văng đầu.

Tở mắt nhìn ra xung quanh, rồi khoác áo ngủ ngồi bên cửa sổ.

Người giúp việc gõ cửa đi vào hỏi, “Thiếu gia Sinh, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, mang vào chứ ạ?”

Tôi không đoán hoài gì đến, chỉ gật.

Được đưa tới là bánh mì, sữa, xúc xích, jambon, còn có cả trứng.

Quái gở, rõ ràng là bữa sáng kiểu Tây, thế mà trứng lại là trứng luộc.

Người giúp việc thấy tôi ngó đăm đăm vào món trứng, giải thích luôn, “Đại thiếu gia dặn dò, trứng luộc có nhiều chất dinh dưỡng.”

Nghe một câu đó xong, chả muốn nhìn cái món trứng đó dù chỉ bằng một nửa con mắt.

Tôi lạnh lùng bảo, “Tôi muốn uống café.”

“Đại thiếu gia đã dặn, sữa...”

Tôi đột ngột ngừng đầu, cảm tức tưng cái kẻ không rời mấy cái mệnh lệnh của Vinh Dữ Tương lấy một chữ.

Chị ta cúi đầu, ngại ngần thưa, “Để tôi đi hỏi thử.”

Thật cẩn thận né khỏi ánh mắt tôi, khép cửa lại đi ra ngoài.

Hỏi ai? Đương nhiên là Vinh Dữ Tương.

Nếu anh ta ngay cả một việc con con cũng đều phải hỏi đến, chẳng lẽ một khắc cũng không được rỗi rãi?

Café nhanh chóng được bưng lên.

Tôi cười lạnh, coi như được ban ân đi vậy.

Giống một bậc đế vương, cao cao tại thượng.

Ban thưởng cho mày một tách café.

Người giúp việc không có kiêu ngạo của thường ngày, cúi đầu đi vào, cúi đầu đi ra.

Hành động toàn là cung kính.

Tôi cũng không thoải mái, mà thấy buồn nhiều hơn.

Ra oai với kẻ chỉ biết máy móc nghe lệnh, đâu phải cá tính của tôi.

Chẳng lẽ phong độ và lễ nghi mà bố mẹ tôi đã rèn giũa cho từ nhỏ, giờ đã bị Dữ Tương chậm chậm mài mòn.

Cứ cố mài đi những góc cạnh của tôi, lý do là gì vậy?

Tôi uống tách café nhạt thêch, đứng bên cửa sổ phóng tầm mắt ra xa.

Vinh gia lớn cực kỳ, vườn hoa, bể bơi, sân tennis, đều khoe đủ được hết nào những huy hoàng của Vinh gia.

Năm đó, bác Vinh cũng đứng bên cửa sổ ngắm nhìn vương quốc của bác, đích xác tự nhiên lắm.

Còn hiện tại, người chủ nhân xưa cũ ấy giờ đã ở phương nao?

Tôi nhìn thấy Dữ Tương.

Anh ta đang đấu hăng hái trên sân tennis, mà đối thủ, là Chu Hằng.

Tôi nhớ tới cái lỗ kim trên tay.

Dữ Tương đưa lưng về phía tôi, ra sức đón cầu.

Lưng anh vừa dày lại vừa rộng, cánh tay lại rất đẹp và thuần dài.

Nhìn anh và Chu Hằng đấu với nhau, không khác gì khiêu vũ, hết nhoi Đông rồi lại nhào Tây trên sân để đỡ bóng, thế là bật cười thành tiếng.

Thoáng chốc, giật mình.

Tôi hốt nhiên bụm miệng.

Hai kẻ này đều dễ tiện xấu xa, có gì tốt đẹp cơ chứ?

Dữ Tương đánh thắng, bỗng đứng xoay người lại, từ xa vẫy vẫy cái vợt với tôi.

Hoá ra anh ta đã sớm biết có tôi nhìn.

Tôi lẩn ra sau cửa sổ, ngửa đầu uống cạn toàn bộ café còn thừa.

Nhất thời miệng đắng nghét.

Về chỗ ngồi xuống, lại nghe thấy tiếng bước chân khê khàng của Dữ Tương, anh ta đang lên lầu.

Tôi âm thầm cầu nguyện anh ta đừng có vào đây, thế mà cũng chẳng được như nguyện.

Thôi thôi, nếu ông trời mà có ít nhiều trắc ẩn với tôi, làm sao mà tôi phải có ngày này?

“Sinh Sinh.” Dữ Tương mặc đồ thể thao màu trắng, ngồi xổm trước mặt tôi, “Sao không chịu ăn gì? Cứ thế này, chẳng biết yêu quý cơ thể mình gì cả.”

Tôi thả cái tách trong tay, mệt mỏi ngã người ra ghế.

Anh ta cười nói, “Xin lỗi mà, quên mất em thích uống café. Anh phân phó nhà bếp rồi đấy, sau này sáng nào cũng sẽ pha café cho em.”

Anh ta dịu dàng sát tới gần, nói đùa, “Đừng giận mà, do anh không tốt, làm gì mà lại quên mất cả sở thích của em.”

Lòng tôi băng lạnh.

Tôi hỏi, “Dữ Tương, tôi muốn nói chuyện đàng hoàng với anh, được không?”

“Dĩ nhiên, sao mà không được? Anh thích nhất là nghe em nói chuyện. Sinh Sinh, hồi trước em thích nói nhiều với anh lắm, dạy anh hết chuyện này lại chuyện kia.”

Tôi né đi ánh mắt nóng cháy của anh ta.

Đừng nhắc đến trước kia nữa, tôi xin anh.

“Dữ Tương, có rất nhiều chuyện, tôi không hiểu.”

“Em không hiểu cái gì? Anh sẽ giải thích cho em.”

Tôi trông đến nụ cười thân thiết ấy, thiên hạ quả thực không thể có ai dịu dàng và kiên nhẫn sánh bằng, mà lòng chỉ ngộp cay xót, trái tim đập nhanh.

“Người ta nói tâm của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết[1]. Nhưng anh thì không giống vậy, sau chót tôi cũng không rõ được anh tính toán thế nào? Anh muốn bức điên tôi, hay là muốn từ từ đùa giỡn? Anh nói cho tôi biết, có được không?”

Dữ Tương lắc, dở khóc dở cười, “Sinh Sinh, sao em lại so sánh Tư Mã Chiêu với anh cơ chứ?”

“Ừ.” Tôi gật, “Anh lợi hại hơn hẳn. Lợi hại hơn gấp cả trăm, cả nghìn lần.”

“Sinh Sinh, em cứ hay tặng bốc anh như thế. Tặng anh lên tận trời, cứ như anh không có gì không làm được.”

Tôi đẩy anh ta ra.

“Dữ Tương, rốt cuộc anh muốn như thế nào. Tôi phải dùng cách gì mới được thoát khỏi anh? Xin anh nói cho tôi biết.” Tôi lại nói, “Gọi luật sư đến đi, tôi sẽ ký chuyển nhượng ngay lập tức, chấp tay dâng Hoàng thị cho anh.”

Dữ Tương cười khở, “Hoàng thị là anh vất vả mãi đoạt về cho em mà, tại sao em lại phải chấp tay dâng nó cho anh.”

Tôi suy sụp ngồi bệt xuống.

Phải mà. Hoàng thị vốn dĩ đâu nằm trong tay tôi.

Tại sao lại ngây ngô nghĩ nó là của mình mà đem ra đổi chác?

Tôi tự hỏi tôi chưa từng làm gì có lỗi với anh, vì sao anh tra tấn tôi như vậy?

Tôi ngơ ngác hỏi, “Ngay cả Dữ Đình anh còn chịu buông tha cơ mà, thế tại sao không thả cho tôi đi? Dữ Tương, vết sẹo trên đầu anh có thể trị được. Tôi sẽ mời bác sĩ chữa lành nó cho anh. Chuyện của chúng ta giải quyết sạch sẽ đi nhé, được không?”

Dữ Tương ngờ ngàng.

Anh ta nhìn tôi một lát, đoạn ôm tôi vào trong ngực.

Anh ta bảo, “Sinh Sinh, sao em lại trở nên thế này?”

Nói như thế sắp khóc.

Tôi sửng sốt, ngó đăm đăm tới cái biểu lộ ngàn năm hiếm thấy mà giờ đã thật sự biểu lộ ra của anh.

“Trước kia em yêu anh đến vậy mà, muốn anh đoạt được Vinh thị, tại sao giờ lại cứ trốn tránh anh?” Anh ta hỏi, “Anh vì em mà làm nhiều như vậy, tại sao em lại không hề tiếp nhận, chỉ nghĩ muốn bỏ đi? Anh sai ở đâu, để mà em hận anh như thế?”

Thật ngậm máu phun người.

Hơn nữa lại còn phun cực kỳ nhuần nhuyễn, cực kỳ tuyệt diệu.

Tôi nói, “Vinh Dữ Tương, anh nhét máy nghe trộm trong điện thoại của tôi.”

“Anh có ép em gọi điện thoại đâu? Nếu cứ lơ là hành động của em, Dữ Đình lại còn rất giáo hoạt, sơ sẩy một cái, em sẽ bị gặp nguy ngay.”

Tôi nói, “Anh để tôi ở lại phòng, tạo cho Dữ Đình cơ hội.”

“Anh cũng đã báo cho cha để về cứu em rồi mà.”

Tôi lại nói, “Anh để tôi bị lũ đó cưỡng ***. Dữ Tương, nếu anh có yêu tôi dù chỉ đôi chút ít ỏi, sao có thể nở nhặn tâm như vậy?”

“Sinh Sinh à...” Anh ta đau khổ giải thích, “Đó là tính toán sai lầm của anh, đã tới quá muộn. Anh... Anh thật sự không ngờ...”

“Đừng có nói nữa!” Tôi hét to.

Tính toán sai lầm.

Anh cũng đưa cả tôi vào vòng toan tính của anh hết đó thôi.

Thì ra với anh, tôi cùng lắm cũng chỉ là một quân cờ hữu dụng.

Thì ra là thế.

Dáng người cao lớn của Dữ Tương đang sừng sững ngay tại trước mắt.

Tôi bị hai tai.

Tôi nhắm mắt lại.

Thế mà, mùi hương của anh vẫn len lỏi, giọng nói của anh vẫn thâm thì.

Anh ta hỏi, “Sinh Sinh, tại sao em thay lòng đổi dạ? Anh yêu em yêu đến khổ sở, em có biết không?”

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, liên tục lùi về đằng sau, đụng vào giường, ngã xuống.

“Em làm cho anh yêu em, rồi lại bỏ anh mà đi. Làm sao anh chịu cho nổi?” Dữ Tương vẫn nói, “Anh cũng không muốn thấy em bị thế này, không muốn giam giữ em. Nhưng lời lỏng một cái, em sẽ chạy trốn khỏi tầm mắt anh. Em nhất định phải đùa giỡn vậy mới thoả ư?”

Anh ta bắt lấy cánh tay tôi, kéo tôi lên từ trên giường.

“Dữ Tương, xin anh buông tay đi.” Tôi chẳng phản bác được, luận về tài ăn nói, tôi thật sự kém xa anh ta.

Nên tôi chỉ có thể cầu khẩn, “Xin anh đừng như vậy, tôi sợ lắm.”

“Em sợ ư?” Dữ Tương lại ôm tôi, khê khàng an ủi, “Anh cũng sợ. Từ nhỏ, đã không có gì là thuộc về anh. Dù nhìn là của anh, nhưng thực tế đều là của Dữ Đình hết, tất cả đều là của Dữ Đình. Anh chỉ có thể tranh, âm thầm mà tranh. Anh không chịu để mất Vinh thị, cũng sẽ không buông bỏ em.”

So với ngày xưa anh ta càng thêm chân tình thấm thiết.

So với ngày xưa tôi càng thêm kinh hồn táng đảm.

“Sinh Sinh à, em thật tốt với anh. Chưa từng có ai vì anh mà lo nghĩ như thế. Anh thành công được như hôm nay, là hạnh phúc của em mà, nhỉ?”

Tôi đâm chán ngán, “Dữ Tương, anh đã thành công rồi, cần gì phải quan tâm hạnh phúc của tôi nữa?”

“Không được.” Anh ta ngậm lấy miệng tôi, cứ như muốn chặn cản lời tôi nói, “Anh muốn ở bên em. Chúng ta có ở bên nhau, em mới hạnh phúc được. Tại sao em vẫn không hiểu? Ừm, em còn bé mà, đơn thuần lắm, những chuyện thế này không hiểu được đâu.”

“Không không! Dữ Tương, chỉ cần anh buông tha cho tôi là tôi đã có đủ hạnh phúc rồi.” Tôi né khỏi nụ hôn của anh ta, “Anh có nhiều tiền bạc, lại đẹp trai, muốn hạng người gì cũng không thiếu. Tôi chẳng có gì tốt đẹp, không xứng lấy nửa điểm với anh.”

“Sinh Sinh...” Anh ta ngừng lại sự truy đuổi nóng cháy, lẳng lặng nâng cằm tôi lên, “Cả đời này, anh chỉ nằm ngủ trên giường em mà thôi.”

Tôi đột nhiên bị chấn động.

Đầu óc đều là lập loè sao nổ, chớp loé không ngừng.

Cảm giác không biết phải gọi tên ra sao.

“Chỉ có em mới xứng với anh...” Anh nhìn thẳng mắt tôi, giống như muốn chộp, muốn đào khoét sâu cả vào nơi chứa đựng hồn phách trong tôi.

Lòng gào thét một nghìn lần, một vạn lần tôi không tin đâu.

Mà giờ bắt đắc dĩ...

Tôi tin.

Tôi hỏi, “Dữ Tương, nếu phải lựa chọn giữa tôi và Vinh thị, anh chọn cái gì?”

Anh ấy ngẩn ra.

Nếu anh ta trợn tru lưu loát đáp rằng anh chọn tôi.

Tôi sẽ chỉ bật lên cười vằng, từ nay về sau cạn kiệt hy vọng, không còn tin được nữa cái người hành động nham hiểm này.

Thế mà anh lại ngẩn ra, lòng tôi lại dấy lên muốn vòn đau đớn.

Dữ Tương, chút ít thực tâm của anh, lẽ nào dành cho tôi thật sự đó à?

Hay là cái sự do dự hồi lát này cũng chỉ là diễn trò thôi, để tôi cuồn quấy giữa đảo điên tơ nhện, càng bị dính thêm một sợi mạng dai bền, càng thêm ngàn đời vô phương chống đỡ.

“Anh tránh ra!” Tôi gồng hết toàn lực đẩy anh ta ra khỏi, bịt mắt mình thét đến chói tai, “Tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi hận anh!”

Tôi không chảy lấy một giọt nước mắt, mà âm lại nghẹn đặc nức nở của tiếng khóc, “Tôi sẽ không bao giờ yêu anh nữa đâu! Không, tôi chưa từng lúc nào yêu anh, chưa bao giờ từng!”

Rống tán loạn, thở hổn hển suy yếu tựa vào chân giường.

Tai nghe được tiếng hít vào sâu thẳm của Dữ Tương. Anh nói, “Được, anh biết rồi.”

Anh lặp lại lời của tôi, cứ một chữ lại một chữ, đều đều nhàn nhạt, “Em hận anh, em chưa từng bao giờ yêu anh.”

Tôi đã từng nghe anh nói không ít, vậy mà hôm nay mới hay – anh chỉ có nhẹ nhàng thốt ra vài câu, đã có thể khiến cho người ta khát khao bị trời long đất lở, thảm rơi, kìm hãm mãi đến tận tầng mười tám của địa ngục.

Tôi gật thật mạnh đầu, “Phải, tôi hận anh.”

Ngắn gọn mà rõ ràng, vô cùng thống khoái.

Dữ Tương ngửa đầu lên, thở dài.

“Ra là thế.” Anh thán, “Ra là thế.”

Thở dài rồi đi.

Tôi chỉ im lặng.

Chứ không thì còn điều gì được nữa?

Còn gì để mà khóc lóc đây?

Biết bao vị ngọt vị ngào của ngày hôm qua, lại thành từng giọt từng dòng độc được thấm thấu vào lòng, vào trí óc.

Cứ thế, cảnh còn mà người nơi đâu.

Vì sao không xấu xa bưng kín hết đi, để tôi cả kiếp này chẳng còn hy vọng hảo huyền được nữa.

Tôi rất hận.

Vốn là đứa bị hại, bị khổ, mà sau tình huống ban nãy, thật ren rồi không biết nổi là ai mới phụ ai.

Co quắp lại dưới chân giường, cả ngày cứ đàn ra thế mãi.

Sau đó, mới hoảng hốt trong phòng có người.

Ngay khi ngẩng đầu lên, cả cơ thể đã được ôm bọc lấy, đặt xuống giường.

Dữ Tương giúp tôi đắp tốt chăn.

Sắc mặt vẫn như cũ, tựa hồ sáng nay lộ ra tiếng lòng trước mắt tôi, không phải là bản thân anh ta.

Trước sau vẫn chăm sóc chu đáo, mềm nhẹ êm ái.

“Ngủ đi, Sinh Sinh.”

Chu Hằng từ sau lưng anh ta đi tới, trong tay lại cầm một mũi kim nữa.

Con người của tôi rút co lại, tôi cuồn quýt cuộn mình.

Hết thấy cứ như một thước phim quay chậm, nào có nổi cơ may kháng cự đây.

Mắt thấy rõ thứ chất lỏng trong suốt được đẩy vào mạch máu, hoà vào máu.

Dữ Tương vượt mất tôi, dùng bóng tối đỡ tôi bước vào giấc mộng.

“Anh không buông tay đâu, Sinh Sinh. Anh sẽ không buông tay.”

Giữa cơn mê đan xen, loáng thoáng tôi nghe được những lời này.

Chỉ duy một nguyện là mình đang nằm mơ thôi.

. / .

Chú thích:

1. Tâm của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết

Tư Mã Chiêu là Ngụy thần thờ Tam quốc, lần át vua dân, vây cánh còn từng đâm chết Ngụy đế Tào Mao. Đời Tư Mã Viêm về sau còn soạn Ngụy tự lập.

“Tâm của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết” là thành ngữ chỉ dã tâm cực kỳ rõ ràng, âm mưu hiển lộ và hành động ra ai ai cũng biết.

16. Chương 16

Tôi cũng không phải hoàn toàn không có tự do.

Dữ Tương vẫn cho phép tôi đi đi về khách sạn hoặc nhà hàng, toàn nơi cao cấp, chỉ cần có Chu Hằng tháp tùng theo lần đây đủ cả đám vệ sĩ.

Mỗi lần xuất hiện, rầm rập rộ rộ, phô trương vô cùng.

Người ngoài chỉ có vươn cổ nhìn ngó mà hỏi: Ai mà dữ dội vậy ta? Ày, hoá ra là chủ tịch tập đoàn Hoàng thị.

Nói không chừng còn phun ra cả câu nữa là: Còn trẻ vậy mà đã quyền cao chức trọng, thật bản lĩnh.

Tất nhiên không thể thiếu có kẻ đàm tiếu: Ông xem cái mặt lạnh te của nó kia, so làm sao được với sự bình dị khiêm tốn của chủ tịch Vinh thị?

Mọi người tập trung vào tôi đang được vây quanh bởi đông đảo vệ sĩ.

Kỳ diệu ghê, bọn họ nhìn tôi, cứ như xem khỉ; tôi cũng nhìn lại bọn họ, coi như đang coi kịch hài.

Mỗi lần ra ngoài mà không có Dữ Tương, Chu Hằng lúc nào cũng kè kè bên cạnh tôi.

Trung thành và tận tâm đến thế, tưởng chừng hẳn mỗi ngày nâng lương bổng hẳn lên được thêm 20%, cứ tiếp tục dài dài như vậy, khéo Dữ Tương cũng phải phá sản.

Tên này y chang là không có thất tình lục dục[1], ngay cả ba bậc phản xạ cũng không có.

Không hổ là được Dữ Tương tuyển chọn ra từ con số hàng vạn.

Hắn là trợ lý, lại còn trang bị đầy đủ thuốc làm dịu để ứng phó với tôi luôn.

Phòng khi có trường hợp không khống chế được, ngoáy tay mấy phát là dập được cơn điên bùng nổ của tôi rồi.

Một khi trong trường hợp không khống chế được, bất cứ lúc nào cũng có thể chấm dứt cơn tuý hứng của tôi ngay tức khắc.

Chủ tịch Hoàng thị có chút ít rất nhỏ tâm bệnh lo lắng, đã là bí mật công khai của giới xã giao.

Ai nấy cũng thấy vệ sĩ lẫn trợ lý cả lũ xúm lên an ủi tôi, đưa tôi rơi vào giấc ngủ, chỉ biết thông cảm với những cấp dưới làm nhận lương, còn khinh tôi là loại chủ tịch chỉ biết ý tiền ý quyền.

Điên đảo đen trắng thiên hạ, sao mà nực cười dữ dội.

Lười tiếp tục đi cầu cứu thêm nữa.

Một hôm, lại tái diễn cái trò xúm xít bảo hộ tiến vào khách sạn The Peninsula[2].

Người qua đường lăm lét nhòm cái trò giễu võ giương oai này.

Tôi chỉ còn thiếu nước đeo thêm cái kính đen nữa là đã trở thành đại ca xã hội đen từng sở hữu nhiều năm cao từng sưng mắt thôi.

Cộng thêm vết sẹo trên trán, đúng là càng thêm công dụng phụ trợ tuyệt diệu.

Tôi bèn ngoảnh đầu, bảo với Chu Hằng, “Mai, mua cho tôi một cái kính râm.”

Chu Hằng gật.

Tên này chả khác gì người máy, miễn không chống đối chỉ lệnh của Dữ Tương, thế thì bạn có sai bảo bất kỳ điều gì cũng sẽ được thông qua tuốt tuồn tuột.

Đang lúc chuẩn bị bước vào thang máy, lại nghe thấy có tiếng gọi ở đằng sau, “Sinh Sinh! Hoàng Sinh!”

Đã thật lâu chưa nghe thấy ai gọi mình như vậy.

Tôi xoay người, đường mắt chạm đến một người con trai.

Khuôn mặt trẻ trung sáng ánh lên sự vui sướng, cơ hồ là chậm chậm bước từng bước đến trước sảnh khách sạn chào hỏi với tôi.

“Sinh Sinh, là cậu thật!” Cậu ta cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, “Còn nhớ mình không? Hạ Thư Đình cùng lớp, về sau đi Canada học này.”

Tôi còn chưa tới nỗi đánh mất sạch bách trí nhớ, tất nhiên có nhớ rõ một người bạn cùng lớp dù không được tính là quá thân thiết.

Không hiểu chuyện này có gì để mà mừng rỡ đến độ ấy.

Tôi chỉ lạnh lùng nhìn cậu ta.

Chu Hằng lẫn lữ vệ sĩ bên người cũng không chút thay đổi nét mặt mà quan sát.

“Mình mới từ Canada về, vốn là định về Pháp, chỉ là lại mong trước khi ổn định thì về Hồng Kông thăm nom một lần, cậu biết đấy, bà ngoại mình sống ở Hồng Kông, bà mong mình về lắm.”

Cái người này chuyện trò lải nhải cỡ vậy, quả thực có thể sánh bằng mẹ tôi.

Mà không, cậu ta sao so sánh được với mẹ tôi kia chứ?

Gặp người ngoài có ba câu trò chuyện là đã phun hết mọi kế hoạch đi đứng của mình ra, quá ư là lạ lùng.

Tôi không kiên nhẫn liếc phải liếc trái, thấy thần sắc Chu Hằng cũng đang không kiên nhẫn y vậy.

Trong lòng liền động, bỗng nở nụ cười với Hạ Thư Đình.

“Thư Đình, lâu quá không gặp, có thời gian cùng ăn trưa được không?” Đang từ biểu cảm lạnh như băng thoát đổi sang long lanh ý cười trong mắt, cùng lắm chỉ có nửa giây.

Sao lại có thể không tán thưởng ân huệ tạo hoá đã ban cho loài người cho được?

Sử dụng bề ngoài này sao cho tốt nhất, là thứ thuộc về Vinh Dữ Tương.

Tôi cũng không kém.

Hạ Thư Đình ngạc nhiên lắm.

Hy vọng là cậu ta nhất thời bị cái phong thái này của tôi đâm ra không phân biệt nổi, chứ không phải là bị tôi thành linh dọa sợ.

Cậu ta rờ rờ cái trán, “Ăn cơm? Được chứ, đương nhiên có thể. Để mình mời.”

Tôi lắc, “Không, mình mời. Ăn ở đây, được không?”

Không chờ nhiều lời, bèn dẫn đường đi trước, vào thang máy, ấn phím đến sảnh ăn tầng ba.

Chu Hằng đứng cạnh tôi, nhỏ nhẹ nhắc, “Cậu Hoàng, này chỉ e...”

“Chỉ e phải gọi điện hỏi Vinh Dữ Tương chứ gì?” Tôi cười lạnh, “Xin cứ tự nhiên, tôi tuyệt đối không can trở các anh.”

Kỳ thật trong lòng áng chừng thế.

Thật sự không muốn gặp anh ta.

Sợ Dữ Tương, lại xót xa tự hận chính mình.

Chu Hằng còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy ‘Ding’ một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Bọn tôi tìm một vị trí có cảnh đẹp ngồi xuống.

Mặt Hạ Thư Đình đều chan chứa tươi cười, vẻ như vui vẻ lắm.

Tôi rất khó hiểu, có điều cũng không tính hỏi.

Người khác vui, liên quan gì đến tôi?

“Có thể trông thấy cậu thật tốt, mình thật không ngờ ở Hồng Kông gặp được người quen.”

Tôi vờ vờ nói, “Thế à?”

Giới hạn lối suy nghĩ của người bao giờ cũng thật quái gở, vì sao mười mấy năm trước chung một phòng học là đã có thể xưng được là “thân quen”.

“À Sinh Sinh, sao cậu lại ở Hồng Kông thế hả?”

“Chuyện làm ăn.” Tôi miễn cưỡng cầm tách café uống một hớp, “Mình kế thừa gia nghiệp, phụ trách đưa Hoàng thị đi vào hoạt động.”

Cậu ta lấy làm kinh ngạc, “Vậy á? Chúc mừng cậu! Bố cậu nhất định rất an lòng để hưởng phúc già đấy.”

Thực sợ cậu ta còn định chấp tay nói vài tiếng chúc mừng chúc mừng nữa.

Lấy gì mà nhận nổi thứ tình cảm đả kích này?

Miệng đầy đắng chát.

Là vị café.

Tôi bỏ cái tách trống không khỏi, ngoắc, “Cho tôi tách café nữa.”

Chu Hằng tới gần, nói khẽ, “Café không tốt cho dạ dày, chi bằng uống cốc sữa được không?” Chẳng thèm chờ tôi lên tiếng, đã liếc mắt nhắc nhở bồi bàn rồi.

Tôi thừa nhận tôi không phải kẻ phù hợp nhất với Dữ Tương.

Chu Hằng mới là tuyệt phối của anh ta đó.

Ngữ khí thì rõ là cung kính, nhưng lẫn khuất dưới từng con chữ lại là sự uy hiếp áp bách trắng trợn.

Tôi cười nhạt, bèn ngoảnh sang bảo với Hạ Thư Đình, “Cậu đã từng thấy trợ lý nào tận chức tận trách như này chưa? Đúng là ngàn vàng cũng khó có thể mua được.”

Hạ Thư Đình không biết nên đáp lại như nào, đành mỉm cười.

Quả thật, cậu ta chẳng qua chỉ là một người nhàm chán thì bị tôi đang lúc nhàm chán lôi kéo thôi, liệu có thể mong chờ cậu ta nói gì được chứ.

Bồi bàn đi qua, trên khay, rõ ràng là một cốc sữa.

Tôi quay đầu nhìn Chu Hằng, tỏ vẻ rất lấy làm kính trọng.

Xem xem, hẳn lại thắng rồi.

Không, là Dữ Tương thắng mới đúng.

Hạ Thư Đình là một người rất hiền lành.

Đành rằng bầu không khí lập dị như vậy, cậu ta vẫn không ngừng thao thao bất tuyệt tường tận những tin đồn thú vị nhất bên Canada.

Thành ra bữa trưa vốn buồn rầu cũng phẳng thêm tư vị một chút.

Ít nhất thì, so với ăn cơm phải đối diện với Chu Hằng thú vị nhiều hơn.

Hình như buổi chiều cậu ta có việc, do đó không ngừng xem đồng hồ.

Lại chẳng hiểu duyên cớ sao, không chịu mở miệng xin phép tạm biệt.

Tôi bèn mở lời, “Thư Đình, nếu có việc thì cứ đi trước đi, mình còn muốn ngồi thêm lát nữa. Để số điện thoại lại, sau này còn có thể liên lạc được với nhau.”

Hiếm được khi thông cảm với người khác.

Từ sau khi quen Dữ Tương, tính tình tôi càng lúc càng tồi tệ, càng lúc càng hẹp hòi.

Riêng điểm này, phải thừa nhận.

Về phần nguyên nhân, chẳng nhất thiết phải nói.

“Được.” Cậu ta sảng khoái đáp ứng, rút danh thiếp đặt vào trong tay tôi.

Tôi rút tay lại, nhẹ nhàng buông thông xuống bàn...

Cậu ta cũng không để ý, cười đặt danh thiếp bên cạnh chỗ tôi, “Rồi thì đi ăn cơm nhé, chắc chắn mình phải mời lại cậu một bữa.”

Đến lúc rời đi thì quay đầu lại hai ba lượt, vẫy vẫy tay với tôi.

Chọc cho tôi cũng không khỏi phì cười.

Là người tốt, chỉ mong cậu ta mãi mãi đừng gặp phải con quỷ như Dữ Tương vậy.

Vừa chớm quay đầu lại, danh thiếp trên bàn đã biến mất tiêu.

Là ai cầm đi, tự nhiên trong lòng biết rõ.

Tôi cười nhẹ, liếc mắt sang Chu Hằng.

Chu Hằng bình tĩnh tới gần, hỏi, “Cậu Hoàng, về chưa?”

Hắn nói chuyện luôn luôn là nhẹ âm nhẹ khí.

Tôi âm thầm phỏng đoán có khi nào kiếp trước hắn làm thái giám hay không, lời ba phần cái ngón trò kẻ lỗ tai rầm rì đến kiếp này.

Thói thích đùa ác lại trở lên, tôi cũng bắt chước kiểu cách thăm thăm thì thì của hắn, ghé vào tai hắn thổi một hơi, “Anh áp sát vào tôi như vậy, không sợ Vinh Dữ Tương ngờ vực à?”

Hắn biến sắc, bắt giác rút lui về phía sau.

Tôi ha há bật cười.

Bao ngày vậy rồi, hiếm khi được dịp vui vẻ.

. / .

Chú thích:

1. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người

Theo Cao Đài từ điển. Tình là sự rung động của cái Tâm khi cảm được sự biến đổi của sự vật diễn ra bên ngoài, nên gọi là Tình cảm. Con người có 7 thứ tình cảm phát lộ ra ngoài, nên gọi là thất tình.

Nhiều sách kể ra 7 thứ tình cảm ấy của con người không giống nhau. Xin nêu ra sau đây:

Phật học Từ Điển của Đoàn Tr. Còn:

Thất tình gồm:

Hỷ, Nộ, Ái, Ố, Ai, Lạc, Dục.

(mừng, giận, thương, ghét, buồn, vui, muốn)

Kinh Lễ của Nho giáo:

Thất tình gồm:

Hỷ, Nộ, Ái, Ố, Ai, Cự, Dục.

(mừng, giận, thương, ghét, buồn, sợ, muốn)

Đại Thừa Chơn Giáo:

Thất tình gồm:

Hỷ, Nộ, Ái, Ố, Ai, Lạc, Cự.

(mừng, giận, thương, ghét, buồn, vui, sợ)

Dương Chơn Tập:

Thất tình gồm:

Hỷ, Nộ, Ai, Lạc, Ưu, Khủng, Kinh.

(mừng, giận, buồn, vui, lo, sợ, hoảng sợ)

Thuyết Đạo của Đức Hộ Pháp:

Thất tình gồm:

Hỷ, Nộ, Ái, Ố, Ai, Lạc, Dục.

(mừng, giận, thương, ghét, buồn, vui, muốn)

Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra.

Sắc dục: ham muốn nhìn thấy sắc đẹp.

Thính dục: ham muốn nghe âm thanh êm tai.

Hương dục: ham muốn ngửi mùi thơm dễ chịu.

Vị dục: ham muốn món ăn ngon miệng.

Xúc dục: ham muốn xác thân sung sướng.

Pháp dục: ham muốn ý nghĩ được thỏa mãn.

2. Khách sạn The Peninsula là hệ thống khách sạn cực-kỳ-xa-hoa có trụ sở điều hành tại Hồng Kông.

Khách sạn The Peninsula Hồng Kông nổi tiếng nhất trong hệ thống khách sạn này mở cửa năm 1928 được biết đến như là “khách sạn tuyệt vời nhất phía Đông Suez” và là một trong những khách sạn hàng đầu thế giới.

Bắt đầu bằng khách sạn năm sao The Peninsula Hồng Kông ở Tsim Sha Tsui, Hồng Kông, giờ đây đã mở rộng thành chuỗi hệ thống khách sạn năm sao toàn châu Á.

Muốn xem thêm ảnh về cái nhà hàng trong khách sạn nơi mà Sinh Sinh (có thể) từng ngồi và xem thêm cái sự choáng ngợp của cái khách sạn này, hãy vô link đây và cùng xuýt xoa với mình T_T đã man

T_T (bấm vào từng ảnh mà xem T_T)

17. Chương 17

Vẻ kinh hoàng của Chu Hằng vừa biểu hiện liền lập tức tiêu tán.

Hắn nghiêm mặt nói, “Ngài Vinh đặt lòng tín nhiệm nơi tôi.”

“Ồ đúng rồi, Vinh Dữ Tương mà không tín nhiệm anh thì sao lại phái anh để mắt tôi cơ chứ?” Tôi gật gù.

Đan chéo bàn tay đặt ở trên đùi, tôi thật thà cúi đầu ngồi trên ghế.

“Chu Hằng...” Tôi gọi, “Tôi thấy không thoải mái.”

Giống như nghe được lời cảnh báo, Chu Hằng tức khắc nhích lại gần, “Cậu không thoải mái ở đâu?”

Nhìn hắn dáng vẻ căng thẳng, tôi hoài nghi Vinh Dữ Tương liệu có phải đã ký hợp đồng với hắn —— nếu tôi mà chết hắn cũng phải bị chôn theo hay không.

“Tay của tôi lạnh lắm, cứng đờ rồi.”

“Tay?”

Đúng rồi, tay tôi đang tái nhợt không sức sống, giống y như gương mặt của tôi.

Chu Hằng liền đến gần, cầm lấy tay tôi, ủ nó trong một sự ấm áp.

Trong tích tắc, tôi nắm chặt lòng bàn tay lại, kéo tay hắn đặt vào giữa hai chân tôi.

Sự ấm áp, cách một lớp vải, vịn trên nơi khí quan mẫn cảm nhất.

“Đừng có nhúc nhích!” Tôi quát khê, rồi thâm sâu nở nụ cười, “Anh mà động tôi sẽ kêu to anh không đứng đắn lên ngay.”

Bọn vệ sĩ vẫn đang dùng cơm ở một bàn khác.

Có Chu Hằng giám sát tôi, chúng cứ thế mà yên tâm, nên là làm sao mà chú ý được hành động bị tẩm khăn trải bàn dày rộng này che đi cơ chứ?

Thường nói là giao dịch dưới bàn, giao dịch dưới bàn, quả thật không thể bị ai phát hiện nổi.

“Cậu Hoàng, xin hãy tự trọng.” Thần sắc của Chu Hằng không thay đổi, chỉ là im lặng nhìn tôi.

Tự trọng?

Nực cười. Kẻ đang giương móng vuốt Lộc Sơn ra[1] rõ ràng là hắn mới đúng.

“Chu Hằng này, nếu để Vinh Dữ Tương nhìn thấy, anh định giải thích thế nào đây?” Tôi càng ép tay hắn xuống sâu hơn, gắt gao tiếp xúc với thứ khí quan cách một tầng lớp vải.

Buồn cười làm sao, tôi đã thay đổi thành một thằng cuồng *** mất rồi.

Tôi bảo, “Chu Hằng, cứ nghĩ đi, về sau phải chịu sự uy hiếp của tôi, mọi chuyện đều nghe tôi phân phó.”

Tất nhiên là bậy bạ.

Sự tình tiểu thuyết như thế, làm sao diễn ra trong cái đời sống to lớn nhường này được đây.

Chu Hằng không lấy làm giận mà bật cười, cư nhiên nhè nhẹ nhéo lấy tôi.

Tôi chưa kịp chuẩn bị, cả người chấn động.

Hắn nói, “Dĩ nhiên ngài Vinh sẽ không nghi ngờ tôi. Thời điểm ngài mời đến tôi, ngài đã đoán được sớm muộn sẽ có sự việc bậc này, ngài nói cậu Hoàng thú chơi đùa lớn lắm, vô luận là người ngoài hay người bên cạnh, mọi thời khắc đều đã có sẵn ý niệm quyền rũ người ta trong đầu.”

Tôi ngây ngẩn, buông Chu Hằng ra.

Lòng rất bức bối, xúc động muốn học máu.

Vinh Dữ Tương, anh ta biến tôi thành cái gì.

Đứa *** phụ có thể lang chạ với ai cũng được ư?

Khốn nạn!

Nắm ngay cái lọ hoa trên bàn, điên tiết hướng Chu Hằng mà ném tới.

Chu Hằng hơi nghiêng đầu né qua.

Lọ hoa rơi vỡ loảng xoảng, kinh động toàn bộ nhà hàng.

Lũ vệ sĩ lập tức xông đến bao vây, chúng vốn đã thành thục xử lý những cơn xúc động của tôi thế này.

Tôi bị ép đặt lên trên ghế.

Lại là một mũi kim lạnh như băng.

Khi tỉnh lại đã thấy Vinh Dữ Tương ngồi nơi đầu giường, lặng lẽ nhìn ngẩn.

Trong mắt đầy áp ưu thương khôn tả, còn vô tội hơn cả tôi.

“Sinh Sinh, sao lại làm loạn nữa? Em không thể yên ổn được một ngày hay sao?”

Tôi bật cười lạnh lẽo, tự cho phép mình tổn hơi thừa lời, “Tôi có thể không làm loạn được ư? Tôi chẳng những là loại đàn bà chanh chua, còn rất *** phụ nữa cơ.”

Dữ Tương không nói gì, tự nhiên cúi mình xuống gần tôi.

Khuôn mặt quen thuộc bỗng chốc phóng đại, làm cho tôi thoáng đến một miền ký ức trước kia, mỗi khi anh ta sắp đi, sẽ vương lại cho tôi một nụ hôn rơi khẽ.

Tôi ngơ ngẩn.

Thế rồi chấn động, kiên quyết quay đầu đi.

“Có đôi khi, thật hận không thể xé nát em.” Dữ Tương nhẹ nhàng bên tai tôi ve vuốt, từng lời từng chữ rành mạch nói ra, “Anh toàn tâm toàn ý như vậy, vì cái gì em vẫn phụ anh?”

Tôi sợ run, khí bị tắc nghẹn nơi ***g ngực.

“Vinh Dữ Tương, anh đừng có ngậm máu phun người.” Tôi cắn môi dưới, trợn trừng mắt với anh ta.

“Anh ngậm máu phun người? Sinh Sinh, em có tận bao nhiêu người tình cũ? Em có biết anh đã hao tâm tổn huyết nhường nào, mới có thể để em an bình ở bên cạnh anh, không bị kẻ khác quấy rầy không?” Cho dù nói tới cả những lời nói đả thương người ta đến thế này, anh ta vẫn như cũ, ngàn vạn dịu dàng chăm sóc, thấm đượm tình sâu.

Tôi the thé gào lên, “Phải rồi! Tôi hạ lưu phóng dăng, tội đáng chết nghìn lần. Anh mau mau ném tôi ra bãi rác đi, tránh cho tôi làm bẩn biệt thự Vinh gia của anh, từ nay về sau đừng có gặp lại nhau nữa!”

Anh ta che lại tiếng tôi la hét.

Dùng sức mạnh thế, khiến tôi cơ hồ nghĩ rằng anh ta muốn tôi tắc thở mà bỏ mạng.

Anh ta nhìn đến tôi đang mở to mắt ngập ngụa sợ hãi, khẽ khàng đặt nụ hôn lên trán.

Rất dịu nhẹ nhàng, rất dịu dịu dàng.

“Sinh Sinh, bất luận em có nhiều điểm không tốt đến mức nào, anh cũng không cho em đi.” Dữ Tương nói, “Anh biết em vẫn luôn gạt anh, em chưa từng thực tình chân ý yêu anh. Nhưng tâm anh là thật.”

Tôi lừa anh ta?

Hóa ra trước giờ kẻ lừa đảo chính là tôi.

Tôi đây thật sự là kẻ lừa đảo xui xẻo nhất thế gian rồi.

Trong bàn tay anh ta, tôi chỉ có thể âm ỉ ừ ừ, chỉ hận không thể bật ra lấy một tiếng.

“Em biết không? Tầng kinh thương hải nan vi thủy[2].” Anh ôm tôi, sát sao ấn tôi tựa vào trong lòng, “Trừ em ra, không còn ai khác nữa.”

Tôi thốt ra một tiếng nấc.

Một ngụm máu tươi phun nhiễm trên vai anh ta.

Không tồi, tầng kinh thương hải nan vi thủy.

Tất thấy ngày hôm qua ấy, sao có thể phủ nhận đi?

Đáng thương tôi yêu anh đến vậy. Đáng thương anh ngoài tôi ra thì không còn có kẻ khác.

Vì cái gì nhân phải có tâm.

Ngay cả yêu đến chết đi sống lại, cũng vẫn nảy sinh những vô căn cứ vực ngờ.

Ngay cả thứ hạnh phúc mỹ mãn, cũng có đủ loại cám dỗ của phú quý vinh hoa, quả thực không khỏi bận lấy thế tục, tan nát những món ngon ngọt ngào.

Anh yêu tôi, tiếc là anh không tin tôi, anh không buông tha tôi.

Cũng không buông tha cho cả chính bản thân mình.

Tôi sao lại không thương anh cho được. Tiếc là tôi lại không dám tin.

Tôi không thoát nổi anh, cũng không thoát nổi mình.

Không có nước mắt đâu, tôi chỉ còn có thể học máu.

Nhiễm đỏ bờ vai Dữ Tương, nhìn vào ánh mắt anh rơi vỡ lẫn kinh hoàng, giống như ngày đó, tôi trần trụi khuôn ngực, ở trên xe cùng anh đùa chơi.

“Dữ Tương, anh nói đúng lắm.” Tôi hữu khí vô lực cố thì thầm, “Tầng kinh thương hải nan vi thủy. Anh nói rất đúng.”

Không đợi mũi kim của Chu Hằng, tôi đã nặng nề mê man.

Xin đừng đi vào giấc mộng của tôi.

Dữ Tương à, tôi đã quá cạn hơi kiệt sức rồi.

Anh không lấy làm phiền lụy ư?

. / .

Chú thích:

1. Móng vuốt Lộc Sơn

Tương truyền rằng An Lộc Sơn, đảm nhiệm trấn giữ thành Doanh Châu, giữ chức Đông Tam Trấn Tiết độ sứ. Thời Huyền Tông, bởi lo lắng cho vây cánh, phe phái triều đình sau này ngộ nhờ Huyền Tông chết đi, Dương quý phi (tức Dương Ngọc Hoàn) đã cực lực bảo trì mối quan hệ với An Lộc Sơn để thái tử có chỗ dựa vào. An Lộc Sơn cũng cố hết sức lấy lòng Dương Ngọc Hoàn, bái Dương Ngọc Hoàn làm mẫu, lúc nào tiến cung cũng triệu kiến Dương Ngọc Hoàn. Qua lại nhiều lần, rồi hai người nảy sinh tư tình, lén lút Huyền Tông mà hò hẹn.

Một hôm An Lộc Sơn đã gây ra vết xước do tay cào trên ngực của Dương Ngọc Hoàn. Dương Ngọc Hoàn không biết ăn nói với Huyền Tông ra sao, đành phải dùng một tấm lụa che trước ngực, gọi là ‘hạ tử’, các cung nữ đã bắt chước, người sau gọi thành ‘nhũ trảo’ (áo nịt ngực). Móng vuốt Lộc Sơn đồng thời cũng trở thành một điển cố.

2. Tầng kinh thương hải nan vi thủy

Tục ngữ Trung Quốc, có nghĩa: Đã từng tiếp xúc, trải qua với biển cả quá sức rộng lớn rồi, thì mọi thứ ‘nước’ khác so với đại dương ấy cũng chỉ là ‘nước’ mà thôi. Dễ hiểu hơn thì là ‘nhờn thuốc’ *v*

~Hạ

18. Chương 18

“Sinh Sinh, em yêu anh sao?” Bên tai nghe được thứ thanh âm quen thuộc trầm thấp.

Tôi quay đầu lại, trong làn nắng tươi sáng, là Dữ Tương. Nụ cười hiền lành, bờ mi anh tuấn. Anh cứ dịu dàng như thế, bảo sao tôi không tan nát cõi lòng. Tôi si ngốc mà đáp, “Yêu, em yêu.” Đúng rồi, tôi yêu Dữ Tương, điều này không có gì cần phải nghi ngờ cả.

“Hahaha...” Anh đột nhiên ngửa mặt lên trời mà cười văng, đầy tràn kiêu ngạo.

Tôi ngạc nhiên, không thể động đậy. Ánh mặt trời lụi tàn. Bóng đêm ập vào mặt mà ủa đến...

Bất thành linh mở to mắt, toàn thân đã túa ướt át mồ hôi lạnh. Đang ở trong phòng, nằm ở trên giường.

Bốn bề hoàn toàn yên tĩnh. Căn phòng to lớn của Vinh gia, cứ nhiên còn có thể nghe thấy tiếng côn trùng rả rích. Là một cơn ác mộng mà thôi.

Không. Tôi quay sang. Dữ Tương đang bên cạnh tôi, êm đềm nhắm mắt, say sưa ngủ. Không phải là ác mộng.

Tôi kín đáo thở dài. Là chân thật, chẳng phải ác mộng đâu. Nếu thật có thể lúc nào đó tỉnh lại, phát hiện hết thấy đều chỉ là ác mộng thôi, phải chăng sẽ tốt?

Tôi không nói lời nào, lẳng lặng nhìn Dữ Tương. Một chùm tóc đen dày vương nơi đôi mắt, che khuất vết thương trên vầng trán kia. Sống mũi cao thẳng, gọng kính sạm màu ngày mới gặp chẳng biết đã bị để nơi nào. Tay anh êm nhẹ vắt ngang ngực tôi, tựa hồ từng ly thời khắc đều có thể xác định rằng vẫn có tôi bên cạnh.

Tình cảnh này, tình cảm xúc động thương yêu trào lên không thôi. Không tự chủ được vươn tay, vuốt ve khuôn mặt anh ấy. Môi của anh, mỏng mà tuyệt đẹp. Tôi khẽ chạm vào, chỉ sợ anh tỉnh, bình lặng quan sát một chút, mới yên lặng khắc hoạ đường môi của anh. Lần đầu tiên hôn nhau, là dưới ánh trăng, là trên xe, anh bất an động đậy, nơm nớp sợ hãi. Còn tôi, cười như thế Dương quý phi tái thể tục trần.

“Dữ Tương...” Tôi sẽ sàng gọi anh, lại sợ anh tỉnh. Ban ngày như thế nào cũng không chảy nổi lệ, giờ phút này cứ nhiên không hề đoán biết được, nước mắt đã lăn xuống. Vội vàng đưa tay lên hứng lấy, ẩm ướt cả một mảng bàn tay. Sinh Sinh, vì sao mà khóc? Cánh tay đặt trên ngực mày kia, chỉ chờ thời cơ cả năm đầu ngón tay sẽ bật tung vuốt nhọn, cắm sâu vào trong mày lấy ra cả một cõi lòng tươi sống, mày chẳng lẽ không biết ư? Không dám nhìn khuôn mặt anh ngủ không chút phòng bị, ấy là thứ vũ khí tốt nhất để đối phó tôi. Hoặc giả, kẻ thù lớn nhất của tôi, có khi kỳ thật là chính mình?

Tôi quay đầu đi chỗ khác, lại chợt bị người bắt lấy bàn tay kéo về. Bỗng dưng quay mặt lại, đối diện với con mắt đen tối của Dữ Tương.

Anh vươn lưỡi, khẽ liếm lên lòng bàn tay tôi ướt át, “Sinh Sinh, em rốt cuộc cũng rơi lệ vì anh.” Anh hỏi, “Em rốt cuộc vẫn là yêu anh, đúng không?”

Không đúng! Không đúng! Tôi đơn giản trở mình, không để anh nhìn thấy mặt tôi. Anh lại vấn, “Sinh Sinh, anh yêu em vô cùng, anh nên làm cái gì bây giờ?”

Tôi xoay người sang, bình tĩnh nhìn đến, “Thả tôi đi, Dữ Tương. Anh thả tôi, chúng ta có lẽ còn có cơ hội. Tương lai lòng có thể mở rộng được, rồi tôi sẽ yêu anh lần nữa.”

Đồng tử thâm thúy của anh trong nháy mắt bùng lửa, rồi trong nháy mắt lại dập tan, “Không được, Sinh Sinh. Trừ bỏ điều này.”

Tôi suy sụp, lại trở thân, vùi mặt chôn xuống gối, “Sinh Sinh, em quên ngày xưa của chúng mình rồi. Anh vẫn luôn nhớ rõ, những tháng ngày tươi đẹp ấy, như thể là ngày hôm qua.”

Tôi dữ dội bịt kín lỗ tai mình. Không muốn không muốn. Xin anh không cần nhắc lại ngày hôm qua. Tôi đã vụn vỡ đến thâm thẳm rồi. Xin anh đừng nhắc về ngày hôm qua nữa, Dữ Tương.

Dữ Tương bảo, “Sinh Sinh, trừ điều này, cái gì anh cũng có thể cho em. Xin em hãy yêu anh, Sinh Sinh.” Anh nói, trầm mê thâm lương, trầm mê ai oán.

Lòng tôi thét gào: Đừng mềm lòng, Sinh Sinh, xin mày đừng mềm lòng.

Tôi hít một hơi thật sâu, nói nhỏ, “Được, trừ nó, còn một thứ giống thế nữa, có thể cho tôi được thêm một lần yêu anh.”

“Em nói xem.” Anh ngồi thẳng người trên giường, còn nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi nói, “Gương thần. Cho tôi một cái gương thần.” Chỉ cần tôi hỏi nó xong một vấn đề, tôi sẽ mở rộng tầm lòng ngay, không ngoảnh lại chuyện cũ nữa. Dù cho anh đã gây cho tôi những chuyện gì, lợi dụng tôi ra sao. Chỉ cần một đáp án. Nói với tôi một câu rằng: Dữ Tương yêu cậu, chân thành yêu cậu, tuyệt không dối lừa. Tôi sẽ tức khắc một mực, chém đứt mạng nhện đang vây bủa, nhào vào trong lòng anh.

Dữ Tương cười khở, “Sinh Sinh à, trên đời này đâu có gương thần.”

Tôi đáp, “Phải, thế nên tôi không yêu anh.” Kinh ngạc nhìn nhau một lát.

Dữ Tương chợt mỉm cười, khẽ kéo tôi vào sâu vòng tay anh, vuốt vuốt mái tóc tôi, khuyên nhủ, “Sinh Sinh, em mệt rồi, ngủ đi.”

“Được, tôi ngủ.” Ở trong vòm ngực anh, tôi gọi, “Dữ Tương, nhờ anh một chuyện.”

“Em nói đi, ngoại trừ rồi bỏ anh, những thứ khác đều có thể được.”

“Xin anh đêm nay đừng có vào mộng của tôi nữa. Tôi khốn khổ mệt mỏi lắm rồi, chỉ muốn một giấc ngon lành thôi.”

Dữ Tương bỗng nhiên ngừng lời. Anh nói nhỏ, “Sinh Sinh, nhiều khi em nói chuyện, thật đã thương tâm người.” Thật à? Hoá ra anh cũng có tâm, thật sự là đáng mừng lắm.

Tôi nhắm mắt lại. Giữa cơn mộng lung, tôi còn phảng phất tiếng Dữ Tương, “Sinh Sinh, là em bức anh. Sinh Sinh, chớ có trách anh. Anh là yêu em như thế...”

19. Chương 19

Sáng sớm truyền đến tiếng chim hót, lại mở không nổi mắt ra.

Cả người mơ mơ màng màng, ả ả thấy trước mắt vài bóng người bận rộn nào đó.

Toàn thân một chút khí lực cũng hư vô.

Cổ họng tôi khô khốc, tha thiết muốn uống nước, kiệt lực cố hết sức nhưng chỉ có thể mấp máy bờ môi, không phát ra nổi một chữ nào.

Vì cái gì?

Hay là Dữ Tương làm gì tôi, trong lúc tôi đang ngập chìm trong say nồng.

Có lẽ anh ta đã chuốc độc tôi, để cho tôi không còn nói năng làm anh thương tâm nữa.

Thời gian thần chí cứ không rõ ràng giằng co trôi qua rất dài.

Trán bị đè ép cái gì đó lạnh lẽo nặng nề, tôi đoán là khăn ướt.

Cánh tay cách một hồi cũng cảm nhận được chút ít đau đớn, cảm giác này rất quen thuộc. Là bị tiêm.

Chỉ cảm thấy mình thành chuột bạch dùng để thí nghiệm, nằm yên trên giường, không thể nhúc nhích, mặc cho người định đoạt.

“Sinh Sinh...”

Tôi nghe được Dữ Tương thật cẩn thận gọi tôi.

Anh sờ sờ mặt tôi, lại áp mặt vào mặt tôi cọ cọ vài cái, nghiêng đầu nói với một người đứng bên cạnh, “Vẫn còn nóng lắm.”

Người bên cạnh anh nói, “Ngài Vinh, phải đưa đi bệnh viện thôi. Muộn thêm chút nữa chỉ sợ không ổn.” Ra là bác sĩ riêng của Vinh gia.

Tôi bị bệnh à?

Đâu có. Tôi có thể nghe thấy họ đang nói chuyện, còn có thể nghĩ muốn này muốn kia được mà.

Có điều đầu óc cứ lùng bùng những tiếng vang không rõ lai lịch, mệt chết đi. Nói không nổi, mắt cũng xót.

Tiếng nói của Dữ Tương ử ử áp nỗi sợ hãi tôi cũng không tưởng được, cơ hồ nghe được cả tiếng răng nanh nghiêng mạnh mẽ, “Đi bệnh viện? Sao lại có thể nghiêm trọng đến mức ấy?” Anh cứ như là biện bạch, “Tôi không làm gì cả, mọi thứ đều quan tâm tốt nhất, vì sao cậu ấy lại tự nhiên bệnh thành như vậy?”

Bác sĩ khó xử mà mở lời giải thích, “Ngài Vinh, cậu ấy...”

Dữ Tương chặn ngang lời nói ông ta, vội vàng vấn, “Ông nói đến trễ sẽ không xong, thế là có ý gì? Chẳng lẽ Sinh Sinh sẽ chết?” Tay của tôi bỗng nhiên bị người vo lấy chặt chẽ.

“Không đâu, không đâu.”

Tiếng nói của Dữ Tương càng lúc càng xa, nhẹ hẫng rồi như bay biến trên không trung.

Dần dần không còn nghe được...

Cuối cùng thì cũng có thể mở to mắt, nhìn thấy sắc trắng bạt ngàn khiến mắt bị hoa.

Nơi trắng xóa một mảnh, ngoài phòng bệnh ra, thì còn nơi nào nữa?

Tôi hơi hơi cựa mình, lập tức làm kinh động đến người đang túc trực bên giường.

“Sinh Sinh, em tỉnh?”

Giọng Dữ Tương, có thể dùng đến từ ‘kinh hỉ’ để mà hình dung.

Anh hít thở nắm tay tôi, sợ tôi hốt nhiên bị lệch cổ, đi đời nhà ma.

Tôi miễn cưỡng chớp mấy môi, “Tôi bị bệnh?”

Anh căng thẳng gạt đầu, nhìn tôi, lại nở nụ cười an ủi.

Aishhh...

Tôi uể oải nhắm mắt lại.

Tại sao không phải là bệnh gì không dậy nổi, từ nay về sau thiên nhân vĩnh cách?

Nói chung là mệt mỏi, đối với người trước mắt, tôi ngay cả hận ý cũng không thể bùng ra, chỉ có nỗi lo lắng vô phương nói nên lời.

“Bệnh gì?”

Dữ Tương chậm rãi liệt kê, “Thiếu máu, sốt cao, cơ thể suy nhược, cảm xúc bất an, tâm tình ngột ngột...”

Tôi cười.

Sao ngay cả tâm tình ngột ngột mà cũng chẩn được, bác sĩ Vinh gia không phải thuộc Tây y đó ư?

Chẳng lẽ ông ta học cả nền y học phương Tây lẫn Trung Quốc?

Thật sự là kỳ tài.

“Sinh Sinh.” Dữ Tương phía trên bình tĩnh nhìn mặt tôi, hỏi, “Tốt cùng thì em phiền não cái gì? Xem em xem, phiền não nhiều đến vậy, phá hủy cả cơ thể mình.”

Trí nhớ bỗng nhiên trôi về miền xa lắm.

Từ khi nào thì, anh cũng đã từng hỏi tôi: Tội cùng em phiền não cái gì?

Khi ấy tôi là vì để anh có được Vinh thị, lo lắng hết lòng, trầm tư suy nghĩ, đêm ngày bất an.

Tôi bảo, “Dữ Tương, phiền não của tôi, đều là do tôi tự chuốc. Anh cần gì phải bận tâm.”

Anh nhìn tôi rất lâu, quay đầu đi chỗ khác, thật sâu thở dài.

Tôi nói, “Dữ Tương, anh cũng biết, tôi sợ nhất anh cái gì?”

Anh ngạc nhiên quay lại, chờ tôi vạch trần đáp án.

“Tôi sợ anh, mỗi một câu, mỗi một động tác, mỗi một biểu tình.” Tôi thật sự thật lòng nói cho anh biết, “Tôi nhìn không ra anh chừng nào là thực, chừng nào là giả.”

“Sinh Sinh, anh...”

Tôi chỉ lạnh lùng, “Cho nên, tôi chỉ có thể coi tất cả của anh thành giả. Dữ Tương, cái này gọi là thà thừa còn hơn thiếu.”

Cầm lấy tay anh, nhẹ nhàng rút khỏi, tôi cười, “Bởi vậy, anh đừng có dùng thứ đáng vẻ dịu dàng này trước mặt tôi, rồi thở dài thở ngắn nữa. Không tất yếu đâu.”

Anh kinh ngạc nhìn tôi, vươn tay muốn ôm tôi vào lòng.

Mới vừa đụng vào bờ vai đã chạm ngay phải ánh mắt tôi lạnh như băng hết sức rõ ràng, tức khắc toàn thân đơ cứng.

Anh cuống quýt đứng lên, giống như vấp phải chuyện khiến anh bất an cực độ, vội vàng nhìn thoáng về phía tôi một cái, rồi đi nhanh ra cửa.

Quả thực là như thể đang chạy trốn.

Đó cũng là diễn trò sao? Tôi hỏi mình.

Đúng vậy, nhất định là vậy. Tôi tự đáp chính mình.

Tạo hóa thật trêu ngươi.

Nhiều kẻ cứ áp ôm hy vọng trường sinh bất lão, ốm đau không bị, kết quả tuyệt vọng mà chết giữa lòng bệnh viện.

Mỗi sáng tôi đều khắc khoải mình được chấm dứt đi, ai ngờ đâu bệnh tình mỗi ngày lại thêm tốt.

Dữ Tương vài ngày liền không thấy tới.

Lúc thấy anh thì lại lấy làm phiền, tâm bị vẩn vò không ngớt, hận không thể vĩnh viễn không còn gặp lại anh ta dù chỉ một lần, muốn anh ta vĩnh viễn lãng quên tôi nơi bóng tối đọa đầy đi.

Rồi lúc không trông, lại bắt đầu những không yên nhộn nhạo.

Đương nhiên không phải là nhớ anh ta, mà là... sẽ lại thêm một nơi khiến tôi vô pháp không thể nhìn nhận rõ, lại thêm một phương pháp khiến tôi nát bấy mà thôi.

Người như tôi, nguyên bản luôn nặng lòng nghi ngờ. Sau khi gặp Vinh Dữ Tương, lại đây ngập đến không chịu nổi.

Đang chênh vênh giữa lưng chừng những hồ nghi vô căn cứ, càng nghi càng sợ, bỗng nhiên từ ngoài cửa truyền vào tiếng gõ.

Không biết là ai.

Nếu như là Dữ Tương, anh ta chưa bao giờ gõ cửa cả, thẳng vào thẳng ra, nhằm biểu đạt “mối quan hệ” giữa hai chúng tôi.

Nếu như là người khác, bên ngoài còn có người của Chu Hằng canh giữ, ai có thể quang minh chính đại gõ cửa phòng tôi như vậy?

Tôi vừa đoán, vừa nói vọng, “Vào đi.”

Khó có dịp được quyết định cho phép hay không cho phép, thật bi ai đến nực cười.

Ngay cả quyền lợi nhỏ nhỏ này, đối với tôi giờ đây, cũng là đáng quý.

Cửa phòng bật mở.

Nhân tình tôi sáng lên, “Ra là cậu ư? Mau mau ngồi đi.”

Dù với người này tôi cũng không được tính là thân thiết, nhưng hiện tại thấy cậu ta, cư nhiên nổi lên cảm giác gần gũi.

Bởi không phải người của anh ta, nên tượng trưng cho cậu ta là cả sự tự do lẫn trong sáng, còn có cả nét chân thật vĩnh viễn không thể hy vọng xa vời rằng có thể thấy trên người Dữ Tượng.

Hạ Thư Đình cười nói, “Trễ thế rồi mới tới thăm cậu, thật ngại quá.”

“Làm sao biết mình bị bệnh?” Mở miệng liền hỏi, tựa hồ hơi thiếu lễ độ. Nhưng mà vấn đề quan trọng như vậy, nếu là do Dữ Tượng thông tri, vậy sẽ là một cạm bẫy đáng sợ, tự nhiên muốn tỉnh táo tinh thần để mà ứng phó.

Hơn nữa hiềm nghi Chu Hằng cũng có bày mưu tính kế. Dù sao, danh thiếp của Hạ Thư Đình vẫn đang nằm trong tay Chu Hằng.

Hạ Thư Đình vỗ vỗ tay, “Minh thật ra cũng không biết đâu. Hôm nay xem lịch khám bệnh, vợ vẫn lại phát hiện ra tên cậu, cũng gây người lắm đấy. Cậu chắc không biết, mình giờ là y tá trưởng của bệnh viện. Vốn định tự động xin đi khám cho cậu, nhưng bác sĩ của cậu danh tiếng so với mình to hơn nhiều lắm, rất có quyền uy trong bệnh viện. Có ông ấy xem cho, tất nhiên tốt hơn trăm lần rồi.”

Tôi phun ra một câu, “Thì ra là thế.”

“Cho nên chỉ có thể từ bỏ vai diễn anh hùng cứu thế, làm một tên dò hỏi nhỏ nhoi thôi.” Cậu ta mở ra hai tay, nhún vai nói, “Minh vội vội vàng vàng đến, ngay cả quà cũng không có, không giận đấy chứ?”

“Nếu cậu cho mình là người hẹp hòi thế thì mình còn giận hơn.”

Trò chuyện với người này thật vui vẻ, biết điều cảm kích, có vẻ phù hợp đi làm bác sĩ tâm lý thì hơn.

Có lẽ đã lâu lắm rồi không được cùng người bình thường tiếp xúc, tôi tỏ thái độ thập phần hoan nghênh với Hạ Thư Đình, tinh thần cũng tốt lên không ít.

Tựa đầu vào giường nghe cậu ta thao thao bất tuyệt, thoải mái an nhàn, quả thực như là đã chạm tới bên kia thế giới.

Đây mới là hạnh phúc bình thường của cuộc sống.

Tôi cười nghe Hạ Thư Đình kể xong mấy ngày nay cậu ta ở trong bệnh viện, gặp được đủ loại sự tình thú vị, mới nói, “Cậu uống nước đi. Thật có lỗi với cậu, tự lấy được không, mình đang bệnh, không thể tiếp khách.”

Cậu ta bảo, “Mình tự tới mà, không dám nhờ đâu. Chúng ta tuy là bạn học nhưng gia cảnh bất đồng ghê lắm, đái ngộ thân phận đương nhiên cũng bất đồng theo.”

Cậu ta kỳ thật cũng là con cháu nhà giàu.

Tôi khó hiểu, hỏi lại, “Gi? Sao lại nói vậy?”

“Thân phận của cậu quý trọng bậc nào, ngoài phòng bảo vệ canh chừng san sát. Nếu mình nói sai một câu, nói không chừng cậu sẽ biến sắc, sai lời mình ra ngoài đánh cho như tử một trận.” Về mặt Hạ Thư Đình cứ như ông cụ non, “Làm sao dám phiền cậu rót nước cho mình chứ? Đúng rồi, cậu cũng có muốn uống một chút không, mình rót cho cậu.”

Tôi thu lại vẻ tươi cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Cậu ta đâu biết rằng, những kẻ bên ngoài ấy, sẽ không đối phó với cậu ta đâu.

Chuyên môn của chúng là đối phó với tôi mà.

“Sinh Sinh, cậu mất hứng à? Mình đã vui đùa quá trớn ư?”

Tôi miễn cưỡng giương ra một nụ cười.

Hạ Thư Đình nói, “Người có nhiều tiền thì lại càng có nhiều phiền não. Cậu còn trẻ thế mà đã làm chủ tịch, dễ bị phiền lòng là chuyện dễ hiểu thôi.”

“Vì sao người càng có nhiều tiền thì càng nhiều phiền não?” Đây hỏi chẳng qua chỉ để kéo dài thời gian, tránh cho không khí bị lạnh lẽo.

Tôi hỏi đến không yên lòng, Hạ Thư Đình lại còn trả lời thật sự nghiêm túc.

“Bởi vì, khi con người trong lúc không có tiền, luôn canh cánh trong lòng những thứ thiếu thốn chờ khi có tiền rồi sẽ dùng tiền để trao đổi, tự nhiên sẽ có khao khát và sức mạnh để giao tranh. Đến khi có tiền, mới phát hiện thì ra có nhiều thứ lắm không thể bằng tiền đổi được, thật vất vả nắm giữ được tiền, kết quả cũng chẳng thể thỏa mãn được gì hết. Rồi thì không biết cố gắng vì điều gì nữa.” Hạ Thư Đình lấy ví dụ suy ra, “Giống như toàn thân bức bối, mà không tìm thấy nổi một nơi có thể trút ra.”

“Cho nên...” Cậu ta kết luận, “Tiền càng nhiều, tâm càng phiền.”

Tôi gật đầu, “Phải lắm, nhiều tiền cũng không phải chuyện tốt. Phiền lòng cũng không thể dùng tiền để gỡ.”

“Lúc mình đến, bị người của cậu ở ngoài ngăn cản một hồi...”

Tôi đột nhiên ngẩng đầu.

Hạ Thư Đình xua tay, “Mình cũng không phải là mách đầu. Bọn họ hỏi mục đích đến là gì, rồi gọi điện thoại, hình như được cho phép xong mới cho mình vào.”

Không cần phải nói. Nhất định là Dữ Tương cho phép.

Nói đến tự do, tôi chắc là đứng cùng một hàng với tù phạm bị giam nhốt.

Hạ Thư Đình chính là một người đến thăm tù.

Thấy tôi sắc mặt không tốt, Hạ Thư Đình nói chuyện cũng trở nên cẩn thận hơn.

“Mình là muốn nói, thật ra có người rất quan tâm đến cậu. Sợ cậu bị thương, lại sợ cậu dưỡng bệnh mà có kẻ quấy rầy. Sinh Sinh, cậu hạnh phúc lắm đó, vừa có tiền vừa có người yêu thương, có sao vẫn không vui như thế?”

Hạnh phúc lắm?

Tôi cười khổ.

“Thư Đình, lòng người tham lam luôn là không đủ, mình đích xác là người như vậy, phải không?”

“Mình không có ý đấy, có điều nhìn dáng vẻ cậu, cứ cảm giác cậu có điều gì không thể bày tỏ ra.”

Tôi chỉ im bật, lặng im nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nói chuyện vui vẻ được một lát như thế, cuối cùng lại là kết cục đáng buồn.

Hạ Thư Đình tựa hồ cũng hiểu được bầu không khí đang sa trầm xuống nhanh chóng, bèn đứng lên, “Mình còn phải đi kiểm tra các phòng bệnh, vậy đi trước nhé.”

Tôi nói “Lần sau tới thăm mình, nhớ mặc đồ trắng. Mình muốn thấy bộ dáng bác sĩ của cậu.”

Cậu ta gật gù đầu, nhìn đến tôi, dường như có điểm không nỡ rời, lưu luyến, cuối cùng vẫn phải cất bước ra phía cửa.

Trong phòng chợt lặng thinh.

Tôi dựa đầu vào giường, ngẫm nghĩ đến lời ‘lòng người tham lam luôn là không đủ’ ấy.

Thật không thể không công nhận rằng Hạ Thư Đình nói đúng lắm.

Tôi trẻ trung, giàu có, cha mẹ khỏe mạnh, người người kính ngưỡng.

Dữ Tương lại chuyên tâm nhất trí với tôi, dịu dàng che chở, lại sợ tôi bệnh, sợ tôi chết.

Thế thì còn không đủ cái gì nữa đây?

Chính là...

Tôi thờ dài.

Tôi chính là không đủ cứng rắn trong lòng để đạt yêu cầu với Dữ Tương.

Chỉ vẹn vẹn một điểm yếu bé nhỏ duy nhất, lại là tật xấu của tôi.

Mặc kệ anh lừa dối bao kẻ trong thiên hạ, anh cũng không thể gạt tôi.

Tôi lại thờ dài.

Được rồi, tính tôi không đủ.

Lòng người không đủ, ấy là lẽ thường, có gì phải xấu hổ đâu.

20. Chương 20

Suốt quãng thời gian nằm viện, ngay cả ba mẹ cũng không thấy tới thăm, tôi nghĩ, có lẽ họ căn bản không biết tôi vào bệnh viện.

Một tay che trời, Vinh Dữ Tương là bản lĩnh hạng nhất như thế.

Tôi ở bệnh viện, cùng lắm cũng chỉ được gặp một mình Hạ Thư Đình mà thôi.

Mà Hạ Thư Đình rất biết đối nhân xử thế, quả nhiên mặc đồ tử tế đến thăm tôi vài lần. Mỗi lần đến đều mang theo chút ít đồ ăn nhẹ và nước hoa quả, cùng mấy câu chuyện thú vị ngày xưa.

Tôi tuy rằng không muốn ăn, nhưng cậu ta đưa gì là tôi ăn hết sạch sẽ.

Có đôi khi thấy cậu ta nhiệt tình hết mình như thế, rất muốn làm tri kỷ với cậu ta, nhưng tôi biết bọn Chu Hằng sẽ đem nội dung cuộc nói chuyện của chúng tôi báo về không sót một chữ, đành chỉ có thể nhịn xuống mà thôi.

Tôi nhất định không nhận ra, cơ thể hơi có chuyển biến tốt đẹp, Dữ Tương lập tức sai người đưa tôi trở lại Vinh gia.

Vinh gia, mới là ngục giam hàng thật giá thật.

Đến lúc này, ngay cả hy vọng ảm ảm mỗi ngày có Hạ Thư Đình tới chơi cũng đều thành xa vời.

Dữ Tương thấy tôi ngồi im lìm bên cửa sổ, bèn hỏi, “Em sao thế? Có vẻ không vui.”

Tôi không trả lời, nhất nhất lười biếng, ườn ra trên sofa.

Dữ Tương vẫn như cũ. Tôi nghĩ anh ta dù chết vẫn sẽ kiên trì đến cả khi tận thế.

Mỗi lần cãi nhau với anh, tôi cứ nghĩ anh sẽ có một chút thay đổi.

Càng cuồng bạo càng tốt, càng ác độc càng tốt, hoặc là lương tâm sẽ phát giác thả cho tôi cất cánh bay xa khỏi, vậy thì càng tốt hơn.

Nhiều lần thấy anh kích động vạn phần, cơ hồ cả nước mắt cũng chảy xuống, hoặc lộ ra thần sắc thất vọng trước tôi, như là muốn giải quyết tôi gọn cho rồi. Thế mà ngày hôm sau, lại quay lại một kẻ không có việc gì hết.

Vẫn là dịu dàng chăm sóc, nhẹ nhàng chuyện trò.

Cứ như vậy, tính tình của tôi cũng trầm xuống theo. Lười tranh cãi, cũng lười nói chuyện.

Có đôi khi còn cảm giác mình đã chết rồi, chỉ còn là cái hồn không siêu thoát, du dương nơi Vinh gia mà thôi.

Vô tri vô giác được vài ngày, bỗng một hôm, Chu Hằng gõ cửa, “Cậu Hoàng, có người tới thăm cậu.”

Không phải là tù phạm làm gì được có quyền lợi thăm tù đó sao?

Người nào đến?

Tôi buồn đến hốt hoảng, bật dậy ngay.

Một bóng người quen thuộc, mặt mày hớn hởi đi vào, tựa như mang theo cả không khí tự do bên ngoài tràn đến.

“Qua mấy cái kiểm tra gắt gao, cuối cùng cũng đạt tiêu chuẩn để mà gặp cậu.” Hạ Thư Đình trao vào tay tôi một túi quýt, cười cười, “Vệ sĩ của cậu, gần như hỏi hết tất cả tư liệu của mình, cứ như ra viện xong một cái là quên hết trước kia gặp mình rồi.”

Biếng nhác sinh ra cơn giận không đâu, tôi nói, “Thư Đình, lại là quýt. Cậu thích ăn quýt thì kệ cậu, vì có gì cứ bắt mình ăn theo?”

Nói ra mồm vậy, nhưng tay lại thò vào trong túi lấy một quả.

Đúng là kỳ quái lắm. Hồi trước một chút giao tình với cậu ta cũng không có, mà giờ cậu ta lại thành một người cực kỳ quan trọng. Đường như sự hiện hữu của cậu, tượng trưng cho một loại sinh mệnh khác của tôi, tượng trưng cho hết thảy ngày xưa những tự do huy hoàng.

“Quýt có nhiều vitamin.”

Biết ngay cậu ta sẽ nói vậy. Không hổ là bác sĩ mà, động tí là lời dinh dưỡng học ra treo lên mồm ngay.

Cậu ta còn bảo, “Với cả, tay cậu trắng đến vậy, cầm trên trái quýt đỏ, đặc biệt xinh đẹp.”

Tôi ngây người.

Vốn đang bóc vỏ quýt, bỗng nhiên ngừng tay, ngẩng đầu nhìn cậu.

Hạ Thư Đình bắt gặp cái nhìn của tôi, tự dưng sắc mặt hồng hồng, cúi đầu.

Thật ra loại tình hình có thể hiểu được nghĩa là gì. Hoàng Sinh trước đây, chỉ cần ngón tay tùy tiện ngoắc khẽ, đã khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập.

Những ngày điên cuồng quyến rũ người ta, đã không còn nữa.

Đầu tôi hỗn loạn dữ dội, cư nhiên lại đi giống một con nai con.

Nghĩ nghĩ, có lẽ đã lâu lắm không có chạm đến cái loại tư vị tự hào này, nên phản ứng đáp lại thật sự trực trác.

Hai người ngồi cách cái bàn, đều cúi đầu không nói gì cả.

Cứ thế lặng yên đến xấu hổ, ai cũng không muốn phá vỡ bầu không khí này.

Mất nửa ngày, Hạ Thư Đình cứ như bị chọc dao, vụt đứng dậy khỏi ghế, “Mình về đây.”

Tôi nhìn cậu ta, thấp thoáng thất vọng, trong thất vọng ấy còn mang một ít không nỡ rời.

Tôi nói, “Ừm, không tiễn.” Muốn nói lần sau lại đến nhé, lại mím môi không nổi điều gì ra.

Tình huống của tôi, mịt mù khó hiểu, cậu ta không thể nào biết, đồng thời cũng chẳng thông cảm được đâu.

Cậu ta thuộc về thứ tự do thênh thang, tiền đồ xán lạn, chỉ là một sứ giả đến dò hỏi mà thôi, không thể đưa tôi về quốc gia của cậu.

“Sinh Sinh, tạm biệt.”

Tôi cúi đầu, không chịu xem ánh mắt cậu ta, “Tạm biệt, Thư Đình.”

Cậu ta đi tới, nắm lấy tay tôi, giống như thường ngày vẫn cáo biệt.

Tôi bỗng nhiên phát giác lòng bàn tay bị nhét vào thứ gì.

Trong lòng cả kinh, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn trần trời Thư Đình.

“Mình sẽ còn tới thăm cậu.” Cậu ta nháy mắt với tôi, mang theo cả nét bướng bỉnh hiểm thấy.

Tôi bất động thanh sắc cầm thật chặt vật trong tay, khẽ gật gật đầu.

Hạ Thư Đình cười, rồi đi.

Xung quanh đều là kẻ giám thị, vẫn không dám nhìn xem trong tay là thứ gì.

Đến buổi tối, tranh thủ lúc tám, tôi nằm trong bồn rửa thận rút ra thứ đó.

Chỉ là một mẫu giấy nho nhỏ hé ra.

Những đối với tôi, có thể tránh được lũ giám thị làm người ta không thể thở nổi của Vinh Dữ Tương, cho dù là mẫu giấy, cũng là đáng quý.

Trên giấy viết mấy chữ, rành rọt trôi chảy —— “Biết hoàn cảnh của cậu, cần giúp đỡ không?”

Tôi kinh hoàng.

Giúp đỡ, giúp đỡ, đây là quân cứu viện từ trên trời rơi xuống.

Không khỏi nghĩ đến liệu có phải quý kế của Dữ Tương hay không, nhưng tôi cũng đã nằm gọn trong lòng bàn tay anh ta rồi, còn bày mấy trò đùa giỡn bậc này làm gì nữa? Mà dù là quý kế của Dữ Tương, nhiều lắm cũng chỉ bị chịu anh ta giấu cọt một lần.

Nếu chỉ vì nghi ngờ mà lãng phí cơ hội, mới là thằng ngốc.

Cuộc đời ảm đạm không ánh sáng lại như được xuất hiện bước ngoặt, trong lòng tôi bỗng căng đầy khí thế lẫn xúc động, rất muốn cao giọng hò hét.

Chưa bao giờ biết, hy vọng có thể làm con người ta cuồng điên đến vậy.

Lật đi lật lại mẫu giấy ngắm nghía, hết như tấm bia cứu mạng cho tôi.

Thật muốn giữ lại bên người, lúc nào mất dũng khí thì lấy ra nhìn một cái để làm động lực.

Nhưng mà vẫn phải đặt an toàn lên hàng đầu, phải thủ tiêu trước.

Xả vào bồn cầu là được rồi, tôi lại cố tình học theo Quang Tự[1], nhai nát trong miệng rồi nuốt xuống.

Cứ như rằng làm vậy có thể biểu đạt được lòng kiên định của tôi, không cô phụ Hạ Thư Đình đã nghĩ cách cứu viện.

Tối, Dữ Tương nằm bên cạnh, hôn lên mặt tôi.

“Sinh Sinh, ngày mai Vinh thị họp cổ đông, em đi không?”

Tôi lắc đầu, “Không, sức khỏe tôi không tốt, không muốn hoạt động gì cả.”

Huống chi không biết Hạ Thư Đình sẽ đến chừng nào.

Không khỏi cảm tạ Dữ Tương, đã cho Hạ Thư Đình cơ hội vào thăm tôi. Anh ta tốt bụng như vậy, chắc bởi Thư Đình là bác sĩ, có thể tùy thời giúp tôi theo dõi tình trạng sức khỏe.

Dữ Tương nhẹ nhàng sờ đến xương quai xanh của tôi, đau lòng thì thầm, “Gầy đi nhiều lắm, có phải ăn không quen thức ăn không? Về sau ngày nào anh cũng sẽ trông em, không cho em ăn ít như vậy.”

Nghe ra anh lo lắng vì tôi, nhiều ngày vẫn lạnh lùng hờ hững anh, hôm nay lại bỗng có điểm cảm động.

Nghĩ đến cơ hội vùng khỏi Dữ Tương, trong lòng vừa hưng phấn, vừa thương cảm, không kìm được mà bảo, “Tôi thích canh dưa chua với tôm, nếu anh tự tay làm, tôi sẽ ăn nhiều hơn.”

Dữ Tương cười khê “Mai anh sẽ làm ngay. Sinh Sinh, tâm tình em hôm nay đúng là tốt lắm mà.”

Tôi chột dạ, thăm hặn tự mình lộ chân tướng.

Dữ Tương là ai chứ, trước mặt anh ta, nói nhảm một chữ một chữ là không còn đường sống.

Vì sao năm đó có ba dạy lại không chăm chỉ học một ít thuật âm hiểm gian trá nơi thương trường?

Cho tới ngày hôm nay, tôi mới vỡ vạc rằng mình quá ư ngây thơ và đơn thuần rồi. Quả thực là còn chưa tốt nghiệp cả nhà trẻ.

Không dám nói lung tung thêm, tôi trở mình đưa lưng về phía Dữ Tương, kéo chăn lên tận ngực.

Dữ Tương lại như rất vui vẻ, ôm lấy tôi từ đằng sau, ngủ một cách ngọt ngào.

. / .

Chú thích:

1. Quang Tự (1871 – 1908), miếu hiệu là Đức Tông (), thụy hiệu là Cảnh Hoàng đế (), tên húy là Tải Diêm (, Zǎitián), là vị Hoàng đế thứ 10 của nhà Thanh trong lịch sử Trung Hoa. Ông trị vì từ năm 1875 – 1908 với niên hiệu là Quang Tự. Ông kế vị Đồng Trị. Sau khi ông qua đời ở tuổi 38, Tuyên Thống hoàng đế tức Phổ Nghi kế vị ngai vàng. Phổ Nghi là vị Hoàng đế cuối cùng của triều Thanh. Thụy hiệu đầy đủ của Quang Tự sau khi mất là “Thống Thiên Xương Vận Đạt Trung Chí Chính Kính Văn Uy Vũ Nhân Hiếu Duệ Chí Đoan Kiến Khoan Khâm Cảnh Hoàng đế”

21. Chương 21

Suốt quãng thời gian nằm viện, ngay cả ba mẹ cũng không thấy tới thăm, tôi nghĩ, có lẽ họ căn bản không biết tôi vào bệnh viện.

Một tay che trời, Vinh Dữ Tương là bản lĩnh hạng nhất như thế.

Tôi ở bệnh viện, cùng lắm cũng chỉ được gặp một mình Hạ Thư Đình mà thôi.

Mà Hạ Thư Đình rất biết đối nhân xử thế, quả nhiên mặc đồ tử tế đến thăm tôi vài lần. Mỗi lần đến đều mang theo chút ít đồ ăn nhẹ và nước hoa quả, cùng mấy câu chuyện thú vị ngày xưa.

Tôi tuy rằng không muốn ăn, nhưng cậu ta đưa gì là tôi ăn hết sạch sẽ.

Có đôi khi thấy cậu ta nhiệt tình hết mình như thế, rất muốn làm tri kỷ với cậu ta, nhưng tôi biết bọn Chu Hằng sẽ đem nội dung cuộc nói chuyện của chúng tôi báo về không sót một chữ, đành chỉ có thể nhin xuống mà thôi.

Tôi nhất định không nhận ra, cơ thể hơi có chuyển biến tốt đẹp, Dữ Tương lập tức sai người đưa tôi trở lại Vinh gia.

Vinh gia, mới là ngục giam hàng thật giá thật.

Đến lúc này, ngay cả hy vọng ẩn ẩn mỗi ngày có Hạ Thư Đình tới chơi cũng đều thành xa vời.

Dữ Tương thấy tôi ngồi im lìm bên cửa sổ, bèn hỏi, “Em sao thế? Có vẻ không vui.”

Tôi không trả lời, nhất nhất lười biếng, ườn ra trên sofa.

Dữ Tương vẫn như cũ. Tôi nghĩ anh ta dù chết vẫn sẽ kiên trì đến cả khi tận thế.

Mỗi lần cãi nhau với anh, tôi cứ nghĩ anh sẽ có một chút thay đổi.

Càng cuồng bạo càng tốt, càng ác độc càng tốt, hoặc là lương tâm sẽ phát giác thả cho tôi cất cánh bay xa khỏi, vậy thì càng tốt hơn.

Nhiều lần thấy anh kích động vụn phần, cơ hồ cả nước mắt cũng chảy xuống, hoặc lộ ra thần sắc thất vọng trước tôi, như là muốn giải quyết tôi gọn cho rồi. Thế mà ngày hôm sau, lại quay lại một kẻ không có việc gì hết.

Vẫn là dịu dàng chăm sóc, nhẹ nhàng chuyện trò.

Cứ như vậy, tính tình của tôi cũng trầm xuống theo. Lười tranh cãi, cũng lười nói chuyện.

Có đôi khi còn cảm giác mình đã chết rồi, chỉ còn là cái hồn không siêu thoát, du dương nơi Vinh gia mà thôi.

Vô tri vô giác được vài ngày, bỗng một hôm, Chu Hằng gõ cửa, “Cậu Hoàng, có người tới thăm cậu.”

Không phải là tù phạm làm gì được có quyền lợi thăm tù đó sao?

Người nào đến?

Tôi buồn đến hốt hoảng, bật dậy ngay.

Một bóng người quen thuộc, mặt mày hớn hởi đi vào, tựa như mang theo cả không khí tự do bên ngoài tràn đến.

“Qua mấy cái kiểm tra gắt gao, cuối cùng cũng đạt tiêu chuẩn để mà gặp cậu.” Hạ Thư Đình trao vào tay tôi một túi quýt, cười cười, “Vệ sĩ của cậu, gần như hỏi hết tất cả tư liệu của mình, cứ như ra viện xong một cái là quên hết trước kia gặp mình rồi.”

Biếng nhác sinh ra cơn giận không đâu, tôi nói, “Thư Đình, lại là quýt. Cậu thích ăn quýt thì kệ cậu, vì có gì cứ bắt mình ăn theo?”

Nói ra mồm vậy, nhưng tay lại thò vào trong túi lấy một quả.

Đúng là kỳ quái lắm. Hồi trước một chút giao tình với cậu ta cũng không có, mà giờ cậu ta lại thành một người cực kỳ quan trọng. Dường như sự hiện hữu của cậu, tượng trưng cho một loại sinh mệnh khác của tôi, tượng trưng cho hết thảy ngày xưa những tự do huy hoàng.

“Quýt có nhiều vitamin.”

Biết ngay cậu ta sẽ nói vậy. Không hổ là bác sĩ mà, động tí là lời dinh dưỡng học ra treo lên mồm ngay.

Cậu ta còn bảo, “Với cả, tay cậu trắng đến vậy, cầm trên trái quýt đỏ, đặc biệt xinh đẹp.”

Tôi ngây người.

Vốn đang bóc vỏ quýt, bỗng nhiên ngừng tay, ngẩng đầu nhìn cậu.

Hạ Thư Đình bắt gặp cái nhìn của tôi, tự dừng sắc mặt hồng hồng, cúi đầu.

Thật ra loại tình hình có thể hiểu được nghĩa là gì. Hoàng Sinh trước đây, chỉ cần ngón tay tùy tiện ngoắc khẽ, đã khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập.

Những ngày điên cuồng quyến rũ người ta, đã không còn nữa.

Đầu tôi hỗn loạn dữ dội, cứ nhiên lại đi giống một con nai con.

Nghĩ nghĩ, có lẽ đã lâu lắm không có chạm đến cái loại tư vị tự hào này, nên phản ứng đáp lại thật sự trực trác.

Hai người ngồi cách cái bàn, đều cúi đầu không nói gì cả.

Cứ thế lặng yên đến xấu hổ, ai cũng không muốn phá vỡ bầu không khí này.

Mất nửa ngày, Hạ Thư Đình cứ như bị chọc dao, vụt đứng dậy khỏi ghế, “Mình về đây.”

Tôi nhìn cậu ta, thấp thoáng thất vọng, trong thất vọng ấy còn mang một ít không nỡ rời.

Tôi nói, “Ừm, không tiễn.” Muốn nói lần sau lại đến nhé, lại mím môi không nổi điều gì ra.

Tình huống của tôi, mịt mù khó hiểu, cậu ta không thể nào biết, đồng thời cũng chẳng thông cảm được đâu.

Cậu ta thuộc về thứ tự do thênh thang, tiền đồ xán lạn, chỉ là một sứ giả đến dò hỏi mà thôi, không thể đưa tôi về quốc gia của cậu.

“Sinh Sinh, tạm biệt.”

Tôi cúi đầu, không chịu xem ánh mắt cậu ta, “Tạm biệt, Thư Đình.”

Cậu ta đi tới, nắm lấy tay tôi, giống như thường ngày vẫn cáo biệt.

Tôi bỗng nhiên phát giác lòng bàn tay bị nhét vào thứ gì.

Trong lòng cả kinh, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn trần trời Thư Đình.

“Mình sẽ còn tới thăm cậu.” Cậu ta nháy mắt với tôi, mang theo cả nét bướng bỉnh hiểm thấy.

Tôi bất động thanh sắc cảm thật chặt vật trong tay, khẽ gật gật đầu.

Hạ Thư Đình cười, rồi đi.

Xung quanh đều là kẻ giám thị, vẫn không dám nhìn xem trong tay là thứ gì.

Đến buổi tối, tranh thủ lúc tắm, tôi nằm trong bồn cẩn thận rút ra thứ đó.

Chỉ là một mẩu giấy nho nhỏ hé ra.

Những đối với tôi, có thể tránh được lũ giám thị làm người ta không thể thở nổi của Vinh Dữ Tương, cho dù là mẩu giấy, cũng là đáng quý.

Trên giấy viết mấy chữ, rành rọt trôi chảy —— “Biết hoàn cảnh của cậu, cần giúp đỡ không?”

Tôi kinh hoàng.

Giúp đỡ, giúp đỡ, đây là quân cứu viện từ trên trời rơi xuống.

Không khỏi nghĩ đến liệu có phải quỷ kế của Dữ Tương hay không, nhưng tôi cũng đã nằm gọn trong lòng bàn tay anh ta rồi, còn bày mấy trò đùa giỡn bậc này làm gì nữa? Mà dù là quỷ kế của Dữ Tương, nhiều lắm cũng chỉ bị chịu anh ta giễu cợt một lần.

Nếu chỉ vì nghi ngờ mà lãng phí cơ hội, mới là thằng ngốc.

Cuộc đời ảm đạm không ánh sáng lại như được xuất hiện bước ngoặt, trong lòng tôi bỗng căng đầy khí thế lẫn xúc động, rất muốn cao giọng hò hét.

Chưa bao giờ biết, hy vọng có thể làm con người ta cuồng điên đến vậy.

Lật đi lật lại mẩu giấy ngắm nghía, hết như tấm bia cứu mạng cho tôi.

Thật muốn giữ lại bên người, lúc nào mất dũng khí thì lấy ra nhìn một cái để làm động lực.

Nhưng mà vẫn phải đặt an toàn lên hàng đầu, phải thủ tiêu trước.

Xả vào bồn cầu là được rồi, tôi lại cố tình học theo Quang Tự[1], nhai nát trong miệng rồi nuốt xuống.

Cứ như rằng làm vậy có thể biểu đạt được lòng kiên định của tôi, không cô phụ Hạ Thư Đình đã nghĩ cách cứu viện.

Tối, Dữ Tương nằm bên cạnh, hôn lên mặt tôi.

“Sinh Sinh, ngày mai Vinh thị họp cổ đông, em đi không?”

Tôi lắc đầu, “Không, sức khỏe tôi không tốt, không muốn hoạt động gì cả.”

Huống chi không biết Hạ Thư Đình sẽ đến chừng nào.

Không khỏi cảm tạ Dữ Tương, đã cho Hạ Thư Đình cơ hội vào thăm tôi. Anh ta tốt bụng như vậy, chắc bởi Thư Đình là bác sĩ, có thể tùy thời giúp tôi theo dõi tình trạng sức khỏe.

Dữ Tương nhẹ nhàng sờ đến xương quai xanh của tôi, đau lòng thì thầm, “Gầy đi nhiều lắm, có phải ăn không quen thức ăn không? Về sau ngày nào anh cũng sẽ trông em, không cho em ăn ít như vậy.”

Nghe ra anh lo lắng vì tôi, nhiều ngày vẫn lạnh lùng hờ hững anh, hôm nay lại bỗng có điểm cảm động.

Nghĩ đến cơ hội vùng khỏi Dữ Tương, trong lòng vừa hưng phấn, vừa thương cảm, không kìm được mà bảo, “Tôi thích canh dưa chua với tôm, nếu anh tự tay làm, tôi sẽ ăn nhiều hơn.”

Dữ Tương cười khê “Mai anh sẽ làm ngay. Sinh Sinh, tâm tình em hôm nay đúng là tốt lắm mà.”

Tôi chột dạ, thầm hận tự mình lộ chân tướng.

Dữ Tương là ai chứ, trước mặt anh ta, nói nhảm một chữ một chữ là không còn đường sống.

Vì sao năm đó có ba dạy lại không chăm chỉ học một ít thuật âm hiểm gian trá nơi thương trường?

Cho tới ngày hôm nay, tôi mới vỡ vạc rằng mình quá ư ngây thơ và đơn thuần rồi. Quả thực là còn chưa tốt nghiệp cả nhà trẻ.

Không dám nói lung tung thêm, tôi trở mình đưa lưng về phía Dữ Tương, kéo chăn lên tận ngực.

Dữ Tương lại như rất vui vẻ, ôm lấy tôi từ đằng sau, ngủ một cách ngọt ngào.

. / .

Chú thích:

1. Quang Tự (1871 – 1908), miếu hiệu là Đức Tông (), thụy hiệu là Cảnh Hoàng đế (), tên húy là Tải Diêm (, Zǎitián), là vị Hoàng đế thứ 10 của nhà Thanh trong lịch sử Trung Hoa. Ông trị vì từ năm 1875 – 1908 với niên hiệu là Quang Tự. Ông kế vị Đồng Trị. Sau khi ông qua đời ở tuổi 38, Tuyên Thống hoàng đế tức Phổ Nghi kế vị ngai vàng. Phổ Nghi là vị Hoàng đế cuối cùng của triều Thanh. Thụy hiệu đầy đủ của Quang Tự sau khi mất là “Thống Thiên Xương Vận Đạt Trung Chí Chính Kính Văn Uy Vũ Nhân Hiếu Duệ Chí Đoan Kiến Khoan Khâm Cảnh Hoàng đế”

22. Chương 22

Sáng sớm hôm sau, Dữ Tương thức dậy, mỉm cười với tôi, nhẹ nhàng hôn xuống.

Tôi âm thầm sợ hãi anh tối qua là giả ngủ, biết rành mạch chuyện tôi đã trộm hôn.

Nếu vậy sẽ thành một thứ vũ khí bén nhọn để khống chế tôi đấy.

Tôi thử hỏi, “Chuyện gì mà vui vậy?”

Anh thâm tình nhìn tôi, “Tỉnh lại, mắt đầu tiên thấy là có em bên người, còn điều gì có thể làm anh vui hơn thế?”

Tôi nhặt nhẹo cười. Nếu một ngày nào đó tỉnh lại phát hiện tôi đã bỏ trốn mất dạng rồi, anh sẽ ra sao hả?

Cười xong, lại thở dài.

Dữ Tương nói, “Mới sáng ra đã thở dài than ngắn, Sinh Sinh, không nên phiền não nhiều vậy chứ?”

Tôi bảo, “Dữ Tương, anh không hiểu đâu.”

“Ừ.” Anh ta trầm ngâm vài giây, “Anh không hiểu em, giống em không hiểu anh thôi.”

Tôi ngẩn ra, không nói được chữ nào.

Lời này thâm ảo quá. Cẩn trọng mà nghĩ, tựa hồ có rất nhiều ý tứ rắc rối phức tạp ẩn bên trong.

Nằm trên giường xem Dữ Tương vuốt thẳng Tây trang, quần áo thỏa đáng.

Chợt nhớ tới chuyện gì, anh quay người bảo, “Phó chủ tịch hành chính Hoàng thị, khai trừ ông ta đi.”

“Lý do?” Tôi giật mình hỏi.

Phó chủ tịch hành chính Hoàng thị, là bạn tốt đã nhiều năm của ba, xét theo tầm ảnh hưởng Hoàng thị bậc cha bậc chú, đáng là người về hưu rồi.

Về mặt Dữ Tương rất bình thản, “Người này không còn hợp, cho nên phải đổi.”

Tôi trả lời, “Không được, bác ấy là người tận trung của Hoàng thị, không được động đến.”

“Sinh Sinh, đây là làm ăn, là sách lược chốn thương trường, muốn hiểu thực tế, thì không được nhượng nhân tình.”

Khinh thường nghe đến lối buôn bán ác độc bỏ mạng của anh ta, tôi chỉ quay mặt đi, nhìn ra chim ngoài cửa sổ đang riu ra riu rít.

“Được rồi, anh đi đây.” Dữ Tương đến gần chỗ tôi, để lại một nụ hôn trên mặt.

Tôi hơi lặng tiếng, chờ đến khi tiếng đóng cửa vang lên, mới quay đầu lại, đảo mắt qua căn phòng trống trải.

Aish, rốt cuộc chúng tôi cũng không phải người giống nhau.

Thư Đình hôm qua mới tới rồi, hôm nay chắc sẽ không đến nữa.

Tôi buồn thiu buồn thiu, đứng lên mở cửa phòng, nói với lũ vệ sĩ, “Tôi muốn ra ngoài, đi ăn cơm.”

Chu Hằng rất nhanh có mặt, thái độ cung kính, “Xe đã chuẩn bị xong rồi.”

Nơi có thể ăn cơm chỉ có một chỗ, đó là khách sạn The Peninsula lần trước đã gặp Thư Đình.

Đây là một trong những nơi Dữ Tương cho phép tôi tùy ý xuất nhập, còn một nơi để hóng gió khác thì chính là Vinh thị chứ đâu xa.

Từ sau khi nghe Dữ Tương dặn dò, chịu đựng thiên lôi đánh xuống, người làm Vinh thị đối với tôi chỉ có tôn kính chứ không có gần gũi, không dám tùy tiện gì thêm.

Cứ cảm giác nơi đó là khởi nguyên của những vấn đề tồi tệ, không được sạch sẽ.

Đó là lý do mà, chỉ có The Peninsula, mới có thể thường tới mà giải sầu.

Đứng nơi cửa sổ trên cao, nhìn ra phong cảnh xa xa bốn phía. Người bên ngoài tấp nập chúc chen, ai nấy cũng bận rộn công kia việc nọ.

Thịt bò trên bàn, vẫn cứ mùi vị ấy.

Nói thẳng, không ngon bằng dầu bếp của Vinh gia.

Thư Đình, chừng nào thì có thể bắt đầu hành động?

Chạy rồi, rồi thì đi đâu tiếp? Phải làm sao để triển khai một cuộc sống mới đây?

Còn ba mẹ?

Còn Dữ Tương? Anh ta sẽ phát điên đấy, rồi ra sức lục tung mọi nơi mà tìm; hay là giả như ngày ấy, sẽ nhẹ nhàng buông tay, để tôi né khỏi, rồi thuận tiện lật ngửa, lại áp tôi dưới năm ngón tay anh.

Vừa nghĩ tới phải rời đi, trong lòng liền loạn.

Rối ren vô cùng.

Có lẽ tơ nhện dính trên người tôi chẳng chặt lắm, một khi mà rời đi, dù có giữ được cái mạng, cũng phải bỏ lại không ít thịt da.

Đang nghĩ ngợi, thì Chu Hằng cầm một xấp giấy tờ tới, để trước mặt tôi.

Văn kiện của Hoàng thị.

Một con rối chủ tịch tôi đây, cùng lắm cũng chỉ là cái danh, để Chu Hằng đắp lên cái bóng bẩy cho công ty.

Những chuyện khác, tất cả đều được phụ trách bởi người khác.

Cầm lấy bút, đã thành quen, xoạt xoạt ký từng tờ, từng tờ một.

Ký được ba phần, đưa cho Chu Hằng, xoay đầu lại định ký tiếp, đột nhiên khựng tay.

Văn kiện trong tay, bốn chữ rõ ràng ‘Điều động nhân sự’.

Đúng là lấy lý do không có khả năng thực hiện công tác, quyết định đưa xuống khai trừ phó chủ tịch hành chính Hoàng thị.

Tôi thả bút, nhìn Chu Hằng.

“Cái văn kiện này, tạm thời không ký.”

Mày Chu Hằng khê chau, ý vẻ khó xử, “Cậu Hoàng hãy ký đi, bên công ty đang chờ dùng.”

Kiểu khó xử của hắn chính là cái bộ dáng vờ vịt, tôi mắc mưu sao được, chỉ cười lạnh, “Nếu trợ lý Chu không ngại mạo danh, thể thân tôi ký đại một chữ, Vinh Dữ Tương chắc chắn sẽ không trách tội.”

“Cậu Hoàng, văn kiện này đã được thông qua bởi thương nghị của Ban giám đốc Hoàng thị...” Chu Hằng tiến sát từng bước, giữa những hàng chữ đều đều rành mạch nhắc nhở cho tôi biết, quyền lực Hoàng thị, không thuộc trong tay tôi, “Hơn nữa ngài Vinh cũng đã tán thành.” Ấm chỉ thẳng tôi không chịu ký, lập tức lời Dữ Tương ra để ứng phó ý tôi.

Có điều, đối mặt một trợ lý nhỏ nhoi, đường đường là người thừa kế Hoàng thị, cư nhiên lại bị bức đến tận trình độ này!

Không thể nói không bị phẫn.

Không thể nói không đau lòng.

Chỉ cần lộ ra thái độ phẫn hận thôi, sẽ lại một mũi kim trần định tiêm thẳng vào không chút do dự, che át hết cả tiếng động của tôi.

Quá là tức giận.

Tôi im lặng, với lấy ly rượu đỏ, uống cạn sạch liền một hơi.

Lạnh lùng đối diện với cái nhìn tưởng như khiêm tốn, thực tế lại rất ngạo nghễ của Chu Hằng, tôi cắn môi dưới, trên tay đột ngột dụng lực.

Lạnh lạnh một tiếng.

Chiếc ly mỏng manh lập tức vỡ tan tành, mảnh thủy tinh găm vào bàn tay.

Bất gặp tôi rùng rùng máu chảy, Chu Hằng cũng phải luống cuống, mặt biến sắc.

Lũ vệ sĩ như chạm trán phải đại địch, căng thẳng đến băng bó.

Tôi lắc đầu bảo hắn không cần lại đây, mở lớn lòng bàn tay máu chảy đầm đìa, để cho Chu Hằng được nhìn kỹ, rồi bình thản, “Tay bị thương, không ký được.” Tay mặc dù là đau, nhưng trong lòng lại sáng khoái. Hắn nhất định sẽ phải đau đầu nghĩ cách giải thích với Dữ Tương cho xem.

Không khỏi thở dài. Tự khi nào, học được cách tự hại mình mà đạt được ít ỏi vui sướng?

Lưu lạc tận nông nổi này, có thể nào mà không thở than?

Cứ như một người được làm bằng thủy tinh mong manh dễ vỡ, được cẩn trọng vây quanh, đưa trở về Vinh gia.

Khi Dữ Tương phi vội về, tay đã được băng bó ổn thỏa.

“Sinh Sinh!” Vừa vào cửa, Dữ Tương đã chồm tới, “Tay thế nào rồi?” Đoạn cầm tay của tôi nhìn trái nhìn phải, hận không thể hắt tung băng trắng để nhìn đến sâu đáy tận cùng.

Anh tức giận hỏi, “Sao lại tự làm bị thương mình? Vì một nhân viên, đáng giá ư?” Lông mi đã muốn dựng thẳng lên.

Tôi đáp, “Dữ Tương, không chỉ là nhân viên. Từ nhỏ đã nhìn tôi mà lớn lên, tôi gọi kính trọng người ấy là bác.”

“Lão Trần đã già cả lắm rồi, tư tưởng của ông ta không thích ứng được thương trường hiện tại. Anh cũng vì muốn tốt cho Hoàng thị thôi.”

“Hoàng thị với bác ấy mà nói, là giấc mộng và phần đầu cả đời. Dữ Tương, anh không thể vô tình như vậy được.”

Dữ Tương chăm chăm nhìn tôi một lúc lâu, mới thỏa hiệp gơ tay đầu hàng, “Được được, anh sẽ trả gấp đôi, không, gấp ba lương hưu kék xù, thế được chưa?”

Tôi đứng lên, xoay ánh nhìn bi thống vào anh ta, “Dữ Tương, tiền không phải là tất cả, không thể vượt lên được tất cả vết thương!”

Nói rất to, mới phát hiện tôi không phải vì bác Trần mà lớn tiếng thế.

Là cho tôi, là vì chính mình.

Bất lực bị người chế trụ, tôi còn thảm hơn bác Trần. Bất quá cùng gặp hoạn nạn thì bảo vệ lẫn nhau, tự trao nhau những an ủi mà thôi.

Dữ Tương đứng dậy, cùng tôi mặt đối mặt.

“Vậy muốn làm sao? Nói cho anh.” Anh hỏi, “Như thế nào mới có thể vượt lên vết thương, xin em dạy anh. Sinh Sinh, xin em hãy dạy anh.”

Trí não bỗng tái hiện hiện trường ngày ấy máu vấy loang lổ, nghĩ đến là bởi Dữ Tương làm, trong lòng vẫn còn âm ỉ nhỏ máu.

Nếu có thể ra khỏi bể khổ đậm đặc hận thù này, cần gì phải chịu giày vò ngày đêm?

Trên mặt vương đầy ứ đọng, tự biết mình lại bắt đầu rơi nước mắt khiếp nhược.

“Được rồi, cho ông ấy ở lại Hoàng thị. Nhưng mà anh nói trước, quyết định này sẽ cản chân sự phát triển của Hoàng thị đấy.” Dữ Tương chủ động ôm tôi vào lòng, để tôi dựa trên vai phải của anh, nhẹ nhàng khóc nức nở.

Sau cùng, Dữ Tương vỗ vỗ lưng tôi, khe khẽ khe khẽ, như là trấn an tôi đi vào giấc ngủ.

“Sinh Sinh, dù anh có muốn vượt lên vết thương, cũng mong phải được người bị thương chấp nhận trước đã, đúng không?”

Câu hỏi này đầy rẫy sâu xa, cơn đau đầu của tôi càng phát ra trầm trọng, xen lời anh, “Đừng có nói nhiều. Dữ Tương, để tôi yên tĩnh ngủ trong ngực anh đi, ngủ thấy thật ngon.”

Nhắm mắt lại, lại có một giọt nước mắt, từ hốc mắt lăn dài.

23. Chương 23

Đếm ngược thời gian.

Tôi đối với sự kiên nhẫn dịu dàng của Dữ Tương, chỉ dùng ánh mắt bi ai, khóc không tiếng động, và đợi chờ Thư Đình ứng cứu.

Cứ vài ngày vài ngày lại thêm một tờ giấy nhét trong lòng bàn tay, càng ngày càng thấy lòng quặn đau hơn trước.

—— “Chị mình đã sắp xếp ổn thoả.”

—— “Hãy chuẩn bị đi.”

—— “Trước hết phải nghĩ cách rời khỏi Vinh gia mà đến sân bay đã.”

...

Nhìn Dữ Tương nhàn nhả ở bên giường tháo cravat, tôi hỏi, “Dữ Tương, nếu có một ngày không thấy tôi nữa, anh sẽ thế nào?”

Hỏi ra vấn đề một cách ngu ngốc, quả thật là đánh rần động cỏ.

Có khi nào mọi kế hoạch vốn chỉ ở trong lòng tôi, anh ta sẽ phát giác, rồi càng nhốt tôi lại đến kín mít, tuyệt hết cả đường sống của tôi.

Dữ Tương nhìn vào gương, trông đến tôi ở đằng sau.

“Còn phải xem là không thấy em kiểu gì đã.”

“Gì cơ?”

Anh quay lại cười nói, “Nếu như bị kẻ khác bắt đi, anh đương nhiên sẽ đi cứu em, chân trời góc bể cũng cứu.”

“Còn nếu không phải?”

“Sinh Sinh...” Sắc mặt anh bỗng nhiên ngưng trọng, đi về phía tôi.

Tôi cả kinh, lùi ra sau co rụt lại, mà vẫn không kịp, bị rơi vào trong ***g ngực ấy.

Anh ở bên tai tôi thì thào nói nhỏ, “Chẳng lẽ em thật sự bỏ được anh? Em làm cách nào mà bỏ được?”

Chìm lìm vào trong tiếng cười quẩn quanh ở màng nhĩ.

Tôi hận.

Hận anh ta chắc chắn. Hận anh ta tự phụ.

Càng hận chính mình có tâm có can có tâm huyết, thế cho nên hôm nay mới thất bại thảm hại, rớt rơi nhục nhã.

Ngày tiếp theo Thư Đình lại đến, cậu ta đã thành khách quen của Vinh gia.

Cậu ta hàn huyên một hồi, cười rồi đi.

Cười đến rạng rỡ, lại mang theo thứ hào quang của hy vọng, nháy mắt với tôi.

Tờ giấy trong tay, viết — “Ngày mai The Peninsula.”

Lại giữa chiếc bồn tắm lớn, ngửa đầu nuốt tờ giấy vào.

Tôi không biết, hoá ra cũng sẽ chua xót đến thế.

Khổ đến mức suýt nữa nước mắt tôi đã lăn dài.

Đêm đó, không ngủ được, giữ nguyên mắt nhắm nhìn Dữ Tương.

Đoan trang cẩn thận, môi của anh, lông mày của anh, mũi của anh, còn cả vết thương trên vầng trán.

Dữ Tương mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều từng chút từng chút nhẹ nhàng phun trên mặt tôi.

Tôi nghiêng tai, có thể nghe thấy tiết tấu tim anh đập.

Đêm thật lặng yên, tiếng gió đêm vương vấn qua ngọn cây, nghe được rất rõ ràng.

Muốn chạm vào mặt anh, lại bỗng dưng khiếp đảm, sợ rằng khi mình duỗi tay, sẽ mất đi sự nhẫn nhịn không để bản thân bật khóc.

Tôi nói trong tâm lặng: Dữ Tương, nếu giờ phút này anh tỉnh lại, xin em đừng đi, em sẽ quên ngay định ước với Thư Đình, làm chim chóc của anh.

Trợn tròn mắt đợi nguyên một đêm.

Anh ấy không tỉnh lại.

Hôm sau, nhắm mắt nghe Dữ Tương rời giường.

Trên trán vừa nhận một nụ hôn từ anh, trên mặt lại có một đường hôn ấm nóng.

Tay cũng bị nhấc lên, ở từng ngón tay cũng thấy hôn khê khàng.

Kiểu hôn thành lệ mỗi sáng sớm, giờ phút này lại làm cho tôi không chịu nổi. Tôi xoay người, giữ chặt Dữ Tương đang định đi thay quần áo.

“Mới nữa mà?” Tôi điều ngoa đòi hỏi.

Anh cười, cúi xuống.

Tôi giật mình, đột ngột quay đầu đi chỗ khác, cự tuyệt anh sát gần.

Dữ Tương ngừng một lát, đặt nụ hôn lên tai, cười ha ha.

Tâm hoảng ý loạn, tôi hận.

Nhìn vào gương, kinh hoàng.

Trong gương vô tình, một bộ dạng bị ruồng bỏ, chẳng lẽ là tôi?

Ngồi bên cửa sổ, nhìn theo xe Dữ Tương đi xa dần, uống liên tục ba tách café.

Tôi rung chuông, kêu người làm mang đến tách thứ bốn.

Chu Hằng gõ cửa bước vào, “Cậu Hoàng, uống café nhiều không có lợi cho sức khỏe.”

Tôi gật gật đầu, đặt cái tách xuống, tâm bình khí hoà, “Được rồi, không uống nữa. Chu Hằng, tôi muốn đi ăn cơm.”

“Vâng, tôi đi chuẩn bị xe ngay.”

Trước khi ra cửa, còn ngoái lại nhìn khắp căn phòng một vòng nữa.

Tôi bảo, “Chu Hằng, mai đổi điện thoại đi. Chiếc này tôi không thích.”

“Vâng, cậu Hoàng thích kiểu dáng gì?”

Tôi cười lạnh, “Không có máy nghe trộm, cũng không có cô nàng nào phụ trách chuyển cuộc gọi.”

Chu Hằng thông minh mà ngậm mồm, xuống lầu với tôi.

Kế hoạch của Thư Đình, tôi cũng không biết.

Vốn nên là nhấp nhộm bất an, thế mà tôi một chút cũng không có.

Chuyện đã tới trước mắt, chỉ có một đường, hoặc thành hoặc bại, còn kinh hoàng cái gì.

Nếu không, vô luận là thành công hay không, tôi cũng đều không cỏi được mạng nhện, phải đeo trên lưng tất cả thống khổ đi xa khỏi vực sâu?

Vị trí quen thuộc, thịt bò rượu vang đồ quen thuộc.

Tôi nói một trăm lần rằng thịt bò ở đây không bằng nổi Vinh gia, nhưng mỗi lần ăn vẫn lấy làm bình thường.

Lòng người thật đáng sợ.

Chưa nói đến những người khác, ngay cả trái tim mình cũng thế, thật đáng sợ mà.

Thư Đình rất nhanh đã đến, giả bộ vô tình gặp được tôi, từ xa nhân tình sáng lên, vẫy tay với tôi, quay qua nói thăm mấy câu với vài người bạn rồi hướng tôi mà đi tới.

“Sinh Sinh, khéo thật đấy. Hôm qua vừa mới gặp, thế mà hôm nay lại đụng nhau nữa?” Lời này thực sung sướng phần chân, nói cho Chu Hằng bên cạnh nghe rõ, “Lần trước cậu mời mình ăn cơm, lần này đến lượt mình, thế nào?”

Tôi nói, “Mời mình? Mấy hôm nay người mình không tốt, đừng nói rượu ngon thức ăn ngon, ngay cả café cũng không uống quá được một tách, hôm nay ăn cơm, ăn với cậu cũng được.”

Sắc mặt Chu Hằng có điểm mắt húng.

Thư Đình sang sảng cười, ngồi xuống.

Đồ ăn bày ra trên bàn, tôi tùy tiện gấp vài miếng, đưa lên miệng.

Đang suy nghĩ không hiểu Thư Đình định đối phó Chu Hằng thế nào, bụng bỗng nhiên quặn đau.

Cơn đau ập đến bất ngờ, rã rời khả năng nói của tôi.

“Ừ...” Tôi thở thấp thỏm, ôm bụng gục xuống bàn.

Mồ hôi to như hạt đậu tương chảy dọc theo cái trán.

Chu Hằng là kẻ thông minh, lập tức vọt đến, ngồi xổm bên cạnh tôi quan sát tình hình.

Thư Đình ngạc nhiên, “Sinh Sinh, cậu làm sao vậy?” Cậu ta đi tới, “Đau bụng à? Thè lưỡi ra cho mình xem nào.”

Cậu ta là bác sĩ, Chu Hằng chỉ có thể trấn định đứng sang một bên.

Thư Đình kiểm tra một lượt cho tôi xong, sắc mặt trầm xuống nghiêm trọng, quay sang hét lớn với Chu Hằng, “Sữa! Mau mang sữa đến đây, gọi xe cứu thương!”

Sắc mặt của tôi, nhất định khó coi tới cực điểm, bởi vì sắc mặt Chu Hằng, kém đến dọa người.

Chật vật được nuốt uống một cốc sữa, tôi lại sặc sụa ho khan, phun ra không ít.

Suy yếu ngã vào trong tay Thư Đình, đau đớn vẫn không thuyên giảm.

Tôi cuộn tròn cả người, bắt đầu không khống chế được mà co rúm.

“Co rút rồi.” Thư Đình lo lắng hỏi, “Sao giờ mà xe cấp cứu vẫn chưa đến?”

Nhìn bộ dáng kia của cậu ta, tôi tuy rằng vô cùng đau đớn, cũng có chút ít muốn cười.

Xe cứu thương rốt cuộc cũng đến, Thư Đình phát huy ý đức cấp cứu cứu nguy, chuyển ngay tôi lên xe.

Thư Đình dồn dập dặn, “Ngài Chu, bệnh trạng của Sinh Sinh là bị trúng độc, mời anh lập tức báo cho người nhà cậu ấy. Mặt khác, cậu ấy vừa ăn phải cái gì đó, phải nhanh chóng cứu chữa ngay, nếu không sẽ phát sinh chuyện không ổn.”

Chu Hằng sững sốt.

Thư Đình phản ứng nhanh nhẹn, lập tức giữ một cửa. Xe cứu thương hú còi lao đi.

Trong tiếng còi đinh tai nhức óc, Thư Đình lộ ra một vẻ tươi cười đại công cáo thành, nhỏ vài giọt gì đó vào miệng tôi.

Linh nghiệm thật, cơn đau lập tức tiêu tán.

“Xin lỗi nhiều nha, khổ nhục kế đấy.” Về mặt Thư Đình biết lỗi ngó tôi, “Biện pháp cũ mà hiệu quả nhỉ?” Lập tức lại nhe răng cười.

Quả thật là đau đến mức tôi chết đi sống lại.

Có điều, cũng không có gì để nói. Hoặc, có lẽ chính tôi cũng cần một cơn đau nát thấu xương, để triệt tiêu hết những dây dưa âm ỉ trong lòng.

Đáng tiếc, không thể cười vui vẻ như Thư Đình được.

Cửa xe bỗng sập lại.

Tôi cảm giác xe phanh kít một đường.

Chẳng lẽ Dữ Tương đuổi theo? Trong giây lát sợ hãi, sắc mặt đã tái nhợt.

Thư Đình mở cửa xe, nắm lấy tay xe đẩy của tôi.

Một chiếc xe khác đang đỗ ở ven đường.

Thật hay làm sao, những thủ thuật gián điệp trên TV, giờ lại nghiêm nhiên diễn ra trong tình cảnh của tôi.

Lên xe rồi, Thư Đình thấy cho tôi một cái túi du lịch.

“Hộ chiếu mới với cả vé máy bay của cậu, cả hành lý nữa.” Thư Đình nhìn thấu tôi qua tấm gương chiếu, mỉm cười, “Chị gái mình đã sắp xếp xong hết rồi. Chị ấy lo toan công việc làm ăn của Hạ gia, lợi hại hơn mình nhiều lắm.”

Tôi lấy hộ chiếu xem thử, tên ở trên hộ chiếu —— là Hạ Thư Hiền.

Không khỏi cười khẽ.

Từ khi nào thì, thành người của Hạ gia thế này?

Lén liếc qua Thư Đình, cậu ta vẫn tập trung lái xe, ánh mắt ngời sáng hữu thần.

Xe phóng đến sân bay. Vừa xuống xe, Thư Đình chợt quay lại chăm chăm nhìn tôi nghiêm túc.

Sắc mặt cậu, là chấp nhận kiên định, nước da màu đồng ửng ửng hiện ra sắc đỏ sẫm của hưng phấn.

“Sinh Sinh, mình biết như vậy là không nên, nhưng mà...” Cậu ta cực kỳ nghiêm trọng hỏi, “Mình có thể ôm cậu trước một cái được không?”

Tôi sửng sốt.

Cậu ta nói, “Bởi mình không xác nhận nổi, cậu thật sự chịu đi theo mình, Sinh Sinh sẽ sống cùng mình.”

Từ khi chúng tôi gặp mặt tới nay, luôn luôn chỉ có những cái bắt tay ngắn ngủi trong sự giám sát của Chu Hằng, chưa từng ôm.

Tôi nhìn cậu, hoang mang gật đầu.

Cậu ta tiến đến gần, giống như cơn áp lực của dung nham phun trào từ miệng núi lửa, dùng vòng tay nóng rực bao lấy tôi chặt chẽ.

“Mình vui lắm, thật sự vui lắm. Cậu không biết đâu, đến tận giờ, mình vẫn thích cậu như thế. Cậu có rất nhiều bạn, rất nhiều người vây quanh, mà giờ phút này lại cho phép mình ôm cậu.” Thư Đình kích động thì thầm, “Sinh Sinh, cậu biết không, mình may mắn đến nhường nào.”

Một cái ôm cực kỳ kịch liệt, tôi không quen.

Giấy giụa không ổn, ôm lại cũng không cam lòng, không biết phải làm sao cho đúng.

Đi vào sân bay, đoàn người rộn ràng nhốn nháo làm tôi cả kinh vô cùng.

Không phải là chưa từng đi sân bay. Nhưng mà nơi này, khiến lòng tôi kinh giác, thật sự, thật sự... phải rời khỏi Dữ Tương.

Rốt cuộc cũng phải buông tay.

Dữ Tương, phút giây này, đang ở phương nào chứ?

Thiên hạ của Vinh thị, lại chuẩn bị xâm chiếm nơi chốn nào nữa đây?

Cả người rét run, tôi thấy lòng mờ mịt, muốn tìm một chỗ ổn an để náu mình.

Có một người, vững vàng đỡ lấy tôi.

Thư Đình, ở bên cạnh tôi mà.

“Sinh Sinh, vẫn không thoải mái ư?” Cậu ta lo lắng hỏi, nhú mào, tựa hồ muốn đem hết vốn liếng ngành y học của cậu ấy ra để giải ưu giúp tôi.

Tôi lắc đầu, cười cười miễn cưỡng.

Không, tôi hẳn là mừng lắm, hẳn là sung sướng như cánh chim xổ biển khỏi chiếc ***g, thành loài ưng được tự do lượn bay, sải rộng đôi cánh.

Khuôn mặt Thư Đình, trấn định cảm xúc tôi.

Tôi, giữa dòng người tất bật, nhìn trân trân đến Thư Đình.

Cậu ta, nếu là người của Dữ Tương, thì cái thời khắc mà tôi tưởng đến hạnh phúc, sẽ tự tay giam tôi vào ngục?

Tôi nhìn không ra.

Giờ phút này, cậu là chỗ dựa, là cứu tinh của tôi.

Ngày mai, cậu ta sẽ là gì?

Tôi xách lấy hành lý, đi qua trạm kiểm soát.

Cuối cùng cũng phải rời bỏ.

Không phải rời cái chốn này, mà là rời khỏi thứ tuyệt vọng đau xé.

Nhịn không được, quay đầu lại.

Khoảnh khắc, ngây người.

Giống như trong chớp mắt bị găm vào mình sự cứng ngắc của viên đạn, mọi khả năng chiến đấu lẫn run rẩy đều tựa bốc hơi.

Cách mười bước, là ánh mắt quen thuộc, dừng nơi tôi.

Không chớp mắt lấy một lần, chỉ xoáy ánh nhìn vào trong tôi.

Dữ Tương, đang đứng ở cửa kiểm soát.

Bộ Tây trang trên người anh, là tôi giúp anh lựa.

Sáng nay, khó được dịp vì anh mà chọn một bộ, anh mặc nó lên người.

Dải cravat ngay ngắn, cũng là bởi tự tay tôi thắt cho.

Lúc ấy, anh ngọt ngào ngắm nhìn tôi, trong mắt ngập tràn nhu tình làm lòng tôi cay xót.

Và giờ, bị cái nhìn ấy thấu suốt, cảm tưởng như từ trái tim, máu xối ra ồ ạt.

Anh muốn như thế nào, Dữ Tương.

Cản lại tôi, đưa tôi về Vinh gia, một lần nữa tạo ra cái cũi càng tinh xảo càng chắc chắn nhốt vào.

Tôi ngu xuẩn dữ dội. Kế hoạch giản đơn như vậy, sao có thể bị mất được người khôn khéo như anh.

Lạnh lùng xem tôi bày ra vở hài kịch phí công phí sức.

Nhưng mà, Dữ Tương, anh cần gì phải đích thân xuống tay, dồn tôi đến tuyệt địa?

Tôi đã thất bại thảm hại rồi, muôn đời không thể chống đỡ.

Tôi nhìn anh nhẹ nhàng bước tới gần, ở cửa kiểm soát, dừng lại.

“Sinh Sinh, em không hối hận?”

Hỏi như thế, làm lòng tôi rúng động, làm cho tôi ngạc nhiên.

Nghe thấy chính mình bình tĩnh trả lời, “Tôi không hối hận.”

Cả hai đang sa vào trầm mặc, Thư Đình như thể một điều hiện diện đột ngột, nhảy vào.

“Đi nhanh! Máy bay sắp bay rồi.” Thư Đình chớp lấy tay tôi, trừng mắt liếc sang Dữ Tương một cái.

Tôi bị bắt xoay người theo cậu. Chỉ cần Dữ Tương gọi một tiếng, tôi sẽ không còn cơ hội đâu mà.

Hy vọng vời xa, rằng anh có thể buông cho tôi một con đường sống.

Dữ Tương không có gọi. Anh ở đằng sau tôi, không có chút âm thanh gì cả.

Tôi ngoái lại. Anh vẫn đứng ở cửa trạm, lặng yên nhìn theo tôi.

Chợt giẫy ra khỏi tay Thư Đình, tôi bỏ nhào đến cửa trạm, hai tay bám lấy những song cửa sắt.

Tôi ngẩng lên hỏi, “Dữ Tương, anh định thả tôi, hay là lại âm mưu lừa bỡn? Nói cho tôi biết, anh nói cho tôi biết đi!” Cơ hồ là gào thét to lắm.

Dữ Tương bên môi ánh lên một tia cười khe khẽ. Anh không đáp, chỉ hôn gió, thả rơi đầu ngón tay đặt trên phiến môi tôi bằng lạnh.

“Sinh Sinh!” Thư Đình quay trở về gấp, túm tôi chạy.

Giống như Dữ Tương là một con hổ lớn, thoát được càng xa, càng ổn bấy nhiêu.

Tôi không ngừng ngoảnh lại, nhìn anh đứng trơ ra như đá, dõi theo tôi.

Dữ Tương, nếu có thể đoán được lòng anh, thì hay biết mấy.

Thật đáng tiếc, tôi, ngay cả lòng tôi, cũng không đoán được.

Thời điểm check-in, tôi thất thanh khóc rống.

Dựa vào ngực Thư Đình, an toàn, bao lấy tôi thật chặt, tôi không thể giống như những lúc ôm ở trong ngực Dữ Tương, gắt gao giao mình để người trấn an.

Thư Đình xua tay với tiếp viên hàng không định đến an ủi, khe khẽ vỗ lưng tôi, như là muốn dẫn tôi đi vào giấc ngủ.

Bất đắc dĩ, tôi không muốn ngủ, tôi không thể ngủ.

Cảm giác thoát khỏi Dữ Tương khiến tôi xiết bao đau đớn, đau đớn đến mức cõi lòng thét gào muốn bật khóc thật to.

Trên máy bay, tôi cắn môi, ẩm ướt hết cả quần áo của Thư Đình.

Chặng cuối, đến Canada, chúng tôi xuống máy bay.

Xách hành lý, Thư Đình bảo “Bọn mình cần chuyển máy bay trên đường, Sinh Sinh, Malaysia là quê mình, cậu ở đó sẽ không cần phải sợ hãi bị truy tìm hay bất kỳ tổn thương nào khác nữa.”

Tôi không có ý kiến.

Ý kiến gì được cơ chứ?

Bàng hoàng như tôi, vô dụng như tôi.

Không ra khỏi sân bay, trên đường bay vòng về Malaysia.

Chuyến bay dai dẳng khiến tôi suy yếu. Không muốn thừa nhận rằng bản thân mình uể oải là bởi ưu thương.

Dữ Tương, vì sao lại chấp nhận thả tôi đi?

Hoặc là, anh ta vốn dĩ không hề thả.

Nhớ tới đầu ngón tay ấy, nín bắm trên môi. Nhiệt độ lúc sắp chia tay, cứ nhiên vẹn nguyên tới tận hiện tại.

Bỗng nhiên bật thốt ý nghĩ: Nếu anh lại xuất hiện một cách ma quỷ ở sân bay Malaysia nữa, tôi có nhào vào trong lòng anh hay không?

Không dám tưởng.

Máy bay hạ.

Đây là Malaysia, quê cũ của Thư Đình?

Tôi hơi ngó sang Thư Đình. Về nơi chốn của chính mình, bộ dáng hăng hái càng thêm hiển lộ, ánh mắt tản mát thứ hào quang tự hào.

Thư Đình cười bảo, “Sinh Sinh, nơi này rất đẹp đúng không? Cậu sẽ phát hiện, Malaysia là một đất nước yên vui. Lái xe nhà mình chờ sẵn ngoài sân bay rồi. Lại đây, đi với mình.”

Cậu ta nắm tay tôi.

Tôi cười cho có lệ.

Hạnh phúc sẽ không đến một cách dễ dàng. Nếu dễ dàng, thì không còn đáng quý trọng.

Với Malaysia, tôi cũng không ôm hy vọng quá lớn. Chỉ có điều là, tôi vốn lưu lạc không có nhà về cũng chẳng có chỗ trốn đi mà thôi.

Tôi lạnh lùng nhìn hải quan ở lối thoát hiểm, nghe thấy nhân viên hải quan dùng tiếng Anh để hỏi, “Cậu Hạ Thư Hiền, đây là hành lý của cậu?”

Tôi không quen với cái tên mới, anh ta hỏi hai lần, tôi được Thư Đình nhắc mới u mê gật đầu.

Kiểm sát viên mặc chế phục cau mày đầy hoài nghi. Anh ta mở túi hành lý, cẩn thận kiểm tra.

Tôi lẳng lặng mà chờ.

Đến khi anh ta thuận thực lấy ra một con dao nhỏ, cắt chiếc túi du lịch thành từng tầng.

Tôi bắt gặp, một gói bột phấn màu trắng, bị anh ta móc ra.

Heroin.

Sự rung động của sét đánh rền rĩ không kịp bịt tai...

Cảm giác mãnh liệt mạnh mẽ quá mức, chợt loé qua trong tiềm thức.

Những người khác nhìn tôi, tôi vẫn cứ bình thường như thường, không có sợ hãi, lạnh lẽo quan sát tình thế phát triển.

Về kinh ngạc của Thư Đình, khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Cậu ta hết quay sang nhìn đồng bột trắng, rồi lại quay sang nhìn tôi, ngây ngốc không tiếp thu nổi chuyện gì.

“Cậu Hạ, mời đi theo chúng tôi.”

Tôi biết anh ta gọi đích danh mình.

Từ bốn phía, vài người mặc chế phục dần dần bao vây lấy.

Không có run rẩy, không có mồ hôi lạnh, không có thất kinh, tôi đối diện với hết thảy trước mắt, như là một sự đương nhiên phát sinh bình thường.

Không phải sao? Quả thật rất đương nhiên.

Giờ phút này, lòng tôi chẳng còn tro tàn, chẳng còn gợn sóng.

Lại một lần nữa linh hội được, cái gì gọi là đẳng phong tạo cực[1], ngoài trời còn có trời.

Nhưng mà, không phải lần đầu tiên linh hội được kích động và sợ hãi.

Tôi chết lặng.

Còng tay băng lạnh, giam hãm ở cổ tay. Chỉ cần không giãy giụa thì thật ra không có gì đau hết.

Nhớ ra, Dữ Tương đã từng nói muốn còng tay tôi, nhốt tôi lại.

Quả thế. Tôi cười khê.

Thanh âm của Thư Đình, kinh hoàng vọng ở bên tai tôi, “Các ông nhầm rồi! Không thể có chuyện đó được!”

Lời của cậu ta, đã không còn ảnh hưởng gì với tôi nữa.

“Tôi là Hạ Thư Đình, tôi muốn gặp thủ trưởng các ông... Sinh Sinh! Sinh Sinh!...”

Tôi ngoan ngoãn đi theo bọn họ, bỏ lại Thư Đình nơi phía sau lưng.

Khai khẩu cung xong, tôi bị đưa đến một nhà giam nhỏ.

Bốn bề tĩnh lặng.

Tôi không sợ. Có gì để sợ. Tôi vẫn luôn bị ở tù mà.

Nơi này, liệu có thể nghe thấy tiếng chim như nơi ngoài kia của cửa sổ Vinh gia hay không? Chắc là có thể nhỉ? Môi trường sinh thái của Malaysia chưa đến nỗi bị tàn phá triệt để như Hồng Kông đâu. Chẳng qua, không phải là con chim đã từng hót bên cửa sổ Vinh gia mà thôi.

Tôi không tiếng động, đơn giản ngồi bên giường.

Thật cảm ơn Dữ Tương, anh cuối cùng cũng đã tuyệt mọi vọng của tôi, cảm ơn anh nhiều lắm.

Tuy rằng bong tróc hết da thịt của tôi, nhưng lại giúp tôi giã khỏi mạng nhện.

Chỉ tiếc là, tâm tôi đã chết, mà vẫn còn xót đau. Đau đến nhập tâm nhập phế, vô pháp nói nên lời.

Tôi trốn chạy, anh không tìm đuổi.

Anh hỏi, “Em không hối hận?”

Tôi đáp, “Tôi không hối hận.”

Vì thế cái thứ cơ quan khởi động đã bố trí xong xuôi sẵn, không nên xuất hiện, lại quỷ thần khó lường thành một nơi cuốn lấy tôi, huỷ diệt.

Chính là như thế, chúng tôi mất nhau, giản đơn lắm.

Tôi khôn ngoan, anh ta so với tôi còn dữ dội hơn.

Tôi dứt khoát, anh ta so với tôi càng dứt khoát.

Nhớ tới vị hôn lúc sắp chia tay của Dữ Tương.

Vì sao lại ơ hờ đến thế, hả Dữ Tương?

Rốt cuộc cũng thả trôi tôi, vì sao trước khi chia tay cũng không chịu vương cho tôi chút ít mảnh liệt nồng thắm?

Thật ra, tôi vẫn yêu anh, không thể kháng cự được anh, không thể rời bỏ anh, rời bỏ nỗi hãi sợ mà anh ử ếp, hãi sợ đến sa đoạ xuống địa ngục, khiến cho tôi tình nguyện đổi chác sinh mệnh để mà trốn tránh.

Cám ơn anh, tại ngày hôm nay, một ngày hôm nay hoàn toàn bị anh vứt bỏ, tôi cuối cùng đã dám thừa nhận với chính trái tim mình.

Ở trong lòng tôi, cứ nhiên tồn tại một phần yêu không thể không thừa nhận.

Tôi quỳ gối bên giường, nắm chặt chẽ cả mười ngón tay, nhưng không mở miệng.

Không phải cầu nguyện. Chuyện đã cho tới bây giờ, tôi chẳng còn muốn loè bịp đi cầu nguyện nữa.

Chỉ đơn sơ là trái tim co rút thật đau, để mà tôi mù quáng gắt gao hai tay, như thể tự ôm lấy mình.

Chỉ đơn sơ là tôi hiểu được, từ nay về sau, Dữ Tương ấy, sẽ không còn cần thận, thì thảo những yêu thương nhỏ nhẹ, ôm tôi vào lòng.

Tôi đã bị bỏ mặc.

Nhưng phải có thả buông, mới có thích đáng.

Cuối cùng thì, tôi cũng biết, tôi yêu anh cỡ nào.

Từ đầu tới cuối, từ ngày lúc bắt đầu đến tận dấu chấm của điểm dứt, chưa từng có lúc nào trệ ngưng.

24. Chương 24

Ngày thứ hai, không hiểu Hạ Thư Đình lấy quan hệ gì, đến thăm tôi.

Chúng tôi ngồi cách nhau một tấm kính.

Thư Đình vẻ mặt lo lắng, vẻ mặt tiêu tụy, cả vẻ mặt đau lòng, thấy tôi ra, vội vàng áp tay lên kính, gọi vào trong điện thoại, “Sinh Sinh, Sinh Sinh.”

Tôi bình tĩnh ngồi xuống.

Nước mắt ngày hôm qua, đã nuốt xuống bụng rồi, mới có được ngày hôm nay bình yên đạm bạc.

Thư Đình nói, “Đừng lo, mình đã nhờ chị rồi, liên hệ với quan chức cấp cao của Malaysia. Cậu bị oan uổng, mình đã nhất định cứu cậu ra khỏi đây.”

Tôi âm thầm cười, “Thư Đình, cậu đã cứu mình rồi.” Cứu tôi ra khỏi tấm mạng nhện dây dưa không dứt.

Không hề lo được lo mất, trần trọc, chỉ còn tàn dư những đòn đau cùng hồi ức.

Thư Đình sửng sốt, cậu ta không hiểu.

Cần gì phải hiểu?

Tôi nói, “Thư Đình, không cần bận ba vì mình nữa. Mình nợ cậu nhiều rồi, thật xin lỗi cậu, mình áy náy lắm.”

Thư Đình hoang mang mà đáp, “Đúng vậy, mình xin lỗi cậu, là mình hại cậu.” Cậu ta phát lời cam đoan với tôi “Sinh Sinh, mình nhất định sẽ cứu cậu.”

Tôi lắc đầu, tinh thần không vực dậy nổi.

Có điều, thân thiết và lo âu của cậu, lại làm cho tôi cảm động vô cùng.

Trong thời gian bị giam giữ hậu thẩm, người thứ hai đến thăm tôi là Dữ Tương.

Anh ngồi sau tấm kính, toàn thân thông dong nhã nhặn.

Gương mặt đẹp đẽ, ánh mắt nhu tình, chưa từng một lần loang lổ bộ dáng ấy, ngàn năm trôi vẫn y nguyên một chiếc mặt nạ.

Trong nháy mắt thấy anh, tôi hơi hoảng hốt.

Không phải đã bỏ mặc rồi à? Chẳng lẽ lại muốn đến đây, đích thân xem tôi chật vật như vậy, mới vừa lòng đẹp ý, yên tâm mà ngủ ngon.

Dữ Tương, làm người sao cần phải tàn nhẫn quá thế.

Tôi từ từ ngồi xuống.

Dữ Tương quan sát tôi, rồi nhẹ nhàng thốt, “Em gầy.”

Lại là câu này kiểu nói này, lại là thứ nhu tình chân thành này.

Tôi quay sang anh ta, mỉm cười, “Được anh quan tâm, không gầy sao cho được?”

“Sinh Sinh, em nghỉ ngơi anh.”

“Không, tôi không nghỉ ngơi.” Tôi nói chắc như đinh đóng cột, “Mà tôi khẳng định.”

Chẳng biết tại sao, mọi lời khẳng định, lại vụn phần, mong anh phủ nhận.

Dữ Tương Dữ Tương, anh là niềm yếu đuối của tôi, anh cũng biết?

Vì vậy, anh đối với tôi, cứ bị thương lại bị thương, nghìn vạn lần lặp đi lặp lại.

Ngày hôm qua, tôi giữa phòng giam bé nhỏ ấy, tự nhủ với mình, tâm tôi đã chết, tôi đã tuyệt vọng, đã sa trầm trong bể khổ.

Hôm nay, lại vẫn vì anh mà ỉn ỉn đau.

Lý do gì vẫn còn tới gặp tôi. Hay là, dứt khoát như anh, cũng có thời điểm không đủ quyết đoán?

Ánh mắt ôn hòa chân thành tha thiết, xuyên thấu qua lớp kính vuốt ve hàng môi tôi, giống như bàn tay dày rộng của Dữ Tương ấy.

Dữ Tương thở dài, “Vô luận anh nói cái gì, em cũng sẽ không tin.” Anh cười khổ, “Không cho em đi là sai, để em đi rồi cũng là lầm. Dù cho anh dùng đến mọi cách, cũng đều tạo ra vết thương trong lòng em.”

Tôi cười lạnh, “Để ý đến vết thương trong lòng tôi làm gì, nó không thuộc về anh, thì không nên tốn tâm tư đi lo chuyện bao đồng như thế.”

Nghe xong lời tôi, khuôn mặt Dữ Tương bỗng chốc tái nhợt, khoảnh khắc ấy ngay cả phiến môi tựa hồ cũng có chút run rẩy.

Tôi cũng hơi kinh hoảng, không biết một câu nói của mình thôi, lại có thể phá tan được cái vỏ vàng bạc của anh ta.

“Sinh Sinh, lòng tin chúng ta dành cho nhau lúc đó đều đã vỡ vụn li ti rồi.” Dữ Tương ngồi trên ghế, đoạn đoạn chính chính, còn nghiêm túc cực kỳ, khổ sở cực kỳ, “Lòng tin của anh cho em, lòng tin của em cho anh... đều đã tan nát thành từng mảnh nhỏ.”

Anh ám chỉ chuyện tôi chạy theo Thư Đình, bỏ anh mà đi.

Nó trong mắt anh, như là một lần vô tình phản bội.

Dữ Tương, đến phút cuối anh là có yêu tôi thật, đúng không?

Bi thương của Dữ Tương, thất vọng của Dữ Tương, làm tôi ngẩn ra.

Thâm tâm điều hui giã giữa ai oán.

Tôi nhanh chóng gạt đầu, “Phải lắm, chúng ta căn bản không tin tưởng lẫn nhau. Kể cả là chuyện này không liên quan đến anh, tôi vẫn coi nó đang treo trên đầu anh lơ lửng.”

Nhìn thân mình anh thâm trầm yên một chỗ, có thể cảm giác được trong lòng anh giờ bị xối lên muôn vàn nước lạnh biết bao nhiêu, là chông chênh nhường nào, cắn nuốt thần kinh anh ta, xé rách tim phổi anh ta.

Tôi thả lỏng hai bàn tay, lẳng lặng nhìn đến nỗi thống khổ đang phơi ra trước mắt.

Khoái ý được báo thù, cùng đón đau chà đạp cốt tủy trộn lẫn một chỗ, hình thành một cơn co rút khổng lồ, xé tung Sinh Sinh tôi thành triệu triệu cánh hoa.

“Sinh Sinh, dù cho thế nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ cứu em.” Giọng nói của anh, kiên định, bình tĩnh, lẫn cả với tự tin và cương nghị.

Tuy là giả ý hư tình, cũng bảo tôi làm sao mà chịu nổi chứ.

Tôi không nói thêm gì, đứng dậy, đi thẳng về phía phòng giam.

Dán trên lưng, là ánh mắt Dữ Tương chảy nóng.

Vào một góc, yếu đuối gục bên cửa.

.

Tôi thất thanh gào khóc điên cuồng.

Không có chết không có chết!

Lòng, nó không có chết.

Thiên hạ sao nhiều sự tình buồn cười dữ dội. Vào chốn lao ngục, tôi lại thành nhân vật quan trọng chuyên tiếp đón các khách khứa.

Có điều một hôm, lại có người tới thăm.

Mặc áo tù, nhìn người mới đến, nhất thời sững sờ.

Ấy náy, từ gan bàn chân truyền lên, vọt tới đỉnh cao nhất, giả bộ đến mấy cũng không chịu nổi được, chỉ có thể cúi đầu.

Tôi ngồi xuống, không có chút khí lực nào để mà ngẩng dậy.

“Ba...”

Như này không đúng tí nào, một đứa con mắt mặt, có gì cần phải thăm?

Ba rất bình ổn, chậm rãi nói, “Sinh Sinh, ngẩng đầu lên con.”

Tôi không thể cãi lời, ngẩng đầu nhìn ba trước mặt.

Ông cẩn thận đánh giá tôi, giống như sự yên lặng mỗi lần trước đây tôi phạm sai lầm, như thể tình cảnh hiện tại, cũng không có gì đổi khác.

“Sinh Sinh, ba tưởng con có thể học được vài điều gì đó. Đáng tiếc, con chẳng học được.” Ba không thở dài, ba chỉ tự nói, “Con còn nhỏ lắm, nhỏ đến mức làm ba không thể an tâm.”

Yết hầu tôi nghẹn ngào.

Ba hỏi, “Có biết vì sao bị đọa tới nước này không?”

Tôi gật đầu.

Bởi vì tôi quá dốt nát, quá ngờ nghệch, quá ngu xuẩn, quá ngây thơ...

“Không, con không biết.” Ba lắc đầu. Ông cho tôi một đáp án, “Vì con là một đứa con trai.”

Đáp án này, thật là cho người ta chuẩn bị không kịp.

Tôi kinh ngạc ngược lên.

“Vì cùng với một thằng đàn ông như Dữ Tương, con quá yếu thế, nên mới hoàn toàn không chống cự nổi mà thống khổ bất an.” Một câu của ba, vẽ ra một bước biến chuyển, “Mạnh, mới là con đường sinh tồn duy nhất cho con.”

Tôi ngạc nhiên, nghếch ra sững sờ thật lâu.

Như thể bị xối tới tấp nước lên đầu.

Một câu, đánh thức ngàn ngàn tầng sóng.

Cảm xúc quay cuồng.

Vì sao đối với Dữ Tương, vĩnh viễn chỉ có thể thống khổ bất an, kinh hoàng thất thố?

Lo lắng đến không dung nổi, lo lắng đến không thể đẩy đi, lo lắng đến trốn tránh không được, lo lắng về tất cả, triền miên không dứt.

Thống khổ của tôi, là ở chỗ tôi yêu anh mà không tin mình được anh yêu.

Tình yêu đến và đi không công bằng, đánh ngã tôi quy dưới tuyệt vọng.

Đơn giản là, tôi không đủ cố gắng, để mình có thể tự tin làm cho Dữ Tương yêu suốt đời không thay đổi.

Đơn giản là, cho tới tận giờ tôi không đặt mình ở vị trí ngang hàng.

Ngày đêm đòi hỏi gương thân từ Dữ Tương, mà quên đi mất nó ngay tại trong tay mình.

Vô thức đặt mình vào thế bé phận, quên rằng mình cũng có quyền lợi để tận dụng.

Chỉ vịn vào Dữ Tương liệu có thật tình, liệu có để mặc, liệu có buông tay.

Còn tôi? Ý nguyện của tôi như thế nào?

Lén dối lừa chính cảm giác bản thân, đau khổ dây dưa không ngớt, ngu xuẩn dử tợn.

Như thể nghe thấy tiếng chuông gõ ngày chiều, tôi văng đầu hoa mắt, trời đất ngả nghiêng.

Sau cơn lảo đảo lạc lối, cuối cùng đã tỉnh táo lại.

Cả thân một cơn mồ hôi lạnh toát ra.

Ba nói, “Vinh thị ngày hôm qua, rất bề bộn mà đem cổ phần của Hoàng thị, chuyển nhượng đến danh nghĩa của con. Sinh Sinh, giờ con đã là chủ tịch Hoàng thị danh chính ngôn thuận.”

Tôi nhìn ba, không biết nói gì cả.

“Chuyện ở đây, ba sẽ hết sức chu toàn, con không cần lo lắng.” Lời nói của ba bỗng ngập thắm thía, “Sinh Sinh, Dữ Tương đối với con, phải ôm rất nhiều khổ tâm.”

Tôi chần động, cúi gầm.

Vài ngày kế tiếp, tinh tâm minh tưởng.

Chốn lao ngục, ngược lại lại trở thành nơi thanh tu.

Để cho tôi và Dữ Tương, cả trước cả sau, đều phải ngẫm nghĩ lại.

Vì sao thể xác lẫn tinh thần đều đã đầu hàng hết, vẫn rơi vào trong thất bại thảm hại như thế, muôn đời không gượng nổi, kết cục ảm đạm.

Nguyên nhân của bản thân, hóa ra lại lớn như thế.

Luôn luôn đưa ánh mắt, đặt ở trên người Dữ Tương, cũng không quay đầu lại nhìn nhận lấy một lần, rằng cả thân người mình đầy ngập những lỗ hổng.

Tôi cười khổ, lắc đầu.

Càng cười càng thản nhiên. Càng cười càng hối hận.

Phí phạm...

Sau vài lần thẩm vấn, tôi vẫn không nhận tội.

Vốn vô tội, nhận như thế nào được mà nhận.

Tôi biết, người bên ngoài đang vì tôi giao tranh chém giết, máu chảy thành sông.

Trong đó, gồm cả Dữ Tương.

Là người đàn ông hận không được, yêu không xong, khiến cho tôi mất hồn mất phách, ruột gan đứt đoạn.

Tôi thề, tôi muốn biến thân.

Để Dữ Tương không còn khả năng tù tôi, vây tôi nữa. Tôi sẽ tù anh ta, vây anh ta, cao ngạo triền lãm đáng về chính mình, để cho anh tìm đến mọi phương hướng, ánh mắt không thể rời đi một khắc. Dù là vì báo thù cũng được, vì yêu cũng tốt.

Thể theo ý nguyện của bản thân, làm một cánh ưng bay lượn.

Cái thực duy nhất trong lòng Dữ Tương, tôi sẽ không cầu.

Mà tôi đoạt.

Thư Đình tới thăm tôi mấy lần, mặt đối mặt qua lớp kính thủy tinh, sốt ruột đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Cậu ta không giấu được sự âu lo đến phát rồ, cứ cam đoan với tôi, “Sinh Sinh, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu. Cậu hãy tin mình, nhất định phải tin tưởng mình.” Sở dĩ khi cường cầu niềm tin của một người khác, ấy là bởi bản thân cũng không nắm chắc được.

Tôi cũng không nói, chỉ khẽ gật, “Được, mình tin cậu.”

Ngày chờ đợi phán quyết, một lần rồi lại một lần phải tiếp kẻ đến thăm.

Ngay cả Dữ Tương, cũng lại đến.

Đi vào phòng thăm tù, bắt gặp ngay ánh mắt đen hun hút của anh.

Thân hình cao lớn, không hề gò bó ngồi phía đối diện.

Anh dừng ánh mắt về phía tôi, cũng như tôi dừng ánh mắt về phía ấy.

Bước chậm chậm tới gần, như là màn hình máy ảnh, chậm rãi phóng to, làm cho tôi thấy rõ ràng được khuôn mặt.

Tôi mặc áo tù, ngồi xuống.

Cũng không có bạc nhược, cũng không có kích động, tôi im lặng, giữa miền lao ngục u ám, làm một con ưng chờ đợi lượn bay.

Tuyệt đối không cần, ở trước mặt Dữ Tương hiện vẻ yếu đuối vô năng thêm nữa.

Không đợi anh mở miệng, tôi đã thản nhiên nói, “Anh gầy.”

Khẽ khàng như thể chẳng có nỗi điều gì biến chuyển, trao lại cho anh câu mà anh vẫn thường nói.

Dữ Tương sững sốt, trong mắt, mang theo tia kinh ngạc cùng một chút cảm động muốn che giấu.

Anh cúi đầu tự nhìn mình, rồi cười, “Ừ, hơi gầy thật.”

Lại hỏi, “Sinh Sinh, em vẫn ổn chứ?”

Anh cười sao mà dịu dàng, tôi suýt nữa bị hóa ngớ ngẩn, nghiêm túc hỏi lại anh: Dữ Tương, thật không phải là anh? Thật không phải là anh làm?

May, tôi nhận được xuống, khẽ mỉm cười, “Em khỏe.”

Dữ Tương nhìn sâu vào tôi một lúc, mới bảo, “Sinh Sinh, em thay đổi rồi.”

“Vậy à?” Tôi hỏi, “Thay đổi tốt lên, hay là biến xấu?”

Dữ Tương tránh sang đề tài khác, “Anh sẽ cứu em ra khỏi đây.”

“Chuẩn bị nhiều vũ khí để mà cướp pháp trường đi.” Tôi hồ hững, “Mang thuốc phiện theo người ở Malaysia là tử tội.” Thế cho nên, bộ dáng Thư Đình mới bị thành thế kia.

Dù cho gia tộc có thế lực, ở trước mặt cơ quan quốc gia, chỉ sợ cũng khó thắng lưng.

Dữ Tương nhìn chăm chăm tôi, nhẹ nhàng nói, “Sinh Sinh, anh rất nhớ em.”

Ngữ khí mềm nhẹ, âm điệu thoảng nhạt đến mức không nghe ra hương vị gì.

Trong lòng nóng lên.

Nhớ lại, tất cả thời điểm từng chìm mình trong ***g ngực ấy.

Tôi khẽ đáp, “Dữ Tương, em cũng nhớ anh.” Dem mọi nhu tình đang quây quần xung quanh trút hết xuống.

Có lẽ loại thay đổi này rất kỳ quái khiến người ta không thể tin được, Dữ Tương đối với câu trả lời của tôi, bật run thật lâu. Phản ứng của anh, so với hồi trước tôi đáp: Tôi không hối hận, biểu hiện khôn khéo thông thuận đã kém đi nhiều lắm.

Nhìn đến anh ngàn năm khó có được bại lộ như này, tôi rên sất khi còn nóng, đặt tay lên tấm kính thủy tinh ngăn cách cả hai, “Dữ Tương, lòng tin giữa chúng ta, đã bị phá thành từng mảnh nhỏ, vậy còn... tình yêu?”

Ngày hôm qua lỡ thốt tình yêu ra khỏi miệng, chỉ sợ Dữ Tương sẽ dùng nó ứng phó với tôi.

Hôm nay, đã không còn sợ nữa.

Dữ Tương lại khẽ động, nhưng rất nhanh trấn tĩnh được, nở nụ cười thông dong với tôi.

Vẫn nhả nhận vậy, đẹp thay một người đàn ông quý khí.

“Sinh Sinh, anh vẫn luôn yêu em.”

Tôi vui vẻ cười, “Em cũng vậy.”

Nhiều ý tứ, như là một trò chơi thú vị. Hăm đối phương lại ở chính lòng bàn tay mình, nhìn anh mê vì tôi rơi lệ vì tôi, thất tình lục đục, đều tại trong tay tôi.

Trở thành một người được yêu tuyệt đối.

Tôi đã từng thua cuộc. Còn về sau?

Dưới ánh mắt của Dữ Tương, tôi rời khỏi phòng thẩm tù.

Rẽ sau cửa, tôi vuốt vuốt tóc, cười rộ lên.

Trận giao phong lần này, tôi hài lòng.

Thực hài lòng.

Không bận lòng gì đến thẩm lý và tuyên án sắp tới, tuy rằng rất rõ ràng là, tôi tất nhiên bị phán tử hình.

Bởi vì sẽ có người cứu tôi.

Bỏ qua mọi điều, anh chỉ có thể cứu. Cho nên ưu sầu không phải là tôi, mà là anh ấy.

Lo đi lo đi, thương tâm khổ sở khóc lóc tự dần vật vì em đi.

Em là yêu anh như thế, Dữ Tương.

Cảm ơn ba, chỉ bằng một câu, đã mang đến cho tôi lòng mạnh mẽ đoạt tranh, ý chí chiếm đoạt phần thắng.

Tình trường, nguyên lai cũng là chiến trường.

Cuối cùng, ngày tuyên án cũng đến.

Tình hình bên ngoài không rõ ra sao, nhưng vẫn có điểm không yên. Nếu có sai lầm gì, chẳng lẽ sẽ thật sự phải chôn thân ở đây?

Đêm, ngủ trên ván giường cọc cạch, lăn lại lộn qua, nghĩ đến Dữ Tương đang phải sầu mi khổ kiểm chu toàn mọi thứ.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở cửa.

Tôi vùng đứng dậy, cảnh giác nhìn ra hướng đó.

Một tia sáng leo lét, len qua khe cửa chiếu vào.

Trong bóng đêm, có một người tiến đến.

Tôi không phát ra tiếng, theo dõi tình hình phát triển.

Người nọ tới gần.

Hắn dựa vào thân cận quá mức, tôi bỗng thấy cứng nhắc, đầu óc rất nhanh vận chuyển, tự hỏi liệu có nên la lớn lên không.

Tôi không. Trong lòng ẩn ẩn cảm thấy đây là cứu viện.

Chuyện phóng đến trước mắt rồi, khó tránh khỏi tim đập gia tốc.

Ngay cả hô hấp cũng có chút gian nan.

Trong khoảnh khắc đầy tràn hồ nghi, bỗng nhiên nghe thấy từ bên ngoài một tiếng gọi, làm tôi sợ tới nỗi suýt nhảy dựng lên.

Giọng nói quen thuộc của giám ngục.

“Trần Bình, ra khỏi phòng!” Bình thường gọi phạm nhân đều là nói to như vậy.

Tôi vừa nghe, mới hơi yên ổn một chút.

Người nọ tôi không biết, chợt chủ động, kéo tôi đẩy ra phía cửa phòng.

Tôi cả kinh, nếu hấn đến vì mục đích cứu tôi, bọn giám ngục canh ở bên ngoài chẳng phải sẽ phát hiện dấu vết?

Bị đưa từ phòng giam tăm tối lên hành lang sáng trưng, tôi ngây ngẩn nhìn giám ngục trước mặt mình, chỉ có thể cười khổ.

Không ngờ rằng chính là, tên giám ngục mặc chế phục chỉ liếc tôi một cái, không có gì lấy làm lạ, cứ nhiên hất đầu với tôi, “Trần Bình, đi theo tôi, có người nộp bảo lãnh cho cậu, ký tên cái xong là đi được rồi.”

Trần Bình?

Tôi ngạc nhiên, lập tức lĩnh ngộ ra.

Giám ngục này cũng đã bị mua chuộc.

Cứ nghĩ Dữ Tượng sẽ cứu thế nào, ra là mua một ai đó tráo đổi.

Không thể ngờ cách cứu viện trái pháp luật, lại nghiêm nhiên diễn ra dưới ánh đèn sáng tỏ.

Người nọ mới vào, phải lưu lại thể thân?

Chỉnh lại tinh thần, tư duy cũng thành sôi sục.

Tôi thành thực theo sát giám ngục làm thủ tục, lấy cái danh phận tôi chưa bao giờ từng nghe, ra khỏi lao ngục.

Bước qua một chặng hành lang thật dài, cảnh ngục Malaysia bên cạnh tôi không ngừng lướt qua.

Suốt cả quá trình đều lo sợ nơm nớp, kiệt lực che giấu tay chân đang phát run. Dù sao, đây cũng chính là mạng của mình.

Lúc ký tên, ngón tay run rẩy, cảnh ngục trước mặt giương mắt hơi ngó đến tôi.

Sống chết đang chình ình đối diện, tâm bị vo thành một nắm.

Nhìn đến viên cảnh sát thu bút lại, biếng nhác bảo tôi, “Được rồi.” Như nghe được xá lệnh, thở phào một hơi thật lớn, tức khắc kiểm chế chính mình không được để người hoài nghi mà nhấc chân rời đi.

Đơn giản thật đấy, ký một cái tên, thế là được thả.

Bạn phải biết, để thực hiện một bước giản đơn như thế, có người đã phải tiêu phí cả một lượng tiền khổng lồ.

Từ trong bóng tối đi ra khỏi trại tạm giam, quãng đường là cả một chuỗi lạnh lùng.

Trước kia, sợ nhất là tình cảnh như thế, giờ lại chỉ thấy không khí vui sướng tự do, ồ ập tràn vào xoang mũi.

Một chiếc Limousine, lẳng lặng đỗ ở góc đường, bảo vệ chắn sẵn ngoài cửa, chỉ có thể mờ mờ thấy được một phần cửa đầu xe.

Lòng tôi thông minh nhạy bén, bước thẳng đến chiếc xe ấy.

Trôi chảy mở cửa, đi vào, ngồi xuống ghế.

Ở bên cạnh, ba tôi mỉm cười.

“Ba, con ra rồi.”

Ba vui vẻ gật đầu, lời nói dung hàm hai tầng ý nghĩa, “Phải, con ra rồi. Giờ tay nhấc chân, đều giống con ba.”

Tôi hỏi lại, “Chả lẽ hồi trước con không phải là con ba?”

“Sinh Sinh, con đã trưởng thành.” Ba nói, “Ba mừng lắm.”

Nước mắt, thiếu chút nữa mà len ra khỏi vành mắt rơi xuống.

Tôi nhin lại.

Đã quyết tâm là, không được dùng nước mắt kèm theo cái vẻ yếu đuối thêm nữa.

Điều tôi muốn làm, là giương cánh, là bay.

“Đi đâu giờ ạ?”

“Pháp.”

Ba tạm ngưng một hồi, hỏi, “Dữ Tương về Hồng Kông rồi. Con không gặp nó ư?”

Tôi lắc đầu.

Về lại với tự do, không còn phải chịu ràng buộc, Dữ Tương, ai so với ai sẽ thanh thản hơn, ai so với ai sẽ càng hấp dẫn người còn lại?

Xe che kín rèm, khởi động, lao về phía trong đêm tối mà rong ruổi.

Trời đêm mơ mịt, tâm cũng bằng hết những bàng hoàng.

Hoàng Sinh ngày đó hết sức lông bông, rộng mở khuôn ngực nằm trên xe Dữ Tương mỉm cười, đã không còn nữa.

Nước mắt thuở ấy tích rơi không hề trên quý, tôi sẽ giấu đi, như là rượu đỏ, nhiều năm về sau, sẽ đổ ra nhấm nháp trong nét cười nhàn nhạt.

Tôi đã thoát thai hoá cốt.

Thư Đình nói phải lắm, Malaysia, đúng là một nơi rất tốt đẹp.

Người vẫn còn ở lại nhà tù kia, hoặc là vì tiền, hoặc là vì chuyện nào đó, nên vì một kẻ nguyên bản vô tội tôi đây, càng thêm vô tội hơn đi chịu chết.

Những bí mật của sự tình, tạm thời không liên can với Dữ Đình. Nếu ngay cả hắn cũng nhét được tôi vào tù chết giữa chỗ đó, càng chứng tỏ cái kế hoạch này không chệch được vào đâu.

Mà thật ra, kẻ bị bắt —— Hạ Thư Hiền ấy, vốn đâu phải là tôi.

Thật là một mớ hỗn loạn.

Lập tức để câu chuyện của đất nước Malaysia bỏ lại sau đầu.

Chỉ biết bồi hồi những chuyện xưa cũ, là nguyên nhân tôi bị tha hóa trong dĩ vãng không tỉnh dậy nổi.

Bay suốt cả đêm, cuối cùng cũng đặt chân đến nước Pháp.

Mẹ vẫn ở trong căn nhà tại Pháp, y như cũ.

Ngày đó trên trán tôi tồn tại một vết thương, bà còn khóc suốt suốt không ngừng, lần này tôi thoát được Quỷ môn quan[1], bà cư nhiên chỉ giúp tôi vuốt thẳng lại mái tóc, xoay người hô lớn với người làm, “Mang hành lý lên tầng cho cậu chủ mau, còn nữa, chuẩn bị chu đáo nước tắm.” Đoạn ở trên trán tôi hôn nhẹ.

Tôi bội phục.

Hôm nay mới chợt hiểu ra nhiều điều. Bà mẹ của tôi, biết dùng thái độ khác nhau đối đãi với thằng con mình trong những hoàn cảnh khác nhau.

Khi tôi cần khóc, bà nhỏ nước mắt thay tôi. Khi tôi an nhàn trở về nhà, bà cho tôi sự đón chào ấm áp.

Tĩnh lại, tôi muốn tĩnh lại!

Chuyện cần làm đầu tiên, chính là tiếp nhận nghiệp vụ Hoàng thị. Bất đồng với trước kia cứ như con rối, không cần nhìn mà ký tên, lần này là tiếp nhận thật sự.

Hoàng thị đã danh chính ngôn thuận là của tôi, làm gì phải để tâm là ai đoạt nó cho tôi chứ.

Hăng hái đến công ty, đập vào mắt đầu tiên, cư nhiên là Chu Hằng.

Lấy thân phận trợ lý của tôi, sắp xếp mọi người đứng dưới lầu nghênh đón.

Sau này, hấn không còn mang quyền lợi cáo mượn oai hùm nữa, tôi muốn đuổi hấn đi luôn, cho chấm dứt xong mọi chuyện.

Nhưng mà, tôi lại không làm thế.

Không độ lượng đến cả hôm của ngày xưa đều không tha, như thế này còn là tôn trọng Dữ Tương nữa, để cho anh vẫn một lòng một dạ, mê đắm vì tôi?

“Dữ Tương hào phóng quá, dám ưng thuận cho tôi mượn cả đại tướng của anh ta.” Tôi đi tới, cười với Chu Hằng, “Hôm nay bắt đầu lại, tôi muốn tái chiến giang hồ, Chu Hằng, đồng ý giúp tôi một tay không?”

Chu Hằng trả lời tôi rất được thể. Hấn nói, “Cậu Hoàng, tôi vẫn luôn là trợ lý của cậu.”

Tôi gật đầu, kéo hấn, dắt vào Hoàng thị.

Trên danh nghĩa, chủ tịch Hoàng thị vẫn đều là tôi.

Nhưng lần này quay về công ty, cảm giác rõ ràng không còn như trước. Chẳng những tôi, ngay cả những người khác trong công ty cũng đều rành rẽ trong lòng.

Giang sơn đã đổi chủ.

Mà hoan nghênh lần thay đổi này nhất, là bác Trần.

Cảm kích bởi tôi ngày đó liều chết không chịu ký bản điều lệnh nhân sự kia, bác cười đến tỏ rạng, chòm râu hoa râm run lên run xuống, “Sinh Sinh, trước ngồi yên ở Hồng Kông điều khiển Hoàng thị, cuối cùng nhận ra tốt nhất là tự mình quay về xử lý sự vụ cho tốt? Ai~ trở về vẫn là tốt nhất. Cháu không ở đây, việc quỷ mị đặc biệt nhiều, làm cho mọi người phiền lòng lắm.”

Tôi xua tay, “Cháu có về hay không thì cũng thế thôi. Bác vẫn còn ở đây cầm kiếm gõ chiến đấu như thế, ai mà quỷ mị thoát cho được?”

Dứt lời, hai người nhìn nhau cười to.

Tôi lại nói, “Bác Trần, bác là nguyên lão của Hoàng thị, mọi chuyện phương diện hành chính, còn phải nhờ bác chỉ giáo nhiều.” Ngoài trời còn có trời, kiến thức nhiều lắm, tôi chân thành tha thiết bày tỏ.

Đương nhiên bác Trần gật đầu, “Nhất định rồi, là chức trách, sao lại dám không cúc cung tận tụy?”

Phương diện hành chính, đầu tiên phải giải quyết một vấn đề.

Chân chính bắt tay vào làm việc, thiên đầu vạn tự[2], vô cùng khó khăn.

Tôi xem ngày đêm, giấy tờ cũng mỗi ngày mỗi ngày tăng lên không ngừng.

Khổ cho Dữ Tương, cùng lúc quản lý cả Vinh thị lẫn Hoàng thị, anh nhiều sức lực đến như vậy?

Chu Hằng gõ cửa, đem một chồng văn kiện đặt trước mắt tôi.

Năng lực công tác của người này, kỳ thật rất đáng khích lệ.

“Tư liệu thuộc về Nhật Bản, đã gom đủ. Cậu Hoàng, thật sự phải đích thân xem xét ư? Tôi có thể xem qua rồi tổng hợp lại cho cậu. Nếu xem cẩn thận hết đồng này, sẽ vô cùng mệt nhọc.”

Nghe Chu Hằng nói thế, tôi buông giấy tờ trong tay, ngẩng đầu đánh giá hấn.

Chu Hằng cũng chẳng bị mất tự nhiên, điểm ấy tôi rất bội phục. Nếu đổi sang người khác, chủ tịch hay ngờ vực vô căn cứ tôi đây nhường mảy một cái thôi là đủ dập tắt toàn bộ chủ kiến của họ rồi.

Nhìn hấn bình tĩnh đứng đó, tôi hỏi, “Chu Hằng, chuyện ở Nhật Bản anh có nắm rõ được tình hình không?”

Chu Hằng đáp, “Khá rõ, trước kia tôi ở tập đoàn Đông Thành, nghiệp vụ chuyên môn là phụ trách khu vực Nhật Bản.”

Tôi dựa lưng vào ghế da, xoa xoa hai bên huyệt Thái dương.

“Việc hợp tác lần này với Nhật Bản là sự kiện trọng đại Hoàng thị ra quân trong ngành sản xuất IT[3].”

Chu Hằng gật đầu, “Tôi hiểu.”

“Nếu anh toàn quyền phụ trách nó, anh có tự tin không?”

Chu Hằng sững sốt, này giao vào tay hắn, giống như một bận thăng chức cực cao, từ trợ lý chủ tịch, giờ có thể làm đại tướng một mình đảm đương một phương.

Thật ra tôi đã điều tra thông tin về Chu Hằng.

Chu Hằng ở Đông Thành là một viên dũng tướng, Dữ Tương trăm phương nghìn kế mang hắn từ Đông Thành sang chịu trách nhiệm lo liệu với tôi, thật sự là tài cao mà không được dùng đúng chỗ.

Cho dù là hiện tại, hắn cũng nhất định là chịu Dữ Tương ủy thác ở lại Hoàng thị coi chừng, đành phải làm trợ lý của tôi, như con cá voi bị đặt bơi lội ở bồn tắm.

Tôi sao lại không sử dụng cho thỏa đáng chứ, báo đáp Dữ Tương đã khổ tâm.

“Cậu Hoàng.” Chu Hằng như con hổ bị nhốt lâu ngày, bỗng nhiên gặp được thảo nguyên bao la, bèn nhàn nhả ở lại ăn cỏ với đàn linh dương. Hắn có vẻ chán chường, “Cậu tin tưởng tôi?”

Tôi nghiêm mặt bảo, “Chu Hằng, tôi có thể dùng anh làm việc, nên sẽ không nghi ngờ anh.”

Lời này nửa thật nửa giả. Tôi quả thật tin hắn sẽ không hại tôi. Bất quá cũng hiểu được, đó là bởi Dữ Tương. Còn để Chu Hằng cam tâm tình nguyện cho tôi sử dụng, thì phải bỏ công sức.

Chu Hằng hỏi, “Vì lẽ gì?”

Tôi trả lời thật sự đúng tình hợp lý, “Vì đối phó với người Nhật nổi tiếng xảo quyệt, anh chắc chắn là một cao thủ. Cái này là do tôi đã tự thử nghiệm.”

Hắn nghiêm nhiên đỏ mặt, cúi đầu, rồi rất nhanh ngẩng lên, thần thái sáng láng đáp, “Tôi có năng lực, cũng tự tin toàn quyền phụ trách hạng mục này. Chỉ cần cậu Hoàng tín nhiệm tôi.”

“Hạng mục này, tôi toàn quyền giao cho anh, hãy toàn lực duy trì công việc.” Tôi nhẹ cười.

“Cám ơn cậu, cậu Hoàng.” Thần sắc Chu Hằng lạnh nhạt.

Tôi biết, trong lòng hắn thật ra kích động lắm.

Dữ Tương, tuy rằng Chu Hằng đã nguyện trung thành, song lại lựa chọn an trí hắn đến một nơi mang đầy gánh nặng áp lực công việc.

Dữ Tương cũng có lầm sai, anh không phải là thần.

Mỗi ngày bận rộn mù mịt, trên bàn cơm mẹ vô thanh vô tức kẹp dưa bắp cải ăn cho tôi.

Tôi ngậm vào miệng, ngọt đến thấu lòng.

Được hưởng thụ hạnh phúc như vậy, thật ra đã rất nhiều năm nhiều năm lắm rồi. Tôi đã có quá nhiều hạnh phúc.

Mà tại sao lại ngu xuẩn, vì Dữ Tương, vì một cái nút thắt trong lòng, mà xua gạt niềm vui nhân thế, ủ ấp nỗi hận không thể tự hủy diệt mình.

Càng yếu ớt giãy giụa, càng lạc mất tình yêu của Dữ Tương.

Ba hỏi tôi, “Sinh Sinh, kẻ mưu hại con ở Malaysia, cứ thế mà bỏ qua à?”

Tôi đã đoán đi đoán lại nhiều rồi đấy, là ai đã hại tôi.

Dữ Tương? Hy vọng không phải là anh. Dù là ai cũng được, chỉ cần không phải là anh.

Thế thì là ai?

Tôi đáp, “Ba, mỗi thù bị mũi tên bắn vào người, nhất định phải báo. Có điều kẻ gây ra được chuyện như thế, chắc chắn là có ô dù. Trước mắt cứ bỏ qua bên ngoài mà trấn định cho an nội bộ đã, chờ củng cố Hoàng thị xong, bàn sau không muộn.”

Kỳ thật đã mời người đi điều tra, nhưng cũng không vội biết kết quả.

Tôi đã học được rằng, phải biết giấu đồ vật trong lòng. Nhẫn nại, thời điểm thích hợp thì thả ra, ấy mới là đạo của kẻ mạnh.

Hết thầy này, đều là học từ Dữ Tương.

. / .

Chú thích:

1. Quỷ môn quan

2. Thiên đầu vạn tự: thành ngữ Trung Quốc, chỉ một sự tình mới được khởi đầu, có rất nhiều nút mắc, hoặc là một sự tình có rất nhiều hỗn loạn phức tạp bên trong.

3. Ngành IT: viết tắt của Information Technology, ngành ứng dụng công nghệ quản lý và xử lý thông tin.

Ngành công nghệ thông tin là ngành sử dụng máy tính và phần mềm máy tính để chuyển đổi, lưu trữ, bảo vệ, xử lý, truyền, và thu thập thông tin. Người làm việc trong ngành này thường được gọi là dân CNTT (IT specialist) hoặc cố vấn quy trình doanh nghiệp (Business Process Consultant)

25. Chương 25

Chu Hằng được điều đi xa, công tác tại Nhật Bản.

Tôi tận dụng cơ hội mới chộp được từ hắn, lại thể theo chí nguyện lớn lao hắn ôm, đồng thời cũng không phải ngày đêm tưởng tới những chuyện cũ không sao chịu nổi, cố sao mà không làm.

Thư ký mới tới tên Trương Hồng Băng là một cô gái rất tốt. Nhìn dáng vẻ khôn khéo là lướt của cô, không thể tưởng tượng năng lực làm việc của cô nhuần nhuyễn nhường nào.

Với cô, tôi thỉnh thoảng lại nhớ đến Khiết Nhi bên người Dữ Tương.

“Hồng Băng, nếu so sánh Hoàng thị với Vinh thị, thì Hoàng thị ít nhất cũng có một điểm xuất sắc hơn.”

“Dạ? Chủ tịch nói thử xem?”

“Là thư ký chủ tịch đó.”

Hai bên má Hồng Băng nổi lên hai lúm đồng tiền đáng yêu hết sức, cô gái trẻ tuổi rất nhanh thu lại nụ cười ngọt ngào tươi rói, rụt rè bảo, “Chủ tịch cứ đùa. Ưu thế của Hoàng thị, đâu chỉ có một chứ?”

Tôi thường thức cô. Đẹp mà không ngoa, biết chọn cơn đánh rắn, cũng biết giữ chừng mực.

“Đúng rồi. Bên trinh thám Trần Hữu Phát có gọi điện đến, hy vọng có thể sắp xếp một cuộc hẹn với anh.”

Trần Hữu Phát?

Tôi nhẹ nhàng cười, “Đã có kết quả rồi ư?”

“Trong điện thoại em không tiện hỏi. Muốn em bàn với anh ta quyết định thời gian cuộc hẹn không?”

Tôi đoán, dù cho có kết quả, cũng chỉ là phỏng đoán mơ hồ mà thôi.

Thường thường trên TV thám tử tư cũng lợi hại lắm, sớm muộn là có thể phơi bày chân tướng thiên hạ rõ ràng.

Kỳ thật là sai.

Tội ác của thế gian, làm gì có chuyện kẻ xấu cố ý lưu trữ dấu vết để người ta lấy làm chứng cứ định tội chính xác cho được.

Cho nên, tôi đối với cam kết của bên thám tử, cũng không quá ôm hy vọng.

Hoặc là, nói sâu xa hơn, tôi tự chấp một hy vọng, là hẳn có thể hơi chứng minh một chút, gói bột trắng Malaysia ấy không có vấn đề gì với Dữ Tương.

Buồn cười dữ dội, phải không?

Trên lý trí thì tin sự tuyệt tình Dữ Tương tuyệt đối, mà tình cảm vô luận thế nào cũng vô phương chấp nhận. Liệu có phải mỗi một con người, đều như là có mang linh hồn phân liệt?

Do đó, tôi cũng không vội biết kết quả.

Thêm một ngày huyền nghi, lại thêm một ngày hy vọng với Dữ Tương.

Nếu viên thám tử kia vào văn phòng của tôi, còn nghiêm túc nói, “Cậu Hoàng, tôi đã tìm ra chứng cứ, chứng minh kẻ vu oan cho cậu là chủ tịch Vinh thị, Vinh Dữ Tương.”

Sẽ ứng đối như nào?

Hoặc là, hẳn càng hỏi sâu thêm một câu, “Chúng ta nhân chứng vật chứng đều đã đầy đủ, có đi khỏi tổ anh ta không?”

Kia lại làm như nào bây giờ?

Giả thiết nhảm chán.

“Chủ tịch?” Hồng Băng vẫn còn ở trước mặt, đợi chờ ý kiến của tôi.

Tôi đột nhiên bình tĩnh. Mỗi khi nghĩ về chuyện gì liên quan đến Dữ Tương một cái, tâm sẽ khó tránh khỏi lững lờ không bắt được.

Cảm thấy cảm thán.

“Hẹn chiều mai đi. Sau hội nghị, ba rưỡi.” Tôi giả vờ lịch trên bàn, ý đồ che giấu khoảnh khắc thất thường của bản thân.

Mà thực cũng chẳng cần che giấu, Hồng Băng chỉ cần một ý kiến nhanh gọn từ tôi. Cô hí hoáy ghi chép vào giấy tờ, rồi xin phép đi làm việc.

Sự vụ thật sự bận rộn, cũng không rảnh để đi phỏng đoán thám tử đã tra ra được cái gì.

Tôi đem sự chú ý một lần nữa đặt lên văn kiện trên bàn.

Công sự thực tế là buồn tẻ lắm.

Mỗi ngày tôi đều phải phê một số lượng lớn văn kiện, mỗi một cái ký tên đều phải suy tính, nghĩ ngợi mãi. Không khỏi nhớ tới những ngày trước kia mình chẳng thèm nhìn, mỗi lần ký cứ thế đặt tay lên giấy viết tên.

Lòng người không đủ?

Khi không có quyền thì muốn tranh, lúc có quyền rồi thì lại ngại mệt.

Tôi về nhà, vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng mặt chược vọng ra từ đại sảnh.

Ngồi bên bàn cư nhiên lại là ba. Vây quanh ba là mấy bà cô ông bác thường hay tới.

“Mẹ đâu ạ?” Tôi kỳ quái.

Ba tỉ mẩn lá bài, “Bạch bản. Trong bếp ấy.”

“Trong bếp?”

Câu hỏi của tôi va chạm với tiếng một ông bạn của ba đang cao giọng “Bính!”, ba không nghe thấy tôi hỏi gì.

Tôi tiến vào bếp, mùi hương sực nức ập vào.

“Thơm quá!” Mẹ đang bận rộn trong bếp, tôi dựa vào cánh cửa, trong lòng hạnh phúc bỗng nhiên dâng đầy, mang theo ý cười mà khen.

Mẹ ngoái lại, vợ lấy khăn lau lau tay, rồi đến ôm chầm lấy tôi.

“Con về rồi à?”

“Mẹ, sao tâm tình tốt thế, tự nhiên lại xuống bếp? Làm con sợ quá.”

“Xuống bếp có cái gì không tốt? Nấu canh cho chồng với con trai đi làm về, vui mà.”

Mẹ càng lớn tuổi càng phong hoa tuyệt đại, quyến rũ y như lúc này.

Tôi ha hả cười ngây ngô.

Khả năng nấu ăn của mẹ thật sự không kém.

Bữa canh tối đó, đặc biệt tư vị.

Tôi và ba ăn đến cạn sạch giọt cuối cùng trong bát.

Mẹ hỏi “Ăn thế nào?”

“Ngon!”

“Ngon!”

Không hổ là ba con, lập tức trăm miệng một lời. Tự nhiên nghe thấy tiếng mẹ cười trong veo.

Bây giờ là có phim, đây là chương trình của mẹ. Mẹ bèn đứng dậy, đi ra phía TV.

Tôi nhỏ giọng hỏi, “Hôm nay ngày bao nhiêu vậy? Nếu là kỷ niệm ngày cưới hay gì đó, sao không thấy ba tặng quà?”

Ba ghé đầu lại, cũng nhỏ giọng đáp, “Hôm nay ba của con ra trận, giúp mẹ con chiến một vòng mặt chược, cam kết với nhau thua thì ba tự xuống bếp, thắng thì bà ấy xuống bếp.”

“À, ba đại thắng chứ gì.” Tôi bật hiểu, “Ra là cá cược.”

“Hà hà~ mấy ông bạn đánh với ba đều cố tình thua mà, để cho ba được ăn ngon một bữa.” Ba bỗng nhiên cười giảo hoạt.

Thì ra là thế.

Tôi cũng theo ba, xấu xa nở nụ cười.

Mẹ thua làm bữa cơm này, kỳ thật trong lòng cũng ăm ắp mặt ngọt.

Chỉ cần bà không biết đến âm mưu của ba.

Nhiều năm vợ chồng, chút ít đùa giỡn nho nhỏ, càng làm tăng tình cảm mà thôi.

Chỉ là, làm sao để không phải thường xuyên lừa gạt?

Tâm tình hốt nhiên trầm trọng lên.

Tôi nghĩ đến Dữ Tương. Nếu mãi mãi chẳng hay biết gì, liệu có phải cũng giống như ba mẹ, có thể tận hưởng hạnh phúc?

Sự tình không thể vợ đùa cả năm, nhưng mà, chuyện khác nhau thế mà vẫn bao đồng để ý thành một.

Tôi đương nhiên không thể chỉ trích ba không đúng. Đối với Dữ Tương, liệu có thể nào không trách không?

Tôi thế là thở dài, buông đùa.

“Sinh Sinh, bị làm sao? Trông mặt buồn bực.”

Trong lòng nghĩ đến nhiều chuyện lắm, nhiều nhất là lừa gạt và không lừa gạt, thức tỉnh và không thức tỉnh, hạnh phúc và không hạnh phúc... một mớ hồ đồ.

Chỉ có thể lựa chuyện có thể nói thôi.

“Về chuyện ở Malaysia, chắc là ngày mai biết kết quả.”

Ba cũng bỏ đũa, “Con lo lắng à?”

Ba hiểu con trai nhất, không hổ là ba của tôi.

Tôi gật đầu, cười khổ, “Hình như con của ba vẫn không tiến bộ được, ít chuyện nho nhỏ mà tâm đã không yên.”

“Đây là đại kiếp nạn con vương phải, không thể coi là chuyện nhỏ được.”

Tôi ngẩng đầu, nhìn ba.

Ba nói, “Người cổ đại, thích lấy vật đổi vật. Con với Dữ Tương cũng đổi đồ vật cho nhau, nhưng mà con trước khi đổi được vật cho nó đã bị rơi xuống bại cục. Nếu nó có thể tuân thủ nguyên tắc trao đổi bình đẳng, đưa đồ kia cho con, thế là tốt nhất.”

Tôi hỏi, “Còn nếu anh ta không làm vậy?”

“Con nói thử đi?”

Tôi cắn răng, chợt lộ ra hung quang trong mắt, “Con sẽ giành giật. Cầm đồ của con, không thể không trả đại giới!”

“Đó cũng là một trận huyết chiến.” Ba vươn tay, vỗ nhẹ bả vai tôi. Vỗ hai cái, cuốn đi mọi tức giận, “Cho dù cướp về, cũng mất vật giao dịch bình đẳng, vậy có nghĩa gì chứ?”

Tôi suy sụp, “Thế rốt cuộc nên cướp hay là không?”

“Con trai, tại sao con có thể khẳng định Dữ Tương sẽ tuyệt đối không đưa vật cho con? Giống như là mua đồ, trả tiền, động tác người bán hàng đưa món hàng cho con hơi chậm, con đã định động thủ rồi sao?”

“Aish~...” Tôi thở dài.

Không tồi, tôi không thể khẳng định.

Nếu tôi có thể khẳng định, thì y như là giải được đề toán Dữ Tương đối với tâm ý của tôi, vậy thì hay biết mấy.

Buổi chiều ngày thứ hai, tôi gặp Trần Hữu Phát.

Hắn ăn mặc chỉnh chu, giống như tôi cũng là Hoa Kiều. Hồi trước lúc lựa chọn thám tử, Chu Hằng vẫn còn là trợ lý của tôi, nhưng thám tử này không phải do Chu Hằng đề cử.

Trên thực tế, Chu Hằng vô cùng thông minh, tự động lảng tránh bất cứ chuyện gì liên quan đến điều tra.

Lần đầu tiên tôi hỏi ý kiến Chu Hằng về phương diện này, hắn nói, “Nếu phải điều tra, lựa người càng ít tiếp xúc với mình càng tốt.” Thế rồi không nhắc thêm gì về vấn đề này nữa.

Hỏi Chu Hằng chọn người điều tra, trong tâm mà nói, quả thật cũng có ý thử.

Không thể không thừa nhận, tôi từng phỏng đoán, nếu kẻ chủ mưu là Dữ Tương, như vậy kẻ ném đá giấu tay, nói không chừng chính là Chu Hằng trước mặt.

Vì thế, đích thân mình đi chọn thám tử.

Có vẻ giống Hoàng thượng vi hành tùy ý ngoạn hương vị nữ tử dân gian.

“Mời ngồi.” Tôi hơi ý bảo Trần Hữu Phát, cúp điện thoại xuống mặt bàn, “Hồng Băng, cho tôi hai tách café.”

“Cậu Hoàng, về chuyện cậu nhờ chúng tôi điều tra, đã có một ít sáng tỏ.”

Tôi cười nhìn Trần Hữu Phát.

Mặt mày, nhìn ngược nhìn xuôi cũng chỉ thấy vẻ khiêm tốn. Không có thành tích chắc chắn, hấn sao lại đi đặt hẹn với tôi được?

Một tập văn kiện thật dày, được đẩy đến trước mặt tôi.

Tình hình xảy ra, làm cho tâm bồng hóa căng thẳng.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua một cái Trần Hữu Phát, hấn vẫn bình yên trấn định, một bộ dáng chờ chính bản thân mình vạch trần chân tướng.

Trong tâm lẩm nhẩm cầu nguyện.

Chỉ cần không phải Dữ Tương, cái gì cũng không sao cả.

Chỉ nguyện không phải là anh!

Tôi nhắm mắt lại, thở sâu một hơi, rồi mở trang văn kiện.

Mắt nhìn thấy đầu tiên, là một bức ảnh.

Cảnh tượng ở sân bay.

Nhưng mà không phải sân bay Hồng Kông, cũng không phải sân bay Malaysia, cũng không phải sân bay Pháp trong lúc tôi chuyển máy bay.

Ở sân bay, có hai người đang hôn nhau thân mật.

Chỉ không biết là hôn gặp mặt, hay là hôn tạm biệt. Dù là gì thì cũng là vẻ mặt hạnh phúc ngọt ngào hưởng thụ.

Hô hấp của tôi bắt đầu mất bình ổn.

Tim đập gia tốc.

Bất quá, tôi nghĩ Trần Hữu Phát đối diện cũng không nhìn ra. Hấn chỉ mang theo ý cười, để yên cho tôi thưởng thức thành quả công việc của hấn.

Hai người kia, có một người tôi nhận ra được...

26. Chương 26

Hai người kia, có một, tôi nhận ra được...

Vinh Dữ Đình. Vô luận hấn cười tao nhã thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không thể quên cái nhe răng cười hấn từng lộ ra.

Bộ dáng dữ tợn mất lý trí ấy, như là bị đao khắc sâu vào trong đầu.

Khắc cả ở trên người. Tôi chậm chậm nhấc tay, sờ sờ vết thương trên trán.

“Ồ cạnh Vinh Dữ Đình, là đại tiểu thư của danh môn Malaysia Hạ gia —— Hạ Thư Mẫn.”

Một câu của Trần Hữu Phát, vén lên tất cả màn che tầng tầng vây phủ.

Một tay bày ra kế hoạch trốn chạy chính là Hạ Thư Mẫn, vậy thì, Vinh Dữ Đình thân mật cùng cô ta như thế bố trí gì đó vào túi du lịch của tôi, có gì phải khó hiểu?

Chỉ là, không biết Hạ đại tiểu thư có biết gì hay không, Hạ Thư Đình có biết gì hay không?

Nhưng bọn cậu ta có vô tội hay không, đối với tôi là vô nghĩa.

Thời đại của kẻ không biết là không có tội, sớm đã chẳng còn.

Tôi mỉm cười với tấm ảnh chụp.

Thì ra ngày đó dù chưa bung ra bấy rập, cũng có bàn tay lờ mờ chờ sẵn.

Lưới trời tuy thưa, nhưng chẳng lẽ lại nhằm lẫn vào người như tôi mà thút? Dù có vòng vo bao nhiêu bận, vẫn tránh không được mà trở lại chốn cũ, tránh không được một nhát đâm từ sau lưng của ai kia.

“Mặt sau của văn kiện, còn có một phần báo cáo.”

Tôi khoát tay, “Anh Trần, cảm ơn anh. Mặt sau văn kiện cứ để đó tôi sẽ xem sau. Chỉ bằng chúng ta trước hết thảo luận những vấn đề khác đã. Ví dụ như là: thù lao.”

Cũng chẳng muốn nghe Trần Hữu Phát thuật lại chi tiết quá trình điều tra cho tôi biết. Một là bởi vì không có tâm tư, hai... bất kỳ chuyện gì của Vinh gia, đều chỉ có thể khiến tôi nhớ lại dĩ vãng không chịu nổi.

Ngoại trừ Dữ Tương.

Trần Hữu Phát tất nhiên không cự tuyệt đề nghị này. Hắn khôn ngoan mà ngậm miệng.

Trả thù lao cũng chẳng có gì để đàm đạo, cứ thế vung bút lên, viết xoạt xoạt lên tờ chi phiếu, dễ dàng đuổi được một kẻ ngoài cuộc thiếu chút nữa đã vén lên miệng vết thương của tôi máu chảy đầm đìa.

Một mình ở văn phòng, khép lại văn kiện trước mặt. Che đi bức ảnh Dữ Đình và Hạ Thư Mẫn.

Đáy lòng không thể thốt lên là không may mắn.

Ông trời vẫn còn tội nghiệp tôi, chưa có giáng sấm sét xuống, trắng trợn phơi cho tôi hay Dữ Tương có thể có bao nhiêu tuyệt tình.

Tình cảm tôi dành cho Dữ Tương, dù là nhẹ bằng tựa mạng nhện, nhưng lại không ngừng lắc lư trong cơn gió, để rồi, làm người ta rơi nước mắt chẳng chút ngăn trở.

Ma xui quỷ khiến, đầu ngón tay bấm những phím số của điện thoại Dữ Tương.

Cách xa ngàn dặm, chỉ cần nghe giọng anh một chút thôi, tôi sẽ dập máy ngay tức khắc.

Càng lúc, tôi muốn được nghe âm vực trầm thấp của giọng nói anh, mềm mại, như thể trong ngữ điệu ấy có sự thôi miên tiềm tàng.

Rốt cuộc cũng nghe thấy ‘Cạch’, có người đã nhấc máy.

Trong lòng tôi vẫn vò cân nhắc phải dập máy ngay đi. Dạ dày thể là co rút thành một khối.

“Xin chào, đây là văn phòng chủ tịch Vinh thị.”

Đang lúc do dự, đã thấy tiếng người truyền đến từ đầu dây bên kia.

Khiết Nhi...

Cảm giác thất vọng thật mạnh áp bách tới, có điều ít nhất cũng đành chỉ được mở suy nghĩ hỗn độn của tôi.

Tôi quyết định thật nhanh, cúp điện thoại cái ‘Cạch’.

Thở dài.

Cần gì phải vậy?

Trên bàn làm việc của tôi, dù chỉ một góc nhỏ ảnh chụp Dữ Tương, cũng làm gì có.

Ngồi trên ngai vàng chủ tịch Hoàng thị cao cao tại thượng, bỗng nhiên phát giác chính mình rất thê lương.

Sinh Sinh, mày lại miên man suy nghĩ điều gì?

Tôi ngó xập tài liệu trước mặt, bên cạnh còn một chồng văn kiện đang chờ tôi phê chuẩn.

Thời gian quý giá, sao lại để lãng nhách không đâu ngồi thở dài.

Quơ lấy bút, lại bắt đầu chiến đấu hăng hái làm việc.

Dữ Tương sở dĩ có thể vĩnh viễn bình thản, không lo được lo mất, chắc cũng bởi công việc nặng nề, khiến anh ấy không có dư thừa để mà ưu sầu nhĩ.

Tối về nhà, trên bàn cơm ba động đầy mi mắt, hỏi tôi kết quả như nào.

Tôi khê khàng lắc.

Ba tựa hồ hài lòng nở nụ cười, cũng chẳng hỏi gì thêm.

Hoặc là trong lòng ba cũng nghĩ, chỉ cần không phải Dữ Tương hại tôi, những cái khác đều chẳng đáng để ông chú mực.

Tôi muốn hỏi, lại bỗng nhiên im bất miệng. Nhớ tới ngày đó Phật Tổ niêm hoa vi tiếu[1], mọi điều cũng đâu cần nói ra đâu.

Tình hình Hoàng thị bắt đầu tiến bộ.

Mỗi khi tôi xem báo cáo thành tích Hồng Băng đưa lên, lòng không khỏi thấy hân diện. Trong cuộc đời chưa từng làm đến nơi đến chốn, phí sức tốn mướn đến thế.

Nhưng mà để giữ vững mức độ tăng trưởng, cũng là cả một nan đề.

Không thể không bội phục Dữ Tương, Vinh thị của anh, quả thật là truyền kỳ trong giới thương mại.

Chu Hằng cũng gọi điện về, báo cáo phương án tiến triển hợp tác Nhật Bản với tôi.

“Cậu Hoàng, hợp đồng đã được chính thức ký kết. Tuy giá cả của chúng ta so với đối thủ có hơi cao, nhưng mà Hoàng thị nên tăng thâm hậu, ở trên trường quốc tế có uy tín vững vàng, cho nên bên Nhật Bản họ vẫn chọn chúng ta.”

Câu trước là báo cáo thành tích, câu sau là báo công.

Tôi không lấy làm lạ lắm, làm việc phải để ông chủ biết, mới có thể trở thành nhân viên giỏi.

“Đúng là tin tốt.” Tôi rất vui lòng mà thưởng, đặc biệt là với Chu Hằng, “Lần này thành công, chẳng những là bởi nền tảng Hoàng thị, mà nhiều hơn là dựa vào nhân viên Hoàng thị. Không có trung gian điều chỉnh và bối cảnh quan hệ của anh, không thể nào nhanh chóng có khúc khải hoàn ca đến thế.”

Thanh âm của Chu Hằng trong điện thoại rất hứng khởi, “Đó là nghĩa vụ của tôi.”

“Thời bây giờ có thể thực hiện tốt chức trách của mình, cũng không nhiều lắm đâu.” Tôi thủng thẳng bảo.

“Cậu Hoàng, cảm ơn cậu.”

Tôi có thể nghe ra Chu Hằng là thật tâm cảm kích, ít nhất, có một phần, là thật.

Một ông chủ tốt, cũng không phải dễ tìm, huống hồ ngày xưa cũng đã từng tiếp xúc ông chủ như thế.

Về phương diện khác, chỉ sợ cũng còn nhiều ý tứ nan giải.

Thời khắc thế giới biến đổi, không khí giới xã hội thượng lưu tụ mặt tựa hồ không bao giờ đổi. Sau khi Hoàng thị đạt được báo cáo thành tích, Hồng Băng thay tôi lọc thiệp mời tiệc rượu, mỗi một ngày lại một nhiều thêm.

Mời nhiều quá, tôi cũng đành phải xuất ra tính toán, lựa chọn tham dự thương vụ có thể trợ giúp mình.

Này khác hẳn với ngày đó tham gia tiệc rượu chỉ vì sở thích cá nhân.

Ngoại giao, đã thành một phần công việc. Khi trọng trách của ba chuyển dời lên vai mình rồi, mới chợt cảm thấy được trầm trọng biết bao.

Thế mới biết, trước kia mình cứ chơi bời lấy được một, hai tin tức thương trường, tạo quan hệ, thật ra cùng lắm cũng chỉ là công lao nhỏ nhoi mà thôi, chẳng có gì quan trọng.

Buổi sáng, Hồng Băng mang tinh thần rạng rỡ bước vào văn phòng.

“Chủ tịch, mùa thu sắp đến rồi, có thể lên kế hoạch nghỉ ngơi được không?”

Tôi ngồi ở ghế, vừa cười vừa nhìn Hồng Băng, “Nghỉ ngơi? Thời gian bầu bạn còn không có nữa là, trừ phi em chịu xử lý tất cả công việc cho anh, thì anh còn yên tâm một chút mà đi chơi được.”

“Không phải em không muốn, mà là em không có khả năng toàn quyền xử lý đâu.”

“Thế đề cập đến nghỉ ngơi làm gì, khơi mào hứng thú của anh xong, lại kêu vô phương giải quyết?”

Hồng Băng cười hì hì, “Muốn nghỉ ngơi là em. Em bảo bên quản lý nhân sự muốn nghỉ đông, nhưng mà anh ta nói phải được chủ tịch gật đầu mới thuận.”

“Ồ? Em định nghỉ bao lâu?”

“Ba mươi ngày.”

.

Tôi lấy làm hâm mộ, “Anh cũng phải hỏi xem, chủ tịch có nổi bao nhiêu dịp nghỉ mới được.”

“Hỏi đúng một câu thôi, chủ tịch phê chuẩn hay không phê chuẩn?” Theo tôi đã lâu, cô nàng hỏi thẳng.

“Em đi thì chỗ này của anh đại loạn đấy. Nghỉ đông rồi, tiền lương biết trả sao? Bắt em làm tăng ca.” Tôi nói thật, Hồng Băng mà đi, tài liệu công việc, vô luận ai nhận cũng không thích hợp.

Huống chi vừa đi là đi cả lều một tháng.

Hồng Băng lắc đầu, bỗng dừng cúi mặt, dẫn theo vài phần ngượng ngùng, “Nghỉ có lương.”

Tôi hiểu ra, cười khẽ, “Chẳng lẽ là trộm đi hưởng tuần trăng mật?”

“Không giấu gì anh, quả thật là thế.”

Tôi sững sốt. Thuận miệng đoán thôi, thế mà trúng mới sợ.

“Chúc mừng chúc mừng, may mà anh hỏi, bằng không chẳng phải thiếu rượu mừng hay sao?”

Hồng Băng ngọt ngào cười, “Đâu dám kinh động chủ tịch, đi trăng mật xong, một tháng sau sẽ trở lại dốc lòng đóng góp sức lao động mà.”

Haiz~ Con gái thời hiện đại, thật là phóng khoáng.

“Nếu đã vậy thì anh cũng không thể làm người xấu không thành toàn mỹ sự cho em được rồi.”

“Cám ơn chủ tịch, tình hình công việc em sẽ bàn giao thỏa đáng. Thư ký tạm thời mà Bộ nhân sự sắp xếp sẽ đến nhanh thôi.” Việc tư vừa nói xong, lại là bộ dáng nghiêm cẩn ưu tiên công việc, “Đây là giấy tờ đang chờ phê chỉ thị.”

Một xấp văn kiện được đặt trên bàn tôi.

“Còn đây, thiệp mời mới nhận được. Có hai tấm là tối nay, một thiệp là tiệc rượu của tập đoàn xây dựng Anh quốc Calle, hai là yến hội tư nhân do chủ tịch ngân hàng Guide tổ chức.” Hồng Băng lanh lợi hỏi, “Tham gia tiệc rượu của Calle ă?” Miệng hỏi, bút đã bắt đầu hí hoáy chép ghi.

Hợp tác lâu, ăn ý là tốt rồi. Nhưng quá mức ăn ý, không nhất định là chuyện tốt.

Lúc này đây, Hồng Băng không đoán trúng tâm tư của tôi.

“Không, tham gia yến hội của Guide.”

“Chủ tịch?” Hồng Băng có chút kinh ngạc mà buông bút, “Calle là đối tượng hợp tác quan trọng của Hoàng thị.”

“Anh biết. Hoàng thị cũng có hợp tác với Guide.”

“Chủ tịch...” Hồng Băng rũ mắt, tỉ mỉ chọn từ để nói, “Ngân hàng Guide gần đây xuất hiện tin đồn bất lợi, có thể...” Đúng là cô nhóc, chỉ cần đề cập đến thương trường, liền lo lắng bị dính vào hiện thực đến đáng sợ.

Quả thật, tin đồn bất lợi của ngân hàng Guide đã không thể gọi là bí mật được nữa. Nhiều cơn gió lốc nhỏ nhỏ về tài chính mỗi ngày đều có phát sinh, nhưng tới khi tai nạn đến gần, mỗi người bao giờ cũng lo lắng trước hết là liệu gió lốc có thể liên lụy đến mình hay không.

Ai lại muốn vô duyên vô cớ tới gần trung tâm gió lốc cơ chứ?

Tôi gật gật đầu, bình thần cười, “Yến hội của Guide, sắp xếp giúp anh đi.”

Hồng Bằng biết điều không nói thêm câu gì, tự sửa lại nội dung lịch trình.

Vừa ra đến cửa, tôi gọi giật, “Hong Bằng, lập gia đình quả là vô cùng hạnh phúc, nhưng mà, em đã nghĩ kỹ chưa?”

“Có gì để lo lắng?”

Tôi ngẩn ra, không hiểu tại sao mình lại hỏi cái vấn đề mất lòng này, bèn che giấu nói, “Ví dụ như là, khảo nghiệm tình yêu của anh ta với em, xem anh ta có bao nhiêu thực lòng?”

“Tình yêu, càng thử thì càng phiền toái, chẳng những những người đứng xem không rõ, cục diện lại hồ đồ.” Hong Bằng thoải mái nhún vai, “Em chỉ có một nguyên tắc thôi, nắm được thì sẽ không thả, ít nhất là cũng không để vượt mất cơ hội.”

“Nhưng nếu bắt sai thì sao? Chẳng phải càng thêm hối hận?”

Một câu hỏi quả thật không tưởng nổi hàm nghĩa ở bên trong, nhất là với tuần trăng mật sắp tới của Hong Bằng thì càng không nên nói.

May là cô nàng này hào phóng, chẳng để ý gì, ngược lại còn cười cười ra vẻ bí ẩn, thấp giọng thì thầm, “Em dạy anh một cách nhé...”

Giống hệt một cao nhân trong chốn võ lâm đang truyền thụ bí tịch.

Tôi cũng không kiêng dè mà hết sức chăm chú.

“Nhắm mắt lại, nhắm tên của người trong lòng anh ba lần, ầm lạnh tự biết.” Dứt lời bèn giương ra nụ cười trộm, “Ông chủ, thế đã tha em được chưa?”

Dù sao cũng chỉ có hai người bọn tôi. Tôi dùng văn kiện đập nhẹ vào đầu cô, “Đi làm việc đi. Chồng em mới là quyến luyến nhất của em đấy.”

Nhắm mắt lại, ầm lạnh tự biết.

Tôi nhắm mắt lại, thở dài thật dài.

Dữ Tương Dữ Tương Dữ Tương, yên lặng nhắm đầu chỉ ba lần.

Lạnh, hay ầm?

. / .

Chú thích:

1. Niêm hoa vi tiếu

Có nghĩa: cầm hoa mỉm cười, là một giai thoại thiền, ghi lại sự kiện Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đưa cành hoa lên khai thị, tôn giả Ca Diếp phá nhan mỉm cười.

Niêm hoa vi tiếu – nói đầy đủ là: “Thế tôn niêm hoa, Ca Diếp vi tiếu.” Nghĩa là: Đức Phật Thích Ca cầm cái hoa đưa lên, ông Ma Ha Ca Diếp mỉm cười.

Đây là một câu chuyện rất quan trọng của Phật giáo, được xem là đầu mối của Phật giáo Thiền Tông.

Theo sách Liên Đăng Hội Yếu, Thích Ca Mâu Ni Phật chương:

“Trong cuộc hội ở núi Linh Sơn, Đức Thế Tôn gơ cành hoa ra hiệu cho đại chúng. Mọi người đều im lặng không hiểu ý gì, chỉ có một mình ông Ma Ha Ca Diếp rạng rỡ mỉm cười. Đức Thế Tôn nói:

– Ta có Chánh pháp Nhân tạng, Niết Bàn Diệu Tâm, Thực tướng Vô tướng, Vi diệu Pháp môn, bất lập văn tự, giáo ngoại biệt truyền, trao phó cho Ma Ha Ca Diếp.

Xưa nay Thiền Tông đều coi câu nói ấy của Đức Thế Tôn là quan trọng nhất của Tông môn. Tông này lấy Tâm truyền Tâm làm chỗ dựa để khai ngộ.”

Nhưng việc này chép ở kinh nào? Do ai truyền thuật? Các Kinh Luận đã thu vào trong Đại Tạng đều không thấy ghi chép việc này. Các bậc Tông sư đời nhà Tùy, Đường, cũng không có nói đến.

Đến đời Tống, Vương An Thạch mới nói tới việc này.

Theo sách Tông môn Tật lục:

“Vương An Thạch, tức Vương Kinh Công, hỏi Tuệ Tuyền Thiền sư:

– Thiền Tông nói Đức Phật Thích Ca giờ cành hoa lên là có xuất xứ ở kinh điển nào?

Tuệ Tuyền đáp:

– Tạng Kinh cũng không thấy chép việc này.

Vương An Thạch nói:

– Tôi vào trong Hàn Uyển, ngẫu nhiên thấy có bộ Đại Phạm Thiên Vương Vấn Phật Quyết Nghi Kinh, gồm 3 quyển, nhân đó mà đọc, thấy sách ghi chép rất tường tận việc Phạm Vương đến núi Linh Sơn, dâng Phật một cành hoa Ba-la vàng, rồi xả thân làm sàng tọa, thỉnh Phật vì chúng sanh thuyết pháp. Đức Thế Tôn dâng tọa, giờ cành hoa lên cho đại chúng xem. Nhân thiên trăm vạn không ai hiểu ý gì, chỉ có một vị đầu đà nước da vàng ánh rạng rỡ mỉm cười. Đức Thế Tôn bèn nói:

– Ta có Chánh pháp Nhân tạng, Niết Bàn Diệu tâm, Thực tướng Vô tướng, trao lại cho Ma Ha Ca Diếp.

Kinh này nói nhiều đến việc các đế vương tôn sùng thỉnh văn Phật, cho nên giữ làm Bí Tàng, người thế tục không được biết đến.” (Theo Từ Điển Phật Học Hán Việt)

Ý NGHĨA:

Ca Diếp thấy Phật đưa cái bông lên mà không nói, Ca Diếp cũng không nói, nhưng nét mặt hơn hờ mỉm cười, là ông đã rõ thấu Chánh pháp của Phật, nó ẩn tàng sâu kín vi diệu bên trong, tuy có tướng mà không có tướng. Cái bông là biểu hiệu của Tâm, sự im lặng là biểu hiệu của Pháp. Tâm với Pháp tuy có mà không, tuy không mà có.

Ca Diếp đã biết đem Nhân với Tâm phối hiệp mà tương ứng nhau. Thần quang từ Mắt phát dụng, mà Thần quang chính là Linh quang của Tự Tánh, nó vốn ở nơi bốn Tâm. Đem Thần quang phối hiệp với bốn Tâm thì Tâm được quang minh tự tại. Còn nếu đem Thần quang vọng ra ngoài, nhiễm lấy trần cảnh thì Tâm bị vọng động hôn mê. Ca Diếp đã dùng Mắt xem Tâm, thấu Thần nơi con Mắt, khiến nó trở về Tâm khiêu, gọi là phép Hồi Quang Phản Chiếu, hay là Phản Bồn Hoàn Nguyên. Ấy là bí quyết về Tâm không, vô chấp vậy.

Phật đưa cái bông lên là ý Ngài đưa cái Tâm duy nhất lên cho tăng chúng thấy. Thế mà tăng chúng chỉ thấy bông chứ không thấy Tâm. Chỉ có Ca Diếp là thấy được Tâm, quán triệt được chỗ vi diệu của Chánh pháp của Phật, không bị cái tướng của cái bông che mắt, nên mới đạt được Tâm ẩn bí truyền của Phật. Vì vậy mà Đức Phật Thích Ca mới giao ngôi Nhứt Tổ Phật giáo cho Ma Ha Ca Diếp.

Câu chuyện Niêm Hoa Vi Tiểu này được xem là hột giống Thiền mà Đức Phật Thích Ca đã gieo vào Phật giáo lúc Phật còn sanh tiền.

Nhưng hột giống ấy không nảy nở được ở đất nước Ấn Độ, phải chờ đợi đến đời Tổ Sư thứ 28 là Bồ Đề Đạt Ma, Ngài mới đem hột giống Thiền ấy gieo vào đất Trung Hoa thì nó mới nảy nở và phát triển rực rỡ vào thời Lục Tổ Huệ Năng, và được truyền lại cho đến ngày nay.

Đức Phật đã mở bày nhiều pháp hội, diễn thuyết vô lượng pháp môn, khiến cho trời người đều được lợi lạc. Dù vậy, giải thoát Niết bàn là trạng thái tự chứng tự nội, tự thực hành thể nghiệm hay tự chứng cảnh giới và hằng sống với cảnh giới ấy bằng nhận thức trực tiếp về chân lý mà không thể chia sẻ cho người khác bằng lí luận. Trạng thái giác ngộ vượt ra ngoài nhận thức phân biệt của con người. Điều đó làm sao diễn tả bằng lời?

Sự thật thì trong giáo lí giác ngộ giải thoát của Đức Thế Tôn cũng có một sự hiểu biết có thể với tới được bằng cách tư duy, học hỏi giáo lí, diễn đạt bằng ngôn ngữ; nhưng cũng có một sự hiểu biết vượt trên lí luận, tư duy và không thể diễn đạt bằng ngôn ngữ.

Thế nhưng, nếu không diễn đạt bằng ngôn ngữ, không nói gì cả, thì làm sao để hiểu được? Phải mượn hình ảnh để ví dụ, để diễn đạt những điều không thể diễn đạt bằng lời. ‘Niêm hoa’ là cách khai mở kho tàng tuệ

giác vượt lên trên lý luận, tư duy, phân biệt bằng lời đó. Mọi tư duy phân biệt một khi đã bị cắt đứt thì tuệ giác vắng lặng uyên nguyên bình đẳng trong tâm thức của mỗi chúng sinh vốn vượt ngoài giới hạn của mọi hình thức tư duy khái niệm sẽ được khai mở.

Do đó, khi Đức Phật đưa cành hoa lên (niêm hoa) và ngài Ca Diếp mỉm cười (vi tiếu) là biểu thị cho pháp môn lấy tâm truyền tâm, một pháp môn siêu ngôn ngữ, siêu văn tự. Trong pháp môn này chỉ có sự giao cảm, sự rung động giữa hai tâm thức Thầy và Trò, và hai tâm thức này đã đồng nhất. Đó là cái tâm vi diệu Niết bàn.

Ờ, ai mà quá không thể chịu nổi đọc cái chú thích này thì đọc cái đoạn cuối thôi là cũng đủ hiểu hiểu r' đây => cứ coi Sinh Sinh và ba em ấy là 1 trường hợp tương tự như Phật Tổ và Ca Diếp đi =;

27. Chương 27

Vẫn xa hoa phô trương như thế, địa điểm không thay đổi, vẫn là tiến hành trong căn biệt thự xa hoa của Nello.

Người ta từng nói nơi này có rượu tuyệt vời nhất, âm nhạc êm tai nhất, trang hoàng lịch sự thanh nhã nhất, được mời quả thật rất vinh hạnh.

Tôi theo tiếng nhạc bay ra từ trong phòng, bước vào cổng lớn.

Khung cảnh ngày đó vì không có thiệp mời lại kiên trì muốn đi vào, ở trong đầu chợt lóe qua.

Rượu vẫn là rượu ngon, trang trí vẫn độc đáo lịch sự, xem ra, Nello cũng vẫn không thay đổi gu phòng ốc của mình.

Ít hơn, chính là khách khứa.

Một tiệc rượu được chuẩn bị nguyên vẹn cao quý, lại ít ỏi không có mấy khách đi, chỉ có thể trơ ra vẻ thô lương thâm đậm.

Lòng người dễ thay đổi, ai có thể không thán.

Tôi vừa vào nhà, không nề hà hít sâu một hơi, định đi ra.

Nhưng tự nhiên vai có người vỗ vỗ.

“Sinh Sinh.”

Tôi quay lại. Nello bưng rượu trong tay, ánh rượu sáng sắn.

Bên môi vẫn nụ cười mỉm như cũ, phong độ thể gia không hề thuyên giảm.

Nhìn hần, tôi bỗng nhiên không giận nổi được.

“Nello, cảm ơn lời mời của anh.” Tôi cũng mỉm cười.

Nello đỡ lấy khay, bưng cho tôi một ly rượu, “Em tối, anh vui lắm.”

Ẩn trong lời nói, rất thuần nhiên chứa theo ba phần cảm kích cùng chân thành tự thấy không đủ.

Trên đời này, người đưa than sưởi ấm trong những ngày tuyết rơi thì ít, mà kẻ bỏ đá xuống giếng thì lại nhiều.

“Tiệc rượu của anh, lần nào mà em chả tham gia.”

Nello cười nhìn sang khách khứa thưa thớt trong sân, “Lo liệu tiệc rượu, thực tế là tâm lý có ý quấy phá, muốn xem xem mình rốt cuộc có bao nhiêu bạn. Thật may mắn, vẫn còn được vài người.”

Tôi ngẩng đầu nhìn qua, mấy ông khách tụ lại cùng một chỗ nhàn nhã tán chuyện phiếm, đều là những gương mặt ít nhiều có điểm quen thuộc.

“Anh là người tốt. Ngày đó Hoàng thị gặp chuyện không may, anh không dă động gì hiềm khích lúc trước mà ra tay trợ giúp cho ba em.”

“À?” Nello thú nhận, “Nói thật, anh ngày đó làm, nguyên nhân rất lớn, không phải vì Hoàng thị.”

“Mà là vì Vinh thị.”

“Chính xác.”

Tôi lui lại ánh mắt, “Dù sao đi chăng nữa, đối với Hoàng thị anh vẫn là người có ân.”

“Cho nên hôm nay em định báo ân?”

“Anh không chịu à?”

Nello nhún vai, “Sao thế được? Anh cũng đâu phải thằng ngốc.”

“Vậy là được. Trong vòng một tháng, Hoàng thị sẽ không vận dụng tài chính ở Guide.”

“Sinh Sinh.” Nello nhắc nhở tôi, “Rất nhiều tập đoàn tài chính lớn đều sống chết đòi rút tài chính tồn tại của Guide, để tránh Guide sẽ thật sự sập đổ, tổn thất thảm trọng trong nháy mắt.”

“Ý anh là khuyên em cũng nên hoang mang như thế?”

“Không.” Nello nói, “Có lời cam đoan này của em, áp lực xử lý của anh đỡ đi nhiều rồi. Nhưng mà, vậy rất mạo hiểm, anh nhất định phải báo trước cho em biết.”

“Nello~ Tác phong thành khẩn như thế, thật không hợp với anh tí nào.” Tôi lắc đầu, “Chẳng lẽ một thời gian không gặp, anh đã thay da đổi thịt, một thân con buôn mất đi mười phần rồi?”

“Nếu là với người khác, đương nhiên có thể tận dụng thì tận dụng. Có điều đối với em thôi...”

“Đối với em làm sao? Vẫn còn nhớ rõ chuyện lần đó chứ?”

Nello bỗng nhiên nghiêm túc vạn phần, “Sinh Sinh, có người yêu em, bất chấp tính mạng, thật sự là hạnh phúc.”

Sắc mặt của tôi ần ần có điểm mất tự nhiên, “Ai yêu em bất chấp tính mạng cơ? Anh chắc? Thế thì em giúp anh là phải đạo quá rồi.”

“Anh chỉ nhớ rõ, tại cầu thang này, từng có người máu tươi chảy đầy mặt kéo tay anh, kêu không cần báo cảnh sát, đòi phong tỏa tin tức.” Nello duỗi tay, chỉ về phía đầu cầu thang ấy.

Móng tay, bất chợt găm mạnh vào trong lòng bàn tay.

Tôi cười lạnh, “Hóa ra em lơ quan tâm không đâu mất rồi. Có Vinh thị làm hậu thuẫn, anh gặp phiền toái sao cho được.”

“Sinh Sinh, sự quan tâm của em, anh thật cảm kích.” Nello thấy tôi xoay người muốn chạy, bèn giữ lại tôi, nói, “Dữ Tương là bạn tốt của anh, anh không muốn thấy anh ta phải sống trong khổ sở.”

“Sống trong khổ sở? Anh ta chẳng phải hăng hái lắm ư?” Tôi đột ngột quay lại, “Rải tin tức bất lợi, mưu kế thao túng thương trường, chẳng lẽ anh ta chưa từng chen chân? Hết một tháng nữa, chỉ sợ lại nường vào sóng gió trâu tôm không ít xí nghiệp. Nello, anh cũng không sợ em vạch trần thẳng tuột ra ư?”

“Vạch trần? Em sẽ không.”

“Em sẽ!”

Một hơi uống cạn ly rượu đỏ, tôi đặt ly rượu xuống, ngạo nghễ đối diện với ánh mắt của Nello, rồi đi thẳng ra cổng.

Lại là một âm mưu.

Âm mưu của Dữ Tương, vĩnh viễn không chấm dứt. Trước kia gạt tôi, giờ lại đến lừa người đời.

Giữa giới tài chính, chỉ cần có một viên tình báo nho nhỏ, đã có thể gây ra hậu quả tuyết lở nhường nào. Mà kẻ nắm được bố cục chủ mưu, nghiêm nhiên hiểu rõ tiên cơ mà an nhàn thu lợi.

Có điều...

Mắt tôi giật, bỗng dưng giảm phanh, kít lại ven đường.

Một chiếc xe đi ở đằng sau, bởi vì hành vi đột ngột của tôi, bèn kháng nghị ầm còi rē nhanh sang bên cạnh đi tiếp.

Nếu tôi lợi dụng được tình báo trong tay, biết chú ý các mối quan hệ, liên hợp cùng vài xí nghiệp lớn nữa, là không khó biến chuyển một cú công kích thành cơ hội cho cả Vinh thị lẫn Guide.

Có thể hủy diệt tất cả của Dữ Tương, khiến lòng tôi nhảy lên dồn dập.

Phải rồi, Dữ Tương liệu được tôi sẽ không phun bí mật của anh ta ra, thừa dịp anh ta sơ hở vòng phòng bị, không ngại âm thầm thả ra tin tức, liên kết với số đông đối thủ của Vinh thị, đem kỳ tích của Vinh thị hủy đi chỉ trong một sáng.

Cả người dường như bốc cháy nóng rực.

Vùi Vinh Dữ Tương xuống dưới gót chân tôi, để cho anh ta không còn cao ngạo tung hoành ở địa bàn của tôi nữa.

Không thể nói là tâm không động.

Vội vàng lái về Hoàng thị, bật đèn văn phòng. Tôi lo lắng tìm tài liệu, sợ cơ hội vừa lóe sẽ biến mất tăm.

Tìm kiếm trong lúc nóng ruột cũng không phải là dễ. Tôi bấm số điện thoại của Hồng Băng, chắc là đánh thức luôn cả anh chàng đang ngủ ngon trong lòng cô rồi.

“Alô ạ?” Thanh âm biếng nhác, mơ mơ hồ hồ truyền đến. Có thể tưởng tượng ra Hồng Băng cầm máy với đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm.

“Hồng Băng, đến văn phòng ngay lập tức, anh đang cần trợ lý gấp.”

“Ông chủ?”

“Anh biết giờ là đêm rồi, nhưng anh sẽ cho em nghỉ thêm một tháng nữa. Em là người có khả năng nhất, đến nhanh.”

Vội vàng cúp điện thoại, bắt đầu chỉnh lý lại tư liệu.

Đầu tiên, phải tra ra tin tức, Vinh thị sẽ đạt được lợi lộc gì ở đây.

Đang lúc bận tối tăm mặt mày, Hồng Băng cuối cùng cũng đến.

Tôi hít một hơi, nói thẳng, “Đi lấy biểu đồ kê khai tổng giá trị sản phẩm các quốc gia châu Âu cho anh, còn nữa, văn kiện dự toán mới tuyên bố của chính phủ cũng mang lên đây nốt. Anh muốn biết cả danh sách tất cả khách hàng lớn của ngân hàng Guide.”

Hồng Băng mở to con ngươi, “Ông chủ, anh đang mộng du à?”

“Đừng có vô nghĩa, đi nhanh lên nhanh lên.”

“Danh sách khách hàng của Guide, làm sao mà tìm được cơ chứ.”

Tôi trầm ngâm một lát, mới ngửa đầu nói, “Tận mọi khả năng để tra. Anh biết em không phải FBI, nhưng có thể được bao nhiêu tra cho anh bấy nhiêu.”

Hồng Băng làm mặt quỷ, lập tức chạy đi làm việc.

Cô nhóc này có chỗ tốt, lúc làm việc giống như máy móc được khởi động, tuyệt đối sẽ không giữa chừng mà dứt phụt.

Vội gần nguyên cả đêm, một đến ong ong mọi cảm giác, cuối cùng cũng xong được đại khái.

Cả Hồng Băng lẫn tôi đều treo hai quầng mắt thâm sì, nhìn mớ tài liệu yên vị trên bàn.

“Trời sáng rồi.” Tôi thấy Hồng Băng lặng lẽ ngó đồng hồ, không khỏi mở miệng, “Có ai chờ à?”

Hồng Băng hé miệng cười, trên mặt bỗng nhiên thần thái rạng rỡ.

Tôi cảm thán, đúng là một cô gái hạnh phúc mà.

“Về đi. Từ hôm nay bắt đầu chính thức nghỉ.”

Hồng Băng lén liếc sắc mặt tôi, lí nhí, “Vây ngày nghỉ...”

“Cho em kéo dài thêm một tháng.”

“Waaaaaaaaa!” Hồng Băng nhảy cẫng lên, thần tình hưng phấn, ‘chút’ một cái hôn gió về phía tôi, “Anh là ông chủ tốt nhất thế giới~” Đoạn chộp lấy túi xách sung sướng chạy đi.

“Aish~” Tôi bất đắc dĩ cười khổ, một mình đối mặt với đồng giấy tờ trên bàn như một tòa núi nhỏ.

Thủ đoạn của Dữ Tương, thật sự phức tạp lắm. Tài liệu tôi đã sắp xếp cả đêm, chỉ mơ hồ cảm thấy tin tức rải ra lần này cùng giấy mời họp hội nghị thượng đỉnh kinh tế cấp cao châu Âu sắp tới có liên quan gì đó.

Có phải là tin gì chạm đến được tầng cao, vì khả năng có thể lợi dụng tốt mà tạo thời cơ để thị trường chứng khoán sụt giảm?

Chốn thương trường rất phức tạp, cũng có thể trong một cái chớp mắt mà đổi thay, cái gì cũng có thể xảy ra được.

Nhưng có một ít sự kiện có thể khẳng định.

Chỉ cần bây giờ tôi nói hết tin tức đã biết, sẽ phá tan được kế hoạch của Dữ Tương. Càng tiến thêm một bước, mới có thể tăng một ít hậu quả tuyết lở, hình thành một hồi sét đánh và gió lốc không kịp bịt tai, hủy đi Vinh thị chỉ trong một sáng.

Việc này, không phải là không thể.

Rất nhanh bắt tri bắt giác nắm chặt tay lại.

Dữ Tương luôn thông dong trấn tĩnh, cao cao tại thượng.

Cho dù không đoạt được Vinh thị, anh ta cũng chỉ yên lặng đứng nhìn trộm một bên, không có vẻ gì là quẫn bách.

Nếu có thể vùi anh ta xuống...

Nếu có thể làm cho hết thảy trong tay anh ta tan thành khói mây...

Nếu có thể để anh ta ở trước mặt tôi mà rơi lệ, lang thang nghèo túng, để cho anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt hèn mọn...

Tôi vô lấy điện thoại, gọi ngay cho phân tích viên kinh tế nổi tiếng người Pháp.

Người này là lựa chọn tốt nhất để tuyên bố tin tức. Ông ta mở miệng trên TV một cái, liền có thể tưởng tượng ra bộ dáng Dữ Tương với Nello hai mặt nhìn nhau.

Tuy rằng giờ phút này ông ta chắc vẫn trên giường, nhưng tin tức như thế, bị người đánh thức cũng là đáng giá.

Cuộc gọi thông, giọng nói đầu dây bên kia rõ ràng đang tức giận, “Bây giờ là mấy giờ đêm? Có biết không đấy?”

Tôi vốn hần là lời ngay tin tức tài vụ ngân hàng Guide không ổn hoàn toàn chỉ là sương khói kể lể vào tai phone.

Nhưng mà, ở khoảnh khắc mở miệng, yết hầu bỗng dưng bị tắc thành nhúm bông, một chữ cũng phun không nổi.

Tất cả suy nghĩ lung tung, thời điểm hành động sắp tới chợt tạm dừng. Giống như một bộ phim gangster gay cấn, đánh nhau mày chết tao sống, đạn bay loạn lạc, kích động vạn phần, lại tự nhiên hẫng cả nhịp.

Dữ Tương rồi sẽ ra sao?

Sau khi tôi làm chuyện này xong, Dữ Tương sẽ như nào?

Đột nhiên phát hiện, khoái ý ngập ngựa khi tưởng tượng cảnh Dữ Tương nghèo túng, đến khi chân chính đối mặt, lại không thừa nhận được.

Khuôn mặt của Dữ Tương, hiện lên trước mặt tôi.

Anh nhẹ nhàng hỏi, “Sinh Sinh, em không hối hận?”

“Tôi không hối hận.” Ngày đó tôi đáp thật sự mau, lại còn kiên định. Chỉ cần né khỏi nơi có Dữ Tương, bất kể chuyện gì cũng đều xứng đáng.

Tôi không hối hận?

Thật ư?

Hỏi xong tự phủ nhận, tôi hối hận rồi.

Không phải vì Dữ Tương, chỉ vì từ khi tôi rời bỏ anh, mỗi phần ruột gan đều đau tưởng chừng đứt mỗi khi nhớ lại.

Càng lúc càng cắn chặt khớp hàm.

Trong tai nghe đã vọng đến tiếng mắng. Tôi nghiêng răng, dập điện thoại.

Suy sụp...

Giống hết chiến tranh đánh một hồi không có khói thuốc súng, Dữ Tương như là tuyệt thế cao thủ trong truyện, không cần ra tay, cũng bức được tôi đến bại địa.

“Em không hối hận?”

Tiếng nói của Dữ Tương, lặp đi lặp lại, quanh quẩn bên tai.

Anh đêm đó, ôm tôi hỏi, “Làm như nào mới có thể vượt lên miệng vết thương, dạy cho anh. Sinh Sinh, xin em hãy dạy anh.”

Dòng nước xiết trong cơ thể lạnh lạnh ảm ảm, xuyên qua, đến khi dung hợp thành một thì như lửa đạn bất được pháo bom, nổ tôi đến thấy cốt chằng còn.

Nhớ đến tạc khắc trong lòng trong dạ, vào thời khắc này lại vỡ òa, dìm lấy tôi.

Tôi giãy giụa không khỏi, run rẩy vươn tay nắm số Vinh thị. Biết là không nên làm vậy, lại không khống chế được chính mình, cứ như một con nghiện lên cơn.

Điện thoại thông.

Tôi thấp thỏm đừng có ai nghe hết, không ngờ rất nhanh đã nghe tiếng người nhắc điện thoại.

“Alô?”

Nhẹ hẫng một câu, nhàn nhạt, xa xôi.

Trầm thấp, thông thả...

Tôi như nghe thấy tiếng chuông chiều, nhất thời cứng còng ở ghế.

Hồi lâu, mới tỉnh hồn lại, vội vàng định dập máy.

“Sinh Sinh... Em phải không?” Ở hờ của Dữ Tương, như bay len vào trong màng nhĩ.

Thoáng chốc, tựa như tôi được thấy anh ngồi một mình giữa gian phòng bếp Vinh gia, đưa lưng về phía tôi, hơi hơi phát sầu; tựa như lại thấy anh lặng lẽ nằm bên cạnh, ngủ đến ngọt ngào; tựa như lại bị anh nắm lấy tay truy vấn: Sinh Sinh, vì sao rơi lệ?

Tôi nghe thấy giọng của anh rồi!

Chỉ là nghe một chút giọng thôi, đã gần như làm cho tôi bị chết.

Cổ họng ngập đầy xót cay, khổ sở.

“Dữ Tương.” Tôi ngơ ngác tiếp lời, “Người hãm hại tôi ở sân bay, là Dữ Đình.”

“Anh biết.”

Tôi thể là chán động, một lát liền lĩnh ngộ được, “Thám tử kia có liên lạc với anh đúng không, nếu không sao hẳn biết được ân oán giữa chúng ta với Dữ Đình, mà chớp được tấm ảnh vạch trần ẩn khuất?”

Dữ Tương bình tĩnh trả lời, “Ừ, anh gặp viên thám tử làm việc cho em, còn cung cấp rất nhiều manh mối.”

Tôi bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, mồ hôi lạnh chảy xuống, “Dữ Tương, có phải là trước cả khi tôi bắt đầu, anh đã biết Dữ Đình muốn hại tôi?”

Không chút do dự, Dữ Tương nói, “Ừ, anh biết. Chuyện của em, anh vẫn luôn để mắt tới.”

Tôi hít sâu một hơi khí lạnh, “Anh đứng yên xem tôi bị vu hãm?”

“Sinh Sinh...” Dữ Tương ngừng một chút, trầm giọng, “Anh lúc ấy hận không thể hủy em. Nhìn đến em nói với anh rằng không hối hận, anh thật hận không thể hủy em.” Thanh âm, bỗng nhiên khản đặc đáng sợ, tràn ngập giãy giụa và bi thống.

Tôi vốn nên chửi ầm lên, nhưng Dữ Tương đầy áp thống khổ chăm chú trong tai tôi, lòng bắt đầu run rẩy đau đớn.

Tay của tôi, không ngừng run cầm cập, đành phải gắt gao bấu vào cạnh bàn.

Tôi cố gắng trấn tĩnh hỏi, “Vậy sao còn cứu tôi?”

Bên kia im bất.

Không biết vì cái gì, lòng chợt trôi nhanh. Giống như khát vọng chôn mầm trong nhiều năm, sắp hiện hữu trước mắt.

Tôi ngừng thở, đợi thật lâu.

Có điều ở một chỗ khác, mãi vẫn không nghe được câu trả lời.

Tôi hỏi, “Dữ Tương, vì sao tiết lộ tin tức nội bộ tài vụ Guide cho tôi? Anh lại muốn làm gì, làm phép thử xem anh rốt cuộc có bao nhiêu lực ảnh hưởng với tôi ư? Xem xem tôi có vì anh mà giữ bí mật không ư?” Hoặc, anh thật sự chắc chắn như thế, rằng tôi còn sâu sắc yêu anh, không thể chống đối chính mình.

“Sinh Sinh, vì sao em nghi ngờ anh lừa em. Đùa bỡn em trúng kế, cố tình để Nello rò rỉ tin tức với em, để em không vội mà giữ khư tài chính.” Ngữ khí của Dữ Tương, bỗng trở nên chua chát, cay đắng không chịu nổi, “Chẳng lẽ trong lòng em, anh không phải là một kẻ gian trá ngoan độc đến đẳng phong tạo cực? Mỗi một chuyện anh làm, đều là có dụng ý khác, đều là hư tình giả ý mà thôi.”

“Tất nhiên tôi có hoài nghi. Bởi vì lúc nào cũng thế, tôi đều bị dìm dưới gió, bị anh bốn cột không thua một con kiến.” Tôi nhặt nhẹo cười.

“Sinh Sinh, vì sao chúng ta nhất định phải đối địch?”

“Đúng, anh bức tôi.”

“Anh bức em? Khi nào? Chỗ nào?”

Tôi rống to vào điện thoại, “Khi nào! Chỗ nào!”

Âm lượng quá to, nhắc nhở chính bản thân mình đang không khống chế được.

Tôi nhắm mắt lại, miễn cưỡng dụi đi trái tim đang đập kịch liệt.

Dữ Tương trầm mặc một lát, lại nói tiếp, trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Một khi như vậy, em cần gì phải gọi cuộc gọi này?”

Câu hỏi vừa hỏi vừa động đến uy hiếp của tôi, tôi phát ngơ ngẩn.

Dữ Tương nói, “Đang êm đẹp, lại nhúng tay khuấy động mặt nước, là em.”

Anh cúp máy.

Tôi thần thờ cầm tai nghe.

Tiếng nói của Dữ Tương, trong tai vẫn còn vang vọng.

Cần gì phải gọi cuộc gọi này? Cần gì phải nhúng tay khuấy động mặt nước?

Tôi không hiểu.

Tôi không biết.

Tôi tìm không ra lời giải thích.

Chầm chậm nằm xuống giữa chồng tài liệu như ngọn núi, tôi dè tay lên trái tim mình, lại nhịn không được đau rút.

28. Chương 28

Những ngày kế tiếp, tâm tình rơi rớt cực độ. Không chỉ vì câu bụng dạ khó lường “nhúng tay khuấy động mặt nước” kia của Dữ Tương (tôi nhận định đó là bụng dạ khó lường); mà cũng bởi tâm tình không tốt lắm trọng thể, nên phải ứng phó ba mẹ khôn khéo trong nhà, không để họ nhìn ra điều gì bại lộ.

Lời đồn đãi về bất lợi của ngân hàng Guide, dần dần đã được truyền thông công bố, quả nhiên dần dần phát thành hồi hỗn loạn kinh tế và tài chính đáng sợ. Tôi chỉ thờ ơ lạnh nhạt, không ngoài sở liệu, rất nhanh chìm xuống, cổ phiếu tăng vọt, so với nguyên vốn sụt giảm còn thấp hơn nhiều. Người khác nói chủ tịch Guide đã trải qua một lần gần cơn sóng dữ, năng lực càng hiển hiện. Chỉ khổ cho những cổ đông lớn không rõ ý tưởng, kẻ chúc thấp bị kẻ chúc cao thu mua vào.

Tôi nghĩ vẫn còn có những giao dịch ích lợi sâu hơn thế nữa kia, nhưng cũng chẳng tính hỏi. Vừa nhìn thấy tin đưa về phương diện này, liền không kiên nhẫn mà đáp qua một bên.

Hoàng thị phát triển thuận lợi, tôi sắm vai một chủ tịch trách nhiệm. Cảnh tượng thật vội vàng, vì thật ra chẳng cần đến một đường tài phú tròn thành gia tăng.

Từ trước không ngờ đến có ngày tôi cố gắng làm việc như vậy.

Cuối cùng cũng chính thức ký hợp đồng với công ty đồ trang điểm Fejoline, đó là một trong những hạng mục trọng điểm năm nay của Hoàng thị. Tôi quyết định thân chinh đến Canada.

Ra sân bay, luồng không khí lạnh rét phả vào mặt. Mùa đông của Vancouver, thì ra cũng lạnh đến thế. Một đêm tuyết đổ lớn, thế giới ngập lụt trong sắc tuyết trắng một màu.

Chẳng hiểu tại sao lại chợt hoài niệm mùa đông Hồng Kông, ở nơi nào, mùa đông có sương rơi đã là một ngày rất tuyệt.

Hiện lên trước mắt, dĩ nhiên là chim nhỏ chỉ thích hót ở ngoài phòng Vinh gia.

Thật sự là nổi điên. Tôi lắc lắc đầu.

Chớ nói chim hót và mùa đông không có vấn đề gì, tôi từ nhỏ đã sống Pháp, vì cái gì lại đi liên tưởng Hồng Kông.

Không khỏi mắng Dữ Tương, trong này chắc chắn có duyên cớ của anh ta, hại tôi đến ngày này.

Người của công ty chi nhánh đến sân bay đón sẵn, sau khi kiểm tra vài thứ đơn giản, họ đưa tôi đến khách sạn đã được sắp xếp. Tôi từ trước đến nay rất ít đi thị sát công ty chi nhánh. Nói thật, tôi tiếp nhận Hoàng thị cũng không hơn gì một ngày ngắn ngủi này. Có lẽ bởi thành tích kỷ lục, đã gây cho nhân viên công ty chi nhánh một cái ấn tượng chủ tịch ‘ác ma’.

Cho nên thái độ của bọn họ đối đãi tôi, nếu không là cực kỳ cẩn thận, thì dùng ‘câm như hén’ để hình dung cũng là một cụm từ có thể, như là lâm phải đại địch vậy.

Tuy rằng cảm giác trọng yếu của tôi bị cường điệu, nhưng kiểu thái độ này cũng không làm tôi thoải mái gì cả. Bị bọn họ vây quanh tiến vào khách sạn, tôi đột nhiên ý thức được nguyên nhân bản thân có cảm giác không khỏe sâu sắc thế.

Điều này làm tôi nghĩ đến những ngày bị giam lỏng, bị giám thị. Biểu hiện của viên chức bên công ty chi nhánh, cư nhiên có vài phần tương tự những vệ sĩ ngày đó ngoài cười nhưng trong không cười.

Tôi lại mắng Dữ Tương, rồi lại lập tức kinh hãi.

Vì sao sau cuộc điện thoại đó, bất luận chuyện gì đi nữa tôi cũng nghĩ đến người này.

Nghe nói độc của yêu ma, đã rơi vào lòng người rồi, là đồng nghĩa với vô dược cứu chữa. Làm thế nào mà không sợ cho được?

“Ông chủ!”

Đang lúc kinh nghi, một tiếng nói lạnh lạnh đã cứu tôi.

Thế là buông đầu óc miên man suy nghĩ, tôi quay đầu lại, không giấu được kinh ngạc vui sướng, “Hong Băng?”

Hong Băng mặc một chiếc áo khoác sáng màu, xách theo valy du lịch nhanh nhẩu chạy vào cửa khách sạn. Nhân viên khách sạn bước lên phía trước đỡ đồ cho cô.

“May là kịp đó.” Hong Băng đưa hành lý cho nhân viên, cười hì hì đi đến chỗ tôi, “Đại sự như ký hợp đồng với Fejoline, thiếu thư ký hạng nhất em đây là không được đâu nha!”

Ừ phải, tuy Bộ nhân sự đã phái thư ký tạm thời thay thế Hong Băng, nhưng vẫn không thể phối hợp ăn ý với tôi được, tôi cũng không mang thư ký tạm thời đi cùng đến đây.

Năng lực làm việc của Hong Băng cùng tính linh hoạt của cô, quả thật không ai bằng.

“Hết hai tháng nghỉ phép rồi à?” Tôi âm thầm tính toán thời gian, “Hay là em cũng trần trở về ông chủ tốt bụng đệ nhất thiên hạ của em, không đành lòng xem anh sút đầu mẻ trán?”

Hong Băng đứng chỗ quầy lễ tân, làm thủ tục nhận phòng, bất mãn bảo, “Ai lại có nhiều tâm địa phong hoa tuyết nguyệt thế cơ chứ? Hai tháng nghỉ, thì một tháng em tranh thủ lãng mạn, một tháng đi làm tăng ca, chẳng phải có lời hơn? Thời đại thay đổi rồi, con người mới là chân lý.” Tinh thần cô phấn khởi, giống hệt một ca sĩ thần tượng Nhật Bản đứng giữa sân khấu nhìn trời hét văng lên: “Ta phải cố gắng!” Thật là chuyên nghiệp.

Tôi không khỏi bị làm buồn cười, giả vờ khổ sở, “Tiền lương tăng ca là gấp ba ngày thường, chẳng lẽ anh phải đi chịu thiệt?” Gặp được Hong Băng, tâm trạng cũng chuyển biến tốt đẹp, vẻ mặt cũng vui vẻ hơn.

Nhân viên công ty chi nhánh bên cạnh ngó nhau chằm chằm, giống như không hiểu nổi vì sao chủ tịch vừa y hệt bị băng bó giờ bỗng hớn hử đến thế.

Gặp lại Hong Băng, coi như một tin kinh hỉ ngoài dự định. Nói thật, không có cô, mọi chuyện đều không thuận, phiền phức nhiều hơn. Tôi coi đó là điểm lành cho chuyến đi Vancouver lần này. Tận dụng cơ hội, càng đề ép hình ảnh Dữ Tương không ngừng hiện lên trong óc xuống sâu thêm.

Từ chối lời mời của những người khác, tôi đi với Hong Băng xuống nhà hàng dưới khách sạn để ăn cơm.

Hong Băng lôi từ trong túi ra một cái hộp sặc sỡ màu, đưa cho tôi, phần chân nói, “Tặng anh, cảm ơn anh đã cho em nghỉ phép.”

Cô đối với tôi cũng là tâm ý chân thành, tôi vui vẻ nhận, bồi thêm một câu nói đùa, “Vì món quà này mà anh phải trả giá đắt gớm. Làm việc quá độ, thất lưng vì vất vả mà đau ơ là đau luôn rồi.”

Mở quà ra, là một hộp nhạc tinh xảo, khéo léo đẹp tuyệt. Tôi mở hộp, cơ quan bên trong được vận hành, phát ra tiếng nhạc êm dịu rạo rức.

Dừng thẳng lỗ tai nghe xong hồi lâu, rõ ràng là bài Ba chú heo con[1].

Nguyên tưởng là sẽ được nghe Sông Danube xanh[2] mà.

Đúng là một cô gái nhỏ. Tôi chớp mắt với Hồng Băng, cười cô tâm hồn còn chưa đủ trưởng thành.

Hồng Băng nói, “Hộp nhạc này, khi nào anh đau buồn thì mở nó ra, nó có thể giúp anh thấy khá hơn.”

“Nói thế, vậy đây là cái hộp ma thuật hiếm có khó tìm rồi?” Tôi chọc cô, bỗng nhiên trong lòng nảy dựng. Chẳng lẽ cô biết tôi và Dữ Tương có đủ loại chuyện cũ, bằng không, làm gì mà nói ra hai chữ ‘đau buồn’ được?

Nghĩ đến đó, sắc mặt nhất thời có phần khó coi.

Hồng Băng vốn thông minh, lập tức nhìn ra. Cô đang cười đến cực kỳ rạng rỡ, giờ phút này lại thật cẩn thận, “Ông chủ, không vui chuyện gì? Anh không thích bài hát này?” Trong giọng nói dẫn theo vài tia sợ hãi.

Dữ Tương và tôi cũng không phải nhân vật quốc tế, gì mà có thể có nhiều người chú ý như vậy? Sắc mặt tôi trầm xuống xong, liền tỉnh táo lại, biết mình chột dạ, có mỗi chút ít biến động nho nhỏ đã nghi thần nghi quỷ rồi, vội cười lớn xua xua hai tay, “Em nghĩ gì đấy? Anh chỉ là nghĩ, một tháng nghỉ dài hạn, chỉ đổi bằng một cái hộp nhạc, thật là chẳng lời gì cả.”

Đến đoạn ấy, mọi người sẽ đều chuyển đề tài, xem như sự tình thế là xong, tiếp tục hân hoan cười nói.

Không ngờ Hồng Băng nghe xong câu nói của tôi, bỗng nhiên nghiêm túc thở dài, vẻ mặt nghiêm trang nói với tôi, “Ông chủ, anh luôn không được vui vẻ đúng nghĩa. Tại sao?” Ánh mắt của cô, là chân thành giúp một người bạn cởi bỏ khúc mắc.

Đây là một cú đánh mạnh bất thành linh, tôi phòng thủ không kịp, chỉ có thể trợn trừng mắt.

Tôi không vui vẻ? Phải chăng trong mắt Hồng Băng, tôi là một chủ tịch suốt ngày cau mày khổ não, một người đàn ông chung quanh tràn ngập lo sầu?

Tôi không thừa nhận.

Cho tới nay, nguyên nhân để cho tôi cố gắng như thế, chính là tôi không muốn lại bị Dữ Tương vây hãm, không muốn lại đẩy áp cảm giác vô lực, không muốn lại thêm một lần yếu đuối vô năng.

Tôi hy vọng, trong mắt người đời, tôi là một thằng đàn ông đứng trong gió lốc chỉ huy tất cả.

“Hồng Băng, không cần mong tưởng đi đoán nội tâm người khác.” Thật lâu, tôi mới phun ra một hơi, khô khốc nói.

Có lẽ bởi sắc mặt tôi quá mức khó coi, Hồng Băng đành khốn quẫn cúi đầu. Cô vô cùng bất an, “Xin lỗi ông chủ, em đã lẫn lộn quan hệ cao thấp với quan hệ bạn bè.”

Tôi thở dài, ôn hòa nhìn cô, “Chúng ta là bạn.” Nhưng là bạn gì, cũng không có quyền vạch ra trên người tôi miêng vết thương đâm đũa máu, tìm tôi đến cùng.

Tôi xoa xoa mái đầu cúi thấp của Hồng Băng, “Ăn no chưa? Ngày mai còn có việc, nên đi nghỉ sớm đi.”

Vì thế gọi nhân viên tính tiền.

Vào thang máy, Hồng Băng vẫn cúi đầu. Tôi biết phản ứng của mình vừa làm bị thương lòng quan tâm của một cô gái, cuộc nói chuyện vừa rồi thật sự rất khó khiến cô bình tĩnh nổi.

Con gái đang yêu, có phải đều muốn chia sẻ cảm nhận tình yêu với người khác?

Chỉ là một sự quan tâm bình thường, đối với bất cứ người nào mà nói, cũng không tính là rình mò xâm nhập, sao tôi lại có thể thất thố thế kia?

Tôi đưa Hồng Băng đến tận cửa phòng của cô, mới nói, “Hồng Băng, anh sẽ giải thích, em đừng để ở trong lòng.”

“Em mới là người phải giải thích mới đúng.” Hồng Băng ngập ngừng lí nhí một câu, lại cúi đầu một hồi, rất nhanh ngẩng lên đối mặt với tôi cười rạng rỡ, “Thật là, chuyện to tát gì đâu? Anh giải thích hay em giải thích, hợp đồng ngày mai mới là quan trọng. Em còn phải xem lại tài liệu. Ông chủ ngủ ngon nhé. Sáng mai gặp sau.” Rồi thoải mái vẫy tay với tôi, vào phòng.

Quả thật chuyện to tát gì đâu, làm sao phải áy náy đau lòng đến thế.

Bộ dáng Hồng Băng, mới là phong cách công dân hiện đại đô thị.

Ai~ tôi là ngoại tộc rồi.

Tôi ngưỡng ngừng cười, sờ sờ mũi, trở về phòng mình.

Tắm nước nóng xong, mở hệ thống sưởi trong phòng đến mức tối đa, thư thái mặc áo ngủ ra ngoài. Lật lật tờ báo, không thấy có tin tức gì đáng chú ý, tầm mắt tôi vừa chuyển, đã thấy hộp nhạc đặt trên ghế salon.

Dù sao cũng không có việc gì, nhàn rỗi đi qua, mở cái hộp, để ở giữa chiếc giường lớn mềm nhũn.

Tiếng nhạc ‘Ba chú heo con’ nhẹ nhàng vãn vít trong không gian, đúng là một bài hát có thể giúp lòng người thấy tốt đẹp.

Hồng Băng bảo, “Lúc anh thấy đau buồn thì mở nó ra, nó có thể giúp anh thấy khá hơn.”

Cô còn bảo, “Ông chủ, anh luôn không được vui vẻ đúng nghĩa.”

Chẳng lẽ trên mặt tôi, thật sự trắng trợn viết ba chữ không-vui-vẻ?

Phê duyệt công văn phát triển Hoàng thị, tôi phí hết tâm huyết mới phát hiện, chính mình căn bản không đạt được mục tiêu, tôi cuối cùng vẫn không thấy được sung sướng, đúng không?

Thật ra Hồng Băng rất đáng bội phục, cô tràn ngập tình cảm đặc biệt của con người hiện đại, có thể thích ứng với mọi biến hóa của xã hội vô tình, không vì yêu hận phiền não, có gan tranh thủ có gan quên đi.

Giống chuyện tối nay, tôi sẽ không thể giống cô, trong đầu không thể coi như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh được.

Chẳng lẽ hiện tại mọi người ai ai cũng rất kiên cường?

Tôi đây chẳng lẽ chính là nhân vật Lâm muội muội[3] không phải thay đổi trong Hồng Lâu Mộng[4] kia?

Nghe đi nghe lại Ba chú heo con xong mấy lần nữa, mới gạt suy nghĩ hỗn độn sang một bên, đóng lại hộp nhạc, nằm vật xuống giường.

Đắm mình giữa chăn nệm mềm nhũn, cơn buồn ngủ rất nhanh phủ lên.

Trước mắt phẳng phất có rất nhiều đám mây phiêu đảng, đẹp mắt vô cùng. Tôi như ngồi trên xích đu lên xuống, thân mình không ngừng di chuyển.

“Sinh Sinh...” Bên tai như nghe thấy giọng nam quen thuộc. Hoa lệ trầm thấp, như thể tiếng gọi hấp dẫn của Ma vương, không thể cưỡng lại, thậm chí dẫn độn muốn đi đến gần hẳn.

Giữa cơn hồ mê, cảm giác trong đêm khuya trước kia có Dữ Tương ngồi trên giường lại ủa tới. Vẫn như cũ ấm áp ngọt ngào, làm cho ngay cả tâm người cũng say. Trên môi bỗng nhiên nóng hằm hập, tựa hồ có ai đó không nhẫn nại mút liếm không ngớt.

Tôi bị dây dưa không rõ giữa cảnh trong mơ và hiện thực, chợt cảm thấy không đúng?

Cảm xúc chân thật như thế, làm sao lại là cảnh trong mơ?

Chẳng lẽ có người...

Tôi đột nhiên chấn động, liều mạng ép mình bình tĩnh khỏi giấc mơ, cắn răng thật vất vả mở to hai mắt, một hồi lâu sau giấc quan mới khôi phục được công dụng.

Trước mắt không một bóng người, trong không khí chỉ có hơi thở của tôi dung hàm nỗi sợ hãi.

Có tiếng gõ cửa khê khàng.

Nửa đêm tĩnh lặng, hơn nữa vừa mới đụng phải cơn ác mộng đáng sợ, lòng tôi cả kinh, túm chăn trùm giọng nói vọng, “Ai?”

Người ngoài phòng tựa hồ có điểm do dự, vài giây đồng hồ sau, mới đáp, “Em ạ.”

Tôi thở phào một hơi, xuống giường. Cửa vừa mở ra, đã thấy Hồng Băng cúi đầu đứng trước mặt.

“Không phải lại định đến giải thích đấy chứ? Hồng Băng, chuyện chúng ta giải thích cho nhau chắc không đến nỗi kéo dài đến sang năm đâu nhỉ?” Cố tình bày ra kiểu nói cười chê, tôi không muốn Hồng Băng về sau trong lòng có cái gì vướng víu.

“Ông chủ...” Hồng Băng ngẩng đầu, bị ai mở miệng.

Tôi thật kinh ngạc phát hiện, đôi mắt to của cô cư nhiên sưng đỏ lạ thường.

“Làm sao vậy?”

Hỏi ra câu này, hệt như cơn hồng thủy dội tung đê vỡ, Hồng Băng rốt cuộc không còn chịu nổi, nhào vào ngực tôi khóc rống lên.

Giữa đêm khuya, nhân viên khách sạn lập tức chạy tới xem xét.

Tôi xấu hổ chống chế vài câu, rồi kéo Hồng Băng vào phòng, để cô ngồi trên ghế salon.

Hồng Băng khóc một hồi mới vất vả ngừng được, nước mắt, “Em chia tay với anh ấy rồi.”

Anh ấy, đương nhiên chính là chú rể của Hồng Băng.

Tôi cảm thán, không tưởng được cô vốn kiên cường đấu tranh tinh thần sau lưng như thế, cũng không thể kiềm chế được thương tâm.

Tội gì, giả bộ hạnh phúc trở về đối mặt thế nhân, lại giữa đêm khuya nhịn không được nữa, khóc thành nông nỗi này

“Lý do? Anh ta đối xử không tốt với em à? Hay là gây ra chuyện xấu gì?” Thế sự khó liệu, không lâu trước còn muốn cô nhất định hạnh phúc mỹ mãn, tràn ngập nhiệt tình.

Hồng Băng sâu kín cúi đầu, cắn răng. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới, trên người Hồng Băng cũng sẽ xuất hiện vẻ ưu sầu kiểu trẻ con như vậy, “Em cũng không biết tại sao lại thành thế.” Cô khóc rống, “Em cái gì cũng không nói ra lời, nhưng mà trong lòng vẫn khổ, vẫn khổ lắm.”

Vốn là bất đắc dĩ đi trấn an cô nhóc, mà nghe Hồng Băng nói xong, tôi bất chợt rúng động, tâm cũng theo đó mà run rẩy, đau rút thêm.

Cái gì cũng không nói ra lời, nhưng mà trong lòng vẫn khổ...

Thì ra, thiên hạ cũng phải chịu nỗi khổ tâm phé như thế, không phải chỉ một mình tôi.

Lúc này đồng bệnh tương lân, thế là tìm mọi cách an ủi Hồng Băng. Tôi trời sinh biết cách ăn nói, nhưng nói ra vô số từ ngữ an ủi cũng không thay đổi được thần sắc bi thương trên mặt Hồng Băng, đành phải sửa miệng khuyên cô đi ngủ.

Cuối cùng cũng khuyên được cô đi ngủ, nhẹ nhõm thở một hơi.

Náo loạn như vậy mất gần đêm, giấc ngủ không còn đủ.

Tôi áp theo tác phong quý tộc nhường giường lớn cho Hồng Băng, còn mình chịu thiệt ra sofa nằm. Còn chưa tỉnh lại, đã cảm thấy thắt lưng xương sống cả người đều đau.

Hồng Băng cũng đã rời giường, ở bên tai tôi khe khẽ, “Ông chủ, em rất tốt bụng nói cho anh biết, anh được phép ngủ thêm hai mươi phút nữa. Nếu không, buổi lễ ký hợp đồng của Hoàng thị và Fejoline chúng ta có thể sẽ bị muộn.”

Qua một đêm, nghe âm điệu giọng cô, giống như đã hoàn toàn chuyển biến. Chẳng lẽ con gái có tinh thần thích ứng thể giới mạnh đến thế?

Tôi miễn cưỡng mở mắt ra, thấy trên mặt Hồng Băng là hai vòng mắt to đùng, đây là tàn dư tối qua khóc quá mức lợi hại, bèn hỏi, “Hồng Băng, không có việc gì chứ?”

Sắc mặt Hồng Băng buồn bã, che giấu cười cười, “Còn có việc lớn gì nữa nào. Đàn ông cả thôi. Ông chủ, chuyện này người nhà em cũng không biết, nên là...”

Tôi lập tức lắc đầu, “Anh cũng không gàn dở vậy đâu, đi trông nom đến cả người nhà của em. Chuyện tối qua, sẽ giữ bí mật.” Tôi động người đứng dậy khỏi ghế, xoa xoa một chút cái thắt lưng bị đau, còn nghiêm chỉnh bảo, “Thật ra lúc em thương tâm chấp nhận tới tìm anh, anh rất cảm động. Trên thực tế, anh vẫn coi em là bạn tốt.”

“Lúc đó đã thất lễ rồi.” Hồng Băng che miệng cười, “Không ngờ mình lại khóc lớn đến thế vọt luôn tới chỗ ông chủ. Có điều lúc ấy em quả thật cảm thấy ông chủ nhất định có thể giúp em giải quyết đau khổ.”

“Ồ? Vì sao?” Chẳng lẽ mặt tôi lại giống một kẻ làm công tác tâm lý bí mật hả?

Hồng Băng cười ngất, “Không có gì, trực giác thôi.”

Cô nói vậy, ngược lại tôi đã biết nguyên nhân.

Bởi vì trong mắt cô, tôi nhất định là người đã phải chịu rất nhiều đau xót, cho nên đối với hoàn cảnh của cô, sẽ đồng cảm được càng nhiều.

Đề tài lại không khỏi chuyển tới tối hôm qua, “Hồng Băng, em thật sự thấy anh không hề vui vẻ?”

“Anh muốn biết đáp án thật lòng?”

“Ừ, nói thật đi.”

Trải qua một đêm, quan hệ giữa chúng tôi càng thêm gần gũi, Hồng Băng không còn kiêng kỵ, “Haiz~ Ông chủ. Một người không vui vẻ, bất luận che giấu sâu nào như nào cũng là không vui vẻ. Giống em thôi, cười đến sung sướng, cũng giấu không được nhất đao bị đâm trong lòng.”

Cô không còn mỉm cười, mà bặm môi cúi đầu.

Tôi không nói gì cả.

Cũng là kẻ rơi xuống vực cả thôi.

Là ngực đau đớn kịch liệt, nên cô liền nhớ tới tôi cũng đồng dạng bị thương với cô? Chẳng lẽ điều này cũng tâm linh cảm ứng được?

Thương cảm qua đi, hết thấy hồi phục bình tĩnh. Không biết nên khen bọn tôi biết đối mặt, hay là thán bọn tôi lãnh huyết ngay cả lòng cũng vô tình, không chịu thêm dù chỉ một phút đồng hồ hối tiếc.

Hồng Băng về phòng, chuẩn bị giấy tờ. Tôi cất hộp nhạc của cô đi. Hai người thay quần áo xong là gặp lại nhau ở hành lang, nhân viên khách sạn không khỏi nhìn chúng tôi bằng ánh mắt kỳ quái.

Này không phải khó hiểu.

Là quan hệ nam nữ giữa thủ trưởng với cấp dưới, đêm hôm khuya khoắt con gái khóc lóc chạy đến phòng đàn ông nguyên đêm không ra, ai mà chả loạn tưởng chả thông suốt. May mà đó là một đất nước thoải mái, tôi cũng không e dè với việc này nhiều, cũng chẳng muốn giải thích.

Tất cả đều bình thường.

Vào thang máy, cửa vừa khép lại, bỗng nghe thấy một giọng nam hô, “Xin chờ một lát.” Một cánh tay mặc Tây trang hàng hiệu, cứ như vậy theo khe hở của hai cánh cửa đang dần khép, kiên quyết chen vào.

Cửa thang máy gấp chướng ngại, tức khắc lại một lần nữa mở ra.

Tôi ung dung đánh giá người đàn ông nọ, cao to lực lưỡng, rất có anh khí. Hắn mở cửa thang máy ra xong, cũng không đi vào, nghiêng người đứng ngó ở ngoài cửa, cứ ần nút mở cửa, tựa hồ đang chờ ai.

Quả nhiên, thêm vài người cũng đồ Tây trang đi tới. Người nào người nấy cao lớn, đi giữa là một người có thần thái thanh tĩnh, hết sức hấp dẫn lực chú ý của người ta. Thang máy khách sạn tuy rằng không nhỏ, những nhiều gã đàn ông to lớn đi vào như thế, không gian tất nhiên trở thành chật chội.

Tôi và Hồng Băng, lẽ đương nhiên bị dồn về một góc.

Người đàn ông cực kỳ hấp dẫn người ta kia, đứng trước mặt tôi, có thể nói là hoàn toàn chắn hết cả đường của tôi.

Hồng Băng so sánh đám người không thua gì xã hội đen, bị dọa cho phát khiếp. Nhưng tôi lại không nói gì cả.

Tôi, trấn định thông dong đến tận đây, mà từ lúc thấy người này, hồn vía đã bay biến lên mấy tầng mây, không biết xác ở chỗ nào.

Lại quý mị xuất hiện, lại cường ngạnh không để ai cự tuyệt.

Tôi kinh ngạc nhìn người trước mắt, đem tình trạng của Hồng Băng ném tuốt đi đâu.

Hai tên đàn ông trong thang máy bốn mắt nhìn nhau, một người rụt rè sợ hãi, vô cùng khiếp đảm, một người thâm trầm nội liễm, không biết nghĩ gì, thật sự đúng là một bộ phim buồn cười.

Huống chi trong thang máy lại có rất nhiều người đứng xem?

Nhưng tôi nói không ra lời. Thân tôi lòng tôi, tất cả đều run rẩy, giống như chỉ cần động dẩy đầu ngón tay thôi, cơ thể sẽ tan thành thành vô số mảnh, rơi trên đất thành một đồng rác.

Suy nghĩ đình trệ, chết lặng thật sự.

Người trước mắt, Dữ Tương, ánh mắt của anh từ lúc thấy tôi liền không mấy may di động, giống như biết mình chỉ cần bằng ánh mắt là có thể đem tôi lãng trì.

Cả người, đều chìm đắm trong ánh mắt anh.

Trong mắt Dữ Tương chất chứa nhiều hàm nghĩa lắm, như thể bảo tàng Solomon[5].

Lóe ra trong suốt, sáng như sao trời.

Đáng tiếc tôi đã quá mức kinh hoàng, căn bản không thể nào phân tích.

“Ding!” Thang máy bỗng nhiên phát ra chuông báo lạnh lạnh.

Tôi thế là chấn động, giống hệt vừa đại mộng sơ tỉnh. Thì ra đã xuống đến tầng một.

Hồng Băng bị ép ở gần cửa nhoi ra ngay, ở cửa căng thẳng chờ tôi. Tôi cũng muốn đi ra ngoài, bắt đắc dĩ bị Dữ Tương chắn trước mặt.

Đụng phải khắc tinh. Gặp anh, tôi làm sao có được tí khí lực nào để nhấc chân chứ?

Ngay cả hô hấp cũng không thể thông thuận.

Mấy người đàn ông bên cạnh Dữ Tương cũng tốp năm tốp ba ra khỏi thang máy, tôi hy vọng anh cũng nhanh nhanh đi ra đi, anh lại cố tình không thềm nhúc nhích, chỉ một mặt chăm chăm nhìn tôi.

Khách muốn lên thang máy bị vệ sĩ của Dữ Tương nho nhã lễ độ ngăn trở, trời mới biết họ dùng đến cái lý do buồn cười nào? Tôi không dám lơ đãng đi nghe, lực chú ý tập trung ở trên người kẻ nguy hiểm nhất.

Ánh mắt thâm thúy tối tăm nhìn xoáy vào tôi, bỗng nhiên xoay qua nhấn nút vào tầng cao nhất khách sạn.

Cánh cửa đóng lại, nhất thời, không gian nhỏ hẹp như vậy chỉ còn hai người chúng tôi.

Áp lực làm cho không thở nổi. Tôi nhịn xuống cơn đau trong ***g ngực, kiên quyết không hé răng.

Dữ Tương chỉ nhìn tôi, trước sau không nói gì. Ánh mắt anh chẳng mảy may di động lấy một phân, làm cho khó có thể ngăn cản, giống như bị ánh mắt ấy thiêu đốt.

Dùng dằng mãi như thế, cuối cùng cũng đến tầng cao nhất. Cửa lại mở ra.

Tôi rình sắc mặt Dữ Tương, bất an nơm nớp, sợ anh lại xuất ra một cái thủ đoạn tra tấn người ta nào đó.

Hay là phải ném tôi từ nơi này xuống? Lấy bản lĩnh anh ta, tuyệt đối không ai có thể gán tội danh mưu sát để tống anh ta vào tù được.

Đang suy đoán không ngừng, Dữ Tương rốt cuộc cũng động, đi đến gần chỗ tôi.

Toàn thân tôi lập tức cứng đờ.

“Tối hôm qua em ngủ cũng phòng với một thư ký?” Cách tôi một khoảng bé xíu thì anh dừng lại, không còn bước thêm. Khẩu khí lời nói, nói là ghen tỵ, không bằng nói là châm biếm còn hơn.

“Thì đã sao nào?” Lửa giận bùng lên, tôi hung hăng phản kích, “Vinh Dữ Tương, đừng tưởng rằng nhất định có người cố chấp trung thủy với một mình anh.”

Hiển nhiên, phản kích cũng không thành công.

Trên mặt Dữ Tương không hề gợn sóng, cái nhìn khiêu khích của tôi cũng không có chút dấu hiệu hạ thấp nào.

Cửa lại đóng lại. Thang máy đi xuống tầng dưới.

Hai chúng tôi dùng ánh mắt đánh giá nhau, giằng co trong im lặng.

Mùi hương quen thuộc của Dữ Tương bay tới chóp mũi. Tôi chợt nhớ ra một chuyện.

“Vinh Dữ Tương, tối hôm qua anh đã lên vào phòng của tôi?” Lúc ấy trong phòng như có như không, chính là hơi thở quen thuộc ấy.

Rõ ràng kinh giác, chẳng lẽ chính mình vẫn còn tại trong lòng bàn tay anh ta, chẳng qua ***g sắt giờ rộng hơn mà thôi.

Nếu anh gạt đầu, tôi nhất định sẽ lớn tiếng hét ầm lên.

Giống như thí nghiệm tính kiên nhẫn của tôi, Dữ Tương lạnh lùng nhìn tôi rất lâu, cũng không mở miệng.

Tôi nảy sinh uất ức, bị người vây trong thang máy mà xem, còn vô lực phản kích lại, trong cái nhìn, ý bất khuất dần dần tăng.

Lúc này, lại “Ding” một tiếng, báo cho chúng tôi biết rằng đã tới tầng một rồi.

Cửa mở, vẻ mặt lo lắng của Hồng Băng lẫn đám vệ sĩ của Dữ Tương vẫn còn ở bên ngoài.

Nguyên tưởng rằng Dữ Tương ấn tiếp lên tầng cao nhất nữa, ở trong thang máy chọc ghẹo tôi cho thỏa, không ngờ anh cứ nhiên xoay người đi ra.

Trước khi rời đi, trong không gian nhỏ bé của thang máy, ném cho tôi một câu băng lạnh, “Sinh Sinh, em vẫn nghĩ anh cố chấp chung thủy với một mình em?”

Châm chọc cười nhạo vô tận, ẩn giấu trong đó.

Tôi đứng ngốc ra trong một góc thang máy, không nhúc nhích nổi.

Một lời của anh, nghe xong, cơ hồ có thể phun ra một ngụm máu.

Đám Dữ Tương hăng hái đi khuất, Hồng Băng mới khép nép vào thang máy, kéo hôn vía mắt tăm tăm tích của tôi lại.

“Ông chủ? Anh ổn không?”

Tôi chậm chậm hoàn hồn, đem tầm mắt chuyển tới chỗ Hồng Băng, “Anh không sao.”

“Đó là chủ tịch Vinh thị phải không? Lần đầu tiên gặp người thật, đẹp trai hơn nhiều so với trên báo.” Hồng Bằng nhìn ra tôi mấy phần kinh hoàng, biết điều không hỏi nguyên do, “Buổi lễ ký hợp đồng sắp diễn ra rồi, chúng ta phải đi nhanh đi thôi.”

Tôi gật gật đầu, đi cùng Hồng Bằng ra cửa khách sạn.

Hợp đồng với Fejoline, kỳ thật đã đàm phán thỏa đáng, ký hợp đồng cũng chỉ là hình thức cuối cùng. May là thế. Cho nên dù lòng tôi không yên, tâm tưởng thất thường, vẫn thuận lợi ký xong được bản hợp đồng.

Ký xong, mọi người hứng khởi tham gia tiệc mừng. Thân là chủ tịch Hoàng thị, thật sự không thể chối từ, đành phải ép mình cười đứng tiệc rượu gần nửa tiếng.

Rất nhanh, bắt đầu có điểm choáng váng. Tôi giải thích với đối tác, rằng tôi bị mệt, lại ngủ không đủ, rút cuộc cũng trốn khỏi được bữa tiệc rượu mà chạy về khách sạn.

Vancouver, chắc chắn là tai họa liên tục, nên sớm quay về nước Pháp tuyệt vời đi thôi. Tôi ở trong thang máy đã có quyết định này.

Nơi nào có Dữ Tương, nơi đó nhất định không phải niết bàn.

Tôi ra khỏi thang máy, vội vàng trở về phòng mình, trong lòng thực sự hãi bị bắt gặp Dữ Tương.

Sự e ngại của tôi với anh, chỉ sợ cả đời này không tiêu trừ được.

Rút chìa khóa mở cửa phòng, tôi cẩn thận quan sát cửa, rồi xoay người.

Nhất thời chết cứng, lại không thể động đậy.

Trong phòng có khách không mời, đang đứng phía trước. Trên tay anh ta cầm chiếc áo ngủ, lạnh lùng nhìn tôi.

Vừa lúc xoay người khoe mắt tôi đã thấy một cảnh chân thật. Anh vừa mới nâng áo ngủ của tôi lên đặt cạnh sườn mặt, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng vuốt phẳng.

Tim đập nhanh...

“Không phải còn tham gia tiệc mừng ư? Về sớm vậy.” Ngỡ khí tự nhiên, không hề khốn quẫn xấu hổ.

Tôi gào to, “Vinh Dữ Tương! Đồ biến thái! Bỏ áo ngủ của tôi ra.”

Mỗi lần thấy người này, khí lực toàn thân đều bị rút cạn.

Về mặt Dữ Tương thần nhiên, “À? Là áo ngủ của em à?” Dưới ánh mắt phẫn nộ của tôi, anh tùy tiện ném nó đi, còn cười, “Anh còn tưởng là cửa thư ký cục cưng của em chứ.”

“Mặc kệ là của ai, hành vi của anh cũng đều giống như biến thái.” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh nên đi khám bác sĩ tâm lý đi.”

Ánh mắt âm trầm của Dữ Tương giam cầm lấy tôi, làm cho tôi đổ mồ hôi lạnh. Anh bước lên từng bước, tôi lập tức cũng lùi về phía sau vào bước.

“Sinh Sinh, đừng dụ dỗ kẻ nào khác.” Dữ Tương chậm rãi bước tới gần, giống hệt thợ săn mỉm cười đến gần con mồi của hắn, “Kẻ bị dụ dỗ kia, sẽ rất thảm đó.”

Đụng phải cái cười mỉm không rõ hàm nghĩa của anh, tôi kinh hoàng táng đảm.

“Dữ Tương, đột nhập phòng người khác, xâm phạm đồ dùng riêng tư, là phạm pháp.”

“Đơn giản là nhân viên khách sạn đưa nhầm chìa khóa, mà anh... vừa vặn vào nhầm phòng bên cạnh thôi. Đây chắc không tính là tội lớn đâu nhỉ?”

Lại lấy cớ một cách giảo hoạt! Đường như trời sinh ra anh ra có sẵn khả năng thiên phú đó rồi.

Tôi oán hận trừng anh, chống đỡ chính bản thân đang càng lúc càng mất đi ý chí chiến đấu.

Dữ Tương quan sát tôi theo dõi anh, rồi đoán chừng tôi không còn động tác gì bèn hơi khép mắt lại, hít thật sâu mấy cái, như thể cố hết sức ngửi lấy mùi hương trong không gian.

Lại làm trò gì? Lòng tơ của tôi dựng đứng. Chẳng lẽ anh ta thả thuốc mê gì đó trong phòng, sẽ đối với tôi...

“Trên người của em không có mùi.”

“Gi?”

Khác với cái mỉm cười lạnh lẽo của sáng nay, Dữ Tương bỗng nhiên nhếch lên khóe môi, lộ ra một nụ cười mỉm dịu dàng, “Sinh Sinh, trên người em không có mùi của con đàn bà ấy.”

Bỗng nhiên như bị sét đột ngột đánh trúng đỉnh đầu.

Lục phủ ngũ tạng đều nát tan.

Tại sao nửa ý chí chiến đấu...

Tôi hít mạnh, nhưng không cách nào cổ vũ chính mình thêm được. Trên môi nóng lên, Dữ Tương đã xâm lược tiến vào.

Đang lúc cảm xúc của tôi lay động bốc lên không ngớt, người này lại lướt qua lui về đằng sau.

Lập tức, như bị rơi vào hư không. Tôi thất vọng đến suýt rơi lệ.

Dữ Tương lùi về sau vài bước, giữ một khoảng cách nhất định, dịu dàng ngắm nhìn tôi.

Giờ phút này, tôi vẫn còn đắm đuối trong bể dịu dàng của anh chưa tỉnh lại được, ngơ ngác trước cái nhìn của anh.

“Sinh Sinh, là em đến nhiều loạn anh trước. Có đi thì phải có lại, không tính là quá phận đấy chứ?” Sau câu đó, Dữ Tương thản nhiên tự đắc, đi ra khỏi phòng.

Tôi si ngốc dõi theo bóng dáng ấy sao mà thông dong.

Đến tận khi cửa phòng đóng lại, tôi vẫn còn trong mộng.

Có đi thì phải có lại? Không gì hơn điều này.

Dữ Tương, ngàn dặm xa xôi đến, mưu kế rải khắp nơi, lẽ nào vì một cú điện thoại của tôi “khuấy động mặt nước” quấy nhiễu anh?

Hoặc giả, anh cũng giống tôi, trúng độc quá sâu rồi...

Tôi thở dài, cầm lấy điện thoại, bấm gọi quây lễ tân.

“Tôi ở phòng 1709, xin đặt giúp tôi hai vé đi Pháp sớm nhất. Mặt khác, xin hỏi một chút, phòng bên cạnh phòng 1709, người ở phòng đó họ Vinh phải không?”

“Không thể tiết lộ? Bỏ đi, cảm ơn.”

. / .

Chú thích:

1. Ba chú heo con

(nghe trong file down music)

2. Sông Danube xanh

Tên gốc là Le Beau Danube Bleu, là một điệu waltz được viết bởi Johan Strauss.

(nghe trong file down music)

3+4. Tác phẩm “Hong lâu mộng” và nhân vật Lâm muội muội

Hong lâu mộng hay tên gốc Thạch đầu kí là một trong bốn kiệt tác (tứ đại kì thư) của văn học cổ điển Trung Quốc (3 kiệt tác kia là Tam Quốc Diễn Nghĩa của La Quán Trung, Tây du kí của Ngô Thừa Ân và Thủy Hử của Thi Nại Am). Tác phẩm được Tào Tuyết Cần sáng tác trong khoảng thời gian giữa thế kỉ 18 triều đại nhà Thanh của Trung Quốc.

Tác phẩm ra đời vào khoảng giữa thế kỷ XVIII, đời nhà Thanh, 80 hồi đầu do Tào Tuyết Cần viết, 40 hồi sau do Cao Ngạc viết thêm và soạn thành sách. Ngoài ra Hồng lâu mộng còn có một số tên khác như:

Thạch Đầu Kí tức là chuyện Thần Anh đầu thai xuống hạ giới trả nợ tình duyên rồi lại trở về kiếp đá.

Tình Tăng lục hay Phong Nguyệt bảo giám

Thập nhị kim thoa lấy chuyện mười hai cô gái đẹp trong truyện để đặt tên.

Kim Ngọc kì duyên: Bảo Thoa có vàng, Bảo Ngọc có ngọc nên Bảo Ngọc lấy Bảo Thoa là Kim Ngọc kì duyên.

Lâm muội muội là nhân vật Lâm Đại Ngọc trong truyện, một cô gái yếu đuối từ thân xác tới tâm hồn. Cô mãi cảm như một sợi dây đàn căng thẳng, chỉ cần một cơn gió thoảng qua cũng đủ rung lên thành cung bậc. Đang tuổi yêu đương, tiểu thư Lâm luôn giữ một ánh nhìn xám xịt về tương lai, vẫn chôn hoa, khóc hoa và viễn cảnh về chia lìa đôi lứa. Trong hội thơ, cô là một người làm thơ tài hoa nhất.

5. Bảo tàng Solomon

Tên đầy đủ là bảo tàng Solomon R. Guggenheim, có hình dáng như một con thuyền giữa thành phố New York, Mỹ. Đây là địa chỉ không thể bỏ qua đối với những người đam mê nghệ thuật đương đại. Vị trí tọa lạc của viện bảo tàng này khá đặc địa khi nằm trên đại lộ số 5, thuộc khu Upper East Side. Guggenheim Museum có tên gọi ban đầu là “Bảo tàng tranh vẽ không gian ba chiều” và là nơi triển lãm của các nghệ sĩ hiện đại tiên phong như Kandinsky và Piet Mondrian.

Với kiến trúc xoắn ốc độc đáo, những bước chân đầu tiên của du khách tham quan ở đỉnh bảo tàng, sau đó đi dần xuống mặt đất qua một đoạn đường hơi nghiêng. Sau khi thưởng lãm nghệ thuật, du khách có thể dừng chân ở các nhà hàng, quán cafe hay lang thang ngắm hàng hóa ở ba cửa hàng và các hiệu sách trong khuôn viên bảo tàng.

29. Chương 29

Khách sạn rất nhanh gọi điện, báo vé máy bay đã được đặt xong xuôi. Tôi vội vàng thu dọn hành lý, ở trong phòng rồi vội đi tới đi lui, chờ Hồng Băng đến gọi, sẽ ra sân bay ngay lập tức.

Máy bay cất cánh lúc năm giờ chiều. Mà tiệc mừng của Fejoline cũng sắp kết thúc rồi. Nói cách khác, chờ Hồng Băng về, chúng tôi còn hơn hai tiếng để ra sân bay.

Thế mà tận ba giờ, vẫn chưa thấy Hồng Băng đâu. Tôi có chút không kiên nhẫn, gọi điện thoại cho Hồng Băng. Rất là lạ, di động của cô không gọi được.

Bỗng nhiên, trong lòng tôi cả kinh.

Câu nói của Dữ Tượng, u ám tràn lan trong trí óc.

“Kể bị dụ dỗ kia, sẽ rất thảm đó.”

Tôi trợn tròn mắt, tay chân lộn xộn bấm điện thoại lần nữa cho nhân viên công ty chi nhánh cũng đang tham dự tiệc mừng.

Điện thoại vừa bắt được tín hiệu, tôi đã chẳng thể giữ được cái gì gọi là lễ nghi phép tắc, gần như rống lên, “Hồng Băng đâu rồi? Anh có biết Hồng Băng ở đâu không?”

Người ở đầu dây bên kia hiển nhiên là bị dọa, nửa ngày liền không có phản ứng gì cả, tôi lo lắng liệu có phải gọi điện thoại báo cảnh sát ngay không.

Đúng lúc ấy, từ trong điện thoại truyền đến tiếng của Hồng Băng, “Ông chủ, có chuyện gì thế ạ?” Cô sốt ruột hỏi, tôi đã xảy ra đại sự gì.

Toàn thân nhất thời trĩu xuống.

Tôi đưa mắt nhìn đến tấm gương lớn áp trên tường, trong gương là một kẻ sắc mặt tái nhợt chẳng kém quỷ là bao.

Hay thay một con chim sợ cành cong.

Tôi cứ như vừa chạy rông rã cả một chặng đường 2000km mới dừng lại, giọng điệu dịu đi, “Không, chỉ định báo cho em ở Pháp còn nhiều chuyện phải xử lý lắm, anh đặt vé bay chiều nay rồi, em đừng về muộn.” Lại hỏi, “Hong Băng, sao di động lại tắt máy?”

Hong Băng ngạc nhiên xong rồi cười rúc rích, “Ày, em cũng không biết là điện thoại tắt, thảo nào cả ngày nay chả thấy kêu.”

Một hồi sợ bóng sợ gió qua đi, cuối cùng cũng yên ổn lại chút.

Tôi cúp điện thoại, ngã mạnh lên ghế salon.

Có đôi khi thật sự chán ghét bản thân mình, vì sao không buông nổi được chuyện cũ vốn nên thả trôi sớm đi?

Cứ lo được lo mất, còn đàn bà hơn đàn bà.

Khiếp nhược, phải chăng là thiên tính của tôi.

Với lấy hộp nhạc của Hong Băng ôm vào trong ngực, nghe lại giai điệu Ba chú heo con. Tiếng nhạc ngân nga khắp cả phòng. Tôi lại chẳng biết tại sao, nhớ tới hình ảnh Dữ Tương đang lúc nhắm mắt, đặt áo ngủ của tôi trên mặt nhẹ nhàng vuốt phẳng.

Khoảnh khắc chớp nhoáng ấy, vẻ mặt của anh, như thể chạm vào tình yêu của chính anh rồi lại không dám chạm.

Trái tim âm ỉ nhói đau.

Không thể phủ nhận tôi thật bị kích động, và có lẽ là cả cảm động.

Dáng vẻ của anh, giống như nói cho người ta biết, kẻ bị vứt bỏ, bị tổn thương, có được tài phú nhưng vĩnh viễn chẳng thể sung sướng —— không ai khác là anh.

Buồn cười thật.

Tôi nhếch khóe môi.

Hong Băng đúng giờ trở về khách sạn, thu gom hành lý, rời ra sân bay với tôi.

Nhìn đến cô cười vui, tôi không đoán được trong lòng cô còn tồn tại bao nhiêu niềm đau nữa.

Hoặc là nỗi khổ của từng người, chỉ có thể tự mình nhắm nuốt. Dù cho khóc trong lòng ai, cơn đau vẫn cứ dai dẳng không ngừng.

Đừng vọng tưởng rằng sẽ có ai có thể giúp bạn vơi bớt đi dù chỉ một chút.

Tôi ngồi trên máy bay một mình phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, liên tục từ từ uống nước mong có thể loại bỏ được mùi vị của Dữ Tương đọng lại trên môi mình.

Hong Băng luôn chú ý tới sự bất an của tôi, dùng ánh mắt thật cẩn thận để ý tôi.

Không biết xuất phát từ duyên cớ nào, tôi chợt cố hết sức giữ khoảng cách với cô, dù gì, chúng tôi cũng là thủ trưởng và thư ký. Mặc cho là bạn bè, cũng không nên ở trong cùng một phòng tại khách sạn.

Tuyệt đối không phải là vì phản ứng phần nộ của Dữ Tương. Tuy anh cứ kiêu ngạo bày ra một bộ dáng cao cao tại thượng, nhưng mà tôi biết, anh ta đã phần nộ rồi.

Không thể phủ nhận, sự phần nộ của anh khiến tôi vui mừng. Nếu mà thẳng thắn thành khẩn hơn nữa, thì phải nói là, tôi lấy làm sung sướng vì sự phần nộ của anh.

Trong lúc miên man suy nghĩ, máy bay đã đáp xuống nơi.

Tôi xách valy ra ngoài, cũng không trông chờ có ai tới đón. Bởi vì là hành lý vốn cũng không nhiều, hơn nữa, tôi cũng không muốn bị hỏi mấy vấn đề tương tự kiểu: “Vì sao chủ tịch vừa ký hợp đồng xong đã về luôn rồi?”

Thế mà, lại có người ở sân bay gọi tôi.

“Sinh Sinh!” Xưng hô rất quen thuộc.

Thấy rõ mặt đối phương xong, tôi gần như đóng đinh tại chỗ, không biết nên phản ứng thế nào cho thỏa.

Hồng Băng ghé mắt qua tôi, lại liếc sang người đang đi tới, biết điều đứng một bên không nói gì.

“Thật sự gặp được cậu rồi!” Người mới tới mừng rỡ nắm tay tôi, hưng phấn đến khó hiểu.

Tôi chớp mắt, đành phải đáp trả, “Thư Đình, đã lâu không gặp.”

Gặp lại người này thật lòng tôi thấy rất xấu hổ. Ngày đó bị tống vào nhà tù Malaysia có một phần nguyên nhân cũng là bởi cậu ta, nhưng cậu ta lại nghiêm túc cố gắng nghĩ cách cứu viện; đến khi tôi thoát khỏi đó được rồi, tôi chưa báo một lời đã vội vàng ra đi.

Kỳ thật khi tôi tiếp nhận Hoàng thị, không ngừng có mặt trên báo chí, cậu ta hẳn là đã sớm biết tôi đã chạy được ra.

Điều khiến cho tôi khó chịu, chính là có vẻ như cậu ta vẫn còn thích một thằng con trai như tôi đây. Nhớ lại ngày ấy trốn tránh được cậu ta ôm vào trong ngực, tôi không kiên nhẫn bản thân mà lia lịa lắc đầu.

“Mình gọi điện đến khách sạn cậu ở Vancouver thì họ báo cậu đã đặt vé máy bay rồi. Cho nên mình định thử vận may.” Thư Đình lộ ra nét cười non trẻ, đỡ hành lý cho tôi.

Tôi không thể giải thích với Hồng Băng người trước mặt là ai cả, chỉ có thể bày ra tư thế ông chủ, quay qua nói với Hồng Băng, “Em cũng mệt rồi, Hồng Băng, không cần về công ty, về nhà mà nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai đi làm.”

Trên mặt Thư Đình hiện ra vẻ ngọt ngào đặc ý, tôi âm thầm cầu nguyện cậu ta đừng có vì hai câu tôi dặn thư ký mà hiểu lầm rằng giữa chúng tôi có quan hệ thân thiết gì.

“Để mình chở cậu.” Thư Đình dẫn tôi đến trước chiếc xe thể thao của cậu ta.

Xe thể thao kiểu dáng mới nhất, tôi vừa mới xem nó trên tạp chí thể thao xong. Trong đầu bỗng nhiên nảy lên, thân phận Thư Đình là công tử thứ của Malaysia Hạ thị. Ừ, Thư Đình cũng là công tử thế gia, có điều tính tình cậu ta lại rất tốt, tâm lý bình thường, tạo cho người ta lỗi giác rằng cậu ta xuất thân gia đình bình thường mà thôi.

Công tử thế gia, hẳn là phải giống tôi, hoặc giống Dữ Tương, hoặc giống Dữ Đình, nói chung là không giống Thư Đình gì hết.

Tôi âm thầm cười, lên xe, phó mặc cậu ta đưa tôi đi bất kỳ nơi đâu.

Người này sẽ không gây bất cứ thương tổn cho tôi cả, đây là trực giác của tôi.

Thư Đình vừa lái xe, vừa nhìn đến sắc mặt tôi trong gương chiếu.

“Sinh Sinh, sắc mặt cậu khá lên nhiều rồi, khỏe mạnh hơn đấy.”

“Thế à? Cảm ơn.” Tôi lạnh nhạt đáp trả.

Cậu ta có vẻ gượng gạo, giống như bị thái độ của tôi giáng một đòn. Nhưng rất nhanh liền bình thường, tiếp tục đùa giỡn với tôi.

Tôi vẫn lạnh lùng đứng đưng, thỉnh thoảng tiếp lời cậu ta một hai âm tiết.

Cuối cùng, Thư Đình thành thực hỏi, “Lúc ở Malaysia, cậu ra ngoài rồi, sao không báo gì cho mình?”

Tôi không nói gì cả, trong mắt đều là phủ ngập băng lạnh.

Cậu ta lại hỏi, “Cậu thấy mình vô dụng lắm phải không? Mình đoán, người cứu cậu ra ngoài là Vinh Dữ Tương.”

Đối diện với tôi cứ im lìm ngậm miệng, Thư Đình không có biện pháp nào hết.

Tôi nghe thấy cậu ta tự lẩm bẩm.

“Cậu có biết, tâm tình của mình khi nghe thấy phán án tử hình cậu không? Lúc ấy, người ta cầm vào thăm tù rồi. Thẳng đến khi mình hồi lộ cảnh sát để đến xem thi thể của phạm nhân bị xử bắn, mới biết kẻ chết đó không phải là cậu.” Thư Đình nói xong thì kích động, đột ngột giẫm phanh, xoay đầu về phía tôi này giờ vẫn cứ thờ ơ một mực, “Nghĩ đến việc cậu chết, lòng mình đều nứt toang. Nghĩ đến việc nếu không phải mình đưa cậu đến Malaysia, cậu sẽ không bị gặp chuyện như vậy, mình thực hận chết chính mình.”

Nhìn bộ dáng cậu ta, tựa hồ sắp rơi cả nước mắt.

Tôi có thể tưởng tượng được tình cảnh cậu ta hồi hận đau lòng đến chết đi khi đấy. Thế nhưng mà, cứ nhiên tôi lại tàn nhẫn, thấy sung sướng làm sao.

Tôi biết Thư Đình là trong sạch, toàn tâm toàn ý với tôi. Khó có được một người trân trọng mình đến vậy, tôi lại bởi vì tuyệt vọng thống khổ của cậu ta mà dằn vặt khoáy ý, này cũng làm chính tôi kinh ngạc.

“Nghe tin cậu bị xử bắn, mình muốn cầm ngay lấy súng lục mà tự sát. Nhưng rồi, lại nghĩ đến cậu bị người vu oan, mình lại muốn lưu lại tính mạng để giúp cậu báo thù.” Thư Đình nói một hơi, giống như cực kỳ may mắn, “May mà mình chưa có làm gì điên rồ, Sinh Sinh, nếu không thì, chẳng phải lại là một đôi Romeo và Juliet nữa nhĩ?” Cậu ta mỉm cười.

Lực chú ý của tôi, rốt cuộc cũng bị một câu của cậu kích khởi, “Thư Đình, cậu từng điều tra là ai vu hãm mình? Kết quả ra sao?”

“Không tra được gì cả. Mình tận mọi khả năng của gia tộc mà không tìm được đầu mối.” Cậu ta buông lời thề với tôi, “Mình sẽ không bỏ qua đầu Sinh Sinh, mình nhất định giúp cậu báo thù.”

Tận mọi khả năng gia tộc? Đương nhiên là không tra được rồi.

Ngẫm lại xem nhân lực Hạ thị được nắm giữ trong tay ai?

Tôi nhìn Thư Đình, rất thâm ý mà nói, “Thư Đình, chuyện hôm nay cậu nói với mình, là lời hứa ư?”

Cậu ta nắm lấy tay tôi, “Trời đất chứng giám, Hạ Thư Đình mãi mãi đều không phụ Hoàng Sinh.”

Cũng không phải hoa tiền nguyệt hạ, tôi cũng chẳng có ý riêng tư gì với cậu ta cả, sao lại cần buồn nôn vậy kia chứ.

Điều tôi chú tâm, chỉ có một, “Cậu nhất định sẽ giúp mình báo thù, đúng không?”

“Đúng!” Thư Đình trịnh trọng gật đầu.

Tôi biết mình đã giăng ra một cái lưới cực kỳ tàn nhẫn, không đành lòng thu nhận ánh mắt Thư Đình, bèn quay đi mở cửa xe.

Lại là một đêm tràn trề ánh trăng mê hoặc, lại là gió thổi tới ào ào, lại là trong xe thể thao mới tinh.

Trong thâm tâm bật ra cái đêm cùng Dữ Tương trốn khỏi Vinh gia ra ngoài.

Hóa gia người gạt người, cũng chẳng cần mượn đến trăm phương ngàn kế, tự nhiên có kẻ dâng lên miệng, chấp cả hai tay phụng đưa tới tận trước mặt bạn.

Món quà lớn lao như vậy, từ chối thì bất kính quá.

Chỉ có mỉm cười đón nhận, sử dụng tận tình, mới là tác phong thực tế của lòng tôn trọng thời nay.

Tôi muốn cười, mà lòng lại chua xót.

Từ phía sau, Thư Đình dịu dàng ôm lấy tôi, nhẹ giọng thủ thủ, “Sinh Sinh, không phải sợ, mình sẽ giúp cậu, mình sẽ bảo vệ cậu. Từ nay về sau, sẽ không còn kẻ nào có thể làm tổn thương cậu nữa.”

Tôi đáp trả, “Thư Đình, không cần làm quá nhiều cho mình, mình sẽ không chịu nổi.”

“Ngốc.”

Cậu ta không biết, như thế rất trắng trợn, rằng là ngoại trừ tên, thì những chữ khác, đều không hề cải biến mà đã từng được tôi và Dữ Tương nói với nhau, ở hoa tiền nguyệt hạ, ở ngày hôm qua, của cả hai chúng tôi.

30. Chương 30

Suy nghĩ của nhân loại, đúng là thứ xoay chuyển nhanh nhất trên đời. Lúc lên chiếc xe thể thao kia, đã tự nhủ phải kiên quyết phân rõ giới hạn với Thư Đình, thế mà bản thân vẫn ngã vào trong ngực cậu ta, liền thấy xấu hổ hết sức. Mà lúc xuống xe rồi, tôi lại đồng ý đến nhà hàng lãng mạn nhất nước Pháp để dùng cơm.

Thậm chí, trong lúc ăn, tôi còn buồn nôn, tự tay cắt một miếng bít tết, đưa đến trước mặt Thư Đình.

Thư Đình cười đến như thể đắm đuối trong mộng, đã chẳng biết năm nay là năm bao nhiêu.

Khắp phòng ăn, tiếng violin du dương quanh quẩn, vào tai tôi lại thấp thoáng tiếng băng kính tan vỡ. Từ sau khi tôi quyết định lợi dụng Thư Đình báo thù, âm thanh ấy, cứ mỗi khi tôi đối mặt với Thư Đình là lại không ngừng truyền vào trong màng nhĩ, vô luận thế nào cũng không xóa nhòa được đi.

Lòng tôi hiểu rõ, đó là tiếng còi lòng những ngày sau của Thư Đình, nhất định nát tan. Mà tôi đây là kẻ khởi xướng, chẳng qua chỉ là được nghe trước mà thôi.

Tàn nhẫn, là bản tính của tôi, hay là học được từ Dữ Tương nhỉ? Tôi chạm mắt đến Thư Đình khí khái nam nhi nhưng lại hồn nhiên dễ tin người, không yên lòng mà nghe được cậu nói gì cả.

“Sinh Sinh?” Phát hiện tôi thất thần, Thư Đình quơ quơ tay trước mắt tôi, “Đang nghĩ gì thế? Tự nhiên lại thất thần.”

“Ồ? Không có gì.” Tôi vội vàng uống nhanh ly rượu, rồi mở miệng hỏi, “Thư Đình, cậu vẫn tính tiếp tục làm bác sĩ đấy hả? Vậy gia nghiệp thì phải làm sao?”

“Gia nghiệp có chị gái trông coi rồi, cả ngày chị ấy cứ kêu mình về hỗ trợ đi. Mà cậu biết con người mình rồi đấy, làm gì có chuyện chịu về mang vạ cho được?”

“Thật ra công việc kinh doanh của gia tộc cũng tốt lắm. Trước kia mình cũng tư tưởng nhất trí như cậu, nhưng hiện tại thì không còn nữa.”

Thư Đình ngưng lại dao nĩa, nghiêm túc nhìn tôi, “Sinh Sinh, cậu hy vọng mình thừa kế gia nghiệp?”

“Đương nhiên.”

“Vì sao?”

“Bởi vì mình hy vọng.” Lòng tôi không ngừng co rút, băng quơ mà rằng, “Nếu có thể cùng cậu rong ruổi thương trường, thì thật là hay.”

Thư Đình chỉ lẳng lẳng nhìn tôi. Trong khoảnh khắc tôi gần như nghĩ cậu ta đã nhìn ra được ẩn khuất gì, cậu ta lại buông dao nĩa, dịu dàng cầm tay tôi, hỏi, “Sinh Sinh, chống đỡ Hoàng thị vất vả lắm à?” Về mặt cậu ta, quả là đau lòng đến cùng cực.

Tôi không biết cậu ta đoán cái gì mà xuất hiện cái biểu tình đau lòng nhường ấy. Dù sao tôi cũng là chủ tịch Hoàng thị, đâu phải kẻ phải lao động tay chân.

Nhưng phải lợi dụng thời cơ thôi, tôi cúi xuống, khe khẽ thở dài, “Thương trường khác nào chiến trường, có ai mà không vất vả? Tìm được một người bạn tốt toàn tâm toàn ý, thật sự là so với lên trời còn khó hơn.” Tôi trộm quét mắt qua cậu, “Thư Đình, mình mệt mỏi quá. Mệt đến chẳng nói nổi.”

“Nếu mình thừa kế gia nghiệp, có thể trợ giúp cậu được một tay?”

“Thư Đình, không cần miễn cưỡng bản thân vì mình. Như thế, mình sẽ không chịu được, sẽ áy náy.”

Thư Đình lập tức dùng tất cả sự sáng rõ trong mắt cậu ta mà xoáy thẳng vào tôi. Cậu bảo, “Sinh Sinh, cậu nói đúng. Chỉ có sức mạnh thật mạnh, mới có thể bảo vệ cậu khỏi tổn thương.”

Nhất thời, tôi có chút cảm động.

Tôi tựa vào vai Thư Đình, nói với cậu ta, “Thư Đình, đáp ứng mình một chuyện.”

“Cậu nói đi, chuyện gì mình cũng đáp ứng.”

“Vĩnh viễn không cần vì mình mà miễn cưỡng bản thân, mệt mỏi bản thân.”

Thư Đình im lặng một chốc, rồi trầm giọng, “Sinh Sinh, mình đáp ứng cậu, vĩnh viễn không miễn cưỡng cậu, vĩnh viễn không để cậu mệt mỏi.”

Đây là đáp án trong dự kiến, mà độ thâm tình trong lời nói lại vượt quá sức tôi có thể nhận được. Lòng tôi trĩu nặng ngàn ngàn đau đớn, bỗng nhiên vụt đứng dậy, chầm chầm trước mặt Thư Đình.

Kìa, chẳng lẽ không phải là Sinh Sinh của ngày hôm qua đó ư? Thứ si tình này, thứ chuyên chú hết sức này, lại là mộng dần dần hủy diệt chính tôi.

Chợt, chua xót trong lòng tràn ra, dung nhập xương tủy, theo máu lan khắp tứ chi, đau đến mức tôi suýt muốn hét to giữa gian nhà hàng cao cấp.

Không được không được! Tôi không phải kẻ tàn nhẫn như thế! Tôi không phải Dữ Tương!

“Sinh Sinh, sao lại thờ dài?” Thư Đình nhích gần sang, “Sao cậu lại không hạnh phúc?” Cậu ta cũng thờ dài.

Cậu ta không biết, nham thạch nóng chảy đang quay cuồng tuôn rần rạt trong cõi lòng chật hẹp của tôi.

Tôi kinh giác nhìn cậu ta, ánh sáng trong mắt vô số lần chớp tắt, cuối cùng vô lực thở hắt ra, lại tựa vào trên vai cậu.

“Thư Đình, nhờ cậu thêm một chuyện.”

“Cậu nói đi.”

“Không nên quá tốt với mình thế, mình thấy rất sợ.”

“Sinh Sinh, cậu đặc biệt thật đấy.” Thư Đình chìm đắm trong cương chiều nở nụ cười.

Cậu ta vuốt tóc tôi, động tác mềm nhẹ mà tình yêu chất chứa.

Đây, không phải là hạnh phúc.

Đây, là oan nghiệt.

31. Chương 31

Tôi tự cho là mình đã trở nên kiên cường rồi, thế mà, lúc nghe được Thư Đình ôm tôi nói cậu ta có biết bao nhiêu may mắn, tôi mới vỡ vạc: thì ra tôi vẫn vô cùng yếu ớt, vậy sao lại học xong được cách thương tổn người khác kia?

Trong ngực cậu, tôi giàn giụa nước mắt, nhưng tôi tự nhủ với mình: Sinh Sinh, mày không thể mềm lòng.

Đúng. Thế giới đã quá đủ tàn nhẫn, làm sao tôi có thể là một kẻ mềm lòng cho được. Không có trái tim lạnh lẽo cứng rắn như sắt, làm sao có thể sống vai đứng cùng một chỗ với Dữ Tương.

Tôi không nói gì, ngược lên trời.

Đúng. Sẽ có một ngày, tôi muốn sống vai đứng ở bên cạnh anh, dù tôi có biến thành thế nào tôi cũng bắt mình không được phép sợ hãi.

Thư Đình lái xe, tiễn tôi về tận cửa. Cậu ta đứng trước cửa xe, lưu luyến nhìn không rời tôi đi vào nhà.

Tôi bị ánh mắt cậu bám theo sát rạt khiến cho thần kinh căng thẳng, đóng cổng xong, thở phào một hơi thật lớn.

Sai lầm rồi. Ý niệm hối hận trong đầu chợt lóe qua.

Ba đứng bên cửa sổ, miệng ngậm tẩu thuốc, quay đầu nhìn tôi. Bị ánh mắt thấu suốt của ông đụng phải, tôi thể là chợt dạ, thẳm nghĩ nên nhanh nhanh về phòng.

“Sinh Sinh, còn đứng đó làm gì? Vào ăn cơm đi.” Tiếng mẹ ôn tồn vọng đến. Vì bộ phim chiếu tầm tối, nên giờ giấc ăn cơm của cả nhà đều phải nghiêm khắc tuân thủ theo ý mẹ. Bà bảo, là tại TV không chiếu lại đầu.

Một chút cơm tối, ăn đặc biệt bị ghen.

Mẹ không ngừng gấp rau cho ba con tôi, thần thái thoải mái. Không biết là do bà không nhìn ra điều kỳ quái gì, hay là cần bản chẳng mặn mà theo đuổi. Dù sao đến đúng giờ, bà cũng bỏ đĩa, đi ra chỗ TV.

Bàn cơm, thế là chỉ còn lại tôi và ba.

Quả nhiên, ba hỏi, “Đó là con thứ của Hạ gia?”

Tôi không lên tiếng, buông đôi đĩa trong tay, gật đầu.

Một tiếng thở dài rất dài, truyền đến từ cổ họng ba. Lòng bỗng nhiên lo lắng, bởi vì kể cả khi tôi bị tù ở Malaysia, cũng chưa từng một lần nghe ba thở dài đến vậy.

“Thôi, tắm rửa rồi ngủ sớm đi.”

Tiếng thở dài của ba tựa hồ mang theo tuổi xuân bay đi không ít. Thời điểm ông buông bát đứng dậy, tôi thấy ông đã thật nua già.

Trông ba, lòng tôi như bị một tảng đá lớn nặng ngàn cân đè nghiền.

Tôi biết, ông đã hiểu được toan tính của tôi.

Tôi tưởng, ông sẽ có phản ứng gì lớn lắm. Răn dạy hoặc cổ vũ, cái gì cũng được, ít nhất cũng đừng im lặng không nói lời nào mà bỏ đi.

Bóng dáng của ba, khoảnh khắc này, lại đột nhiên làm tôi thấm thía sợ hãi cùng tư vị bị vứt bỏ.

“Ba!” Tôi thất thanh kêu lên.

Ông dừng lại, nhưng không xoay người, chỉ đợi tôi mở lời nói chuyện.

Tôi lặng lẽ trông đến bóng lưng ông, cắn răng mà rằng, “Con biết con sai rồi, nhưng con không thay đổi quyết định đâu.”

Ba thờ ơ, giống như đã đoán trước được lời tôi, ngay cả thở dài cũng không có, trầm mặc rồi đi.

Đêm nay, mất ngủ.

Tôi trần trọc, thỉnh thoảng bật dậy khỏi giường.

Giữa bóng đêm nhập nhoạng, bấm số điện thoại của Dữ Tương.

Người này, cứ như thể luôn trong đêm tối mà gác điện thoại. Vừa nghe, không đợi tôi cất lời, giọng nói của Dữ Tương đã truyền tới, “Sinh Sinh, anh biết nhất định là em.”

Không để ý anh làm thế nào mà biết, tôi hỏi thẳng, “Dữ Tương, anh có hối hận không?”

“Em cứ nói đi?”

“Tôi không biết, anh nói cho tôi biết, ngay từ đầu lợi dụng tôi đến tận hiện tại, anh có từng hối hận chưa?”

“Sao lại hỏi vậy?”

Tôi bỗng nhiên muốn cười, điên cuồng mà cười to. Giữ chặt tai nghe, tôi nói như đinh đóng cột, “Dữ Tương à, không cần nghi ngờ, tôi và anh đều tàn nhẫn như nhau cả.”

Cúp điện thoại, tôi ngồi yên trên giường, đến tận khi mặt trời bừng rạng ở phương Đông.

Trở lại công ty, việc đầu tiên là gọi ngay Hồng Băng vào.

“Dạo này an ninh loạn quá, anh định dùng vệ sĩ.” Ít nhất cũng không để tái diễn sự tình Dữ Tương dễ dàng vào được phòng tôi.

Hồng Bằng cũng đồng tình, “Phải phải, đi kèm vệ sĩ đi thôi, gần đây dịch vụ này cũng thịnh hành lắm.”

“Vây giao cho em.”

“Vâng, ông chủ.”

Việc thứ hai, chính là gọi điện cho một ông bác ở Hồng Kông. Đây là bạn rất tốt của ba tôi, cũng không phải người trong thương giới, mà là một kiến trúc sư nổi tiếng cực kỳ.

Một kiến trúc sư chuyên nghiệp, chẳng những phải có mỹ cảm và sáng tạo. Cơ bản nhất, là phải có bản lĩnh lý luận kiến trúc vững chắc sâu sắc, nếu không, thiết kế ra một tòa building làm người ta trầm trồ, mà lại không hứng nổi cả một lần bão, vậy thì có ích chi?

Ông bác Ngũ Sở Âm này, là sự kết hợp chặt chẽ giữa thiết kế và an toàn.

Cho nên, lúc tôi gọi điện, thập phần cung kính.

“Bác Ngũ ạ? Cháu chào bác, cháu Hoàng Sinh đây ạ, bác còn nhớ cháu không? Hồi trước cháu...”

Còn chưa nói xong, người đàn ông trung niên ở đầu dây kia đã sang sảng cười, “Ồ, nhớ chứ, nhớ chứ, cháu là con trai lão Hoàng chứ gì!”

Khó gặp được người đô thị không tỏ vẻ lạnh lùng, tôi thế là sinh hảo cảm với ông.

Hàn huyên một hồi, ông hỏi, “Sinh Sinh, khi không gọi điện mà không có chuyện gì à? Bác biết cháu kế thừa gia nghiệp, bận lắm, có chuyện gì muốn bác giúp không?”

Thật là người tốt am hiểu ý nhau.

“Tuy đối với bác Ngũ mà nói thì chỉ là việc con con, nhưng đối với cháu lại vô cùng quan trọng.” Tôi cũng đi thẳng vào vấn đề, thành khẩn nói, “Bác Ngũ, có nghe việc đại lục Trung Quốc[1] mở rộng phần đất mô hình kinh doanh chưa?”

“Đây là đại sự, chỗ nào cũng ồn ào huyên náo, ai mà không biết cho được?”

“Thật ra mô hình kinh doanh của đại lục Trung Quốc đã thâm nhập chiếm giữ nội địa rồi. Nhưng lần mở rộng này, trên dự án là công trình cỡ lớn mà trước kia không thể phê chuẩn, ví dụ như là kiến thiết toàn bộ sân bay, cũng có thể là để giới doanh nhân tham gia đầu thầu.”

“Nói thì là nói vậy, nhưng xí nghiệp có thể tham gia công trình tầm cỡ nhường đấy, nhất định phải trải qua chứng thực tư cách. Danh ngạch mới có ba cái, mà các quốc gia đã muốn nhúng hết tay vào, thật là đất chật người đông, cạnh tranh dữ dội.” Bác Ngũ âm trầm cười, “Sao? Hoàng thị có hứng thú?”

“Tất nhiên ạ. Bất quá cháu cũng tự biết lượng sức. Có mặt trong ba xí nghiệp mạnh nhất giữa muôn vàn đối thủ không phải chuyện dễ dàng. Đứng trên lập trường của Trung Quốc, liệu có chiếu cố một chút cho Hoa Kiều Trung Quốc được không?”

“Trung Quốc nhiều Hoa Kiều bỏ xứ, làm sao trông chừng hết cho được. Có điều, Chính phủ quả thật để mắt đến Hồng Kông, quyết định cho nơi đó một danh ngạch, để cho Hồng Kông một mô hình kiến trúc kinh doanh.”

Đây mới là vấn đề.

Tôi tỏ vẻ thuận miệng hỏi, “Vây bác xem xem, có cảm thấy xí nghiệp có năng lực nâng được món hàng này nhất có phải Vinh thị không?”

“Còn phải hỏi. Nhìn khắp Hồng Kông, đương nhiên chỉ có một mình Vinh thị. Hơn nữa ông chủ Vinh thị cũng quan hệ rộng với bên đại lục, rất khó mà không nhảy vào cuộc à nha.”

“Nói vậy thì, chẳng phải cháu nên gọi điện thoại chúc mừng ông chủ Vinh thị đó sao, bác nhỉ?”

“Đúng đúng, Sinh Sinh, bác quên mất đấy, cháu cũng là bạn tốt với Vinh Dữ Tương của Vinh thị mà.”

“Đúng ạ, đúng ạ.” Tôi cười khẽ, cảm tạ thừa, “Bác Ngũ, quấy rầy bác rồi, khi nào bác đến Pháp chơi đi? Ba cháu nhớ bác lắm đấy, cứ nhắc chơi cờ vây với bác chẳng khác nào xung trận với kỳ thủ quốc gia suốt thôi.”

Ông cười to một trận.

Kết thúc cuộc gọi, tôi đứng dậy vắn vắn người, cho xương cốt hoạt động một chút.

Vinh thị một khi lọt vào TOP 3, chiếm được đặc quyền về kiến trúc cao cấp nhất đại lục, thế thì, khoảng cách giữa tôi và anh lại thêm xa hơn.

Ngồi xuống, tôi đề nút gọi bàn thư ký.

“Hong Bằng, anh muốn tài liệu về các công trình đáng chú ý mấy năm gần đây của Vinh thị, càng tường tận càng tốt.”

Công văn trên bàn tuy đã xếp thành cả đống lớn rồi, nhưng trong mắt tôi cũng chẳng phải là đại sự ưu tiên. Qua loa phê mấy tờ xong liền quăng bút, bấm số điện thoại của Thư Đình.

“Thư Đình, mình đây.”

“Sinh Sinh?” Thanh âm của Dữ Đình đặc biệt hưng phấn, cậu ta hỏi, “Tôi qua tạm biệt, có nhớ mình không?”

Câu hỏi này thật không biết nên gọi là gì. Tôi không đáp.

“Thư Đình, chuyện trong gia nghiệp cậu, thật sự cậu không nhúng tay vào?”

“Cho dù hỗ trợ cũng có giới hạn thôi, nhưng mình đã gọi điện cho chị mình rồi, nói sẽ hết sức giúp chị ấy. Chị ấy vui lắm.”

Tôi trầm ngâm.

Thư Đình nói “Sinh Sinh, làm ăn mà gặp gì khó khăn, cần mình giúp đỡ, cứ nói tự nhiên nhé, mình sẽ dốc toàn lực.”

“Hồi trước Vinh thị hình như từng qua lại buôn bán với Hạ thị, cậu có cách nào cho mình xem được tài liệu không?” Tôi hơi do dự, lại dằn dò, “Thư Đình, mình không muốn có lời ra tiếng vào. Nếu cậu thực muốn giúp mình, bất luận là người nào cậu cũng đừng tiết lộ cậu tra những tư liệu đó cho ai nhé.”

Không thể không phòng bị. Dù sao, giữa trung tâm điều khiển Hạ thị vẫn còn tồn tại một Vinh Dữ Đình.

“Được, mình giúp cậu tìm. Và, cũng đáp ứng cậu, không nói cho bất cứ ai.” Thư Đình bổ sung, “Nhất là chị mình.”

“Cám ơn cậu.”

“Khách sáo với mình làm cái gì.”

Một câu, nhắc nhở tôi đã đề tiện ngoan độc đến chừng nào. Tôi vội vã cúp máy, có điểm chặt vật không chịu nổi.

Không thể không nghĩ muốn biết, ngày đó Dữ Tương ở một nơi khác nghe lén điện thoại tôi vì anh bố trí mọi mặt kế hoạch, là loại cảm giác gì.

Tin chiến thắng của Chu Hằng lại báo về, hợp đồng với Nhật Bản đã bắt đầu khởi động, hơn nữa nhờ Hoàng thị mà mang đến một khoản lợi nhuận không nhỏ.

Tôi gọi điện thoại chúc mừng.

“Tôi không nhìn lầm, Chu Hằng, anh quả nhiên có thể một thân đảm đương cả một phía.”

“Cậu Hoàng, đều là dựa vào sự ủng hộ của cậu.”

“Có định trở về không?”

“Trở về?” Ngữ khí của Chu Hằng, có điểm đoán không được ý tứ bên trong, “Nhưng mà, mọi chuyện ở bên này...”

Vừa mới đạt thành tích tốt đã bị nghe điều động quản lý, dù là ai cũng đều sẽ thấy có ẩn chứa oán hận riêng tư ở trong.

Tôi bèn cười trấn an, “Đừng lo, ý tôi không phải bảo anh lập tức bỏ quyền quản lý ở Nhật Bản. Có điều, tôi tính toán thấy tại công ty mới ở Đức không liên quan gì đến Hoàng thị, chuyên nghiên cứu sản phẩm điện tử công nghệ cao, đang thiếu một chủ tịch phụ trách toàn diện.”

“Sản phẩm điện tử công nghệ cao?”

.

“Phải, anh thấy thế nào?”

Chu Hằng hốt lo một chốc, rồi thành khẩn tiếp lời, “Cậu Hoàng à. Tôi không hiểu lắm. Công ty không liên quan đến Hoàng thị, nghĩa là hết thảy công ty sẽ phải bắt đầu lại từ đầu, từ thị trường, quan hệ xã hội, đến uy tín kinh doanh.”

“Nội bộ quả thật có khúc mắc, mà Phật đã dạy là, bất khả thuyết[2]. Tôi chỉ muốn biết Chu Hằng, anh có hứng thú hay không?”

Chu Hằng, đúng là người không bộp chộp không nhanh nhẩu khó có được.

Hắn hơi trầm mặc, đáp, “Tôi chấp nhận thách thức lần này.”

“Được, một tháng sau, rời Nhật về đây bàn bạc với tôi.”

Vừa cúp điện thoại, đã thấy Hồng Băng bước vào.

.

“Ông chủ, chuyện vệ sĩ, em đã tìm những người có tư cách nhất. Anh giờ có cần không, em mang hồ sơ cho anh chọn.”

“Em quyết định là được rồi.”

Hồng Băng bật cười khúc khích, “Đây là đại sự bảo vệ tính mạng đó, em làm sao dám tự tiện quyết định? Nhưng mà ông chủ nha, anh thật là tốt, tín nhiệm em đến vậy.”

Tôi thấp thoáng nghe ra có ý không thích hợp, tức khắc sửa miệng, “Bây giờ anh không rồi, em cứ sắp xếp hồ sơ cho tốt, sáng mai đưa kèm luôn cả những giấy tờ quan trọng lên đây đi.”

Mồ hôi lạnh ròng ròng tuôn ra.

Không hiểu, chỉ vì một câu của Hồng Băng, tôi phát giác mình không hề có tâm đề phòng người.

Xem ra những thứ tôi phải học không bao giờ hết. Ngoại trừ bố trí cục diện, còn phải cảnh giác mọi người bên mình.

Kể cả kẻ cận như ba mẹ, cũng không thể giao cả toàn bộ.

Thở dài một hơi. Nếu như đây là nguyên tắc làm người, vậy chúng sinh, cần gì phải đầu thai làm người nữa?

Không chê quá ư mệt mỏi hay sao?

Mấy ngày sau, tâm tình tuy không phải là cực kỳ xấu nhưng hàng đêm đều không muốn về nhà. Lấy có là bận việc, sai Hồng Băng đặt một phòng khách sạn gần công ty để ở tạm.

Thư Đình là một người thủ tín. Tài liệu hợp tác giữa Vinh thị và Hạ thị, rất nhanh chóng đã được gửi tới.

Hồng Băng cũng đã tổng hợp xong tư liệu về Vinh thị, nộp trên bàn làm việc của tôi.

Tôi tỉ mỉ nghiên cứu suốt mấy ngày ròng, cực lực cân nhắc những thông tin mới chỉ nghe đồn giờ đã được sáng tỏ phần nào trong tài liệu, đột nhiên nảy ra ý nghĩ.

Thế là một lần nữa liên lạc với Thư Đình.

Cậu này, quả nhiên đã tham gia công việc của gia tộc ở Malaysia, tựa hồ muốn vì tôi mà cố gắng một bận.

“Thư Đình, mình nè.”

“Sinh Sinh? Được nghe giọng cậu, thật là vui quá.”

“Cậu đang ở văn phòng à?”

“Ừ.”

“Nói chuyện có tiện không?”

Thư Đình bật cười khanh khách, “Sinh Sinh, không cần căng thẳng làm gì, cứ như là chúng ta đang làm gián điệp ấy. Thật ra, cứ cho là bên chị mình biết mình và cậu...”

Sợ cậu ta lại thao thao bất tuyệt, tôi vội hỏi, “Thư Đình, mình mới xem xong đồ cậu gửi cho mình rồi.”

“À? Thế nào? Có đủ cụ thể không?”

Tôi lật giở xấp tài liệu, thử xác định lại, “Tòa building dự án lớn Vinh thị hợp tác với Hạ thị ấy, từng bị Chính phủ địa phương phái tổ điều tra tới, vì sao mà phải điều tra?”

“Nghe nói là do một số tin đồn thất thiệt bị ai đó tung ra, đúng là lằng nhách mà~”

“Người phụ trách là ai?”

“Đó là sự vụ điều tra của nội bộ Chính phủ Malaysia, mình cũng không rõ lắm.”

“Ừm được rồi. Mình bận, phải cúp máy đây.” Cố tỏ ra lạnh nhạt. Tuy là tôi lợi dụng cậu ta, nhưng hiện giờ tôi không muốn dùng thứ dục dằn giả tạo để mà tăng thêm tội trạng của chính mình.

“Nhanh thế ư?” Cậu ta thật thất vọng, như thể một đứa trẻ con chịu ầm ức, “Sinh Sinh, sao ngay cả một câu an ủi đơn giản cũng tiếc rẻ?”

“Tạm biệt. Có việc gì sẽ liên lạc lại sau.”

Không do dự, tôi cúp máy.

Rất muốn, rằng cậu ta có thể tự nhiên lĩnh ngộ được tôi đang cự tuyệt, sẽ giận dữ, rồi từ nay về sau không cần vì tôi nữa.

Đại lục Trung Quốc là thị trường hấp dẫn nhất thế kỷ XXI này.

Ai mà chẳng muốn được chia một miếng bánh ngọt béo bở? Đáng tiếc, Trung Quốc không phải là nơi dễ dàng để lẫn xả nếu không có suy tính cực kỳ kỹ lưỡng trước rồi, muốn thâm nhập, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ và xứng đáng. Cho nên, giấy thông hành để lọt vào TOP 3 chen chân vào hạng mục dự án kiến thiết kiến trúc đại lục quy mô lớn đó, khiến cho muôn vàn kẻ phải nhúc ọc vỡ đầu.

Vinh thị, đương nhiên thành thành viên hăng hái nhất.

Không để ý tới tranh chấp bên kia, tranh thủ giới thương nhân đang ẩu đả, tôi âm thầm bay tới một tiểu đảo ở Đức.

Chuyến đi này vội vội vàng vàng, ngay cả Hồng Băng cũng không đưa theo.

Krk[3] là một hòn đảo thân thiện, người dân nơi đây luôn mang khuôn mặt tươi cười mãn nguyện, thế nên, rất nhiều quan chức cấp cao có điều kiện, sau khi về hưu đều mua một căn nhà nho nhỏ ở đây, tận hưởng nhân sinh với biển rộng thanh bình.

Tôi căn cứ theo địa chỉ đã điều tra, tìm đến một căn nhà gỗ rất khác biệt. Hai bên nhà có hai cây cổ thụ không rõ tên, xanh um tươi tốt.

Ấn chuông cửa, cánh cửa mở ra, một người phụ nữ trung niên xuất hiện.

“Chào bác ạ, bác cho cháu hỏi bác Đỗ có nhà không?”

“Cháu tìm ông Đỗ?”

“Vâng, cháu họ Hoàng, đã gọi điện thoại trước cho bác Đỗ rồi đấy ạ. Cháu từ Pháp đến, muốn được gặp bác Đỗ.”

Bà đi vào một chốc, rồi lại ra mở cửa, cười với tôi, “Ông Đỗ mời cháu vào đây.”

Đi vào trong nhà, lọt vào tầm mắt là những chiếc vỏ sò xinh đẹp, giăng nối tiếp nối tiếp nhau, treo trên xà cửa. Mỗi khi có gió thổi qua, lại linh đình lách cách không ngừng.

Một loại cảm xúc thanh thản, đọng đầy trong tim.

Một ông bác trung niên ngồi sẵn trong phòng, bỏ tờ báo trên tay xuống, gỡ mắt kính ra, gọi tôi, “Cháu Hoàng phải không? Ngồi đi.”

Tôi ngồi xuống.

Ông bảo, “Lâu rồi không có khách từ xa đến đây.”

“Làm phiền bác Đỗ rồi, cháu thấy có lỗi lắm.”

“Gì chứ? Đường xa lặn lội đến, không biết bác có giúp được gì không?”

Tôi nhìn đến người đàn ông đã về hưu nhàn nhã trước mặt, bèn mở túi xách mang theo mình ra, bên trong lộ ra những xấp tiền dollar Mỹ.

“Đây là?”

Tôi nở nụ cười, “Bác Đỗ, thật có lỗi, hành động của cháu cư nhiên không khác gì giao dịch của xã hội đen cả. Nhưng mà, cháu không có nhiều thời gian, hy vọng có thể giải quyết công chuyện chóng vánh, đừng còn về Pháp để xử lý những chuyện khác nữa.”

Ông ấy nhìn tôi, giấu giếm biểu tình.

Tôi nói tiếp, “Cháu cam đoan với bác, số tiền cháu đưa bác đây, tuyệt đối không vướng mắc gì với pháp luật hết. Hy vọng bác đừng trách cháu đã dùng phương pháp dung tục như vậy để bày tỏ lòng thành kính của cháu với bác.”

“Cháu muốn hỏi cái gì?” Ông đột nhiên hỏi.

Tôi mỉm cười đặt lại túi xách dưới chân ông, đi thẳng vào vấn đề, “Bác Đỗ khi vẫn còn quyền cao chức trọng ở Malaysia, có phải đã từng phụ trách án kiện của một công trình kiến trúc trọng đại hạng nhất không ạ?”

“Cháu định ám chỉ cái gì?”

“Vụ việc này hồi đó từng gây xôn xao dư luận, tòa nhà đồ sộ Đế Cường cực kỳ hiển hách mà Vinh thị với Hạ thị cùng hợp tác đầu tư, đã bị kẻ nặc danh tố cáo quá trình xây dựng có ăn bớt, rút lõi công trình, hệ số an toàn của công trình hoàn toàn không đạt yêu cầu.”

“Đúng, người phụ trách điều tra lần đó chính là bác.” Hiển nhiên bác Đỗ cũng nhớ sâu sắc chuyện này, “Kết quả được công bố, công trình của tòa nhà đồ sộ Đế Cường đều đạt tiêu chuẩn quốc tế, tin đồn sau dần bị lãng quên đi.”

Tôi mỉm cười.

Đương nhiên, ông còn chưa có nói hết.

Quay qua nhìn khu vườn nhỏ của căn nhà, cái hồ bé thế mà lại nuôi rất nhiều cá.

Nhiều năm về sau, tôi về hưu rồi, có thể tìm đến một nơi xinh đẹp như vậy an hưởng tuổi già hay không?

Đẹp thay một nơi thanh bình.

Dĩ nhiên, điều kiện trước hết chính là, tôi cũng phải có được sự khôn khéo lẫn cẩn trọng như bác Đỗ đã cơ.

“Hải sản của đảo nổi tiếng lắm đấy. Ở lại ăn bữa cơm tối đã nhé, đồng ý không?”

“Cháu mơ còn không được nữa là.”

Thế là tôi ở lại ăn cơm.

Bác Đỗ cũng là một vị chủ nhà nhiệt tình. Ngoại trừ mùi vị tươi ngon của hải sản, còn giới thiệu rất nhiều về những yếu tố thú vị ở nơi đây, lại còn vô vàn câu kể về Đế Cường.

Tôi được ăn ngon xong, bèn chào tạm biệt bác Đỗ.

Bác Đỗ đích thân tiễn tôi ra tận cửa.

“Tuy rằng phong cảnh ở đây đẹp, nhưng thỉnh thoảng bác cũng nên đi đây đi đó đi, du lịch một chút, có lợi cho cả cơ thể lẫn tinh thần mà.”

Bác Đỗ gật đầu, “Cháu Hoàng này, nhất kiến như cố[4], cháu là một đứa thông minh. Chung quy đã chuyện trò thân thiết với nhau rồi, bác cũng vô dụng, chỉ biết gây chuyện rắc rối, thôi cái này coi như tặng cháu.”

Ông đưa tôi một cặp công văn bằng da, còn dặn, “Tặng cháu, và thì, bác không còn có bất kỳ lên quan nào với chức vụ trước kia nữa.”

Tôi nghiêm cẩn nhận lấy, ôm vào trong ngực.

Đêm đó ra sân bay.

Mãi cho đến khi trở về Pháp, tôi mới mở cặp công văn bác Đỗ giao cho.

Toàn bộ văn kiện cơ mật điều tra về Đế Cường năm đó, sờ sờ trước mặt.

Những chuyện xưa cũ đã bị đóng băng tự năm nào, giờ bị Sinh Sinh lôi rành rành ra, kỳ thật không khó.

Tôi vừa lật xem kỹ càng văn kiện, vừa tự thán với mình: Xem đi, hóa ra Vinh Dữ Tương cũng có thời điểm sơ sẩy.

Mấy ngày kế tiếp, tôi bồn chồn như gió, không ngừng qua lại giữa đại lục và Hồng Kông.

Trừ việc gặp gỡ lãnh đạo Trung ương phụ trách kiểm kê tư cách công trình kinh doanh, còn là muốn tạo mạng lưới quan hệ mới.

Trung Quốc là địa điểm trọng yếu của kinh tế thế giới tương lai, có thể nào mà vượt khỏi tay cho được.

Nhất là khi, tôi đã thề, phải đuổi kịp cho bằng được Vinh Dữ Tương.

Sau khi khua chiêng gióng trống xong xuôi, thì sự cạnh tranh ba danh ngạch đã tiến hành hùng hực khí thế. Tuy không có công bố kết quả, nhưng trong lòng ai ai cũng đều rõ ràng, kết quả đại khái đã yên vị trong tay người cầm quyền thôi.

Vinh thị, bằng ưu thế ở Hồng Kông và quan hệ thân thiết với đại lục, hoàn toàn xứng đáng có mặt trong sự lựa chọn.

Tôi thừa đúng thời cơ mấu chốt nhất, gọi điện thoại cho Dữ Tương.

“Có vẻ phải chúc mừng anh nhỉ, Dữ Tương, có thể tham gia đấu thầu cho công trình quy mô lớn của Trung Quốc thì về sau sẽ chẳng bị gò bó bởi hiệp ước bảo hộ thị trường Trung Quốc rồi còn gì.”

“Sinh Sinh, ngữ khí của em có vẻ chưa xót quá, không biết có phải mất phong độ rồi không?”

Tôi nén không được mà phì cười, “Mất phong độ? Tôi đâu có mất phong độ gì đâu. Dữ Tương, đã nhận được đồ tôi gửi chưa?”

“Cái gì vậy? Long trọng đến mức gửi qua bưu điện ư? Anh chưa có nhận được.”

“Ồ~ Đúng thời gian thì sau chín tiếng sẽ tới nơi, hiện tại chắc có mặt trước cửa Vinh thị rồi đấy. Tại tôi gấp gáp, muốn biết phản ứng của anh. Cứ vậy đi, chờ anh xem xong, chúng ta bàn lại.”

Cúp điện thoại, tôi ngồi trên ghế, chậm rãi quay bút.

Hồng Bông bùng café vào, đặt lên bàn, nóng hôi hổi, mùi thơm bay bốn phía.

Tôi tạm thời chưa muốn uống, chờ đợi thắng lợi đẹp tươi nhất xong, khoái trá hưởng thụ thức uống ngon, chẳng phải thú hơn nhiều.

Không ngoài sở liệu, Dữ Tương quả nhiên gọi điện lại.

“Sinh Sinh, em lợi hại thật.” Dữ Tương bội phục mà tán thưởng, “Chuyện đã xảy ra lâu như vậy, mà em cũng mò được ra.”

“Có chuyện gì có thể vĩnh viễn vùi lấp cơ chứ? Kể cả khôn ngoan như anh, cũng chẳng thể lấp liếm sự thật đến sông cạn đá mòn.”

“Thì đã sao? Những tài liệu này có thể chứng minh cái gì? Bảy năm trước chủ nhân Vinh thị cũng không phải là anh, hơn nữa, căn cứ theo kết quả công bố của Chính phủ Malaysia, tòa nhà lớn Đế Cường không hề có tỳ vết. Văn kiện này, không dụng được với pháp luật đâu.”

Tôi cần gì phải đôi co vấn đề này với anh ta cơ chứ?

“Dữ Tương, văn kiện này có chân thật hay không, tự anh hiểu rõ. Quả thật, nó không dụng được với pháp luật. Nhưng là nếu bây giờ tôi tung hê nó ra, chỉ sợ sẽ phá hỏng ngay tức khắc mộng đẹp tiến quân vào Trung Quốc của anh. Hiện tại lúc nào cũng thế, anh đều rành rẽ hơn tôi. Bao nhiêu người đổ mắt hy vọng lẫn ra được sai sót của Vinh thị. Chẳng lẽ thật muốn tôi mời người đến Malaysia, bồi lại cái nền của Đế Cường, dựng lại cái án Vinh thị bớt xén nguyên vật liệu, rút lõi công trình, anh mới cam tâm?”

“Sinh Sinh, em sẽ không làm vậy.”

“Tôi sẽ không ư?” Tôi lạnh lẽo cười, “Nội một chuyện của Guide thôi, tôi đã nhắm mắt làm ngơ rồi.”

Anh trầm ngâm một hồi, mới hỏi, “Rốt cuộc em muốn thế nào?”

Vấn đề của anh, làm tôi ngẩn người.

Anh cũng đã biết bao lần hỏi tôi: Em muốn thế nào? Em rốt cuộc muốn như thế nào? Đến tận cùng em muốn cái gì?

Lời ra ngày hôm nay, lại là lần đầu tiên, mang khẩu khí thương lượng.

“Đơn giản thôi. Lấy danh nghĩa Hoàng thị và Vinh thị hợp tác, làm giấy thông hành để cùng tiến quân giới kiến trúc Trung Quốc.”

Đầu dây bên kia lập tức lâm vào im lặng.

Tôi chậm chậm đợi anh phục hồi.

Sau cùng, Dữ Tương mở miệng, nói, “Sinh Sinh, em rất tham. Em biết thừa danh ngạch này tổn của anh bao nhiêu tâm huyết, nếu tùy tiện chia cho Hoàng thị một nửa, anh biết giải thích công đạo ra sao với các đồng nghiệp? Huống hồ, sự tình cũng không do anh nắm giữ hết, Trung ương tín nhiệm Vinh thị, nhưng chắc gì sẽ tín nhiệm Hoàng thị.”

Không thể nói là không có chút phản ứng nào đối với ngữ khí trầm trọng của anh.

Có điều, đao đã giơ lên rồi, sẽ không thể tìm tòi đường sống nữa.

Hơn nữa, tôi cũng không định có ý nhân từ gì cả.

“Hoàng thị cũng cần một cơ hội tuyệt diệu để làm đà phát triển. Về phần Chính phủ Trung Quốc, anh khỏi cần lo, tôi cũng có bốn tẩu lao lực, cũng chẳng nhẹ nhàng hơn so với anh là mấy đâu. Bọn họ đối với sự liên hợp của chúng ta, càng thấy thú vị đấy.”

“Nếu anh không chịu, em sẽ làm mất tư cách cạnh tranh của Vinh thị?”

“Đã leo lên lưng hổ như thế rồi, Dữ Tương, anh cho rằng tôi sẽ tha cho anh một mạng hay sao?”

Dữ Tương cũng là kẻ dễ chịu, anh ở đầu dây bên kia có phần cân nhắc, lập tức biết nên quyết đoán ứng phó như nào, liền trầm giọng, “Khi nào cần công bố tin tức này?”

“Càng nhanh càng tốt.”

“Tất cả văn kiện kia, xử lý ra sao?”

“Anh yên tâm đi, chúng ta mà liên hợp, thanh danh của Vinh thị dính liền với Hoàng thị rồi còn gì, tôi sao có thể phá hư đại sự của chính mình cho được?”

“Sinh Sinh...”

Nghe thấy anh gọi tên tôi, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng.

“Gi?”

“Hai nhà liên hợp, chúng ta sẽ phải thường xuyên gặp mặt.”

Tôi lạnh nhạt bảo, “Về phương diện kiến trúc đại lục, tôi sẽ giao cho chuyên gia phụ trách. Anh không cần phải bởi vì thường xuyên nhìn thấy tôi mà sinh ra không thoải mái.”

Cứ như vậy, tôi đoạt lấy cực nhọc của Dữ Tương, giữa cả bể giao tranh nhưng nhúc của đám người, dễ dàng cướp được một nửa món hàng.

Khoái ý trong lòng, tuy rằng mạnh mẽ, nhưng lại giấu chẳng được phiền muộn không sao hiểu nổi.

Tôi cúp điện thoại, ngồi thở dài.

Café trên bàn, đã sớm nguội ngắt.

Tôi bừng lên, chỉ thấy hơi lạnh tanh chen vào tim phổi, chẳng còn thiết tha muốn uống.

. / .

Chú thích:

1. Đại lục Trung Quốc

Khu vực tô đậm thường được xem là đại lục Trung Quốc:

Trung Quốc đại lục, còn gọi là Hoa Lục, là một tên gọi thường đồng nghĩa với khu vực hiện đang dưới sự quản lý của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa; tuy nhiên, nó thường không tính hai đặc khu hành chính Hồng Kông và Ma Cao, đang được quản lý dưới chính sách “một nước hai chế độ”. Cụm từ này thường được dùng để phân biệt Trung Hoa lục địa với Đài Loan và một số đảo khác đang nằm dưới sự quản lý của Trung Hoa Dân quốc (Bành Hồ, Kim Môn, và Mã Tổ), cũng như hai đặc khu hành chính Hồng Kông và Ma Cao.

“Trung Quốc đại lục” hay “đại lục” thường được người Trung Quốc của cả hai phía của eo biển Đài Loan cũng như trong các cộng đồng Hoa kiều sử dụng. Cụm từ này trung lập trong vị thế chính trị của Đài Loan. Nó ngụ ý rằng có một quốc gia lớn hơn bao gồm cả lục địa và Đài Loan, nhưng không nói rõ do ai quản lý, và cho phép người Trung Quốc chỉ đến địa lục Trung Hoa mà không cần phải tranh cãi về chính trị. Tuy nhiên, “Trung Hoa địa lục” gần như không bao giờ được sử dụng bởi những người ủng hộ độc lập cho Đài Loan. Những người này gọi Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa là “Trung Quốc” và Trung Hoa Dân quốc là “Đài Loan”.

Tại đại lục, cụm từ “Trung Quốc nội địa” cũng được sử dụng cho khu vực này để phân biệt với Đài Loan, Hồng Kông, và Ma Cao.

2. Bất khả thuyết

Nghĩa là cái “không thể nói được”. Như tất cả những Thánh nhân của các thời đại, các nền văn hoá khác nhau, đạo Phật – nhất là Thiền tông – nhấn mạnh rằng, các kinh nghiệm Giác ngộ (Kiến tính) vượt qua mọi ngôn ngữ, văn tự. Người đã kiến tính tương tự một “người cầm nắm chiêm bao” – như Thiền sư Vô Môn Huệ Khai bình giảng trong Công án thứ nhất của tập Vô môn quan – không thể trình bày giấc mộng của mình cho người khác. Cũng vì lý do này nên các vị Thiền sư thường khuyên đệ tử không nên bám chặt vào văn tự trong kinh sách, cho rằng, kinh sách chỉ là “ngón tay chỉ mặt trăng, không phải chính là mặt trăng.”

Vì thế, các vị Thiền sư thường sử dụng bốn câu sau để diễn tả phương pháp tu tập của Thiền tông (theo truyền thuyết thì Bồ-đề-đạt-ma khởi xướng thuyết này nhưng các học giả cho rằng, sư Nam Tuyền Phổ Nguyên chính là người sử dụng đầu tiên):

“Giáo ngoại biệt truyền (ja. kyōge betsudēn), bất lập văn tự (ja. furyū monji), trực chỉ nhân tâm (ja. jikishi ninshin), kiến tính thành Phật (ja. kenshō jōbutsu)”.

Cái “không thể diễn bày” của kinh nghiệm giác ngộ là lí do chính vì sao chư vị Thiền sư thường sử dụng những dấu hiệu thân thể như vận mũi, dựng Phất tử... thay vì dùng lời để trả lời trong những buổi Độc tham, những cuộc Vấn đáp, Pháp chiến. Tuy nhiên, Thiền chính là tông phái lưu lại nhiều văn tự nhất trong các tông phái Phật giáo tại Trung Quốc. Điều đó cho thấy rằng, cái hữu ích của văn tự không hoàn toàn bị bác bỏ; nhưng các tác giả lại thường nhấn mạnh rằng, không một loại văn tự nào có thể chứa đựng hoặc trình bày trọn vẹn Chân như. Chỉ người nào đã tự chứng ngộ chân lí mới có thấu suốt được huyền nghĩa nằm trong văn tự.

lan man đông dài dài dòng hơn nữa thì tìm hiểu ở đây (://daitangkinhvietnam.org/tin-tuc-phat-giao/phat-giao -quoc-noi/614-bt-kh-thuyt-bt-kh-t-nghi-bt-kh-c.html” t “_blank).

3. Đảo Krk là một hòn đảo Croatia ở phía bắc biển Adriatic, nằm gần Rijeka ở vịnh Kvarner và là một phần của tỉnh Primorje-Gorski Kotar.

Krk là hòn đảo lớn nhất Adriatic, với diện tích 405,78 kilomet vuông, và cũng là một dân số đông nhất, với nhiều thị trấn và làng tổng cộng 17.860 (năm 2001).

4. Nhất kiến như cố: Mới gặp lần đầu mà đã quen thân như thể biết nhau từ lâu lắm rồi.

32. Chương 32

Chuyện hai bên hợp tác được công khai, khiến cho thị trường xáo động.

Nhưng mà thắng lợi huy hoàng đến bao nhiêu, tôi cũng không có đặc ý dào dạt đón nhận. Người đại diện cho Hoàng thị đến Hồng Kông ký hợp đồng là Hồng Băng, không phải tôi.

Dữ Tương tựa hồ không chuẩn bị kịp tinh thần với việc tôi không đến, cứ nhiên gọi điện hỏi.

Thật buồn cười, tôi còn tưởng anh cho tới bây giờ vẫn luôn chỉ bình tĩnh trấn định ngồi trên ghế dựa chờ điện thoại của tôi mà thôi.

Anh hỏi, “Sinh Sinh, nếu hai nhà đã liên hợp, cần gì phải tránh anh.”

Tôi không chút nghĩ ngợi, trả lời, “Dữ Tương, thứ nhất, Hoàng thị và Vinh thị, cùng lắm chỉ là vì lợi ích hưởng chung thôi, chứ không phải hoàn toàn dung hợp nhau. Thứ hai, tôi chẳng cần tránh anh, cũng chẳng cần kích động nếu chạm mặt anh.”

“Em thật sự nghĩ vậy?”

“Đừng có đánh giá cao địa vị của anh trong lòng người khác.” Tôi phun ra ngữ khí ác độc.

Anh thoáng ngừng.

“Sinh Sinh, nếu như anh đánh giá cao địa vị mình ở trong lòng em, ầu cũng chỉ có một nguyên nhân.” Anh nói, “Bởi vì anh vẫn luôn nghĩ, em coi trọng anh, giống như anh coi trọng em.”

Lòng tôi đột nhiên trầm xuống.

Chuyện đã tới nước này, làm gì phải nói như thế. Kể cả đó là thiên chân vạn xác, nào cũng có thể vặn hỏi đường sống được đâu.

“Dữ Tương, anh vẫn yêu tôi như cũ?”

Anh thở dài, “Chẳng lẽ em cho rằng anh có cơ hội dời tình yêu đi cho người khác hay sao?”

Hỗn độn cảnh tượng, cùng với bất đắc dĩ kinh người ập đến.

“Cho dù là thật, thì cũng tính sao? Hoàng Sinh mà anh yêu, đã không còn nữa.”

Thế sự luôn là mâu thuẫn.

Hoàng Sinh đơn thuần, mặc dù yêu anh, cũng chẳng thể có được anh. Hoàng Sinh thay đổi, dù cho có tư cách sống vai cùng anh cả một đời, cũng có thể đi đâu để tìm lại phân thực lúc trước?

Đạo lý này, cả tôi với anh đều rành mạch. Tiếc là biết nhiều đến bao nhiêu, mục tiêu nhất định trúng, thứ đây đưa đời đời kiếp kiếp này, cũng chẳng có ngày được cởi bỏ.

Cho nên, chỉ có thể đi thẳng về một hướng thôi.

Chuyện tiếp theo, thỉnh thoảng tuy cũng có cuộn sóng, nhưng nhìn chung đều thuận buồm xuôi gió cả.

Hoàng thị và Vinh thị, ở giới kiến trúc đại lục đều nhất trí giữ nguyên lập trường, còn những phạm trù khác, trở lại là kỳ phùng địch thủ, chỗ nào cũng đối đầu nhau không chút khoan nhượng.

Chẳng những cả hai bên đều phải giải quyết những công trình ở nước ngoài, ngay cả công trình ở Pháp lẫn Hồng Kông, giữa chúng tôi cũng sẽ xuất hiện cục diện giao tranh. Đến cả những công ty chi nhánh trực thuộc cũng lao vào cuộc tranh đua. lấy đường lối của tổng công ty làm nguyên tắc, càng thêm đối chọi một cách kinh khủng.

Hồng Băng từng thắc mắc là, “Vinh thị dù gì cũng có giao tình với Hoàng thị, cần gì phải tranh chấp, với thực lực của cả hai nhà mà cạnh tranh, chỉ bằng lên thương lượng với Vinh thị, phân định tham gia những trận thầu khác nhau, chẳng phải càng dễ có cơ hội trúng thầu hơn ư?”

Mọi nguyên do, nếu là thật sự miệt mài truy cứu, làm sao có thể không phát hiện tôi có tâm tư ở bên trong?

Nhưng, đây là ích lợi của việc nắm quyền, hết thảy đều do bạn tác chủ, chẳng việc gì phải giải thích.

Tôi bày thái độ kiên quyết bảo, “Hoàng thị là Hoàng thị. Vinh thị là Vinh thị. Trên thương trường vĩnh viễn không có bằng hữu, chỉ có vĩnh viễn địch nhân. Điểm này, em phải nhớ kỹ.” Là do tôi rất sợ chính mình bỗng dưng yếu lòng, nên mới chắc như đinh đóng cột mà giảng.

Lúc ấy, Hồng Băng mới không đề cập lại vấn đề đó nữa.

Cạnh tranh giữa hai bên thắng thua tương đương. Đến dự toán cuối năm, tôi rất cuộc mỉm cười.

Thành tích tăng trưởng của Vinh thị, so với hai năm trước có sụt giảm.

Kia, là bởi Hoàng thị đã đoạt đi không ít kết quả công trình.

Rất nhiều truyền thông giới tài chính – kinh tế, không ngừng đoán già đoán non mối quan hệ như địch như hữu giữa hai bên chúng tôi.

Vinh thị và Hoàng thị, chung quy đều cột với nhau bằng một mối dây liên hệ.

Theo phương diện này mà nói, tôi thừa hài lòng. Dù sao, cũng đã có một phương diện, tôi đứng cùng hàng số một với anh.

Thời gian trôi thật là nhanh, năm mới đã đến rồi.

Vì có được một nửa tư cách kiến trúc tại Trung Quốc, nên thành tích của Hoàng thị kéo rất dài. Thời điểm tuyên bố tiền thưởng năm mới của toàn bộ nhân viên công ty đều tăng lên 50%, nhất thời cả công ty đều hò hét sung sướng.

Ngày nghỉ năm mới cập kề. Mỗi người đều sắp xếp kế hoạch nghỉ ngơi, tôi thì lại chẳng vậy, còn lôi kéo Hồng Băng làm tăng ca cùng.

Cũng không phải phê duyệt công văn chờ công tác, mà là trốn không được phải tham gia các buổi tiệc rượu tối tối.

Tiệc rượu của Nello, khi phong ba của Guide qua đi, khách cũ như mây mà tràn đến, hơn nữa đều là đại phú lâm tiền nhiều cửa. Tôi nhận được thiệp mời tiệc rượu năm mới của hắn, xét cả về công lẫn về tư, đều phải đi gặp.

Tại căn biệt thự quen thuộc kia, tôi lại nhìn thấy Dữ Tương.

Giữa âm nhạc lan tỏa, mỗi nhân vật tham gia đều toát ra khí khái bất phàm.

Mà, bắt phàm nhất, vẫn là một người độc nhất vô nhị.

“Hôm nay náo nhiệt ghê. Năm mới đúng là năm mới mà.” Tôi bưng ly rượu, đi đến chỗ các đối tác kinh doanh cùng hàn huyên.

Đại diện Roch của công ty Fejoline tuổi đã quá năm mươi, ưỡn cái bụng to, gật đầu, “Sớm nghe danh tiệc rượu của chủ tịch Guide có phong tình khác hẳn, hôm nay đi, quả nhiên thấy lợi hại.”

“Bắt quá tiền tài tạo ra mà thôi.”

“Tiền tài kỳ thật là chuyện tốt, ít nhất có thể đổi lấy rượu ngon như vậy.” Roch đối với rượu ngon của Nello khen không dứt miệng, rất nhanh lấy ly thứ hai. Ông ta bỗng nhiên phát giác, “Phải rồi, bên đối diện kia kìa, là chủ tịch Vinh thị phải không?”

Lòng tôi mãnh liệt nảy lên một chút.

Ông này chẳng ai mượn mà cứ cố tình ngó đến Dữ Tương tí xa xa, cảm thán, “Người thật đẹp trai hơn nhiều so với trên tạp chí nha. Đàn ông bây giờ, quyền lực tiền tài không thể thiếu, bề ngoài cũng phải đẹp, mới có thể là niềm vui cho phụ nữ. Ấy dà...”

Vốn không định đem lực chú ý đặt trên người Dữ Tương, mà nghe Roch nói vậy, tôi cũng hơi nghiêng mình liếc anh một cái.

Dữ Tương vừa mới còn đứng nói chuyện với Nello, không biết từ khi nào đã thành bạn tốt với con gái cả của Bộ trưởng Bộ công trình Pháp, Liya. Hai người cười nói khá là vui vẻ.

Cơ bản không có chuyện gì cả, một lòng thần nhiên gặp cũng có thể coi như không thấy.

Nhưng cái màn nói cười của đôi tuấn nam mỹ nữ này thật là chói mắt, khiến cho người ta không thể không nghiêng răng nghiêng lợi kèn kẹt.

Mà chẳng lẽ tầm mắt của tôi quá mức nóng rực?

Vừa mới liếc qua, Dữ Tương lập tức cảnh giác. Anh bỗng nhiên nghiêng đầu, thật sâu nhìn đến tôi. Cơ hồ đáng sợ tới mức tôi hồn vía lên mây hết cả.

Không phải là khoa trương đâu.

Đã sớm âm thầm phòng bị, xác định coi anh như một người phàm thường, không đáng phải chú ý, không được biểu thị quá lớn cảm xúc cá nhân của mình. Hiện giờ chỉ mới liếc mắt một cái, đã suýt đánh bại một thân mình đồng da sắt mà tôi phải thiên tâm vạn khổ mới luyện tới được.

Sợ gì chứ? Đâu thể đi so sánh hiện tại với quá khứ cho được?

Tôi thẳng lại lưng, giờ ly về phía anh.

Dữ Tương nở nụ cười, trong mắt lại là ngạc nhiên, lại là vui mừng, ầm ập đến nỗi tôi cảm động.

Không biết cuộc đời này là gì.

“Cậu Hoàng?” Ông Roch ở bên cạnh, đánh thức tôi bừng tỉnh.

“A? Ôi, thật xin lỗi~ Tiếng nhạc làm cho tôi thất thần.”

Roch cười ha ha, “Rượu ngon làm cho tôi thất thần, âm nhạc khiến cho cậu thất thần. Đúng là mỗi người một sở thích khác nhau.”

Tôi ngoảnh lại, Dữ Tương đã cúi đầu xuống rồi, để dành cô tiểu thư xinh đẹp của anh ta.

Phiền muộn vô vị, chẳng lẽ không nên có ai để tôi mãi mãi không thấu được họ đã đổi mới, mới có thể hiển thị được mị lực của tôi.

Đến tận khi tiệc rượu kết thúc, cũng không hề nói chuyện hay sát gần với Dữ Tương.

Anh và tôi, trong cùng một phòng khách, đi đi lại lại, trước sau không đụng đến nhau.

Mỗi lần ngẩng đầu, đều chạm phải ánh mắt của nhau từ xa, cả hai đều đoán sẽ gặp được ánh mắt của đối phương mà.

Nhưng mà, cũng gồng mình lẫn nhau, ẩn giấu đi mọi thứ thuộc về trái tim và cảm xúc..

Hoặc giả, chuyện giữa chúng tôi là quá nhiều, chỉ thích hợp một mình nhăm nháp giữa đêm dài vắng lặng, mà chẳng thể hiển hiện sáng tỏ dưới nhật nguyệt.

Ngồi trên xe về nhà, trong lòng đọng đầy tư vị vô pháp nói nổi.

Tôi bất chợt không muốn về nhà nữa, phải ngủ trên chiếc giường cô đơn kia.

Thế là tôi bảo với lái xe, “Chú Lai, dừng xe, chú về trước đi, cháu muốn xuống đi dạo một lát.”

Vì thế, một mình đi giữa đại lộ rét lạnh.

Tối nay sắc trời không tốt, chẳng những ánh trăng không có, ngay cả sao cũng không nhấp nháy được mấy ngôi.

May mắn, đèn cao áp đô thị, ánh sáng sáng rõ, chiếu rọi đường tôi về.

Di động trong túi, bỗng nhiên vang.

Là Thư Đình.

Cậu ở trong điện thoại thành thực nói, “Sinh Sinh, chúc mừng năm mới.”

Tôi cười khổ.

“Thư Đình, chúc mừng năm mới.”

Lại là một năm. Hóa ra tôi lừa cậu con trai này, ước chừng đã một năm rồi.

“Mình định qua Pháp đón năm mới với cậu cơ, nhưng mà việc ở Malaysia bẽ bộn quá, Sinh Sinh, đừng tức giận nha.”

“Sự nghiệp làm trọng, mình thích cậu như vậy hơn.” Tất cả lời nói dối, ở trong bầu không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, đều là thuận tay nhặt ra, chẳng mất mấy công phu cả.

“Vậy là tốt rồi, Sinh Sinh, mình phải cúp máy đây. Tạm biệt nhé, mình yêu cậu.”

Tôi ước cậu ta mau cúp nhanh nhanh đi, “Tạm biệt Thư Đình.”

Đơn giản tắt máy, tránh cho lại có ai gọi đến, phá vỡ không gian thanh tịnh của tôi.

Đáng tiếc, nguyện vọng của tôi không thành công được.

Ngẩng đầu, đã thấy một người đứng sẵn.

Trong phút nhất thời, tôi còn tưởng rằng bản thân mình hoa mắt.

Rất nhanh, tôi nở nụ cười, vỗ vỗ trán.

Tôi tự nói, “Đúng đúng, sao tôi lại quên mất, hôm nay vệ sĩ đều được cho nghỉ mà.”

Cho nên anh mới có thể quỵ mị mà cản đường của tôi.

“Sinh Sinh, chúng ta nói chuyện được không?”

“Có gì để nói? Việc liên hợp tư cách kiến trúc đều giải quyết dứt khoát rồi, còn về phần những tranh cãi khác...” Tôi nhìn anh, rất bình tĩnh nói, “Đều là làm ăn cả thôi, Dữ Tương.”

Dữ Tương nhìn tôi, nhẹ nhàng vẽ nụ cười.

Kỳ quặc, tôi cứ nghĩ là anh sẽ bị chọc cho hóa khùng mới đúng. Dù sao ở trong mắt anh, tôi bao giờ cũng có thể tùy ý bị chi phối.

Ngay cả ánh mắt thâm thúy cũng dẫn theo ý cười. Chẳng biết tại sao, tôi nhớ tới ánh mắt ngưỡng mộ Liya dành cho Dữ Tương.

Ngày hôm qua theo gió mà bay, tôi cũng từng dùng ánh mắt tương tự, chăm chú ngắm nhìn gương mặt anh.

“Sinh Sinh...” Anh bước tới gần, động tác chậm chậm cơ hồ làm tôi mất đi hết cả tính cảnh giác.

Dưới đèn đường của nước Pháp phồn hoa lộng lẫy, tôi được Dữ Tương, một lần nữa nhẹ nhàng ôm vào trong ***g ngực.

Hết thấy, tựa thể đã cách biệt cả trăm năm.

Đêm nay, tôi bỗng nhiên không hề sợ hãi.

Đơn giản là, tôi biết, thân người được anh ôm trong ngực, tuy rằng vết thương nhức nhối, nhưng gân cốt bên trong, đã khác biệt ngày cũ.

Nó không còn không chịu nổi được một cái ôm kịch liệt nữa.

Vòng ôm của Dữ Tương, dày rộng ấm áp thật nhiều.

Tôi thì thầm, “Dữ Tương, đừng tưởng rằng em sẽ tha thứ tất cả.”

Dữ Tương hôn lên trán tôi.

“Anh không hy vọng xa vời rằng em sẽ tha thứ tất cả.”

Tôi thế là ngắc đầu, “Vậy anh có hối hận tất cả hay không?”

Vấn đề này, Dữ Tương không đáp.

Anh bao lấy tôi trong lòng anh, gắt gao siết chặt.

“Sinh Sinh, đêm nay, hãy tạm quên ngày hôm qua đi, được không? Chỉ đêm nay thôi.”

Trận tuyến phòng thủ nghiêm ngặt bỗng nhiên vỡ ra đầm đìa máu, tình tự bị giấu giếm cũng cứ thế mà tuôn trào.

Tôi giằng khỏi vòng tay ấy, ngắc đầu ưỡn ngực đối diện với anh.

“Dữ Tương, đêm nay tạm quên, thì ngày mai lại thế nào?”

“Sinh Sinh, anh chỉ biết là, bọn mình yêu nhau là thật.”

“Cho dù là thật thì đã làm sao?” Tôi cao giọng, “Đáng tiếc ngày hôm qua của chúng ta nghĩ lại giờ vẫn thấy khổ sở, cùng với việc chúng ta yêu nhau, đều là khắc cốt minh tâm, không thể quên được.”

“Chẳng lẽ không còn đường nào để vấn hồi ư?”

“Có!” Tôi tự biết mình đang rất lớn tiếng, “Đến một ngày nào đó, em thoát thai hoá cốt, rèn được mình bách độc bất xâm, đối với ngày hôm qua hết thấy đều chưa từng trải, đây chính là thời khắc hai ta sẽ gặp lại. Lúc ấy, Dữ Tương, mời anh hãy yêu em một lần nữa.”

Đây là một đường về không rõ là đúng hay sai.

Dù có muôn vàn yêu, mà không có một đầy đủ đạo hạnh, làm sao có thể băng qua thiên sơn vạn thủy.

Tôi yêu anh, nếu không phải tự phát thệ lời hứa của chính mình giữa nhà tù Malaysia, phải bay đủ chín tầng mây, tự tôi luyện mình, thì giờ phút này, nhất định sẽ giữ chặt lấy ***g ngực anh, không bao giờ rời nữa.

Điều may mắn duy nhất, dưới ánh mắt Dữ Tương tôi xoay người bước đi, tôi không có rơi lệ.

Tối ấy, tôi một mình ngồi trong phòng đến tận hừng đông. Rạng sáng, tôi xuống lầu, bên bàn cơm đã thấy ba mẹ ngồi sẵn.

Mẹ gọi, “Chúc mừng năm mới, Sinh Sinh.”

“Chúc mừng năm mới ạ, ba, mẹ.” Tôi đi qua, hôn lên trán mẹ, rồi quay lại mỉm cười với ba.

Ba thốt, “Nồng nặc mùi khói. Sinh Sinh, tối qua con hút thuốc đấy à?”

Tôi gật đầu, “Vâng ạ.”

Nhưng mà, ba ơi, ba có biết.

Con của ba, tôi qua không có chảy nước mắt đâu.

33. Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Thời gian vội vã qua đi.

Bởi cuộc sống trắc táng trong quá khứ mà không có ai đề cập đến việc hôn nhân với tôi, cho dù ngẫu nhiên ham phú quý cũng chẳng thể chấp nhận gả con gái cho một tên đồng tính luyến ái, đồng thời cũng bị ba tôi nhắc khéo, đành phải thu hết ý định về.

Tôi tiếp tục qua loa ký giấy tờ, không ngừng tự hỏi, người rốt cuộc vì điều gì mà sống?

Có lẽ do lòng tham của tôi thôi, tôi đã có rất nhiều rồi. Có thứ tùy tiện cũng đạt được, hoặc có khi lại là mục tiêu người người cả đời theo đuổi.

Mà, như Hồng Băng nói, tôi không hạnh phúc.

Hồng Băng lại tìm được người mới, hơn nữa lại kết hôn chớp nhoáng, như thể là bắt lấy mọi cơ hội để nắm nhanh lấy hạnh phúc trong tay. Tôi tham dự hôn lễ của cô, trộm mắt phóng đến anh chàng chú rể, bộ dạng rất thành đạt, xứng đôi với Hồng Băng.

Tôi không thích đứng nhiều người quá, bèn ỷ vào thân phận ông chủ của cô dâu, đi vào phòng của cô dâu, thấy Hồng Băng đang cuống quýt kiểm tra trang điểm trên mặt mình.

“Hồng Băng, chúc mừng em.” Tôi là thật tâm, khê khàng mà cầu nguyện, ít nhất hạnh phúc cũng hãy trao xuống cho người bên cạnh tôi. Vui vẻ cũng thể.

“Kìa ông chủ!” Hồng Băng gặp tôi, so với gặp mẹ đẻ còn kích động hơn, đôi ngươi lóe sáng.

“Từ nay về sau, thành hiền thê lương mẫu của người ta rồi nha, phải biết quý trọng đó.”

“Đúng ha~ Không nghĩ tới cuối cùng em cũng phải gả đi. Nhớ lại hồi trước, một người thôi mà vất vả dữ dội.” Cô như tưởng lại cái gì, thở dài một tiếng, ôn tồn nói, “Hy vọng đây là dấu chấm, nếu y theo kịch bản của truyện cổ tích, thì từ nay về sau được bên nhau mà hưởng cuộc sống hạnh phúc rồi.”

Tôi không khỏi cảm thán.

Nhân thế thật sự là đáng sợ. Hạnh phúc trước mắt còn chưa nhắm nháp đủ tinh tế, đã tính đến gian nan đối mặt ngày sau. Phải rồi, duy trì một cuộc hôn nhân, so với đánh nhau dai dẳng cũng chẳng kém mệt. Có ai đã từng nói cuộc đời không phải là một hồi mà là chiến tranh thảm thiết vô chỉ vô tận?

“Hồng Băng, cần gì phải nghĩ nhiều? Dù câu chuyện cô bé Lọ Lem có còn tiếp diễn, thì vẫn cứ là bàn cãi về cuộc sống củi gạo dầu muối[1] với hoàng tử mà thôi, ai mà không ngoại lệ chứ?”

Hồng Băng tự dừng cười khi khi, “Ông chủ à~ Em suy nghĩ một tí thôi mà, anh không cần an ủi em đâu. Thật ra, chỉ cần được ở bên anh ấy, chịu khổ một chút thì có đáng gì? Em cuối cùng cũng hiểu được, yêu một người, chính là phải biết chịu khổ chịu thiệt. Nếu không vì yêu thương anh ấy, em làm gì có chuyện cũng dìm mình vào đó cho được?”

“Chưa từng nghĩ tới em cũng là người cảm tính như vậy nha. Anh còn tưởng em là tiêu biểu cho mẫu con gái đô thị hiện đại, không coi tình yêu là lý tưởng quan trọng nhất đấy chứ?”

“Con gái đô thị hiện đại? Làm nhiều như vậy, dụng tâm cơ nhiều như vậy, để làm gì? Bất quá cũng là cho mình vui sướng một chút thôi. Nói tới nói lui, thực ra cũng chỉ vì hai chữ ‘con tim’ hết.” Hồng Băng áp tay lên trái tim, đường nét nhu hòa xinh đẹp trên mình gọi cho tôi nhớ tới pho tượng Đức Mẹ trong nhà thờ, “Còn anh ấy? Thì có thể khiến cho con tim em thấy chứa chan, ấm áp.”

Tôi nhìn Hồng Băng, bật cười mỉm.

Hồng Băng thông tay xuống, nói với tôi, “Ông chủ, anh cũng thử xem đi, để tay lên ngực, nghĩ đến người đặc biệt. Nếu mà chưa chan, ấm áp, đó chính là cội nguồn mang đến hạnh phúc cho anh.”

Tôi né khỏi tay cô.

“Hồng Băng, không cần nghịch bậy. Hôm nay em là cô dâu, bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt. Anh cũng không muốn bị chú rể đâm cho một cú đầu, huống chi bên cạnh anh ta còn có phù rể với đám anh em to con như vậy.” Vừa nói, tôi vừa đặt quà cưới lên bàn, rồi đi ra khỏi đó.

Di động chợt kêu.

Tôi nhận máy, thì ra là Thư Đình.

“Sinh Sinh, đoán xem mình đang ở đâu?”

Thư Đình vẫn tận sức vì công việc làm ăn của Hạ thị. Cậu bảo là vì tôi, nhưng tôi lại cảm giác, cậu ít nhiều cũng có nỗi lên hứng thú, cho nên mới có thể hăng hái dạt dào đến vậy. Tôi nhằm tránh phiền toái, nhiều lần ngăn cản cậu ấy bay đến Pháp tìm tôi, lấy vô số cớ, trong cơn mơ hồ, cậu ấy cũng thấu tôi không thích gặp mặt cậu.

Tôi nghĩ nghĩ, bèn nói, “Cậu đã nói vậy, thì chắc chắn không phải ở Malaysia rồi. Chắc là hôm nay đi công tác, tới, rồi đang ở nơi rất gần mình?”

“Thông minh lắm. Sinh Sinh, mình rất muốn gặp cậu.”

Tôi hơi do dự, cậu ấy liền nói, “Mình sẽ không để cho người khác bắt gặp chúng ta cùng một chỗ đâu, chỉ là nhìn mặt thôi mà

”

Cách một cái điện thoại, vẫn có thể mừng tượng ra vẻ mặt cầu khẩn của cậu ấy.

Tôi tựa như đang đứng trên một chiếc cầu một chiều, tiếp tục bước đi là lừa cậu ấy thêm một bước, lui về phía sau thì lập tức tạo thành thương tổn, mà dừng lại, còn áy náy giày vò cả chính mình.

Thật lâu sau, tôi mới đáp trả, “Mình không có ở công ty.”

“Vậy cậu ở đâu? Mình tới đón.”

Tôi sâu kín thở dài, nói ra tên một cái khách sạn.

Thư Đình tới rất nhanh, tôi đoán, lúc cậu ấy gọi điện cho tôi hẳn là đã có mặt dưới tòa nhà Hoàng thị rồi, định cho tôi kinh hỉ.

Lên xe, đường mất tôi chạm đến thần sắc phấn chấn của Thư Đình.

“Đi ăn ở đâu?” Cậu ấy mở lời, “Mình đã định bụng sẵn vài chỗ ngon rồi đấy, muốn nghe xem cậu muốn ăn ở đâu?”

“McDonald’s đi.”

“Cái gì?” Cậu ta ngoảnh sang ngó tôi, nghiêm túc nói, “Đó là thức ăn rác rưởi đấy, mình ăn không sao, nhưng mà cậu thì không được.”

Tôi chẳng khỏi nở nụ cười, “Thư Đình, mình đâu phải búp bê, cũng không phải thủy tinh dễ vỡ, cậu không cần lo tính nhiều như vậy. Với cả, bây giờ mình không đói, định đến McDonald’s uống café.”

“Không đói bụng mà đòi uống café, không tốt cho dạ dày đâu.” Thư Đình thân thiết han hỏi, “Uống nước chanh nhé? Chả biết họ có nước chanh tươi vắt không nữa, mình rất ít khi đến cửa hàng thức ăn nhanh.”

Tôi cũng đâu có đến đó nhiều. Chỉ là không muốn ăn trong phòng nhà hàng với cậu ta, thời gian chịu khổ sẽ dài lắm.

“Thế nước chanh cũng được.”

Chúng tôi lái xe đến một cửa hàng McDonald's, ở trên xe dùng đồ uống.

“Đây, nước chanh tươi của cậu.” Thư Đình lục lọi trong cái túi một hồi, rồi đưa cho tôi một cốc nước chanh.

Chúng tôi ngồi trong xe, yên lặng uống đồ uống trong tay mình.

Tôi cảm thấy gượng gạo lẫn khó chịu, chỉ hy vọng Thư Đình sẽ không coi đây là thời khắc ngọt ngào gì.

“Sinh Sinh, chúng mình lâu rồi chưa gần nhau như vậy.”

Không đúng, là chưa bao giờ từng.

Chúng ta chưa bao giờ từng gần nhau.

Tôi không đáp trả, lặng lẽ ngậm ống hút.

“Sinh Sinh, mình thấy cậu rất lạnh nhạt với mình. Có phải mình có chỗ nào khiến cậu không thích không?”

“Làm gì có? Cậu là một người rất tốt.” Một câu nói kia, tôi là nói thật, không có vấn đề một chút giả dối nào.

Thư Đình bỏ đồ uống xuống, ghé lại gần tôi, gương lên đôi mắt sáng ngời, “Vậy, cậu có yêu mình không? Sinh Sinh, đừng nói với mình, tất cả cố gắng của mình đều là uống phí.”

Tôi chợt phát hiện, thì ra cậu ấy anh tuấn không hề kém Dữ Tương.

“Thư Đình, cậu đặt tay lên ngực đi, được không?”

“Gi?” Cậu ấy khó hiểu hỏi lại, nhưng vẫn là làm theo lời tôi bảo.

“Khi cậu nghĩ đến ai thì có thể làm cho con tim cậu chứa chan, ấm áp?”.

Chuyện kiểu vậy vốn chỉ có mấy cô nhóc mộng mơ mới làm, thế mà hai thằng con trai chúng tôi đây làm, hẳn là buồn cười lắm. Nhưng mà, tôi và Thư Đình đều ử ảp theo trái tim chân thành, còn nghiêm chỉnh đặt tay trước ngực, nhắm hai mắt.

“Cậu nghĩ đến ai?” Tôi hỏi.

“Hoàng Sinh.”

Tôi cười khở, “Vinh hạnh.”

“Cậu thì sao?”

“Cậu đoán xem.”

Thư Đình quay qua nhìn tôi, thực bình tĩnh, “Không phải mình, đúng không?”

Tôi chợt phát hiện, thì ra trí tuệ của cậu, cũng không kém Dữ Tương.

Tôi gật đầu.

Đột nhiên, một cơn xúc động chấm dứt cả thấy mọi thứ, va chạm trong lòng.

“Vậy là ai? Vinh Dữ Tương?”

Tôi lại gật đầu.

Thư Đình không nói gì.

Tôi bảo, “Thư Đình, chúng ta chưa từng có bắt đầu. Cho nên, mình nghĩ, mình cũng không cần đưa ra yêu cầu chấm dứt.”

Bất giác, Thư Đình vươn tay, ôm tôi thật chặt chẽ trong ngực.

Thật sự không ngờ phản ứng của cậu ấy chính là như thế. Vì vậy cái ôm, thật sự thiếu không ra xúc cảm phần nộ hay oán giận, mà đích thực là một tình yêu cùng khao khát.

Trong đó, thế mà dẫn theo ba phần hương vị phảng phất Dữ Tương.

“Cậu không biết gì hết. Sinh Sinh, tình yêu mình dành cho cậu, đã nảy nở sớm hơn so với Vinh Dữ Tương rất nhiều. Thật lâu thật lâu trước kia, cũng đã tồn tại trong lòng rồi. Hiện tại, dù sao cậu cũng có cảm giác đặc biệt với mình mà, phải không? Làm sao mình có thể buông lỡ cho được”

“Người mình yêu, không phải là cậu.”

“Vậy, liệu có khả năng, một ngày nào đó trong tương lai, cậu sẽ yêu mình không? Cậu nói đi, có khả năng không?”

“Thư Đình, làm gì phải hy vọng cao quá, thế sự đều không phải là chân thành, kiên định mọi chuyện đâu.”

“Dù cho cậu yêu Vinh Dữ Tương, thì tính sao? Cùng lắm cũng chỉ chứng minh được cậu yêu, cậu mê mãi với tình cảm của cậu. Cậu có như vậy thì mình vẫn yêu.”

“Đừng có đặt vòng sáng lên đầu mình như thế.” Trong phút chốc, tôi bị thẹn mà nổi xung, né khỏi Thư Đình, quay mặt đi nói, “Tất cả chỉ là cậu viễn vông tưởng tượng ra thôi. Mình chưa bao giờ phơi cái mặt ác quỷ ra trước mắt người khác, đừng coi mình là quân tử, đến khi mình gây tội mới thóa mạ mình, đóng cho mình cái tội danh dối trá. Thư Đình, làm như vậy không có bộc lộ được vô tội gì của cậu, cũng không hiển chương được vĩ đại gì của cậu đâu. Giờ mình nói rõ cho cậu biết, ở trước mặt cậu, không có thằng con trai ngây thơ nào hết, mà là một con quỷ có cả cánh đen sau lưng.”

Thật rõ ràng, Thư Đình bị sự vạch trần đột ngột của tôi dọa lộ ra nét mặt kinh sợ.

Cậu ấy lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt dừng trên mặt tôi lưu luyến, như thể phải tìm cho kỳ được một lời giải thích làm cậu an lòng.

Tôi hy vọng cậu đừng tìm thấy, sau đó lái xe đi khỏi đi, đến một nơi không người say một trận, quên đi kẻ tên là Hoàng Sinh này.

“Sinh Sinh...” Sau cùng, cậu ta vẫn tìm được cái gì đó cậu ta muốn tìm. Cậu chạm đến má tôi, thật nhẹ nhàng nói, “Cậu là thiên thần, bị người vấy bẩn một sợi lông vũ trong đôi cánh trắng muốt, nên lầm tưởng bản thân là quỷ sứ. Tất cả chỉ là do cậu trắng đến vô ngần mà thôi. Mình yêu cậu. Mình mãi mãi tin cậu trắng đến vô ngần.”

Ông trời ơi, làm ơn chấm dứt hết thấy những vớ vẩn này đi!

Tôi nhào người bật tung cửa xe ra, chạy khỏi.

Thư Đình từ sau vọt lên, chặt chẽ giữ lại tay tôi.

“Đừng chấm dứt tất cả như vậy mà, Sinh Sinh...” Thư Đình gọi, “Cậu không thể tàn nhẫn như thế. Mình xin cậu, Sinh Sinh à.”

Chẳng lẽ cậu ta không hề biết điều gì mới là tàn nhẫn nhất? Hoặc, cậu đã hiểu được, nhưng cậu bất chấp rồi.

“Thư Đình...”

“Đừng chấm dứt mà. Sinh Sinh, cậu không bao giờ hiểu được, trong lòng mình, cậu tượng trưng cho mọi điều tốt đẹp. Ít nhất, hãy cứ giữ gìn quan hệ bây giờ của chúng ta được không?”

“Cậu cho rằng quan hệ bây giờ của chúng ta là gì?”

“Chỉ ít, cậu cũng chịu nhận điện thoại của mình, chịu nói chuyện với mình, chịu cùng mình ăn McDonald’s.”

Tôi nghệt thở, ngực đau đến tê tái.

Tôi giờ đã biết được, nếu lừa một ai, thì tuyệt đối không thể có dù chỉ chút ít cảm tình với hắn. Nếu không, cơn tra tấn ấy, kẻ chịu chỉ có thể là chính mình.

“Thư Đình, cậu... Ít ra cậu cũng để mình được yên tĩnh một chút đã, được chứ?”

Tôi vội vàng bỏ đi.

Giữa những hình ảnh méo mó không toàn vẹn, trong đầu hiện lên hình ảnh Thư Đình ở đằng sau ngậy ngốc dõi theo bóng lưng tôi.

Nên chấm dứt đi thôi, trước sau cũng chẳng chạm được đến cái kết đầu mà.

Ngày hôm sau, về lại văn phòng. Không thấy Hồng Băng đâu cả. Cô dâu mới cưới lẽ dĩ nhiên đã xin nghỉ phép dài hạn, Bộ nhân sự lại cử một thư ký mới bù vào, mọi thứ thành ra không được thuận tiện cho lắm.

Có cái gì đáng giá để mà thất thần như vậy? Tôi tự nhủ với mình, nhẽ ra hẳn phải lường tới sẽ đến nông nỗi độ này từ lúc trước rồi.

Hơn cả, thời điểm tồi tệ nhất, vẫn còn chưa diễn ra.

Bởi lẽ là, tôi sẽ không bỏ qua cho Dĩ Đình, hệ quả tất yếu, sẽ không bỏ qua cho cả Hạ thị.

Bỗng nhiên vô vàn hồi hạn vì đã xui Thư Đình tham gia quản lý Hạ thị.

Điện thoại reo, tôi vứt hết suy nghĩ lộn cộn rắc rối qua một bên, nhận điện thoại.

“Sinh Sinh à?”

“Thư Đình?”

Thật sự là chưa thấy máu đổ thì chưa chịu thôi?

Tôi gần như muốn hét lên thật lớn, để cho tất cả phiền loạn dồn ứ trong lòng được xả ra.

“Mình phải về Malaysia rồi. Nhưng mà, muốn xác định một chút, cậu có giận không?”

Thật không biết phải nói sao với cậu này nữa. Tôi đành cười khỏ, “Sao mình lại phải giận?”

Nếu có người tức giận, thì đó phải là Thư Đình mới đúng. Tiếc là, cậu ta lại chưa từng một lần tỏ vẻ tức giận với tôi. Quả không hiểu nổi nỗi oan nghiệt gì đây.

“Cậu không giận, thế là được rồi. Thôi, mình biết cậu không thích mình dài dòng, mình cúp máy đây. Chào nhé.”

Này là chứng tích không đủ bắt chấp để chấm dứt tất cả.

Nếu có ai lao ra trước mặt tôi vả mạnh tôi một cái, mắng tôi không có tính quyết đoán, hành động không ra thể thống nam nhi, tôi đây cũng chỉ có thể thừa nhận.

“Cậu Hoàng, đây là giấy tờ Bộ thiết kế vừa đưa tới, báo là giấy tờ quan trọng, xin mau chóng phê chỉ thị.” Thư ký tạm thời gõ cửa vào.

“Được rồi, cứ để đó đi, tôi sẽ ưu tiên xem trước.”

Cô đặt giấy tờ lên mặt bàn, lén cười liếc tôi một cái.

“Anh đang không vui ạ?”

“Trông tôi lộ liễu đến thế ư?”

“Sắc mặt cậu Hoàng có vẻ không tốt cho lắm.”

Tôi ngẩng lên, không lộ biểu cảm, “Cám ơn đã quan tâm. Chỉ có điều nếu chị tiết kiệm thời gian để tôi xử lý cho xong đồng giấy tờ khẩn cấp đang chờ giải quyết, tôi sẽ vui hơn đấy.”

Không hề nể nang chút nào mà nói danh khiến cô thư ký sợ quá mà lui ra. Trong một tích tắc cô khép cửa lại, tôi mới giật mình bản thân đã thất thố, trút giận dữ lên đầu người không liên quan.

Tôi thầm nhắc nhở chính mình, một lần nữa đặt lại tâm trí vào công việc.

Về Chu Hằng, vẫn giữ mối quan hệ chặt chẽ mà bí mật với tôi. Tôi ký xong giấy tờ của Bộ công trình rồi, bèn lật xem thử tài liệu Chu Hằng gửi tới, rồi gọi vào điện thoại hắn, hẹn hai ngày nữa gặp nhau.

Chu Hằng đã chấp thuận tiếp nhận công ty khoa học công nghệ kỹ thuật Hữu Định mới đăng ký. Với đối ngoại, thì che giấu mối quan hệ với Hoàng thị, bắt đầu bắt tay nghiên cứu về sản xuất sản phẩm công nghệ cao.

Ngày tôi và Chu Hằng gặp mặt, là ở một nhà hàng Pháp yên tĩnh.

Vì không muốn bị người ta để ý, chúng tôi bao trọn cả một buồng.

“Chu Hằng, báo cáo anh trình lên, tôi đã xem.”

“Cậu Hoàng thấy thế nào?”

“Tốt lắm, rất có tiềm lực thị trường, có thể làm sản phẩm chủ chốt cho Hữu Định.”

Chu Hằng vẫn thế, không nhanh không vội, đáp lời, “Hoàng thị đã tìm cho nguồn vốn nghiên cứu nhiều đến vậy, nếu không làm tới nơi tới chốn, chẳng phải tôi phụ lòng cậu Hoàng ư? Giai đoạn nghiên cứu kết thúc rồi, chính thức bước vào giai đoạn phát triển. Về vấn đề khu vực đại lý, hẳn là phải đẩy mạnh.”

“Anh có ý kiến gì không?”

Chu Hằng vốn là kẻ khôn khéo cực kỳ, hẳn dõi theo hai mắt tôi, nói, “Nếu nói theo cách thông thường, thì sản phẩm như vậy, nên tìm kiếm đại lý thương mại ở các khu vực thích hợp để tiến hành tiêu thụ. Hữu Định chỉ phụ trách cung cấp sản phẩm và nghiên cứu kỹ thuật mà thôi.”

“Tìm kiếm đại lý thương mại tại các khu vực? Nếu chỉ tìm một tổng đại lý toàn cầu thôi thì sao?”

“Cậu Hoàng muốn giao trọn quyền đại lý sản phẩm cho một công ty ư?”

“Phải.”

Chu Hằng rũ mắt ngẫm nghĩ, sau đó ngẩng đầu hỏi, “Hạ thị?”

Tôi nở nụ cười, “Anh thông minh lắm, Chu Hằng ạ.”

Nói tới đây rồi, thì vấn đề gì cũng đều đã rõ ràng.

Chu Hằng nghĩ nghĩ, mới nói tiếp, “Cấp dưới Hạ thị dù cũng có cả ngành khoa học kỹ thuật, có điều trọng điểm của chúng vẫn là kiến trúc.”

“Khoa học kỹ thuật là món hàng nóng hổi nhất ngày nay. Nếu làm cho bọn chúng tin tận dụng được quyền lợi dồi dào của tổng đại lý, nhất định sẽ là một rổ tài nguyên. Dân làm ăn cả, cái gì có lợi thì vun cái đó, Hạ thị cũng sẽ không ngoại lệ. Tất cả mọi chuyện, giao cho anh lo liệu.”

“Tôi được toàn quyền phụ trách?”

“Chu Hằng, có năng lực như anh, chắc chắn có cách làm cho Hạ thị gỡ bỏ hết cảnh giác. Nếu được, thì lần bắt tay này sẽ là miếng thịt cực béo từ trên trời rơi xuống.”

“Không thành vấn đề. Sản phẩm của chúng ta bất kể là kỹ thuật hay chi phí chế tạo đều có ưu thế, đúng là một miếng thịt cực béo.”

Từng bước len lõi âm thầm, cứ như vậy được vạch ra.

Một tháng sau thì Hồng Băng cũng hưởng xong tuần trăng mật.

Buổi sáng đến công ty, đột nhiên bắt gặp bóng dáng quen thuộc của cô, nhất thời vui mừng tột độ.

“Hồng Băng? Em về thật rồi. Tuần trăng mật thế nào?” Hóa ra những ngày không có thư ký thân quen, cũng khó chịu đến vậy.

Hồng Băng mặc nguyên cả bộ hồng, có vẻ phấn chấn lắm, vừa sắp xếp lại giấy tờ trên cặp hồ sơ, tay giở bản ghi chép công việc một tháng trở lại đây, vừa ngước lên cười tươi với tôi, “Em biết anh đêm ngày ngóng em về mà. Tuần trăng mật á? Tất nhiên hạnh phúc vô cùng vô cùng rồi. Ông chủ à, có quà cho anh đó, để tí nữa em lấy cho anh.”

“Lại là hộp nhạc?”

“Nói trước mắt vui.” Cô vội vàng xử lý số công việc đã bị bỏ bê trong một tháng, luống cuống tay chân. Tôi cũng không định làm phiền, nên vui vẻ đi vào văn phòng chủ tịch.

Cái thế giới này, rốt cuộc cũng có người hạnh phúc, nhỉ?

Vừa vào cửa đã thấy điện thoại reo.

Là Chu Hằng gọi báo tin tốt.

“Báo cáo kỹ thuật của Hạ thị kiểm tra đối chiếu máy bảo quản loại mới và báo cáo dự đoán tiềm năng thị trường, có vẻ tăng nhiều tin tưởng vào sản phẩm của chúng ta, đã rục rịch ý muốn trở thành đại lý châu Á của Hữu Dịch rồi”.

Tôi mỉm cười, “Vậy lúc anh làm bộ dẫn đo muốn tìm một đại lý thương mại toàn cầu thì đại diện của Hạ thị chắc rút cả trồng mắt ra quá.”

“Chúng xem chừng đã rất có ý rồi, đúng là hay ho. Bây giờ Hữu Dịch đã trở thành đề tài lớn trong mọi cuộc thảo luận của Hạ thị. Cậu Hoàng, thế thì lúc chúng thấy tận dụng được đặc quyền của đại lý toàn cầu, thì giao quyền đại lý cho chúng sao?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng mà, vậy chẳng phải quá tốt cho Hạ thị rồi?”

“Không cho chúng tốt một chút thì sao chiếm được tín nhiệm của chúng. Chu Hằng, quyền đại lý anh có thể nể mặt, cho bọn chúng, bất quá có hai điểm. Thứ nhất, sản phẩm của chúng ta dù có đắt hàng thật, giá không cắt cổ, nhưng cũng không được quá làm lợi cho bọn chúng. Mà thật ra dù giá có cao, chỉ cần kiểm soát được ra tiền, Hạ thị vẫn thềm. Thứ hai, nhớ phải ký thêm một hợp đồng nữa, thêm một ít điều khoản nước đôi.”

“Điều khoản nước đôi?”

“Nhắc chúng rõ, phải giữ được tư cách đại lý thương mại này, lúc nào cũng phải cảnh giác.”

“Vâng, tôi hiểu rồi.”

Đặt điện thoại xuống, vừa vặn Hồng Băng vào.

Cầm một cái hộp đóng gói cầu kỳ trên tay, cô cười khanh khách, “Sắc mặt ông chủ hôm nay tốt lắm nha, gặp chuyện gì vui vậy nè?”

“Dĩ nhiên là do được gặp lại thư ký tài giỏi của anh rồi.”

“Vinh hạnh cho em quá mà. Em vừa là một người vợ hạnh phúc, đồng thời cũng là một thư ký hạnh phúc.”

“Sau này, còn là cả bà mẹ hạnh phúc nữa cơ.” Tôi nhận quà, cười cười, lắc lắc nó, “Là cái gì vậy?”

“Anh tự mở ra xem đi. Em thích nhất ai yên tĩnh bóc quà của mình đấy nhá.” Tay kia của Hồng Băng thì lại bỏ giấy tờ xuống, chuyển sang ngữ khí công việc, “Đêm mai có tiệc rượu của Guide, ông chủ tham gia chứ.”

Tôi gật đầu.

Hồng Băng ghi nhanh quyết định của tôi vào bản ghi chép, “Hết rồi, em ra ngoài trước.” Cô lè lưỡi với tôi, cười khê, “Một tháng không ở đây, công việc chất cao như núi, làm em sợ gần chết. Ông chủ, tiệc rượu của Guide đêm mai, ngàn vạn lần đừng bắt em làm bạn nhảy, em muốn làm tăng ca, sửa lại cho xong xuôi mọi việc.”

Cô này, mỗi khi đứng đắn nghiêm túc thì thành phụ nữ đô thị mạnh mẽ, còn lúc nghịch ngợm thì cứ như trẻ về mười tuổi.

Tôi lắc đầu, bó tay mà cười.

Tiệc rượu của Nello, đối với tôi là quá đỗi quen thuộc, có thiết kế mới mẻ thế nào chẳng nữa, cũng chỉ có thể chiếm được kinh ngạc tán thưởng của người khác.

Tôi cầm ly rượu, đứng trong góc nghe nhạc.

Về phương diện chọn nhạc mà nói, Nello có một DJ cực kỳ xuất sắc, biết rõ sử dụng âm nhạc như thế nào để dung nhập với bầu không khí.

“Sinh Sinh, đến lâu chưa?”

Tôi ngoảnh lại, cụng ly với Nello, “Vừa rồi thấy anh đang bận với người khác nên chưa qua chào hỏi.”

Nello nghiêng đầu ngó đến người đàn ông vừa mới nói chuyện với hắn ban nãy, bảo tôi, “Có một món làm ăn khá thú vị, không biết em có hứng thú không?”

Tôi cảnh giác khẽ liếc sang hắn một cái, dừng dừng nói, “Anh Nello, giao dịch với anh và Vinh Dữ Tương, em không có hứng thú gì cả.”

“A~ Có vẻ như em vẫn cảnh giác cao độ như cũ với Dữ Tương nhỉ.”

“Phòng nhân chi tâm thôi anh.”

“Món làm ăn thú vị thật mà, thử nghe đi? Lại đây.” Nello kéo tôi vào phòng nghỉ nhỏ dành cho khách quý.

Âm nhạc bên ngoài bị cánh cửa ngăn lại, mọi thứ trở nên im lặng.

Tôi chỉ ngồi xuống, lắng nghe Nello giải thích món làm ăn thú vị kia.

“Sinh Sinh, nếu New York có một khu đất 100 000m² cho em phát triển, em có dự tính gì không?”

Tôi nhẹ nhàng nở nụ cười, lắc đầu đáp, “Đất New York à, Nello? Đây có phần hơi quá viễn vông rồi.”

“Nhưng vừa khéo lắm đấy, mới có được cơ hội hiếm có thế này. Khu đất này nguyên bản thuộc địa hình thương mại kiến trúc của Mỹ, nhưng công ty tài chính bỗng nhiên gặp khó khăn, không thể không nhượng miếng thịt béo trong tay ra.”

“Bọn họ lấy đất thế chấp để vay tiền Guide ư?”

Nello gật đầu, lộ ra thần sắc giao hoạt, “Bên trong còn vướng rất nhiều chuyện rắc rối, có điều em cần gì phải đoái hoài.”

Cuối cùng thì tôi cũng lung lay, trong lòng khẽ động, liền hỏi, “Ở đâu của New York?”

“Tất nhiên không phải ở trung tâm, nhưng kiến thiết nội thành New York, thường thường cứ ba ngày là lại phải nhìn khác đi. Nếu như trung tâm về sau có dấu hiệu di động đến đó, lợi nhuận sẽ kinh người đến nhường nào. Nhưng mấu chốt là, em có hứng thú hay không?”

Tôi cẩn thận ngẫm lại, rồi gật đầu, “Nhắc đến thôi, thì làm gì có ai không động tâm cho được.”

Chúng tôi triển khai thảo luận nhiệt tình. Lúc rời khỏi biệt thự của Nello, trời đã hửng sáng, khách khứa tham dự tiệc rượu đã giải tán tự bao giờ.

Tuy rằng vẫn uể oải, nhưng trong lòng lại hưng phấn.

Hoặc là, tôi cũng là kẻ làm ăn trời sinh, tình cảnh khả quan khiến tinh thần tôi thoải mái hết sức.

Hết thấy đều được triển khai nhanh chóng.

Tôi chuyển tài liệu Nello cấp cho các ngành, yêu cầu họ thẩm định lại kế hoạch này, mà quan trọng nhất là, bám theo luật pháp và những vấn đề phát sinh khác, sẽ không có lỗ hổng để lọt ra sai lầm nào.

Sau một tuần chật vật rồi ren, tôi cuối cùng cũng xác định, chuyện này được, hơn nữa ích lợi cũng khả quan. Tôi quyết định tham gia. Dù sao, ở một nơi như New York mà mở rộng bất động sản, vốn là chuyện kích động lòng người vô cùng.

Tôi chính thức báo với Nello, Hoàng thị đối với miếng đất trên tay Guide này, thấy rất hứng thú.

Nello bảo, “Sinh Sinh, miếng đất lớn như vậy, giá trị không tưởng, đầu tư cũng phải không tưởng. Theo khả năng của Hoàng thị, tạm thời Guide không thể toàn lực giúp đỡ.”

Tôi cười lạnh, “Anh Nello, về thực lực của Hoàng thị, trong lòng anh sớm đã hiểu rõ. Nếu câu trả lời thuyết phục là như này thì lúc bắt đầu cần gì phải gạ gẫm em?”

“Anh cho rằng em sẽ mời những đối tác khác, cùng nhau tiến hành phát triển, chứ không phải một mình gánh vác.”

“Đối tác? Anh ám chỉ ai?”

“Em nói thử xem?”

“Nếu anh nghĩ em sẽ tìm Vinh Dữ Tương hợp tác thì anh đã lầm to rồi đó.”

“Đừng xúc động như vậy.” Nello bật cười, nhún vai nói, “Anh là ngân hàng mà, đâu phải tòa án, chẳng thể quyết định điều gì. Thực ra, anh chỉ là phụ trách đúng giao dịch này. Nếu em có thể tìm được đối tác có thực lực, Guide sẽ tin các em có đủ khả năng gánh vác toàn bộ đầu tư, anh sẽ chống đỡ được cho em.”

Tôi giống như bị dội thẳng một chậu nước lạnh vào mặt, từ đầu đến chân ướt sũng, trong khi trái tim phát ra tiếng lửa cháy xèo xèo.

Rời khỏi chỗ Nello, ngồi vào trong xe, nắm chặt vô lăng không ngừng đắn đo mãi, tìm ai để làm đối tác hợp tác giờ.

Dữ Tương? Tuyệt đối không thể. Cứ nghĩ tới cảnh sáng chiều ở chung với anh, đàm luận phát triển công việc, không khỏi hốt hoảng mà rụt lại, liên tục vò đầu.

Nhưng những doanh nhân kiến trúc khác, lại...

Đang bế tắc không rành rẽ nổi, di động kêu.

Ra là Thư Đình.

“Sinh Sinh, dạo này khỏe không?” Thư Đình ngưng một lúc, nhẹ giọng bảo, “Mình rất nhớ cậu.”

Tim tôi đập dồn dập, sợ vô cùng ngữ điệu nhẹ nhàng như vậy của cậu ta.

Nhưng mà có một chuyện, vừa hay có thể hỏi, “Thư Đình, cậu vẫn ở Hạ thị, phụ trách nghiệp vụ kiến trúc kinh doanh bên ngoài của Malaysia đấy chứ hả?”

“Ừ, làm sao? Có việc cần mình giúp à?”

“Không phải cần cậu giúp, mà là có thứ tốt cho cậu.”

“Thứ gì?”

Tiềm thức muốn kéo theo cả Hạ thị vào, tuy rằng trước mắt tôi vẫn chưa tưởng được một bước này thì có lợi lộc chi cả.

Tôi vội nói chuyện dẫu ở New York cho Thư Đình nghe, và chốt lại là, “Cơ hội này thật sự khó có được, không nên bỏ qua, không thì phí lắm.”

Trong điện thoại, Thư Đình không lên tiếng, một chốc lâu sau mới mở lời, “Sinh Sinh, ý cậu là Hạ thị và Hoàng thị hợp tác, cùng nhau phát triển?”

“Cậu hoài nghi thành ý của mình?”

“Sao thế được chứ? Kế hoạch này thực tế đúng là thú vị. Có tài liệu gì kỹ hơn có thể cho mình được không?”

“Chờ mình về văn phòng đã, rồi sẽ gọi lại cho cậu.”

Tôi cúp máy, khởi động ô tô.

Nello, liệu có phải được Dữ Tương nhờ vả, thả miếng thịt béo này trước mặt tôi. Anh vốn cứ ngỡ tôi chắc chắn sẽ cầu cạnh anh bắt tay với tôi. Nếu biết tôi lại kéo Hạ thị cơ, có khi nào sẽ tức giận đến hộc máu?

Hợp tác cùng Thư Đình, xét thể nào cũng an toàn hơn so với hợp tác cùng Vinh thị. Tôi cứ tìm mọi cách biện bạch với bản thân mình, cuối cùng cũng phải thừa nhận, tôi sợ đối mặt với Dữ Tương.

Nếu lại sáng chiều ở chung với Dữ Tương, chỉ sợ vài ngày sau, tôi sẽ lại tự thả mình vào trong ngực anh ấy.

Cảnh tượng đầy đam mê sa vào vòng tay anh, sau buổi tối gặp lại kia, không ngừng hiện ra trong trí não. Sự ấm áp còn ở lại, nỗi xúc động lẫn cảm giác an toàn khi ở trong ***g ngực kia, khiến tôi muôn vàn kinh hãi.

Đây là diên cuồng mà. Tôi biết, biết rất rõ, tới gần Dữ Tương là một việc nguy hiểm biết bao nhiêu.

Đáng tiếc lý trí và cảm tình, dù có cự tuyệt đến đâu vẫn cứ luôn trong tình trạng đấu tranh mãi.

Nếu tôi là một bậc cao thủ võ lâm, như vậy, tử huyệt của tôi đã bị một cao thủ hơn nắm giữ rồi.

Cách phòng tránh duy nhất, chỉ có thể là đừng đụng mặt nhau.

Mọi việc tiến triển khá thuận lợi. Một tuần sau, Thư Đình gọi điện, báo Hạ thị rất có hứng thú với kế hoạch này, nhưng là...

“Không biết vì sao, anh rể lại cảnh giác rất nặng. Sinh Sinh, theo quan hệ Vinh thị và Hoàng thị mà nói, bọn cậu chắc là gặp nhau rồi đấy.” Ngữ khí của Thư Đình, giống như đang nói tôi và Dữ Đình đều là nạn nhân của Dữ Tương, cho nên hẳn là đồng bệnh tương lân mới đúng.

Lòng tôi hơi hơi chột dạ, ngắt ngang, “Làm ăn thì chỉ cần nói đến làm ăn thôi. Về phần anh rể cậu thành kiến với Hoàng thị, mình cũng không biết vì lý do gì.”

Thư Đình trấn an tôi, “Đừng lo, bây giờ anh rể không phụ trách mảng kiến trúc, vả lại, chị gái cũng thích giữ cái kế hoạch này, dặn mình phải nắm chắc cơ hội. Mai mình sẽ bay sang Pháp, đến rồi thì nói chuyện với cậu sau.”

“Ừ, mình chờ cậu.”

Để điện thoại xuống, còn chưa kịp uống nước, lại thấy chuông.

Lần này là Chu Hằng, giọng nói trong điện thoại có thể thấy tâm trạng đang tốt lắm.

“Cậu Hoàng, bản dự thảo máy bảo quản đã được trình lên rồi, tất cả đều thuận lợi, thật đáng mừng mà.”

“Chu Hằng, chúc mừng anh lại lập công lớn.”

“Gi? Chúc mừng đúng thì phải đợi chính thức ký xong hợp đồng đã. Hạ thị đối với sản phẩm của chúng ta như kiểu tuệ nhãn thức anh hùng[2], chấp nhận chi trả số tiền lớn để giành quyền đại lý.” Chu Hằng bình tĩnh nói, “Trên cam kết của bản dự thảo, nếu trong quá trình phát triển mặt hàng máy bảo quản loại mới, Hạ thị có hành vi làm nhiễu loạn thị trường, Hữu Dịch sẽ thu hồi quyền đại lý ngay lập tức, hơn nữa còn đòi Hạ thị bồi thường tổn thất cho chúng ta.”

“Làm rất tốt, điều khoản này, cẩn thận mà xét, chúng ta sẽ luôn thừa được một lối rút. Ai đại diện ký hợp đồng cho Hạ thị?”

“Rể cưng của Hạ thị, Vinh Dữ Đình.”

Tôi à một tiếng, “Hắn không nghi ngờ gì anh ư?”

Dữ Đình chắc biết Chu Hằng đã từng làm việc cho Dữ Tương.

“Lòng nghi ngờ có thể lợi dụng được. Sau khi làm đối phương giải tỏa sự nghi ngờ, càng có được tín nhiệm sâu hơn.”

“Nhiều khi, tôi thật là bội phục anh đấy, Chu Hằng.”

Hay! Dữ Đình đã bị Chu Hằng dụ vào ***g sập. Tôi thư thái cười.

Thư Đình đến Pháp, tôi tự mình ra sân bay đón cậu.

Tôi đứng chờ cậu ta đi ra, cười nói, “Vì công việc thôi, đừng hiểu lầm.”

“Cậu chịu đến đã là vinh hạnh cho mình rồi.”

Bọn tôi cười với nhau.

Tôi lắc đầu, “Thư Đình, quan hệ của chúng ta, thật sự là không cứu được mà, phải không?”

Thư Đình không đồng ý, “Mình lại thấy hòa hợp lắm mà.”

Bọn tôi ăn cơm trưa xong, cùng lái xe đến Hoàng thị, trao đổi công việc.

“Đây là một kế hoạch khổng lồ.”

“Phải, có rất nhiều công ty, dựa vào một lần kinh thiên động địa được ăn cả ngã về không như vậy mà thành lớn mạnh, giẫm nát tất cả đối thủ dưới chân.”

Thư Đình nhẹ nhàng nói, “Nhưng mà, kết cục được ăn cả ngã về không, không phải ai cũng thành công, Trung Hoa trăm năm mà cũng có khi phải khuynh đảo.”

“Thư Đình, chẳng lẽ cậu không tin tưởng lần hợp tác này của chúng ta?”

“Thành thật mà nói, Sinh Sinh.” Thư Đình chậm rãi cất lời, “Mình đầu nhập cái kế hoạch này, không phải vì lợi ích, mà là vì cậu.”

Ánh mắt của cậu ta khiến tôi có chút khó xử, chỉ có thể lảng tránh.

“Thế thì, động cơ của cậu khác hẳn với mình rồi. Chuyện dự án có cần phải họp bàn thêm lần nữa không?”

Thư Đình cười, như thể chùi sạch bầu không khí không hề thích hợp vừa rồi, “Sinh Sinh, gì đến nỗi nghiêm túc như thế, mình tin cậu chứ, sau đó tin Hoàng thị, cũng tin vào thành công lẫn lợi nhuận trong hợp tác lần này, sẽ không có gì bất trắc.”

“Vậy được rồi, giờ mình gọi điện, định ngày hẹn với Nello.”

Thời gian chiều, dùng hết cho chuyện thương nghị.

Thư Đình toát ra vẻ uy nghiêm đại diện cho Hạ thị, nghiêm túc bàn bạc cẩn thận mọi chỗ kế hoạch cùng tôi.

Nhìn thái độ của cậu, tôi cũng nghiêm chỉnh theo, triệu tập tất cả các ngành nông cốt có tham gia kế hoạch cùng đến, tìm tòi vấn đề, tận khả năng để công chuyện được chu toàn.

Thời gian trôi qua kèm theo một mối.

Ngày kế, tôi và Thư Đình đi gặp Nello.

Nello thấy Thư Đình, sâu xa bảo với tôi, “Đối tượng hợp tác tốt thật đấy.”

Lòng tôi ngưng lại, trào lên tư vị lênh đênh khó hiểu.

Trước mặt Nello, tuy rằng không có cái lời đời khôn khéo đẩy đưa của Dữ Tương, Thư Đình vẫn nhờ tinh thần táo bạo của mình, vui vẻ bắt tay với Nello, cười nói, “Tiệc rượu của Guide tôi đã nghe nói nhiều, nếu có cơ hội, thật muốn tự thể nghiệm.”

“Quá khen. Rượu của tôi, Sinh Sinh là thượng khách.”

Chúng tôi chào hỏi nhau xong, rồi đồng thời ngồi xuống, đề tài nhắm thẳng vào khu đất New York.

Nghe xong ý định của bọn tôi, Nello im lặng, theo thói quen dùng đưa ly rượu trong tay.

Thư Đình nói, “Anh Nello, Hoàng thị lẫn Hạ thị đều là những công ty có thực lực, bối cảnh phát triển bất động sản cũng hùng hậu, chẳng hay ý Guide thế nào?”

“Hạ thị bắt tay hợp tác với Hoàng thị, Guide đương nhiên rất tin tưởng. Có điều, cậu Thư Đình, nói thật lòng thì, cái kế hoạch này tổn hao của cải kinh khủng, nhất là giá đất càng không dễ trừ liệu tài chính được đâu.”

Tôi tiếp lời hắn, “Thế nên bọn em mới cần Guide chống đỡ, đồng ý cho vay trong kế hoạch này.”

“Khoảng bao nhiêu?”

“Hai mươi triệu.”

Nello bỏ ly rượu trong tay, nhìn tôi, “Hai mươi triệu?”

“Phải. Lấy danh nghĩa Hoàng thị Hạ thị liên hợp để vay.”

“Thật xin lỗi, anh không thể đáp ứng.”

Cả tôi lẫn Thư Đình đều sửng sốt, cả kinh hỏi, “Tại sao? Nello, anh có biết kế hoạch này nhất định thành công không?”

“Sinh Sinh, đừng rối lên. Lúc trước anh đề nghị em tham gia, tất nhiên có lợi đến ích lợi khổng lồ bên trong.” Nello xua tay, giải thích cho bọn tôi, “Mà anh phản đối, là chuyện cho vay liên hợp Hạ thị và Hoàng thị. Sinh Sinh, tuy rằng chúng ta là bạn tốt, sự phát triển Hoàng thị lần này cũng không có gì để chê, nhưng căn cứ những sự kiện thượng tầng phát sinh những năm gần đây của Hạ thị, ban Hội đồng quản trị của Guide không thể không đặt một dấu chấm hỏi về khoản năng lực.”

Phải, hai năm trước Hoàng thị lao đao, lại nhiều lần bị Dữ Tương và Nello liên tiếp gây khó dễ, quả thật tài liệu chẳng hay ho gì.

Nello quay đầu nói, “Nhưng mà vừa vặn, tài liệu về Hạ thị lại rất ổn. Nếu Hạ thị vay tiền, mọi chuyện có thể dễ dàng hơn rồi.”

Tôi trầm ngâm một lát, mới nói, “Kế hoạch này là cả hai nhà bọn em cùng thực hiện. Để một mình Hạ thị vay tiền thì không hay cho lắm.”

“Kỳ thật rất đơn giản, giá trị khu đất này coi như ước lượng khoảng mười hai triệu, quyền sở hữu hiện tại thuộc về Guide. Sau khi Hạ thị đứng ra vay tiền Guide, quyền sở hữu đất chuyển giao sang Hạ thị, còn Hoàng thị phụ trách phát triển công trình, đầu tư nguyên vật liệu và nhân lực. Hai nhà mỗi nhà chiếm 50% cổ phần, không phải tốt sao?”

Thư Đình lắc đầu, “Nếu vậy thì không công bằng cho Hoàng thị. Họ xuất cả người lẫn vật, trong khi chúng tôi chỉ phải xuất danh nghĩa.”

Tôi lại không cho là như vậy “Công bằng mà, cái giá Hạ thị trả là một khoản cực kỳ mạo hiểm.”

Nello bảo, “Bọn em cứ hợp lại đi. Anh đã gợi ý cách giải quyết rồi đó. Sinh Sinh, tình hình kinh tế trước mắt đang không tốt, tất cả ngân hàng đều rất cẩn thận trong vấn đề cho vay tài chính, em thông cảm cho anh.”

Tôi và Thư Đình ra khỏi chỗ Nello, trực tiếp trở lại Hoàng thị, trao đổi công việc.

Mà cũng chẳng có gì để hợp nữa. Đề nghị của Nello, đúng là một biện pháp giải quyết tốt lắm.

Với cả, gần đây Hạ thị lại mới đón một công trình quy mô lớn ở bản quốc Malaysia, nhân viên kỹ thuật tạm thời quả thật không thể điều động, bất luận thế nào, Hoàng thị thực phải phụ trách tiếp nhận xây dựng công trình.

Thư Đình nói, “Nếu vậy, Hạ thị phụ trách vay tiền ngân hàng, nắm giữ quyền sở hữu khu đất ở New York. Bọn mình giữ đất, cậu giữ tòa nhà, thế nào?”

Tôi gật đầu, “Cứ quyết định thế đi.”

Hồng Băng ngồi sau tôi, nhanh nhẹn ghi chép lại cuộc nói chuyện.

Thư Đình dùng một tuần, thuyết phục chị cậu và các thành viên Hội đồng quản trị.

Tuy rằng tôi đang ở Pháp, cũng mừng tượng được cái cảnh Dữ Đình nhảy ra phản đối.

Có điều, chỉ sợ hấn chẳng ngăn nổi. Bởi vì một cơ hội kiếm tiền khó có được này, thượng tầng Hạ thị sẽ không vì một Vinh Dữ Đình mà buông lỏng công.

Quả nhiên, rất nhanh Thư Đình báo lại tin tốt, lấy thân phận đại diện Hạ thị, lần thứ hai đến Pháp.

Chúng tôi dùng tốc độ nhanh nhất hẹn Nello, hơn nữa còn khẩn cấp ký vào hợp đồng vay tiền.

Mà Hoàng thị tất thấy, cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Lễ ký hợp đồng Hoàng thị và Hạ thị, được sắp xếp vào mười hai giờ trưa. Hồng Bằng phụ trách hội trường, cam đoan sẽ bố trí thỏa đáng.

Trước đó tôi và Thư Đình cùng ăn cơm trưa.

“Buổi chiều ký hợp đồng xong, mọi sự xong hết, nhất định phải sung sướng nghỉ ngơi vài ngày. Sinh Sinh, có thích không, đi nghỉ phép với nhau đi?”

“Trời ạ, mới bắt đầu thôi. Cậu đừng quên, Hạ thị giữ đất cứ thế chờ lấy tiền, còn Hoàng thị phụ trách kiến trúc đó. Ký hợp đồng xong, mình định đích thân đến ở tạm New York.”

Thư Đình bật cười ha ha, “Cùng làm việc với cậu, thật là vui hết sức. Thật ra, chỉ cần được ở bên cậu, làm gì cũng đều rất vui.”

Đằng sau câu nói cậu ta, lại bắt đầu lộ ra mối thâm tình chân thành, tôi nghe được, nhất thời lòng tơ dưng đứng.

May mắn, di động của Thư Đình vừa vắn kêu.

Tôi thở phào một hơi.

“Gi ạ?” Thư Đình khẽ nhú mồm, tựa hồ vấp phải một chuyện không tính đến. Cậu ta hỏi, “Chị, chị quá cẩn trọng rồi đó?”

Ra là đại tiểu thư Hạ gia, không biết chồng chị ta có đang ở bên cạnh không nữa.

Tôi cúi đầu, lẳng lặng ăn phần cơm của mình.

Một hồi lâu, Thư Đình cúp điện thoại. Sắc mặt của cậu ta không được tốt lắm.

“Sao? Bị gì à?” Tôi ngược lên.

“Về chuyện hợp đồng, có thể cho mình sửa chữa một chỗ không?”

Lòng tôi thẳng kinh, ổn định lại tinh thần, mới hỏi, “Chỗ nào?”

“Chị bảo, Hạ thị vay Guide hai mươi triệu, hạn một năm hoàn lại. Tài chính thì phải đợi công trình xong mới thu về được, mà công trình là do Hoàng thị phụ trách...” Thư Đình có chút khó nói “Nhờ mà Hoàng thị cố ý thì công chậm công trình, không thể xong trong nửa năm như trong hợp đồng, thế thì Hạ thị sẽ phải đối mặt với nguy cơ.”

“Chẳng phải chúng ta đã bàn về mối lo này rồi sao? Trong hợp đồng nếu Hoàng thị vượt quá thời gian đã định mà chưa thể hoàn thành kiến trúc thì mỗi ngày sẽ bồi thường mười nghìn tệ cho Hạ thị, đến khi nào kiến trúc xong mới thôi. Đã thỏa thuận hợp đồng như vậy rồi, thì không cần lo chuyện công trình chậm trễ nữa. Mà nói, chúng ta cùng hợp tác phát triển, sao bọn mình lại phải cố ý bôi chậm kỳ hạn công trình?”

“Mình cũng không hiểu chị nghĩ sao. Nhưng mà, anh rể nói, trong quá trình thi công của Hoàng thị, Hạ thị không có quyền tiến hành can thiệp. Như vậy, nếu Hoàng thị hoàn thành xong 99% kiến trúc bất động sản, thế đã đủ để phát triển tăng vọt, còn Hạ thị sẽ chết.”

“Mình phát triển tăng vọt? Chả lẽ tự cố tình không kiếm tiền, mỗi ngày đền mười nghìn cho cậu?”

“Hoàn thành gần xong kiến trúc công trình, nếu Hoàng thị tự cho thuê phần công trình đã hoàn thành, thì lãi mỗi ngày sẽ hơn cả một trăm nghìn. Mười nghìn đền cho Hạ thị cũng chỉ như một sợi lông mà thôi. Mà Hạ thị, bị kéo dài kỳ khoản như vậy, tài chính không thể hoàn lại cho Guide, vận mệnh chỉ có thể là phá sản.” Thư Đình vò đầu, “Thực tế thì, điều này, quả thật lúc bàn hợp đồng không có nghĩ đến.”

Ly nước trong tay tôi, bỗng nhiên nghiêng, nước đổ cả ra bàn.

Sóng bão trên biển cả, đã đến sức gió giật cấp mười hai.

Không vì điều gì khác, chỉ vì đúng là tôi có toan tính như vậy.

Nếu không, tôi mắc gì phải mất nhiều tâm cơ như thế. Tôi đúng là muốn mượn cơ hội này, đập nát toàn bộ cái vương quốc đang che chở cho Dữ Đình, nhưng cứ nghĩ đến Thư Đình, là lại không đành lòng dụng đến sự lợi dụng trắng trợn ấy.

Kế hoạch này, có thể nói là quyết định sinh tử của Hạ thị. Nếu tôi ngoan hiểm, chỉ cần từng ngày từng ngày trôi qua, là có thể nhìn thấy Dữ Đình chết trước mặt. Nếu tôi mềm lòng, nể tình Thư Đình, tha một lần cho Hạ thị, cùng nhau kiếm tiền.

Chỗn thương trường khó có được cái bẫy nào mới ra tay là có thể đoạt được mạng người ngay lập tức.

Thử hỏi còn phương pháp nào, tốt hơn so với kế hoạch bây giờ nữa?

Giờ bị cậu ta nói toạc ra, trong lòng vừa kinh hoàng vừa xấu hổ, thật sự không có lời nào có khả năng hình dung.

Sắc mặt của tôi, thế nên tái nhợt đến dọa người.

Thư Đình lại cho là tôi phần nộ, vội vàng trấn an, “Sinh Sinh, mình tin cậu, chưa bao giờ từng hoài nghi. Nhưng mà, anh rể cũng vì nghĩ cho Hạ thị thôi, mình dù sao cũng chỉ là đi thay Hội đồng quản trị. Nếu anh ấy đã đề cập đến lỗ hổng nguy hiểm như vậy mà không sửa hợp đồng thì...”

Tôi dứt khoát phất tay ý bảo Thư Đình đừng có nói nữa, cười nhạt, “Anh rể cậu thật chu đáo mà. Vậy thì, chúng ta lập tức sửa lại hợp đồng, không cần kéo dài, buổi chiều vẫn ký hợp đồng, được không?”

Bây giờ Thư Đình mới thở phào một hơi, vui vẻ nói, “Sinh Sinh, cậu thật sáng suốt.”

Tôi chỉ có thể cười khổ.

Hợp đồng sửa bất thành linh, đâm ra Hồng Băng bị làm cho loạn vội hết cả lên. Nhưng cô trước sau vẫn là thư ký giỏi, mọi thứ trước khi buổi lễ bắt đầu đều xong xuôi.

Ngoại trừ điều khoản bị sửa đổi, hết thấy những điều kiện khác đều thuận lợi. Thư Đình hoàn thành nhiệm vụ, lưu luyến mãi, cuối cùng vẫn phải lên máy bay về Malaysia để báo cáo.

Tôi và Hồng Băng dời theo Thư Đình lên máy bay, cả hai đều cùng thở dài cùng một lúc, cứ như vừa đi đánh nhau về.

“Ông chủ à, thế là hôm nay đã bình an trôi qua rồi. Chúng ta có nên chúc mừng một chút không?” Hồng Băng ném tuốt luột vụ lằng nhằng sửa hợp đồng ban trưa ra sau đầu, cười hì hì với tôi.

“Anh thấy, em là muốn hỏi chúng ta có nên đi ăn một bữa cơm, coi như là chúc mừng không đi.”

Hồng Băng khen, “Nhảy bén nhất thiên hạ, không ai hơn được ông chủ của em.”

“Còn chồng em đâu? Nhấn tâm để anh chàng ăn một mình thế à?”

“Hôm qua đi công tác xử rồi còn đâu.” Hồng Băng phụng phịu.

Ra là thế.

Đành phải theo tinh thần ông chủ, mời Hồng Băng một bữa no nê.

Chuyện ở New York tiến triển rất thuận lợi. Bên Hoàng thị mỗi ngày ai nấy cũng đều bận đến tối tăm mặt mũi, còn tôi, cứ bay qua bay lại giữa Mỹ và Pháp, gầy đi không ít.

Bên Hạ thị, vẫn chọn Thư Đình làm đại diện bàn bạc với tôi. Điểm này làm tôi vô cùng mừng, bởi vì dẫu sao quan hệ Thư Đình và tôi không giống với bình thường, có rất nhiều vấn đề nhờ thế mà dễ dàng tìm ra được giải pháp.

Tranh thủ lúc rỗi rãi, hẹn Nello đi đánh golf.

Sân golf mới mở, cỏ xanh ngút mắt. Tôi hít hà bầu không khí trong lành khó có được, thậm chí oán đời người ngắn ngủi, lại cứ cố lao vào công chuyện rồi ren.

“Nghe nói kế hoạch của bọn em tiến triển thuận lợi.” Nello vụt mạnh một gậy, trông không khác dân chuyên nghiệp là mấy.

Mặt trời chói chang, tôi lau lau mồ hôi trán, nói, “Có thể coi là vậy. Cơ bản không có vấn đề gì với Chính phủ New York, nên công trình sắp sửa bước vào giai đoạn khởi công.”

“Đáng tiếc, tự nhiên ích lợi không công cho Hạ thị.”

Ngực tôi đột nhiên ngưng bật, ngẩng đầu gườm Nello.

Nello không để ý đến sắc mặt tôi, ngoảnh đầu nhìn đánh ở tít xa xa, thản nhiên rằng, “Đâu ngờ được Hạ thị khôn như vậy, trước khi bước vào cửa tự đứng bắt thêm một cái điều khoản kia.”

Tôi nghiêm mặt, lắc đầu cười nói, “Anh Nello, thật là chẳng gì qua được mắt anh.”

“Không phải không thể gạt được anh.”

“Thì là không thể gạt được ai? Dữ Tương ư?” Tôi lạnh lùng nói, “Hóa ra Hoàng Sinh em đáng giá đến thế, để cho hai vị tai to mặt lớn ngày đêm phải giám sát, còn cử cả vài tên chuyên gia tâm lý giỏi nhất nghiên cứu nhất cử nhất động của em.”

Nello bất đắc dĩ bảo, “Sinh Sinh, sao cứ đề cập đến Dữ Tương là em lại xù lông nhím lên thế hở?”

“Em giống con nhím?”

“Ồ, em sắc nhọn khiến người ta khó có thể chống đỡ.”

Lúc ấy tôi chợt không còn lời nào để nói cả, đành phải cười khỏ nhún vai, “Anh Nello, em biết anh thân thiết với Dữ Tương. Chúng ta cũng là bạn, anh nói xem, em nên dùng thái độ gì để đối đãi tất cả?”

“Em xem, đây là thái độ của em. Anh sao dám tùy tiện đưa ra đề nghị?”

“Được rồi, hôm nay em khiêm tốn nghe anh chỉ bảo đây. Anh có đề nghị gì, cứ nói, em nghe.”

Đến lúc đó, Nello lại gần. Tới gần tôi hần liền ngồi xuống, hiển nhiên là định nói chuyện khá lâu với tôi.

“Sinh Sinh, em hoàn toàn có thể, tạm thời buông bỏ ân oán trước kia đi đã.”

“Nello, trước khi nói thế, anh cũng có thể cho em biết, ân oán giữa em và Dữ Tương, anh biết được bao nhiêu?”

“Nhiều hơn em nghĩ đấy.”

“Ví dụ?”

“Giờ nêu ví dụ cùng lắm cũng chỉ ôn lại một lần chuyện của ngày hôm qua, tự nhắc mình Dữ Tương không thể tha thứ được cỡ nào, chống ép mình bằng qua đau khổ, có ích gì chứ? Sinh Sinh, em cứ nhớ mãi không quên, chỉ biết vậy khôn chính mình. Vì sao không thử lùi lại một chút, đổi mắt nhìn thẳng phía trước.”

“Những chuyện đã trải qua mà lại phải coi như chưa từng trải qua? Quên đi rồi, thì chỉ sợ số lần em gục ngã còn tăng khủng khiếp hơn.”

Nói chuyện có vẻ không hiệu quả. Nello lẳng lặng suy nghĩ một hồi, rồi thành thực nói, “Nói thật, sở dĩ hôm nay anh nói chuyện trực tiếp với em như vậy, là bởi vì anh không đành lòng đứng ngoài xem.”

Chẳng hiểu sao tôi lại hỏi vặn lại, “Không đành lòng? Nello, từ khi nào anh bước vào cửa Phật, đi phổ độ chúng sinh thế?”

“Dữ Tương rất thống khổ.” Nello chân thành tha thiết nói thẳng với tôi, “Em có biết không, cậu ta vẫn đều luôn, rất thống khổ.”

Ngữ điệu của hắn, ẩn chứa cả sự bất mãn lẫn chỉ trích với tôi, nhưng tôi chẳng rảnh đi phân tích.

Tất cả tế bào bộ não, bị gắt gao dán chặt vào hai chữ thống khổ.

Dữ Tương thống khổ...

Tựa như chỉ cần nghe đến những từ này, cõi lòng tôi cũng đã như bị cảm giác tan nát tràn ngập.

“Thống khổ thì sao? Trên đời này có ai mà không thống khổ?” Tôi cười lớn, “Nello, với tính cách của anh, giờ tự đứng lộ ra cả một mặt cảm tính, thật là làm em kinh ngạc quá. Đặc biệt, cư nhiên lại vì người như Dữ Tương.”

“Sinh Sinh, chẳng lẽ em thật nhẫn tâm như vậy? Liều mạng, nhưng cũng không chịu buông tha Dữ Tương? Không chịu tha thứ cho một quá khứ đã trôi qua rồi?”

Tôi ngạc nhiên vẫn, “Buông tha? Nello anh nói ngược rồi. Phải là em cầu xin anh ta buông tha cho em.”

“Nếu bây giờ Dữ Tương vứt bỏ tất cả, không hề hỏi đến chuyện của em nữa, em sẽ thấy tốt sao?” Nello thành linh cao giọng, nghe vào tai tôi, quả thật cứ như đang hét lớn, “Em tự vấn lòng đi, chẳng lẽ em trước giờ không hề cố lôi kéo sự chú ý của Dữ Tương chắc?”

Nếu Dữ Tương bỗng nhiên buông tha tôi...

Tôi phỏng đoán khả năng trong đó, mơ hồ tự nói với mình: Điều đó là không thể, tuyệt đối không thể.

Dữ Tương làm sao mà lại tốt bụng, chịu buông tha tôi ra.

Càng nghĩ càng giận, cứ như tiến vào một cạm bẫy không hề hay biết, nôn nóng bất an, tôi phần nộ nói, “Nello, anh quả thật cùng một giuộc với Dữ Tương, già mồm lẩn át lẽ phải đến thế là cùng.”

Nello dường như ý thức được mình đã quá thất thố, im lặng một lát, tỉnh táo lại.

“Dữ Tương thật lòng yêu em. Anh chưa bao giờ biết, một người đàn ông lại có thể thật lòng với một người đàn ông như vậy, cái vòng luẩn quẩn này đúng là kỳ tích. Sinh Sinh, em không biết là nên quý trọng ư?” Nello nhẹ nhàng khuyên, “Chẳng lẽ em chưa từng nghĩ tới, thấu đáo hành động của em, thấu đáo suy nghĩ của em, so với bức em đến tuyệt cảnh giam cầm khó khăn hơn biết mấy nào? Thay đổi là em, em có thể chấp nhận dùng tâm huyết y như vậy để đổi dài với người mình yêu không chứ?”

“Anh không biết yêu là đáng sợ thế ư?”

“Tình yêu sâu nặng vậy, không phải ai cũng có thể gánh vác. Không lúc nào là không nhớ em, mỗi khi muốn đến bên cạnh em lại phải chịu đựng không làm kinh động em. Sự trân trọng Dữ Tương dành cho em, thật sự là độc nhất vô nhị. Em vẫn cứ muốn tiếp diễn như vậy ư?”

Tôi lạnh lùng đáp trả, “Chẳng ai muốn hết, em đã bị kinh động đến vỡ gan vỡ phổi rồi.”

Lời lẽ không hài lòng, cuộc nói chuyện giữa tôi và Nello, coi như không vui vẻ gì mà kết thúc.

Nello là một thuyết khách tuyệt vời. Ít nhất, nhiều đêm, tôi đã biết bao lần mơ thấy khuôn mặt sầu lo của Dữ Tương.

Dữ Tương gầy lắm, gầy lắm, tiều tụy lắm.

Anh lặng lẽ đứng im một chỗ, dường như rất gần, lại dường như rất xa.

Mới đầu, tôi sợ, tìm cách trốn đi, nhưng trốn đi rồi, thấy anh không có động tĩnh, lại nhịn không được mà về.

Tôi luyến tiếc sự tiều tụy của anh.

Tôi hỏi, “Dữ Tương, sao anh không lại đây?”

Dữ Tương nhẹ nhàng trả lời, “Sinh Sinh, anh không lại đâu.”

Tôi kinh hãi, một loại cảm giác bị ruồng bỏ ập sâu vào trong tôi.

Tôi nói lớn, “Vì sao? Vì sao lại không?”

Tôi không ngừng hỏi, mà Dữ Tương lại chỉ lẳng lặng đứng, bi ai nhìn tôi.

“Đừng! Em không cần!”

Giữa cơn mơ tôi đột nhiên vùng vẫy tỉnh lại.

Không khí lạnh lẽo trong phòng cứ như lượn lơ, bên cửa sổ một chút ánh trăng nhàn nhạt rơi xuống.

Im ắng quá, lẻ loi và cô độc, lẫn giác vị còn lại trong mơ ngập ngựa tâm hồn.

Tôi nhắc tay chạm, mới hay má đã đầy nước mắt.

Chẳng phải đã nói, không cần rơi lệ thêm lần nào nữa rồi sao?

Hôm sau đến Hoàng thị, mặt mày phờ phạc.

Chu Hằng lại gọi điện, hóa ra hợp đồng Hữu Dịch và Hạ thị đã chính thức ký kết ổn thỏa.

“Cậu Hoàng, chuyện lần trước tôi và cậu có đề cập đến, đã được nắm trong hợp đồng.”

“Nói cách khác, Hạ thị sẽ nhanh chóng xuất mọi khả năng mở rộng thị trường máy bảo quản mới, phải không?”

“Phải ạ.”

Tôi âm thầm suy tính, thời gian này Hạ thị liên tục nhận được công trình quy mô lớn. Tuy rằng thành tích tốt, nhưng về tài chính mà nói, thì là nguy hiểm vô cùng. Mỗi công trình đều cần giai đoạn trước đầu tư xông xênh, nhất là kế hoạch phát triển bất động sản ở New York, mới vay xong Guide một khoản lớn, khiến cơ hội lóe lên, nếu để Hạ thị sụp đổ, sẽ dễ dàng xuất hiện một quân bài hiệu ứng, Hạ thị phát sinh tai nạn tài vụ.

Haizzz, tại sao Dữ Đình lại chọn chỗ tránh nạn là sự nghiệp của gia tộc Thư Đình.

Tôi định là bỏ qua lần này, quên mọi chuyện xưa, lau đi ân oán.

Như vậy liệu có thể khiến cho bản thân vui vẻ hơn không?

Một buổi sáng phiên muộn, như là ba đã từng nói, suy cho cùng tôi cứ bị quần chân mãi trên cái mớ rối của tình cảm mà thôi, quần quanh mãi chẳng ra nổi, quá là nực cười.

Có lẽ tôi chưa bao giờ là một kẻ có trí tuệ.

Một khi đã thế, chi bằng thả trái tim vào công việc đi. Tôi nghĩ thông, tiếp tục vùi đầu vào làm việc.

Kinh tế tuy rằng không rộng rãi, nhưng tiệc rượu của những công ty lớn tựa hồ không định tính toán tiết kiệm chi cả. Các loại thiệp mời mỗi ngày đều được gửi đến đây. Hồng Băng làm đại tướng giữ cửa, với tiệc tùng của những công ty nhỏ đều từ chối hết, chỉ có các đối tượng hợp tác phải qua lại, mới cảm thiệp đưa đến cho tôi.

Đêm nay, công ty khoa học công nghệ kỹ thuật Perllian lớn nhất nước Pháp kỷ niệm năm mươi năm thành lập. Tiệc lớn như vậy, đương nhiên tôi không thể không tham dự.

Ứng dụng điện tử kỹ thuật biến chuyển từng ngày, ích lợi của mặt hàng này trở nên dần quan trọng. Khoa học kỹ thuật thành vấn đề ưu tiên. Cho nên, đêm nay, không chỉ có những công ty khoa học kỹ thuật mới phát lên hàng đầu của Pháp, còn có không ít nhân vật nổi tiếng tham gia.

Cả tối lấp lánh cơ man bao nhiêu là ngọc ngà, những người phụ nữ đẹp đua nhau khoe ra những món trang sức quý giá nhất, khiến cho chúng tôi được đã mắt thưởng thức một dịp triển lãm châu báu của thế kỷ.

Hoặc là tâm đã già. Mấy ngày nay tôi lại ưa thanh tĩnh, giữa tiệc rượu nếu không có công việc thì sẽ kiếm một góc để chịu đựng vài tiếng đồng hồ, đến tầm nào đó sẽ kín đáo không lộ dấu vết mà rời đi.

Sau khi chào hỏi chủ tịch của Perllian, tôi liền hỏi người phục vụ, chọn một gian phòng nghỉ cho khách, tránh vào đó.

Tiệc rượu này của Perllian, lo liệu chu đáo cực kỳ. Chuẩn bị hơn mười gian phòng nghỉ để khách tự nghỉ ngơi, mà sâu xa hơn, chắc là để khách quý đàm phán những chuyện không muốn người khác biết với nhau.

Tôi chiếm nguyên cả một phòng, đóng cửa lại. Dù sao cũng là chỗ của người ta, nên không khóa cửa, liền bật đèn ‘Đang có người nghỉ ngơi, xin đừng quấy rầy’ ở bên ngoài.

Đêm qua ngủ cũng không được liên giấc.

Nói ra thì kỳ, nhưng từ khi rời khỏi Dữ Tương, rất ít khi tôi có thể ngủ an ổn. Lẽ nào tôi đã bị nghiện, một khi thiếu thì không thể ngủ ngon?

Nặng nề ngã trên ghế salon, cơn buồn ngủ dần dần ủa đến.

Khó được dịp buồn ngủ. Tôi đơn giản nằm nghiêng trên salon, nhắm mắt lại, để kệ Chu Công[3] tự tìm tới.

Kiểu gì tôi cũng lại nằm mơ, thường thường là mơ thấy Dữ Tương.

Dù rằng đến phút chót tôi vẫn bị tỉnh lại.

Trước kia, Dữ Tương trong mơ sẽ biến thành quỷ dữ lao vào tôi. Còn hiện tại, cảnh trong mơ lại thành Dữ Tương không còn muốn tôi nữa, yên lặng bỏ đi.

Đều như nhau, làm cho tôi bật khóc kinh hoàng.

Nếu Dữ Tương buông tha cho tôi, tôi sẽ ra sao? Cứ nghĩ đến chuyện này, trái tim lại như bị người ta dùng dao băm nát bấy.

Chìm trong mộng đêm, buộc phải thừa nhận, tôi không thể không có anh.

Tôi không nỡ bỏ anh, dù cho anh có gây ra sự tình gì.

“Sinh Sinh, vẫn gầy thế nhỉ.” Mơ mơ hồ hồ, nghe thấy có người bên tai khẽ nói.

Là ai vậy? Không phải giọng Dữ Tương.

Quen lắm.

Tôi mơ màng mở to mắt, đập ngay vào mắt là gương mặt đáng sợ.

“Tư thái cậu như vậy, làm tôi không thể không nhớ lại bộ dáng cậu cầu xin tha thứ dưới thân tôi.”

Tại sao hán lại xuất hiện ở chỗ này.

Tôi cực hoảng, lập tức vùng dậy khỏi ghế salon, lại bị kẻ nọ đè mạnh xuống.

Tôi sợ đến nỗi giọng cũng trở nên khản đặc, “Dữ Đình, đừng quên đây là đâu. Tôi sẽ kêu cứu.”

“Trông cậu bị dọa thành cái dạng này, cậu còn kêu được sao? Không phải sợ, tôi cũng là khách quý của Perllian, sẽ không làm gì cậu đâu.”

Tôi đã cho là mình đã thoát được nỗi sợ ngày đó, giờ thấy lại bộ mặt kẻ này, mới biết tất cả chẳng qua chỉ là bị giấu vùi xuống dưới mà thôi.

Hơi thở đáng sợ lẫn động tác thô lỗ, cơn xé rách điên cuồng, trong nháy mắt ủa ập đến trực tiếp, cuốn tôi đến tận trung tâm sóng gió.

Tiếng động ong ong trong màng nhĩ, càng ngày càng trầm trọng. Hóa ra bóng ma ám ảnh trong tâm lý, có thể ảnh hưởng dữ dội như vậy tới người ta.

Phải lắm, tay chân tôi mềm nhũn, ngay cả nói cũng không thốt ra được một lời.

Dữ Đình thú vị quan sát tôi, dí sát vào nói, “Cảm ơn cậu đã tặng miếng đất đó cho Hạ thị, dù sao đất New York đúng là mơ còn không được, tôi cảnh giác chu toàn đòi tăng điều khoản, có phải đã dập tắt đại kế của cậu rồi không?”

Tôi miễn cưỡng đáp trả, “Dữ Đình, tất cả là do công việc.”

“Hừ, đừng tưởng tao sẽ tin mày. Sinh Sinh, lòng dạ có thể không nói, nhưng thù thì không thể không báo. Mày có hảo tâm chia sẻ với Hạ thị ư? Tao biết mày sẽ không bỏ qua cho tao, có điều thế lực Hạ thị giờ lớn như vậy, mày có thể làm sao bây giờ?” Dữ Đình ra bộ xót xa nói, “Mày nghĩ đúng. Hai người chúng ta, ai cũng sẽ không bỏ qua lẫn nhau.”

Hạ thị? Dữ Đình không kiêng dè che giấu gì chỗ che chỗ hắt.

Trong nháy mắt, tôi hạ quyết tâm, bỏ lại tình nghĩa với Thư Đình, hủy diệt Hạ thị cho bằng được.

“Tại sao anh hận tôi như vậy?”

“Bởi vì thương tổn mày, là cách tốt nhất để thương tổn Dữ Tương.”

Tôi và Dữ Tương, chẳng lẽ có mối quan hệ đồng tâm như vậy?

Tôi quát, “Anh nói bậy!” Cơn xúc động đầy áp lực ứ nghẹn đã lâu, giờ ở trong va chạm của vành tim mỏng manh, đang đập thét kêu gào.

“Cổ mày trắng thật.” Dữ Đình chậm chậm nhích lại gần, trêu tức bảo, “Cắn cổ mày, Dữ Tương sẽ thống khổ như chính cổ mình bị cắn đứt.”

Trời ơi! Tôi trần trần ngó hấn lại gần, hoàn toàn không có sức phản kháng. Kêu không ra nổi một tiếng, trí não một mớ hỗn loạn.

Giống như dây đàn căng tới cùng cực, trong phút chốc phụt đứt.

Trước mắt bỗng dưng tối sầm, tôi ngất xỉu.

Khi từ từ tỉnh lại, đang dựa vào trong ngực một người.

Sự thoải mái lâng lâng không thấu, được toàn tâm toàn ý che chở vây quanh.

Còn có thể là ai?

“Dữ Tương?”

Người này cứ như không gì là không biết, cứ xuất hiện một cách rất vi diệu đúng thời điểm, hoàn toàn trùng vào nơi yếu đuối nhất trong tôi.

“Sinh Sinh, là anh.”

Tôi không động dậy, lẳng lặng dựa vào trong lòng anh, nhắm mắt lại hỏi, “Dữ Đình đâu?”

“Bị anh đuổi đi rồi.”

“Em đã ngủ bao lâu?”

“Mới một lát thôi, chưa đến năm phút.”

“Vô dụng quá đi mất, em thế mà lại bị dọa ngất.” Tôi cười khổ.

Dữ Tương cứng chiều ôm tôi, an ủi, “Đó là bởi em phải chịu áp lực tâm lý lớn quá. Người thường đều thế. Hơn nữa, em ăn ít quá, lại không chú ý rèn luyện thân thể. Em biết không? Em bị huyết áp thấp, dễ bị choáng đầu.” Anh từ tốn thuật, biểu lộ sự đau lòng nhàn nhạt.

Tôi ngước lên, nhìn ngấm mắt anh.

May mắn, anh không tiêu tụy như tôi gặp trong những giấc mơ, anh vẫn sáng sủa. Tôi thở ra nhẹ nhõm.

“Chắc cả đời, em cũng không thể luyện mình thành mình đồng da sắt.” Tôi ngây ngốc nói, “Cũng chẳng thể bách độc bất xâm.”

“Sinh Sinh, em đã thay đổi rất nhiều, kiên cường lên rất nhiều. Chỉ là em không tự nhận thấy được thôi. Xem, em cũng xoay anh lao đao như chong chóng còn gì.”

“Dữ Tương, anh trả lời thật nhé.”

“Em muốn hỏi cái gì?”

“Với khả năng của anh, tại sao lại bỏ qua cho Dữ Đình, để mặc hấn nhàn nhã sống sung túc ở Hạ thị?”

Dữ Tương cười rộ lên. Anh bảo, “Anh nghĩ rằng em muốn tự mình ra tay.”

“Nói thế thì, anh nhường lại hấn cho em tự báo thù?” Tôi tỉnh táo trở lại, bèn giãy ra khỏi ngực Dữ Tương, ngồi thẳng trên ghế salon.

Dữ Tương bắt đầu nhìn tôi, cứ thế cười khổ.

“Sinh Sinh, em đúng là một người kiêu ngạo.” Anh nhú mồm, “Anh chưa từng gặp ai kiêu ngạo như vậy.”

“Ồ em thật có lỗi.”

“Không, anh lại thấy em thật vinh quang.”

Cuộc nói chuyện của chúng tôi, đến đó chấm dứt.

Chúng tôi lẳng lặng ngồi trong phòng nghỉ được bày trí xa hoa, mỗi người tự nhấm lại cuộc đối thoại vừa rồi.

Không khí bình thản, lan tràn quanh hai chúng tôi, có một loại cảm xúc rất kích động lòng bùng không yên ở trong lòng.

Chúng tôi ngồi như vậy, đến tận khi tiệc rượu tan.

Rốt cuộc, Dữ Tương nhẹ nhàng thở dài, đứng dậy. Anh nhìn vào hai mắt tôi, giống như ý thức được rời đi là chuyện tất yếu, sau đó xoay đi, chậm rãi bước ra ngoài.

Tôi cạn sức ngăn cản mình đừng gọi anh lại.

Một khắc kia tôi cảm giác mình chẳng những tra tấn Dữ Tương, còn tra tấn cả chính mình. Mà lý do kiên trì như vậy, lại chẳng tìm ra nguyên nhân.

Dữ Tương yêu tôi. Anh là sâu sắc yêu tôi.

Dõi theo bóng dáng Dữ Tương rời đi, tôi nghĩ đến lời Nello.

Anh luôn luôn thống khổ, vì tôi mà thống khổ.

Trên đời này, liệu có phải chỉ có một mình tôi, mới có thể mang đến cho anh hạnh phúc?

Công nghệ cao không hổ là cột chống đỡ ngày nay của kinh tế thế giới. Máy bảo quản loại mới của Hữu Định mạnh mẽ khai thác tối đa thị trường ở Hạ thị, nhờ chất lượng và giá thành rẻ mà nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường. Đường dây tiêu thụ được thành lập, lợi nhuận đổ vào vượt cả ngoài dự toán.

Mấy ngày gần đây liên tiếp nhận được tin chiến thắng của Chu Hằng.

Tôi cười trong điện thoại, “Biết ngay mà, sản phẩm điện tử luôn luôn có tương lai.”

“Cậu Hoàng, chúng ta cứ hợp tác với Hạ thị như vậy, khác nào làm lợi cho chúng.”

“Ừ. Dữ Đình dựa dẫm vào sản phẩm của chúng ta, xem ra tiền đồ của hắn ở Hạ thị sáng sủa lắm.”

Chu Hằng nói tiếp, “Thật không biết sống chết.”

Từ sau khi hứng chịu sự căm ghét từ Dữ Đình, tôi đã hạ quyết tâm, đối phó với Hạ thị.

Không nương tình gì nữa hết.

“Chu Hằng, tạm thời cứ án binh bất động, cho Dữ Đình thêm một thời gian sung sướng nữa cũng không sao.”

Kỳ thật đâu muốn để cho Dữ Đình sung sướng, hướng hồ là dựa vào Hoàng thị mà sung sướng. Có điều cái bấy giăng trong hợp đồng bất động sản bên New York đã hỏng rồi, không thể phát huy hiệu quả, dù khởi động, cũng không nắm chắc có thể kéo Hạ thị ngã xuống.

Nhất định phải chờ đợi cơ hội thích hợp, mới được ra tay.

Tôi cứ nghĩ tới gói bột nhỏ màu trắng ngày đó ở Malaysia, im hơi lặng tiếng cứ thế mà sờ sờ, mới thật sự là kinh tởm, làm cho người ta những ngày sau mới ngỡ ngàng nhận ra, cục diện vốn đã được bố trí chặt chẽ, đã huyền diệu có sẵn bên mình từ lâu.

Có thể nào mà không bội phục cho được âm mưu của những kẻ rắp tâm muốn hại người.

Cơ hội tới hết sức đột ngột, tôi cũng không kịp trở tay.

Ngày ấy, đang ở văn phòng, bất thành linh Hồng Băng bật cửa xông vào.

Cô ở Hoàng thị cũng đã lâu, tính tình cũng đủ biết đây biết đó, chưa từng bao giờ không hiểu nặng nhẹ. Tôi cả kinh, trực giác mách bảo có rắc rối phát sinh.

Quả nhiên, Hồng Bằng gần như là gào lên “Ông chủ, mau bật TV!”

Tôi không hỏi nguyên do, lập tức bấm điều khiển, vừa định hỏi có chuyện gì, ánh mắt tức khắc bị màn hình TV sít sao cuốn lấy.

Tòa nhà cao lớn chọc trời, trong khói bụi mù mịt mà âm âm đổ xuống.

Diễn biến trên màn hình, không phải là kỹ xảo điện ảnh đặc biệt của Hollywood.

Không thể tin nổi.

Tôi thất thanh, “Tổ chức thương mại thế giới?”

Hồng Bằng và tôi liếc nhau, truyền cho nhau kích động run run trong thần kinh. Loáng thoáng như là ngày tận thế tiến đến, tuy tôi không phải người Mỹ, nhưng cũng bị ai biết rằng thế giới sắp gặp phải đại biến rồi.

Một lát sau, tôi bỏ nhào vào bàn, miễn cưỡng bấm số điện thoại New York.

May quá, phụ trách tất cả công trình Hoàng thị kia, là bác Trần tôi đã từng ra sức bảo hộ. Điện thoại của ông ấy, tín hiệu vừa truyền đã thông.

“Bác Trần ạ? Cháu Hoàng Sinh đây.”

“Sinh Sinh, bác biết cháu chắc chắn sẽ gọi điện đến.” Đúng là người lớn tuổi, lại bôn ba đã bao năm trên thương trường, ngữ khí của ông so ra với tôi trấn định hơn nhiều lắm.

Tôi luống cuống hỏi, “Bác xem TV chưa?”

“Xem tận mắt hẳn hoi, sống động vô cùng.”

“Chuyện xảy ra như vậy, thị trường chứng khoán New York sẽ bị biến động, hơn nữa, ngành bất động sản của New York cũng không có cơ may thoát khỏi.”

Bác Trần trầm giọng, “Vừa xảy ra chuyện bác đã hạ lệnh tạm dừng tất cả thi công để theo dõi kỳ biến rồi.”

Không hổ là nguyên lão Hoàng thị.

Tôi thoáng mừng, thành khẩn nói, “Trước mắt cháu chưa rời tổng công ty được, nhưng bên New York là rất quan trọng, mong bác Trần nỗ lực nghĩ cách.”

“Không có gì khác. Ý bác, là cái kế hoạch New York này chỉ sợ mất. Mà gay go trên thực tế chính là Hạ thị, vì họ vay tiền mua đất mà, có lẽ sẽ bị khủng hoảng. May mà Hoàng thị chỉ đầu tư công trình, hơn nữa vừa mới đầu nhập, phí tổn không nhiều lắm. Bác sẽ tận lực thu hồi vốn đầu tư đã bỏ ra, tạm thời đình chỉ thi công kiến trúc phương diện bất động sản, cam đoan phần khiếm khuyết sẽ không vượt quá dự toán.”

Tình hình tiếp theo, thực có thể dùng rối loạn để hình dung.

Mọi công ty đều sống trong hoảng sợ mỗi ngày, dĩ nhiên, chỉ cần nghe tin tức tới tấp đưa tin về tài chính kinh tế, chân mày ai có thể giãn nở cơ chứ?

Thị trường chứng khoán sụt giảm trầm trọng, không phải chuyện đùa. Xưa nay chưa từng có bại ngã toàn bộ như vậy, giống như cả nhân gian đã bị chìm xuống địa ngục.

Vinh thị cũng không ngoại lệ, những bản lĩnh thì Dữ Tượng có thừa, dẫu rằng cũng bị ảnh hưởng lớn, song mức độ dần dần được giảm thiểu, giữa phần đông nguy ngập vẫn ổn định dần dần trận tuyến.

Mà Hạ thị với Hoàng thị, bởi vì trước đó mới giống trống khua chiêng, thông báo toàn thể về kế hoạch khai phá bất động sản New York. Mà giờ New York sừng sững đã thành thành phố tai nạn, sự tin tưởng của giới cổ đông với hai nhà chúng tôi từ cao ngất thật giảm xuống theo mức độ lũy thừa.

Tình thế hiểm ác không thể đoán trước nổi.

Với tai nạn chính mình, tôi chẳng còn rảnh rang đi trông nom cả Hạ thị.

Nello có tình nghĩa, sau khi chuyện xảy ra đã lập tức gọi điện cho tôi, “Sinh Sinh, rút ngay đầu tư ở New York về đi, vùng tiền vào đó, với tình hình sắp tới, chẳng khác gì đá chìm đáy biển đâu.”

“Em hạ lệnh tạm dừng công trình rồi, không tiếp tục điều động đầu tư về đó nữa. Nhưng mà hợp đồng đã ký giữa Hoàng thị và Hạ thị, nếu cứ rút đầu tư về như vậy, sẽ bị hiềm nghi.”

Nello bảo, “Trận gió lốc lần này, Hạ thị trong giới kiến trúc xem như đứng mũi chịu sào. Hạ thị đầu tư đất, dùng số lượng tài chính lớn để lấy quyền sở hữu đất, hiện tại đất đã mất giá đâu chỉ gấp trăm lần, kiểu gì cũng có ngày mất hẳn thôi. Nếu em bị liên lụy, sẽ lại thành ra cơ sở kẻ phải chết thay thôi. Về chuyện hợp đồng, anh có ý này.”

Tôi rùng mình, loáng thoáng biết ngày diệt vong của Hạ thị, đã gần ngay trước mắt rồi.

“Em nghe đây.”

“Chỉ cần cổ phiếu Hạ thị tiếp tục bị sụt giảm, tổng tài sản Hạ thị mà chạm ngưỡng tiêu chuẩn thẩm định của Guide, Guide có thể lấy lý do Hạ thị trước mắt không có khả năng thanh toán, lập tức khóa lại bộ phận tài chính của Hạ thị ở Guide, tránh cho Guide tiếp tục bị tổn thất.”

“Nếu bị khóa bộ phận tài chính, theo phản ứng dây chuyền, chẳng lẽ là Hạ thị phá sản?”

“Đó chẳng phải là mục đích của em ư?”

Tôi hít vào một luồng khí lạnh.

Quả thật, đây là mục đích của tôi. Cũng là điều tôi rất mong mỏi được nhìn thấy.

Hoặc giả, tôi không thể nhẫn tâm với Vinh thị, nên lôi một đại tộc trăm năm khác ra để trút nỗi ác khí của lòng mình.

Dữ dội tàn nhẫn, vì mình, tôi phải phá hủy cả Thư Đình cộng với rất nhiều người trong gia tộc cậu mà tôi không quen biết.

Nello lại nói tiếp, “Nhưng thực lực Hạ thị rất hùng hậu, phải làm cho cổ phiếu của chúng sụt xuống không ngóc lên nổi, không phải là dễ đâu. Trừ phi thị trường truyền ra tin tức cực độ bất lợi với Hạ thị.”

Trăm ngàn ý niệm trong đầu, điên đảo trong lòng tôi, va chạm không ngừng, đâm tôi đến suýt nứt nẻ.

Nơi chốn che chở của Dữ Đình...

Nơi chốn an thân của Thư Đình...

Phải bắt Hoàng thị ra, chỉ có thể trước khi bị Hạ thị kéo cùng sa xuống vực sâu, phải thô bạo giẫm lên đầu Hạ thị, dùng nó để bước qua.

Tôi thỉnh linh cảm rằng, nói với Nello, “Về mặt kiến trúc, trước mắt Hạ thị dựa vào cái gì để níu được niềm tin của cổ đông?”

“Đại lý của máy bảo quản kiểu mới. Sản phẩm này trên thị trường tốt lắm, cho nên cổ đông vẫn ôm hy vọng cuối cùng với Hạ thị. Nếu làm giới cổ đông chịu đứng ra chống đỡ thì bằng quyền đại lý sản phẩm toàn cầu này, e là cũng có một đường hy vọng để vượt qua cửa ải khó khăn.”

“Anh Nello, cổ phiếu Hạ thị ngày mai chắc chắn giảm, anh đừng lo nhiều.”

Cúp điện thoại xong, tôi hoàn toàn lâm vào chết lặng, dựa vào bản năng gọi điện thoại cho Chu Hằng.

“Chu Hằng, có nhớ rõ điều khoản về thị trường khi ký hợp đồng không?”

“Tất nhiên nhớ rõ.”

“Giờ là lúc dùng nó.”

“Được, tôi lập tức đi làm.”

Bỏ điện thoại xuống, trước mắt tôi bỗng hóa trắng xóa, phải cuống quýt bám chặt vào ghế tựa, mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Vài giây sau, tôi tỉnh táo lại.

Vì sao lại đau lòng khó chịu đến như vậy? Tôi không cho là vì Hạ thị. Nếu nói tôi vì Thư Đình mà bị thương, khả năng này cũng không lớn.

Nhưng, đòn đau xâm nhập cốt tủy, vắn vít trong cơ thể khôn nguôi. Giống như cả thân mình đang đông cứng bỗng dưng bị đầm nước sôi, rồi sau đó lại bị quay về tử lạnh ử lạnh.

Đó là chết lặng, rồi lại vẫn tồn tại cảm giác rất đau.

Nháy mắt, tôi cảm nhận được nỗi thống khổ của Dữ Tương.

Sách vở người đời vẫn luôn viết vô cùng vĩ đại, mâu thuẫn khi đối mặt với ích lợi lẫn tình yêu, cảm thụ lúc ấy, không phải người trong cuộc thì sao có thể hiểu nổi.

Tôi thống khổ, là bởi vì vào giờ khắc này, tôi phát hiện, là vì tôi sắp thương tổn người nhưng vẫn kiên quyết duy trì đối sách của tôi.

Điều khiến tôi khó có thể chấp nhận nhất chính là, sở dĩ tôi nhẫn tâm thương tổn cậu ta, kỳ thật không phải vì ân oán, cũng không phải vì tình cảm, mà là vì Hoàng thị.

Trắng trợn như vậy, chỉ là vì tiền tài và lợi ích.

Bình tĩnh đại ngộ. Thì ra các loại bội bạc trên thế giới, những sự ác khiến người đời chê bai, chính là từng bước một như thế mà làm ra.

Mà tôi, cũng đã thành một phần tử trong đó.

Tôi không thể chấp nhận, nhưng tôi biết mình sẽ không thay đổi quyết định tàn nhẫn này. Sự thật chính là sự thật, Hạ thị không thể có ngày mai.

Thư Đình, mệnh cậu ta đã định phải trở thành một Hoàng Sinh thứ hai.

May mà tôi không có giao trái tim mình cho Thư Đình. Nếu không, phải gơ tay chém xuống hủy diệt chính người mà mình yêu, là cỡ nào đáng sợ, cỡ nào đáng buồn?

Khoảnh khắc, tôi ngã gục trên mặt đất, khóc lớn.

Tôi vì Dữ Tương mà khóc.

Sau cùng tôi cũng hiểu, chỉ cần mầm mống của ngày hôm qua vẫn còn tàn dư âm u bám rễ trong lòng tôi, anh sẽ mãi mãi không được hạnh phúc.

Cổ phiếu Hạ thị, như tôi dự đoán, đến ngày thứ hai sứt tan tác.

Này toàn bộ nhờ vào thủ đoạn lợi hại của Chu Hằng, chỉ trong thời gian ngắn đã tìm ra được sai lầm trong chuyển dịch thị trường của Hạ thị, căn cứ theo điều khoản trong hợp đồng, đưa ra yêu cầu gay gắt, thu hồi quyền đại lý toàn cầu của Hạ thị.

Đúng ra là cố tình gây sự thôi, ở hiệu ứng của thông tin đại chúng, lấy cớ này thu hồi quyền đại lý, căn bản không thuộc phạm vi lo lắng của tôi.

Không đợi Hạ thị phản ứng, tin tức lan ra, tựa như nhạc khúc báo tử Hạ thị. Giới cổ đông ồ lên, đồng loạt giẫm đạp.

Đến tận đây rồi, Hạ thị đã không còn sức mạnh lớn lao nữa.

Bởi vì Hữu Định không có bối cảnh cường đại, giữa cơn gió lốc tài chính truyền ra tranh cãi với Hạ thị, không khỏi dính vào nguy cấp liên quan đến phát triển. Sự tình thành khẩn cấp, Chu Hằng liền mở họp báo, công bố Hữu Định là chi nhánh phát triển riêng của Hoàng thị.

Tới nước này, thân phận Hữu Định đã hiển hiện sáng tỏ. Thủ đoạn tử mị Hoàng thị ra tay với Hạ thị, cũng không cần che giấu.

Mọi người đều nghị luận, “Hoàng thị quá lợi hại, nhanh chóng lôi được một đối thủ thương trường lợi hại như vậy xuống. Chỉ sợ tương lai Vinh thị cũng không phải là đối thủ.”

Tôi ôm theo trái tim nhàu nát, nhắm nháp mùi vị chiến thắng.

Nhìn Hạ thị từng bước từng bước một lâm vào tuyệt cảnh, chỉ còn lại bàng hoàng vô tận.

Thư Đình liên tục gọi vào di động của tôi.

Tình trạng như vậy, thế mà cậu ta vẫn không chịu hết hy vọng, muốn tìm kiếm sự giúp đỡ chung quanh. Người đầu tiên nghĩ tới, nhất định là tôi. Với tính cách của Thư Đình, tuy rằng bên ngoài chứng cứ đã vô cùng xác thực tôi là đầu sỏ, cậu ta cũng chưa chắc đã chịu tin.

Lòng tin cậu dành cho tôi, là một loại bản năng làm lòng tôi chua xót.

Ngày đó Dữ Tương nói với tôi rằng, “Em sớm nên nhìn ra. Anh không ngờ được, em thế mà lại không nhìn ra.”

Trước mặt Dữ Tương tôi là thằng mù. Trước mặt tôi, Thư Đình sao có thể khôn khéo hơn chứ.

Tôi chỉ đơn giản tắt máy.

Hồng Băng nói qua điện thoại kết nối riêng, “Ông chủ, cậu Hạ ở đây số ba, có nghe không ạ?”

“Không nghe.”

Tôi là tàn nhẫn, khi tôi từ chối không chút suy tư nào, tự mình bình luận chính mình.

Không khó đoán được thỉnh cầu của Thư Đình. Là hy vọng Hữu Dịch tuyên bố chứng minh quan hệ với Hạ thị vẫn chặt chẽ như cũ, để ổn định lòng người đời. Hơn nữa, với sức ép đòi nợ từ Guide, hy vọng tôi có thể xin giúp.

Cho dù làm, tất cả cũng là vô dụng. Hạ thị đã đến con đường cuối cùng, mà dù có đường sống, tôi cũng sẽ không đi cứu.

Trời mới biết Dữ Đình mà có cơ hội lật người lần nữa, sẽ gây ra chuyện đáng sợ nhường nào.

Chẳng ai lấy thân gia tính mạng chính mình ra để từ bi người khác. Tôi cũng thế thôi.

Hồng Băng ôm giấy tờ bước vào, gấp bộ dạng thờ ơ của tôi, cô thở dài, “Thật ra nghe một chút thì có gì ngại? Không giúp được thì cũng nên vài lời an ủi anh ta. Hạ thị nguy nan, ai cũng coi họ như bệnh dịch mà xa lánh, thật là làm cho người ta phải thương thay cho mà.”

“Không phải anh sợ Hạ thị liên lụy anh, hay là Thư Đình xin anh cái gì. Chỉ là, anh không muốn gieo hy vọng cho cậu ta. Vả lại...” Tôi suy sụp nói, “Anh cũng không muốn đối mặt với cậu ta.”

Cả một buổi chiều, tôi chìm đắm tự phủ nhận mình.

Ngày kế tiếp dài đằng đẵng như cả một năm. Hai ngày sau, cuối cùng Thư Đình cũng không gọi điện đến nữa.

Tới khi ép mình bỏ lại chuyện Hạ thị ra sau đầu, thì Hồng Băng chợt gõ cửa đi vào.

“Ông chủ, có chuyện rồi. Hạ thị tuyên bố phá sản.”

Cái này đã được dự kiến, nên không có gì phải kinh ngạc. Nhưng mà chốn thương trường vốn chết như ngã rạ, có thể nào mà không buốt tim?

Hồng Băng ngó tôi, như thể sợ tin tiếp theo sẽ làm tôi phát hoảng.

“Và, chủ tịch Hạ thị – Hạ Thư Mẫn, uống thuốc ngủ tự sát.”

“Cái gì?” Tôi bật dậy khỏi ghế, trừng lớn mắt.

Chân mềm nhũn, lại nặng nề ngã xuống ghế.

Khí lạnh, chui từ thẳm lên, xâm nhập mạch máu toàn thân.

“Ông chủ à.” Hồng Băng cuống quýt đi tới. Thấy tôi vẻ ngơ ngàng không biết phải làm sao, cô cắn cắn môi, dường như có gì muốn nói.

Tôi biết cô muốn nói gì.

Cô muốn an ủi tôi, nói tất cả là sự thật tàn khốc, không liên quan gì tới cả. Chỉ là do có người đã sắp đặt, sự gạt bỏ của giới cổ phiếu lẫn cổ đông, do Chính phủ Mỹ, không cần đặt hết tất cả trách nhiệm lên người mình.

Tôi lắc đầu, không còn chút hơi sức nào mà nói, “Em đừng nói gì cả. Cái gì cũng đừng nói nữa. Anh hiểu mà, đây không phải là nghiệt do một mình anh gây nên.”

Nhưng, tôi là người khởi xướng, tôi là kẻ chấm dứt.

Tư vị, chua chát không thôi.

Đêm nay, Thư Đình sẽ khóc ở nơi nào? Ánh mặt trời chiếu rọi cuộc đời cậu, đã bị mất đi ánh sáng.

Mà kẻ gây ra, là tôi.

Tôi không thể ức chế được hành động chính mình, bỏ lại vệ sĩ, một mình lái xe lòng vòng xung quanh.

Tôi có tội, tôi biết sâu sắc như thế.

Nhưng, tội ác của tôi, đã tiến hành rồi. Thời điểm hạ đao, tuyệt đối sẽ không chừa lại đường sống.

Tôi thật xin lỗi Thư Đình, sự hiên hữu của cậu, vốn chính là chứng cứ phạm tội của tôi.

Đi qua một cửa hàng McDonald's, tôi dừng lại.

Tại kia, Thư Đình đã từng đau khổ cầu xin tôi.

Cậu nói, “Không cần chấm dứt.”

“Đừng tàn nhẫn như vậy.”

Dự đoán ngày đó, nay đã thành sự thật mất rồi, chứng kiến cái gì mới là thực thụ tàn nhẫn.

Tôi ngơ ngác nhìn phía trước, trong lòng đã không phân rõ nổi là những tư vị gì.

Trong phút chốc, chớp mũi bỗng ngửi được mùi thuốc nước. Một mảnh khăn ướt trắng tinh, từ cửa kính xe thò vào, phủ lấy mặt tôi.

Cánh tay của một người đàn ông giữ cổ tôi.

Hít sâu một hơi muốn kêu cứu, nước thuốc đã ngập trong mũi, cơ thể không còn nghe theo sai bảo.

Bất cóc?

Tôi hoảng sợ, cứ thế rơi vào trong bóng tối.

Mơ mơ màng màng mở to mắt, đầu đau nhức, mơ hồ.

Trước mắt là một căn phòng rộng, bài trí đơn giản lại an nhàn. Không khí đặc biệt trong lành, vắng vắng nghe được cả tiếng chim. Thậm chí, còn có cả tiếng suối róc rách vọng đến.

Tôi cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bốn phía, phỏng đoán chắc đang ở một gian nhà đơn cho thuê ở nông thôn hẻo lánh.

Một bóng người bỗng tới gần, tôi ngẩng lên, sau khi ngạc nhiên, chỉ có thể cười khổ.

Tôi nói, “Ra là cậu, Thư Đình.” Không ngờ lại bất chợt gặp cảnh ngộ giằng co như vậy, tôi bị chột dạ, không biết phải làm sao.

Thư Đình nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp.

Thật ra, tôi hiểu trái tim cậu. Vì những gì đã trải qua của hai chúng tôi, đều là tương tự nhau.

Con người đen láy của cậu ta cứ chăm chăm nhìn tôi, không có bắn ra tia lửa giận thiêu đốt nào, mà ngược lại, cậu thật bình tĩnh.

“Ừ, Sinh Sinh, đúng là mình.” Thư Đình cười gượng với tôi, giống như cảm thán sự bất đắc dĩ giữa cả hai.

Cậu ta càng bình tĩnh, thì tôi càng áy náy.

Tôi biết, tim cậu giờ phút này đang lênh láng những máu. Bị người mình yêu sâu đậm phản bội, lợi dụng, cho dù không đoán hết cảm giác của cậu ta, cũng có thể phát hiện trái tim kia đang đau đớn.

Nguyên tưởng rằng cậu ta sẽ nghiêng rằng nghiêng lợi chặt tôi thành trăm mảnh, không ngờ cậu ta cư nhiên dịu dàng khẽ hỏi, “Tay cậu đau không?”

Tôi ngây người. Nỗi áy náy luôn im lìm trong đáy lòng, bỗng bành trướng đập phá, cơ hồ phá nát cả tim phổi.

Thư Đình quan sát hai tay bị trói sau lưng của tôi, có vẻ không đành lòng, nhìn chăm chú hơn nửa ngày, mới đánh mất ý niệm cởi trói cho tôi. Cậu ta thở dài một tiếng, ngồi xuống cạnh tôi.

“Sinh Sinh, sao phải làm như vậy? Cậu có đau khổ gì?”

Chịu không nổi thâm tình chân thành của cậu ta, nhân hậu như thế, rõ ràng là khiến tôi đóng vai phản diện, làm cho người trong thiên hạ cũng biết cái vĩ đại của cậu ta, cái hy sinh của cậu ta, còn tất cả liêm sỉ làm người của Hoàng Sinh thì trước mặt nhân thế bị gạt bỏ hết cả.

Tôi đột nhiên hét lớn, “Đừng có hỏi! Cậu đừng có hỏi cái gì hết!”

Thư Đình không đoán được tôi sẽ kích động như thế, im bật nhìn đến tôi.

“Phải rồi, là tôi lợi dụng cậu, là tôi phản bội cậu. Hơn nữa, từ đầu tới cuối tôi không hề có một chút nào yêu cậu. Hạ Thư Đình, cậu dựa vào cái gì mà tự cho là mình có thể được tôi yêu? Tim Hoàng Sinh là làm từ sắt đá đó, cậu dựa vào cái gì mà tự cho là mình có thể nung chảy?” Tôi một hơi thét to lên, “Đừng có lấy lý do cậu làm gì cho tôi, tất cả đều là trong vòng tính toán của tôi hết đấy. Cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, không hiểu độc thì không phải trượng phu, đạo lý này chẳng lẽ cậu không hiểu? Có trách hãy trách cậu bị sinh ra ở thế gia thương trường.”

Mỗi một chữ với Thư Đình mà nói đều như một nhát roi, từng chút từng chút một quát lên người cậu. Mỗi một câu của tôi, sắc mặt cậu lại càng thêm tái nhợt.

Tôi rống to như một kẻ điên, ngay cả bản thân cũng kinh ngạc mình tàn nhẫn như thế. Tới khi thở dốc ngừng lại, gian phòng lặng thình đến đáng sợ.

Mặt Thư Đình, đã trắng đến nông nổi trong suốt, tựa hồ ngay cả mạch máu cũng lần ra ngoài. Ánh mắt luôn luôn đen láy, thế mà giờ mất đi tất cả sáng rực, như thể mất đi cả sinh mệnh rồi.

Lòng bỗng nhiên rút lại dữ dội, đau đến không thể nào chịu nổi.

“Thư Đình, nghe thấy chưa, đây là thằng ranh mà cậu yêu đó.” Cửa phòng chợt bật mở, đi tới, là Dữ Đình.

Nhìn thấy hận ý trong mắt hắn, tôi không lấy làm kỳ quái. Tôi và Dữ Đình, vốn đã là huyết hải thâm cừu từ lâu.

Mặt Dữ Đình lõm chồm râu, hiện vẻ tang thương nghèo túng. Hắn quắc mắt nhìn tôi, khủng bố dữ tợn.

Tôi từ từ lạnh người. Rơi vào tay kẻ này, dĩ nhiên sẽ chẳng có chuyện gì tốt.

“Hừm. Mà cũng có ngày hôm nay.” Dữ Đình lạnh lùng đánh giá tôi, một bên buông cái bao tải lớn đang vác trên vai xuống. Theo thể tích và bề ngoài, có vẻ có một người bên trong.

Khi Dữ Đình mở bao ra, quả nhiên, bên trong có người.

Tôi đột ngột chấn động, “Dữ Tương!”

“Không ngờ phải không?” Dữ Đình quay sang nói với Thư Đình cũng đang kinh ngạc “Anh thật may mắn, tự nhiên trông thấy hắn đứng mất hồn mất phách ngoài Hoàng thị, đến khi anh tiếp cận cũng không phát hiện ra.”

Hai tay Dữ Tương cũng bị trói ra sau, mắt nhắm nghiền.

Tôi nhìn thấy, lòng lại đau lại khổ sở, mặc kệ hai tay đang bị trói, vọt ngay tới bên người Dữ Tương, hét, “Dữ Tương! Dữ Tương! Anh làm sao vậy?”

Dữ Đình hèn mọn liếc tôi một cái, thô bạo đánh vào đầu, làm tôi té nhào xuống đất.

Không biết kiên trì làm sao, sau một trận tối tăm mặt mũi, tôi lại từ mặt đất dựng thẳng đầu gối đứng lên, lại phóng tới bên Dữ Tương, “Dữ Tương, nói đi! Anh rốt cuộc làm sao vậy?” Một khắc này, tựa hồ chỉ cần có thể vọt tới bên anh, đã là thắng lợi cả cuộc đời tôi rồi.

Lúc này đây, chắn trước mặt tôi, là Thư Đình.

Cậu ta đứng che trước mặt, đè lại hai vai tôi, tuy rằng lực rất lớn nhưng không hề thô lỗ. Cậu nói, “Sinh Sinh, đừng kích động.”

Làm sao tôi có thể không kích động cho được? Khi mà tôi phải thấy Dữ Tương nằm bất lực thế kia dưới ánh mắt oán hận của Dữ Đình.

Bắt gặp ánh nhìn của Thư Đình, tôi như tìm được sợi rơm cứu mạng, nhào vào trong lòng cậu khẩn thiết van lơn, “Thư Đình, xin cậu đừng để hấn hại Dữ Tương! Minh cầu xin cậu!”

“Sinh Sinh...” Cơ thể Thư Đình cứng ngắc lại, giống như tảng băng lạnh buốt ngàn năm bị tuyết vùi lấp.

“Cậu đã nói vĩnh viễn không để cho mình thương tâm, cậu đã nói mà!” Tôi không ngừng cầu xin Thư Đình, ánh mắt lại phóng qua bờ vai cậu, chăm chăm nhìn thẳng đến Dữ Tương đang hôn mê.

“Thư Đình, van cậu, mình van xin cậu, Thư Đình...”

Thư Đình tựa hồ không nhận được nữa. Khuôn mặt cậu lộ ra vẻ thống khổ, ôm giật tôi vào trong *** ngực.

“Sinh Sinh, mình rất yêu cậu, cậu cũng biết, mình yêu cậu vô cùng...” Cậu ta không ngừng thấp giọng thủ thỉ.

Tôi lại thỉnh linh phần khích mà kêu lên, “Dữ Tương! Dữ Tương! Anh tỉnh rồi? Mau tỉnh lại!” Thấy Dữ Tương hơi hơi giật bả vai, tôi thật sự hưng phấn, hoàn toàn quên bằng mình đang ở trong lòng ai.

Thư Đình ôm tôi, giống như bị giáng một đòn thật mạnh, cứng ngắc, y hệt bị bồng mà buông tôi ra.

Đây đối với tôi là một cơ hội tuyệt hảo, lại vọt tới bên người Dữ Tương.

Lần này, Dữ Đình cũng không còn ngăn cản nữa.

Hiển nhiên, hấn đã coi đây thành một màn xiếc chuột để bốn đùa.

Tôi quỳ một gối xuống bên người Dữ Tương, nhìn bộ dạng anh tiều tụy. Cho tới nay, Dữ Tương trong tôi đều là kiên cường không có chuyện ác nào là không làm, mãi mãi cao cao tại thượng đùa giỡn thế nhân. Bởi vậy, nét mặt tiều tụy này, đôi mi khép chặt này, lại làm lòng tôi đau lắm.

“Dữ Tương, anh tỉnh lại đi tỉnh lại đi.” Tay bị trói ở sau người, tôi chỉ có thể dùng đầu chạm mặt của anh.

Dữ Tương hơi động, chậm chậm lắc đầu.

Trái tim bỗng nhiên đập vội vã, gần như nghe được rõ mồn một tiếng đập.

“À? Sinh Sinh?” Cuối cùng Dữ Tương cũng mở miệng.

Nhìn anh nhẹ nhàng mở to mắt, cơ hồ muốn khóc òa lên. Nhưng tôi không khóc, thấy ánh mắt anh, tất cả ý chí chiến đấu của tôi đều tỉnh táo trở lại. Tôi bình tĩnh nói, “Dữ Tương, hai chúng ta bị bắt rồi. Là Dữ Đình và Thư Đình.”

Trong nháy mắt, Dữ Tương phản ứng lại, ánh mắt anh vừa chuyển, liền thu hết toàn cảnh xung quanh vào đầu.

“Dữ Đình, đã lâu không gặp.” Dữ Tương vất vả ngồi dậy, chào hỏi Dữ Đình.

Dữ Đình cười lạnh, “Đã lâu không gặp á? Haha, Dữ Tương, chả phải mày không lúc nào là không chú ý đến mỗi bước đi của tao sao?”

Dữ Tương đã khôi phục lại sự khôn ngoan nhạy bén thường thấy, đúng mực bảo, “Phải, ngày đó mày có thể thuận lợi lấy được đại tiểu thư Hạ gia, hẳn là phải cảm kích tao đã không cản trở.”

Thư Đình lạnh lùng chen vào, “Vinh Dữ Tương, vì sao mày lại hại chị tao?” Ở trong lòng cậu, giờ này phút này rồi, vẫn một lòng đỡ cho tôi thoát khỏi tội danh hại chết chị cậu.

Tôi nhìn Thư Đình, không thể nói không cảm động.

Dữ Tương cười khê, tuy rằng tính mạng đang bị kẻ khác nắm trong tay, anh vẫn thông dong, trấn định như cũ, “Đương nhiên là vì mày.”

“Vì tao?” Thư Đình kinh ngạc.

“Ai kêu mày dám có ý với Sinh Sinh? Mày dám dẫn Sinh Sinh bỏ trốn, tao sẽ bắt mày mất đi tất cả.” Lần này Dữ Tương thẳng miệng nói ra, không hề che giấu.

“Mày quá độc ác, vì một lý do như vậy, mà hại toàn bộ Hạ thị!” Thư Đình chửi ầm lên, tiến tới túm chặt cổ áo Dữ Tương không ngừng rung lắc, “Chị gái tao đắc tội gì đến mày, mà mày lại bức chị đến tuyệt lộ?”

Dữ Tương không sợ hãi mà cười lại, “Tại sao mày không thử hỏi anh rể mày xem, chị mày đã làm chuyện gì với Sinh Sinh?” Lời nói của anh đầy ngập tự tin, khiến cho Thư Đình tỉnh táo lại.

Thư Đình ngoảnh qua, nhìn Dữ Đình, “Anh rể, các anh đã từng làm gì Sinh Sinh?” Hoài nghi lẫn mê mờ, ẩn giấu trong câu hỏi của cậu.

Dữ Đình cũng không thêm phủ nhận, lưu loát gạt đầu, “Ồ, thuốc phiện trong túi du lịch của Sinh Sinh, là bọn anh bỏ vào. Thư Đình, cậu thông minh như vậy, hẳn là đã sớm đoán được. Có điều cậu lại sùng bái, ngưỡng mộ chị gái cậu quá, cho nên không sáng suốt được hết sự tình.”

“Thuốc phiện?”

Dữ Tương lạnh lùng trông sắc mặt Thư Đình đại biến, lại tiếp, “Đâu chỉ có thế, mày hỏi lại xem Dữ Đình đã từng làm gì Sinh Sinh?”

Tôi đứng một bên nhìn hồi lâu, rốt cuộc không nhận được hết vầng, “Đủ rồi! Dữ Tương, cuối cùng thì anh muốn nói cái gì?”

Dữ Tương từ tốn mà rằng, “Anh phải để cho Hạ Thư Đình hiểu được, bọn chúng bị trừng phạt là đúng tội cỡ nào.”

Thư Đình bị đả kích không nhỏ, từng từ từng từ một, hỏi lại, “Anh rể, anh đã từng làm gì Sinh Sinh?”

Thấy đáng về Thư Đình, tôi thỉnh linh kêu to lên, “Đừng có hỏi! Thư Đình, cậu đừng có hỏi lại!”

Tôi chưa từng biết, Dữ Tương lại có hận ý to lớn nhường vậy với Thư Đình, nhưng lại muốn tươi sống phá hủy tinh thần cậu. Dù tôi không yêu cậu, song cũng không đành lòng mà nhìn.

Chỉ là mọi chuyện tôi không có khả năng ngăn cản.

Dữ Đình không có chút trấn trở nào đối với chuyện cũ. Hắn tỉnh rụi chống lại ánh mắt của Thư Đình, sáng khoát đáp, “Anh cưỡng hiếp nó, hơn thế còn gọi người cưỡng *** nó. Nhưng bất luận thế nào, nó cũng đã hại chết chị gái cậu, vợ anh, đó là sự thật. Điểm này cậu không được phép quên.”

Giáp mặt với câu trả lời của Dữ Đình, Thư Đình khe khẽ lắc đầu, giống như tự nhủ với mình tất cả mọi chuyện không phải là sự thật. Tôi nhìn tay chân mảnh khảnh của cậu bỗng nhiên co quắp lại, nước mắt không ngừng tràn ra từ khe mắt, mà cơ thể cậu, run rẩy tựa chiếc lá rụng tàn trong ngày gió thu.

Tim cậu đã nứt vỡ rồi.

Tôi lặng lẽ nhìn cậu, mà bi thương không hiểu nổi, từ trong sâu thẳm tràn ra.

“Sinh Sinh...” Thư Đình ngoái đầu lại nhìn tôi. Cậu hỏi, “Tất cả chuyện đó đều là sự thật?”

Dường như cậu đã coi tôi trở thành người bị hại của tất cả mọi thứ, vì tôi mà cố tìm lời biện hộ tốt nhất. Đối với yêu thương nồng nàn như vậy, tôi không thể nhận mà.

Tôi lắc đầu nói, “Thư Đình, là mình hại cậu, không liên quan gì đến cậu hết.”

“Thư Đình, chẳng qua là mày bị bọn chúng lợi dụng mà thôi.” Dữ Tương, anh thế nhưng lại ở đằng sau, lạnh lùng chêm thêm một câu, ý nhắc nhở Thư Đình dấu gì cũng đã vô tình phạm hành vi đồng lõa.

Tôi phần nộ quay ngoắt sang, oán hận trừng Dữ Tương một cái.

Với sự giận dữ của tôi, Dữ Tương chỉ cười nhạt. Ánh mắt của anh lạnh như băng, giống như kim tiêm chọc thẳng vào mắt tôi mà đến, làm tôi bất giác co rụt lại.

Anh hận Thư Đình.

Không phải oán hận bình thường, mà là toàn tâm toàn ý hận.

Cơn lạnh khắp người, trườn lên theo sống lưng.

“Thôi đi, giờ không cần tranh cãi cái đó.” Sau cùng Dữ Đình cũng lên tiếng, không có đắc ý dào dạt hay nhướng mày đầy ngạo nghễ, tôi cứ tưởng hắn sẽ phô diễn một phen cơ.

Thế mà Dữ Đình lại ở trước mặt tôi, lạnh lẽo rít một câu, “Sinh Sinh, mày rút cuộc cũng phải chết trong tay tao. Này liệu có phải là ý trời?”

Thư Đình chấn động, thất thanh, “Cái gì? Anh muốn giết cậu ấy?”

“Đến đây rồi chẳng lẽ lại bảo anh thả nó ư?”

“Không được! Anh không được làm bị thương cậu ấy!” Thư Đình chặn trước tôi, “Tất cả đều là lỗi của Vinh Dữ Tương, muốn giết, anh cứ giết hắn.”

Tôi đó tôi kinh hãi quá, quay sang nhìn Dữ Tương.

Nụ cười mỉm vì quỷ kế được thực hiện, thoáng lóe trên gương mặt Dữ Tương.

Tôi ngạc nhiên, thế rồi tỉnh ngộ.

Thì ra anh trăm phương nghìn kế diễn đủ trò liên lụy trước mặt Thư Đình, cốt để cho Thư Đình ở thời khắc cuối cùng phản lại, bảo vệ tôi.

Không cần! Trong lòng tôi điên cuồng gào thét.

Này chẳng những làm tổn thương Thư Đình, mà tổn thương cả tôi.

Dữ Tương, anh tàn nhẫn dã man, chẳng lẽ muốn em cả đời này phải gánh theo thống khổ mà xuống địa ngục? Đây không phải là yêu, đây là giết hại.

“Thư Đình, cậu muốn giúp nó ư?” Dữ Đình cũng lấy làm hoảng.

Thư Đình ngang nhiên đứng che đằng trước tôi. Cậu ta trầm giọng nói, “Sinh Sinh vô tội.”

“Mày bị u mê rồi. Thư Đình, chẳng lẽ trong lòng mày, chị gái còn kém hơn cả một thằng Hoàng Sinh?” Dữ Đình vừa nói, tay liền rút ra từ trong ngực một món đồ.

Là một khẩu súng lục đen sì.

Thứ đồ này, đã thấy nhiều trên TV, nhưng đột ngột sờ sờ hiện ra trước mắt, gần như khiến cho người ta ngạt thở.

Tôi từ sau cánh tay đang giang ra che chở, cũng trông đến được hung khí dễ sợ kia.

“Anh rể, anh muốn giết em?”

Dữ Đình đã thành vô cảm. Hắn rít, “Thư Đình, hôm nay tao chắc chắn không bỏ qua cho nó. Niệm tình chị mày, mày mau tránh ra.”

Thư Đình đứng trước tôi, chậm rãi lắc đầu.

Ngay sau đó, tôi nghe thấy tiếng súng nổ.

Sợ tới hồn phách cũng không còn tồn tại, mới cảm thấy tiếng động đó rất nhỏ, giống như tiếng phi tiêu cắm ngập vào trong bia ngấm.

Tiếp theo, Thư Đình ngã xuống.

Mọi thứ phát sinh quái đản đến không thể tưởng tượng nổi, làm tôi ngây ra không biết phản ứng gì. Tôi không ngờ Dữ Đình chỉ đơn giản bóp cò súng như vậy. Ít nhất, hắn còn dùng dằng một hồi đã. Nhưng hắn không có.

Trước ngực Thư Đình, đổ tươi một mảng.

Loang lổ trong mắt, đều đỏ một sắc đỏ.

“Sinh Sinh, Sinh Sinh...” Cậu ấy ôm lấy vết thương, dùng ánh mắt tìm kiếm phương hướng của tôi.

Sau kinh hách cực độ, chẳng biết tại sao lại trở nên bình tĩnh, bỏ kệ tất cả. Tôi chậm chậm di chuyển thân mình với đôi tay bị trói ngoặt sau lưng, tới gần cậu ấy.

“Thư Đình.” Tôi quỳ xuống bên cạnh cậu.

Cậu ấy sắp chết, giống như Hạ thị, giống như người chị gái vẫn luôn ngạo thị thiên hạ của cậu.

Điều duy nhất tôi không thể chấp nhận, là cho tới tận bây giờ, cậu vẫn còn trân trọng tôi đến nhường ấy. Nếu tôi có thể yêu cậu, thâm tình với cậu, phải chăng sẽ không bị dẫn vật bất lực như bây giờ.

“Sinh Sinh, kiếp này vô vọng, kiếp sau...” Thư Đình ngơ ngẩn nhìn tôi.

Tôi không thể không đáp ứng, đang định gật đầu, giọng nói Dữ Tương đã truyền tới trước.

“Nếu không có kiếp này, cần gì phải hy vọng xa vời kiếp sau?” Dữ Tương nói, “Kiếp sau của cậu ấy, cũng vẫn thuộc về tao.”

Y vậy, tôi cũng chẳng có cách nào phủ định câu nói của Dữ Tương. Cho nên tôi chỉ có thể nhìn Thư Đình.

Dùng ánh mắt bi thương, để biểu đạt lòng áy náy và xấu hổ của tôi.

Thư Đình vẫn ngơ ngẩn nhìn tôi, một lát sau, cậu nhắm mắt lại, ra đi.

Nháy mắt, tôi như thể vượt mất điều gì đó rất đặc biệt.

Tôi quay ngoắt lại, trừng trừng với Dữ Tương, như là xả hết ra dữ dội gào lên, “Cậu ấy đã như thế, vì sao không thể nói một câu để cậu ấy yên lòng?”

Dữ Tương chỉ bảo, “Bởi vì anh tin vào kiếp sau.” Ánh mắt anh, nghiêm túc đến cực điểm.

Tôi nhất thời nói không ra lời.

Đúng lúc đó, Dữ Đình cũng tham gia vào, “Hay, hay thật, kiếp này và kiếp sau. Chỉ có điều, chúng mày có kiếp sau hay không, phải qua kiểm tra hôm nay đã.” Trước giờ tôi vẫn luôn nghĩ, chỉ có sát thủ chuyên nghiệp thì mới mặt không đổi sắc khi nhìn tính mạng của thủ hạ mình bị biến mất.

Không ngờ bản tính giết chóc của Dữ Đình, quả thật đã ăn vào máu kể từ khi sinh ra.

Thời điểm hắn bóp cò súng với Thư Đình, thế mà không có lấy một tia do dự.

Làm cho kẻ khác phải kinh tâm.

Dữ Tương dường như biết Dữ Đình đã vượt qua suy đoán của tôi. Anh nói với Dữ Đình, “Xem ra hôm nay bọn tao không thể không chết.”

“Đúng rồi.”

“Với tính cách của mày, nếu cứ bắn chết bọn tao như thế thôi, chắc là kích thích không đủ.”

“Anh trai, anh thật là hiểu em đó.” Dữ Đình cười vẻ xót xa, “Bọn mày cướp mất tất cả của tao, mỗi hận thù thấu xương như vậy, có thể nào chỉ đơn giản mà hết?”

Da đầu tôi run rần rật.

Từ bé Dữ Tương đã phải âm thầm tranh đoạt với em trai, một mỗi bao nhiêu anh vẫn nhìn nhục.

“Dữ Đình, mạng sống dĩ nhiên quan trọng, nhưng mà vật chất cũng không thể coi nhẹ. Tao và Sinh Sinh, ứng cho mày một lượng tiền chuộc, đủ để mày bình ổn sống nốt quãng đời còn lại.”

Dữ Đình bật cười phe phé, vẻ rất thừa thãi mà nói, “Anh trai ơi, quả thực em có cần tiền thật, nhưng em cũng chưa từng có ý định đòi tiền chuộc của các người đâu. Thứ nhất, tao khoái xem ảnh chụp xác chúng mày trên trang đầu đề hơn; thứ hai, với bản lĩnh thâm hiểm của mày, chỉ sợ tao lại thả hổ về rừng, đừng hòng được yên vui.”

Điều thứ hai, quả thật là đúng.

Dữ Tương biết Dữ Đình đã không còn lay chuyển được, anh không mở miệng nữa.

Dữ Đình bắt đầu âm ắp đắc ý công bố kế hoạch giết chóc của hắn.

Hắn dùng súng ép chúng tôi đi đến nhà bếp. Tay tôi và Dữ Tương đều bị khóa ngoặt ra sau. Chân tôi cũng không thoát, khóa cùng một khóa. Còn Dữ Tương đỡ hơn, bị trói ra sau kèm với một sợi xích thô to, nhưng có thể di động trong phạm vi rất nhỏ.

“Sinh Sinh, đây là món quà cuối cùng tao tặng cho mày.” Dữ Đình bày trò xong, lấp hai con dao ở trên chốt đóng mở ống gas.

Lưỡi dao thật dài, trắng bệch, lóe ra ánh sáng chết chóc.

“Mày có thể nhân cơ hội này thử nhìn nhận anh tao xem. Hắn không phải cực kỳ yêu mày sao? Xem xem hắn có chịu vì mày mà chết không?” Dữ Đình động thủ, mở chốt. Mùi gas gay mũi, chậm chậm hòa vào trong bầu không khí, “Anh trai à, cái xích trói anh, vừa vặn có thể để anh đến gần chốt mở này. Đương nhiên, quy tắc trò chơi, không được phép dùng tay, cũng không thể dùng chân. Nếu anh chịu để dao đâm vào ngực, hoặc là trước khi chết có cơ hội dùng răng đóng được cái chốt này, để cứu một mạng Sinh Sinh của anh? Ha ha~ tất nhiên, em không bảo đảm cách này có thể thành công, nhưng dẫu sao có cơ hội vẫn tốt hơn so với không có cơ hội nào, nhớ?”

“Dữ Đình! Mày điên rồi!” Tôi ngoắc đến lưỡi dao lạnh lẽo, gào ầm lên.

“Phải, tao điên. Mà bọn mày, phải chết trong tay thằng điên, thật ý nghĩa mà. Chả phải bọn mày tự xưng là đồng mệnh uyên ương sao? Tao sẽ bóp nát cái sự tởm lợm của chúng mày. Hơi gas ngày càng nồng rồi, tao không tiếp chúng mày nữa.” Dữ Đình kiểm tra kỹ xem cục diện của mình hoàn hảo chưa, hài lòng cười, đi ra ngoài cửa, “À phải rồi.” Hắn quay đầu lại nói, “Chỗ này hẻo lánh lắm, cứ việc kêu cứu to vào, tuyệt đối sẽ không kinh động đến giấc ngủ của ai đâu.” Đoạn thần nhiên bỏ đi.

Tôi nghe rõ ràng tiếng cửa đóng lại, mới sâu sắc hiểu đã đến đường chết rồi.

Hơi gas trong phòng, bắt đầu tràn ngập.

“Làm sao bây giờ? Dữ Tương, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Dữ Tương không nói gì cả, cúi đầu ngẫm nghĩ.

Tôi vội la lên, “Dữ Tương! Anh sợ đến choáng váng rồi sao? Nói gì đi, nghĩ cách gì đi.”

“Sinh Sinh, cách không phải đang ở ngay trước mặt đó à?”

Tôi trông thấy nụ cười nhẹ hẫng của anh, khí lạnh ứa ra từ trong lòng.

Tôi run rẩy nói, “Anh đừng suy nghĩ bậy bạ. Dữ Đình định tra tấn chúng ta đó, cách hắn để lại chắc chắn là giả.”

Ánh mắt Dữ Tương, cứ sâu kín dán vào cái chốt mở.

“Có phải giả không, phải thử mới biết được.”

“Đừng! Dữ Tương, anh điên rồi? Anh sẽ chết mất.”

“Không đâu. Anh sẽ cố không để dao đâm vào tim, sau đó đóng gas lại.”

Rõ ràng là lừa tôi mà, chốt mở gas gắn ở giữa đồng đồ làm bếp, chỉ có thể có một hướng để tới gần. Dù cho Dữ Tương đang bị trói chặt tay chân thể này có thể miễn cưỡng chạm vào chốt mở, thì cũng sao tránh được lưỡi dao?

Nếu tránh đi, răng cắn bản không thể đụng tới cái chốt.

Hướng hồ, dù cho tránh được, làm sao có thể tránh được cả hai lưỡi.

Cảm giác mất mát trong lòng không ngừng xẹt qua.

“Đừng trúng quỷ kế của Dữ Đình, hấn hận anh sâu đậm, hấn bức anh phải tự chấm dứt tính mạng của mình.” Tôi cầu xin anh ấy “Dữ Tương, xin anh đừng mà.”

Dữ Tương nhìn tôi, ánh mắt của anh sáng động, sáng ngời.

“Sinh Sinh, có còn nhớ không? Trước kia em từng hỏi, đối với tất cả anh có hối hận hay không.” Anh ấy nhẹ nhàng nói, “Anh biết vậy đã chẳng làm.”

Cổ họng của tôi, bất chợt bị thứ gì đó nóng rát nẩy lên chẹn ngang lại.

Đến tận khi Dữ Tương từ từ động dậy sợi xích sắt phía sau, sát đến gần mũi dao, tôi mới giật mình bàng hoàng.

Tôi the thé hét lên, “Đừng mà! Dữ Tương, em yêu anh, em vẫn luôn yêu anh! Xin anh đừng mà.”

Dữ Tương không nghe, ánh mắt chỉ mong đến chốt kia mở.

Lưỡi dao sáng loáng, đã có một thanh đâm vào trong ngực anh.

Cả người tôi chấn động, thứ giống như bị phá nát vụn từ trong ra ngoài, là lòng tôi.

“Dữ Tương, anh không cần hối hận, em chưa từng có thay đổi gì hết. Dù cho xảy ra chuyện gì, em vẫn yêu anh, em cũng có thể tha thứ cho anh! Xin anh đừng lại!”

Nửa còn lại, cũng chậm chậm đâm vào ngực anh ấy.

Tôi rớt cuộc cũng bật khóc, điên cuồng mà gào khóc.

“Đừng bỏ em! Đừng bỏ lại một mình em! Em không muốn nhìn thấy anh chết trước mặt em. Anh không thể tàn nhẫn như thế, Dữ Tương! Anh không thể đối xử với em như vậy.”

Cuối cùng, hô hấp của Dữ Tương trở nên nặng trĩu, “Anh cũng không còn cách nào khác.”

Từng chữ từng chữ một, anh nói ra, “Anh cũng vô pháp nhìn em chết trước mặt anh. Anh xin lỗi, Sinh Sinh. Đến cuối cùng anh vẫn là kẻ ích kỷ.”

“Thế không công bằng! Tuyệt đối không công bằng!”

Dữ Tương khẽ cười gượng, đột nhiên cổ sức rướn thẳng về phía trước. Tôi nghe thấy tiếng dao cắm phập vào thịt, tôi biết, hai con dao đáng sợ đó đã đâm đến cả xương Dữ Tương rồi.

Nhưng là, cũng nhờ vậy, anh mới có thể chạm tới chốt mở khí than.

Giữa quãng mắt mông lung đắm lệ, tôi thấy anh mỉm cười cúi xuống, dùng răng vạy cái chốt vào.

Không hề có một chút vui sướng nào. Thật sự. Tôi chưa từng biết, cuộc đời cũng có lúc, tính mạng chẳng còn trở nên quan trọng như vậy.

Nhưng mà, Dữ Tương cũng không thể vạy cái chốt. Anh thử rất nhiều lần, sau cùng ngẩng lên, vô lực nói, “Chốt bị hỏng rồi.” Ốc xoắn không hề có tác dụng.

Dữ Tương không ai bì nổi, giờ lặng lẽ giống như con sơn dương hý sinh bị lưỡi dao bắt được.

Anh bảo với tôi, “Sinh Sinh, anh xin lỗi.”

Tôi chưa từng nghĩ đến, ngày mà anh thành tâm xin lỗi tôi, lại kinh tâm động phách như vậy, khiến người hận không thể nhắm chặt lại hai mắt, từ nay về sau xa lìa nhân thế.

Tim đã nát rồi.

Ngược lại, tôi lạnh nhạt đi. Tôi bình tĩnh nói, “Sớm đã đoán được, đúng mà?”

“Em sẽ chết.”

“Dù sao cũng còn kiếp sau.” Hết sức may mắn vì không đáp ứng lời hẹn kiếp sau với Thư Đình.

Hơi gas trong phòng, càng ngày càng đậm. Có lẽ chúng tôi sẽ bị mất đi ý thức bất cứ lúc nào.

“Sinh Sinh.” Dữ Tương khó khăn hô hấp, anh hỏi, “Em có yêu anh không?”

“Yêu, em yêu anh, bất kể khi nào, bất kể chỗ nào, bất kể xảy ra chuyện gì.” Tôi thật lòng trả lời.

“Anh biết em yêu anh.” Dữ Tương thở dài, “Nhưng mà đáng tiếc, em cũng không biết anh yêu em nhiều biết bao nhiêu.”

Lạnh băng lẫn nóng rực, đồng thời viếng thăm trái tim không thể chịu nổi được nữa của tôi, dùng sức mạnh hoàn toàn trái ngược vụn xé nó đến rách nát, vụn ra vô số, vô số mảnh nhỏ.

Nước mắt tôi rơi xuống, cuối cùng ngừng không được.

Như là trái tim tôi cũng đau y thế.

Giờ khắc này, tôi rút cuộc đã biết, Dữ Tương yêu tôi, yêu bao nhiêu thống khổ bấy nhiêu.

Tôi tham lam ngắm nhìn khuôn mặt anh, khẩn cầu trời cao vì phúc tôi khi còn sống đừng đoạt mất trí nhớ của tôi, để tôi được có thêm một cuộc đời, dốc lòng yêu thương người đàn ông trước mặt.

Đếm ngược thời gian.

Một khắc sau cùng, tôi nghe có tiếng người.

Sau khi kích động, đã không kêu cứu được nữa, chợt nghe tiếng động phá cửa.

Mấy người đàn ông vọt vào, vừa thấy tình cảnh trước mắt, lập tức phân công nhau phụ trách, đóng lại cái chốt, tháo xích...

“Dữ Tương, Dữ Tương! Có người, chúng ta được cứu rồi!” Tuy rằng đầu óc vẫn bị hơi gas làm cho mù mờ hỗn loạn, tôi vẫn ý thức được, kinh hãi dâng lên.

Không biết tự khi nào, Dữ Tương đã nhắm mắt, giống như đang bình yên ngủ.

Tôi kinh hãi, lớn tiếng gọi anh, “Dữ Tương! Dữ Tương!” Chờ người mở khóa tay và khóa chân cho tôi xong, tôi run bần bật bò đến bên anh ấy, “Đừng chết! Đừng chết mà! Anh không được chết!”

“Cậu Hoàng, hãy cẩn thận, đừng kinh động tới vết thương của ngài Vinh.”

Tôi bị người ta giữ lại.

Lúc này mới kinh giác Dữ Tương chưa chết, có lẽ là bởi mất máu quá nhiều, anh hôn mê. Nếu tôi thật sự qua đó, động đến lưỡi dao trong cơ thể anh, chẳng khác nào là tôi giết anh cả.

Bị dọa tóa ra cả thân toàn mồ hôi lạnh.

Lại thở hắt một hơi.

“Bác sĩ, mau tìm bác sĩ.” Tôi nắm chặt vai của người tới cứu, lay động, kích động đến mức mồm miệng không rõ ràng.

Việc giải cứu được triển khai rất nhanh. Tuy rằng địa điểm là một nơi hẻo lánh, những người xã hội loài người, tiền tài là vạn năng.

Trục thẳng ừ ừ bay đến, đáp xuống bệnh viện hạng nhất sớm đã được chuẩn bị. Tôi tận mắt nhìn Dữ Tương được đưa vào phòng cấp cứu, ở ngoài cửa đứng ngồi không yên.

Hai con dao kia, được những người tới cứu cẩn thận gỡ xuống khỏi chốt mở, bây giờ vẫn còn cắm trong ngực Dữ Tương, bác sĩ phải mổ lấy ra.

“Cậu Hoàng, cậu uống nước đi đã.”

Tôi mê muội nhận lấy, không ngừng chuyển động cái cốc trong lòng bàn tay.

Những người này, là vệ sĩ riêng của Dữ Tương. Chẳng trách giỏi như thế.

“Các anh mà đến sớm hơn, Dữ Tương sẽ không bị như vậy.” Đây là một loại khẩu khí trút giận giữa cơn bàng hoàng. Lúc nói ra lời này, tôi cũng không quá nặng nề trách họ.

“Cậu Hoàng, chuyện lần này, quả thật là do nhân viên bảo vệ chúng tôi thất trách.” Hần nói, “Nhưng mà, ngài Vinh mỗi lần đến gần Hoàng thị, là không cho phép chúng tôi đi theo.”

“Cái gì?”

Tôi còn tưởng rằng, anh ấy là người không bao giờ rời vệ sĩ cả.

“Hơn nữa ngài Vinh mỗi lần dừng lại ở Hoàng thị, cảm xúc lại trầm xuống, trong một thời gian ngắn vẫn đều một mình như vậy, không cho chúng tôi bảo vệ. Thế nên, lần này ngài Vinh mất tích, chúng tôi đã phát giác thật sự muộn. Sau khi phát hiện ra, chúng tôi lập tức khởi động hệ thống định vị trên người ngài ấy. Bởi vì địa điểm là ở trong núi, đường truyền tín hiệu bị nhiễu, nên là cũng bị chậm trễ chút thời gian.” Hần tổng kết lại, “Đương nhiên, trách nhiệm của công ty bảo vệ, chúng tôi không thể trốn tránh. Chi phí chữa trị của ngài Vinh, chúng tôi sẽ phụ trách.”

Chi phí chữa trị giờ không phải là vấn đề.

Tôi nhìn ngọn đèn trên cửa phòng mổ.

Tôi chỉ cần anh bình an, chỉ cần anh lại mở mắt. Dẫu bất tôi dâng lên Hoàng thị, cũng có hề gì?

Tôi đợi suốt cả đêm ở bên ngoài, không khỏi miên man suy nghĩ.

Nếu Dữ Tương chết thật rồi, thì tôi phải làm sao? Nếu thời gian hai người chết cách nhau quá xa, thì ngày đầu thai lại một lần nữa khác nhau, chẳng lẽ không được tái thế đoàn tụ?

Khi đầu thai rồi, tôi sẽ là con gái, như vậy, có thể hợp tình hợp lý ở bên Dữ Tương. Những nghĩ lại, dù sao chỉ cần Dữ Tương yêu tôi, cần gì phải để tâm tôi là nam hay nữ.

Dần dà lại bắt đầu cầu nguyện bác sĩ mổ cho Dữ Tương, nếu Dữ Tương đã chết, xin đừng đẩy thi thể của anh ra. Cứ để tôi ở bên ngoài phòng mổ, ôm hy vọng mà chờ cả đời cũng được.

Tôi thà bị lừa, cũng không muốn phải tuyệt vọng.

Cứ giảng co nghĩ ngợi như vậy, cửa phòng mổ cuối cùng cũng mở ra.

Tôi hoang mang đứng lên, muốn chạy ra hỏi, lại phát hiện hai chân đã mềm nhũn. Miễn cưỡng chống đỡ chính mình ngược lên ngó, người trên giường bệnh được đẩy ra không thấy vải trắng che mặt, nhất thời yên tâm một chút.

Bên thông thả đi tới, dùng ngón út khẽ chạm nhẹ lên mặt Dữ Tương.

Ấm.

Dữ Tương còn sống!

Tôi cơ hồ mừng như điên đến muốn xỉu, lập tức tỉnh thần trỗi dậy, hồi phục phản ứng, xoay sang túm lấy bác sĩ, liên thanh hỏi, “Bác sĩ, anh ấy sao rồi?”

Sắc mặt ông bác sĩ nhìn không ra tốt xấu, ông ta chậm rãi nói, “Tình trạng bệnh nhân tạm thời ổn định...”

Còn chưa nghe xong, trước mắt tôi bỗng nhiên tối sầm.

Thật là đã mừng đến ngất xỉu.

Khi tỉnh lại, thì tôi cũng đang nằm trên giường bệnh. Ba mẹ đều có mặt, thân thiết nhìn tôi.

“Dữ Tương? Dữ Tương đâu rồi?” Câu hỏi đầu tiên tôi bật ra, chính là Dữ Tương.

Ba nói, “Bệnh trạng Dữ Tương ổn định rồi. Nhưng mà con đó, cơ thể vốn đã kém, lại còn hít phải khí gas...”

Tôi xúc chấn ra, từ trên giường nhảy xuống.

Mẹ vội hỏi, “Sinh Sinh, con muốn cái gì? Mẹ lấy cho con.”

“Con muốn gặp Dữ Tương.”

“Mình cũng bị như vậy, tỉnh dương hai ngày đi đã. Nó có chuyên gia chữa trị rồi, khỏi cần lo lắng.”

Thấy họ đều ngăn cản tôi gặp Dữ Tương, hốt nhiên tôi nảy sinh niềm xấu, “Ba mẹ đừng có gạt con, Dữ Tương bị sao rồi? Rồi cuộc anh ấy bị sao rồi?”

Ba mẹ bị tôi lớn tiếng làm cho hoảng sợ.

Ba lắc đầu nói, “Dẫn nó đi thôi. Nó mà chưa được gặp Dữ Tương, chỉ biết nghĩ linh tinh, bệnh càng nặng thì dở.”

“Có ai lại nói con mình như vậy không chứ?” Mẹ mắng ba một câu, nhưng rồi vẫn cuống quýt dắt tôi ra khỏi phòng bệnh.

Đến tận khi nhìn thấy Dữ Tương nằm trên giường bệnh, tôi mới an tĩnh lại, biết mình nghi thần nghi quỷ cực đoan tới nông nổi này.

“Dữ Tương...” Tôi ngồi xuống cạnh Dữ Tương, nhẹ nhàng gọi tên anh ấy.

Lần đầu tiên, đến lượt tôi ngồi bên giường anh, ngắm nhìn hình ảnh anh ngủ.

“Anh ngàn vạn lần không được chết.” Tôi chân thành nói, “Chỉ cần anh không chết, em vẫn sẽ yêu anh, vẫn sẽ bên anh.”

Tôi nói đi nói lại rất nhiều lần, khẩn cầu anh có thể nghe được.

Nhưng Dữ Tương vẫn không tỉnh. Thật muốn lay anh bắt anh tỉnh.

Mẹ khuyên can mãi đưa tôi về phòng bệnh của mình, vừa đắp vừa xoa dịu tôi ngủ một giấc. Tôi thấy Dữ Tương thật không chết, yên ổn lên rất nhiều, ngoan ngoãn nghe lời mẹ.

Nằm trên giường, loáng thoáng nghe có tiếng người nói chuyện.

“Ngài Vinh tỉnh rồi, ngài ấy yêu cầu được gặp cậu Hoàng ngay.”

“Nhưng mà, Sinh Sinh nó vừa mới ngủ...”

Tôi mở choàng mắt, lớn tiếng hét, “Con đi!” Đoạn nhanh nhẹn xoay người nhảy từ trên giường xuống.

Trong lòng cực kỳ kích động.

Lúc chạy vào phòng bệnh của Dữ Tương, quả nhiên bắt gặp đôi mắt thân quen kia, đã mở ra rồi. Và nó, vẫn không hề động đậy, nhìn thẳng vào tôi.

Dữ Tương ngắm nhìn tôi, nói nhỏ, “Em không chết, vậy là tốt rồi.”

Sau khi mổ, thể trạng anh suy yếu, nói xong câu này, chậm rãi nhắm mắt lại, tựa hồ an tâm rất nhiều.

Tôi lặng lẽ ngồi bên cạnh anh, thần thờ nhìn anh, không muốn phải rời chân đi nửa bước.

Quá nửa ngày, anh lại tỉnh lại, bảo với tôi, “Anh sẽ không chết mà.”

“Em biết rồi.”

“Nhưng em cả một đời này phải yêu anh, bên anh.”

“Em biết rồi.”

Đâu chỉ là một đời, ít nhất cũng phải ba đời ba kiếp.

Cứ như vậy, vết thương của chúng tôi, dù là thương thân hay thương lòng, đều dần dần khỏi hẳn.

Thân thể Dữ Tương, bình phục thật là nhanh. Ngay cả tôi cũng nghi ngờ là ông trời cũng có ý quan tâm anh ấy.

Một tuần sau khi anh xuống giường được, dưới tình huống không làm kinh động đến giới truyền thông, chúng tôi lặng lẽ xuất viện, cùng bay về Hồng Kông.

Chúng tôi ở cạnh nhau ba tháng, giống như trở lại hơi ấm của năm đó.

Hết thấy, tựa như chỉ là một giấc mơ, đến lúc tỉnh lại, lại được gặp ánh dương rực rỡ.

Với hành động của Dữ Tương, quả thực, tôi cảm động.

Nếu một người vì bạn mà chấp nhận vứt bỏ cả sinh mệnh, cuộc đời này còn gì để cầu.

Huống chi người ấy không chỉ là một người, mà là một người còn sống.

Huống chi người còn sống này, lại là người cả đời bạn yêu.

Ba tháng sau, Cục cảnh sát báo, Chính phủ Malaysia đã bắt được Dữ Đình.

Khi hắn bị bắt, bộ dạng tang thương bao nhiêu, tôi chẳng thêm muốn nghĩ nữa.

Cực kỳ không thích đang hạnh phúc lại bị việc này phá hư.

Rất nhanh, án phạt cũng đã được phán quyết.

Án chính là tử hình. Tội của hắn, không chỉ có một tội bắt cóc tôi, còn lại, tôi cũng lười quan tâm.

Tất cả này đều không ngoài dự đoán của tôi.

Mà ngoài dự đoán là, trước khi Dữ Đình bị hành quyết, thế mà lại muốn gặp tôi.

Buồn cười. Có gì để mà gặp.

Nhận được tin từ Cục cảnh sát, phản ứng đầu tiên của tôi là không đi.

Người phụ trách báo tin trong điện thoại vừa nghe, đã nói đơn giản là, “Nếu cậu Hoàng không muốn, chúng tôi cũng không miễn cưỡng.”

Y thoả mái đồng ý, thật làm tôi hơi kinh ngạc.

Cẩn thận ngẫm lại, một kẻ đã đến đường cùng, cái tâm nguyện cuối cùng trước khi bị thụ án tử hình, cư nhiên bị người ta coi là việc không đáng như thế, quả thật có điểm máu lạnh.

Tôi và Dữ Đình thôi thì cũng có tí chút giao du.

Nếu người chuyển đạt kia có chút nhân đạo, ít nhiều cũng có thể thuyết phục một lần.

Hoặc không thì chắc là do mấy ngày nay tâm tình rất tốt, nên ngay cả tâm địa cũng mềm mại theo.

Cho nên, khi nghe lời đáp ứng thoả mái như vậy, tôi thẳng đứng sững sờ, vội nói, “Xin chờ một lát...”

Thoáng lo, tôi còn hỏi, “Thời gian gặp mặt, khoảng bao lâu hả anh?”

“Nhiều nhất cũng chỉ được một tiếng đồng hồ thôi, tất nhiên, nếu cậu Hoàng có lo ngại gì, tuyệt đối có quyền đứng dậy bất cứ lúc nào.”

“Được rồi, tôi đi.”

Ngay trong ngày, tôi đặt vé bay đến Malaysia.

Vết thương của Dữ Tương đã tốt lên rất nhiều rồi, nghe tôi kể lại xong, anh nói, “Anh đi với em, cho em đỡ sợ.”

“Sợ gì kia?”

“Dữ Đình là một kẻ đáng sợ, Malaysia là một nơi đáng sợ.”

Tôi nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, bèn gật gù, “Vậy phải nhanh đặt thêm vé.”

Dữ Tương hôn tôi, bật cười, “Không cần phải bận tâm.”

Tôi phục hồi tinh thần lại, mới biết anh sớm đã có chuẩn bị.

Thiên la địa võng của người này, thì ra thật sự chưa bao giờ từng thu hồi lại.

Ngày hôm sau, cả hai chúng tôi đồng hành tới Malaysia.

Nhớ đến trước kia Thư Đình đã dắt tôi đến Malaysia, sau đó bùng lên đủ loại phong ba bão tố, tôi bùi ngùi thật lâu.

Dữ Tương lái xe chở tôi đến nhà giam Dữ Đình, để tôi xuống xe.

“Anh chờ em ở đây. Nó muốn gặp em, không phải gặp anh.”

Không hiểu tại sao, tôi có chút kinh sợ, đứng ngoài cửa xe, nhìn Dữ Tương mấy giây, không chịu nhúc nhích.

Dữ Tương thở dài một hơi, hạ kính xe xuống, vỗ vỗ tôi, “Đừng sợ, anh chờ em ở đây mà.”

Tôi gật, cuối cùng vẫn một mình đi vào.

Đã liên lạc từ trước, quản ngục sớm đứng đón tôi, vừa thấy tôi liền tới bố trí cho gặp mặt.

Kỳ thực, Hạ gia tuy rằng đã tan tành mây khói, nhưng lực lượng tàn dư vẫn cứ còn tồn tại.

Tôi gặp được Dữ Đình, không hề nghèo túng như trong suy nghĩ, chỉ có nhận thức được rằng hắn sắp chết, quần áo gọn gàng, sắc mặt hoàn hảo. Vừa nhìn thấy đã biết ở trong tù có người chiếu cố cho hắn.

Tôi kéo ghế ra, ngồi đối diện với Dữ Đình.

Trong phòng trống rỗng, không có ai đứng trông coi, không rõ đây là ưu đãi của tội phạm tử hình ở Malaysia hay là ưu đãi dành cho kẻ lưu lạc của Hạ gia.

“Sinh Sinh, không ngờ cậu chịu đến.” Dữ Đình nhìn tôi, hết sức ung dung.

“Tôi cũng thật không ngờ. Dữ Đình, người chết mọi sự đều tan biến, tôi hy vọng anh có thể thanh thản ra đi.”

Đây là xuất phát từ đáy lòng.

Nghĩ đến oán hận của một người trước khi chết vẫn còn ôm theo với mình, dù thế nào cũng chẳng phải điều hay ho.

“Phải, người đã chết mọi sự liền tan biến. Thật ra chỉ cần Dữ Tương còn tồn tại một ngày, tôi chắc chắn phải có ngày hôm nay. Cậu cũng không ngoại lệ.”

Tôi thở dài, “Về sau, anh cũng chẳng còn cơ hội châm ngòi chia rẽ nữa đâu.”

“Chắc chắn, Sinh Sinh, cậu gây thương tích khủng.” Dữ Đình lắc đầu, “Kể như Dữ Tương, phạm là lọt vào mắt hắn, đều không thoát khỏi được bàn tay hắn đâu. Tôi cũng thế, cậu cũng thế, Thư Đình cũng thế, Hạ thị cũng thế, Vinh thị cũng thế.”

Tôi nghe hắn nói liền lúc nhiều như vậy, biết hắn có rất nhiều việc để nói, bèn gật đầu, “Dữ Đình, anh nói không sai. Nhưng xin anh nhớ kỹ cho, người đã sắp chết, không nên nói những điều không thiện.”

“Được, tôi chỉ sợ cậu không chịu nghe.” Dữ Đình nhìn chăm chăm vào mắt tôi, giống như muốn tôi đem mỗi một chữ của hắn, khắc vào trong đầu, “Trước tiên là nói về Vinh thị, hắn bằng cách nào có được Vinh thị, cậu hẳn rất rõ rồi.”

“Ừm, này không cần anh nhắc lại.”

“Sau đó, Hoàng thị, hắn có Hoàng thị, rồi lại giao cho cậu, rồi lại mấy bận chuyển giao nữa, rốt cuộc hiện tại ai đang quản lý Hoàng thị?”

“Quản lý Hoàng thị chính là tôi.”

“Haha, Sinh Sinh, tôi không biết cậu dùng phương pháp gì lấy được giấy phép chứng nhận đặc biệt một nửa tư cách của đại lục. Nhưng mà à, theo tính cách của Dữ Tương, trừ phi hấn cho cậu, nếu không cậu tuyệt đối chẳng có khả năng phổng được trên tay hấn dù chỉ thứ nhỏ xiu gì đâu.”

Tôi chỉ gật, “Ừ, coi như anh ấy cho tôi. Song Hoàng thị trước sau vẫn là của tôi.”

“Có điều Dữ Tương chỉ đưa cậu một món đồ chơi, hấn đã cho cậu cầm súng phun nước trong tay mà đã cảm thấy mỹ mãn, cứ tưởng có được thứ vũ khí ngang hàng với hấn.”

Nghe xong những lời của Dữ Đình, tư vị trong lòng, không thể nói là không khó chịu.

“Lại tiếp tục đến Hạ thị, Dữ Tương sớm đã nhòm ngó Hạ thị, huyền thuyên gì mà giúp cậu báo thù, để rồi đến cuối cùng, Hạ thị cũng vẫn lọt vào tay hấn. Cả Thư Đình nữa, cho dù tôi không giết nó, cậu cho là nó có thể sống sót ư? Tôi nói cho cậu hay, người mà Dữ Tương hận nhất, chính là Thư Đình. Năm đó hấn có thể tha cho tôi, nhưng tuyệt đối sẽ không tha Thư Đình. Nếu Thư Đình chưa chết, Dữ Tương chắc chắn sẽ có cách dồn nó vào chỗ chết.”

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, ngồi rất nghiêm chỉnh trên ghế.

Tôi nhẹ nhàng bảo “Dữ Đình, tuy rằng Dữ Tương hận Thư Đình cũng là bởi vì anh ấy yêu tôi. Điểm này, dù gì chẳng nữa anh cũng không thể phủ nhận.”

“Đúng lắm, Sinh Sinh, Dữ Tương quả thực yêu cậu.” Dữ Đình hạ tầm mắt, dùng thanh âm nhẹ như vậy nói với tôi, “Chuyện Dữ Tương xả thân cứu cậu, tôi đã đọc được trên báo rồi. Sau khi tôi bị bắt, tinh thần mà nghĩ, mới ngộ ra... Người như Dữ Tương, sao có thể bị tôi tóm được dễ dàng như thế? Những kẻ phá cửa mà vào, cũng đã ke thời gian, cố tình ào tới đúng thời điểm khẩn cấp nhất. Tình yêu như vậy, lẽ nào cậu không thấy sợ chút nào ư?”

Cảm giác như thể rơi vào một khe nứt.

Lòng tôi như bị người ta lôi ra đánh đắm túi bụi.

Cái khe y thể mạng nhện, từ trong ra ngoài, lan tràn giăng ra.

Đến khi cách một lớp da, mới khó khăn lắm để dừng lại, không có hiển lộ ra ngoài.

Tình yêu như vậy, lẽ nào không chút sợ hãi?

Trăm ngàn ý niệm dịch chuyển trong não. Nhưng mà, tôi yêu Dữ Tương, chẳng đường đã gặp ghen biết bao nếu giờ lại quay trở về thì chỉ lại tự chui vào bế tắc mà thôi.

Trái tim đã là của nhau rồi.

Tôi không thể không tha thứ tất cả cho anh, cũng như anh không thể không yêu những vết sẹo chẳng chịt của tôi, trên cả thể xác lẫn tâm hồn.

Tôi hít thật sâu, từ tốn nói, “Ít nhất, máu của anh ấy là thật, vết thương của anh ấy là thật.”

“Ha ha, ha ha...” Dữ Đình tíu mắt, cười đến run cả vai.

Hấn bảo, “Sinh Sinh à, cậu thực là một đôi tuyệt phối với hấn, trên trời dưới đất, tìm nữa tìm mãi cũng chẳng thể thấy được một cặp như các cậu.”

Tôi lạnh lùng đáp trả, “Cảm ơn đã quá khen.”

“Được, được, tôi thừa nhận tôi không châm ngòi được tình yêu trời cao biển rộng của các người.” Dữ Đình thu lại vẻ cợt nhả, xua tay với tôi.

Tôi thở phào.

Lần gặp mặt cuối cùng này, chẳng những là những đánh giá cuối cùng của tôi và Dữ Đình, mà giống một bài thi tình yêu giữa tôi và Dữ Tương hơn.

Không nghĩ rằng Dữ Đình, vẫn cố chấp lời tâm nguyện cuối cùng ra để học hặc với nhau như thế.

Cần gì phải vậy nhỉ?

Tôi đứng lên, kèm theo vài phần thất vọng.

Vốn dĩ, tôi không nên hy vọng kẻ sắp phải đối mặt với tử vong sẽ có sự thay đổi triệt để nào.

“Cậu phải đi rồi ư?” Dữ Đình ngẩng đầu.

“Anh còn gì muốn nói nữa.”

“Sinh Sinh, những gì tôi nói hôm nay, không có một lời dối trá.”

“Tôi biết chứ.” Tôi gật đầu.

Nhưng cuộc nói chuyện của hắn, không có câu nào là không mang rắc tâm khác.

Dữ Đình hỏi, “Còn một câu cuối cùng, cậu có chịu nghe không?”

Đứng nhìn hắn, loáng thoáng cảm giác đứng từ trên cao nhìn xuống.

Tôi có thể rời đi, còn hắn, phải ở lại chỗ này để chờ chết.

Có lý do gì để mà không độ lượng nghe nốt một câu cuối cùng?

“Anh nói đi, tôi nghe.”

“Buổi tối hôm đó, tôi không có rạch mặt cậu.” Hắn lạnh lùng nhìn tôi, “Mà tàn phá[4] cậu, cũng không phải là tôi.”

Vậy là ai? Còn có thể là ai?

Tôi không còn hô hấp được, ngã lại xuống ghế.

Trời đất quay cuồng, mắt lập lờ sao.

Y như trước mặt đi dùng liên tiếp pháo hoa nổ, nhưng lại bật không nghe được tiếng động gì.

Tối hôm đó...

Tôi đau nhức mà hôn mê, tỉnh lại thì gặp nụ cười của Dữ Tương. Anh khẽ hôn lên vết thương của tôi, tựa hồ chẳng hề để ý điều gì hết.

Anh từng rống to với tôi: Anh đã làm đủ mọi cách, mới có thể làm cho số tình nhân đông đúc từ trước đến nay của em không còn dám ý đồ đến gần em nữa.

Anh hận mỗi một kẻ đến gần tôi, thế nên anh hận Thư Đình.

Tôi vô lực gục xuống bàn, sau cùng ngược lên, nhìn Dữ Đình.

“Cậu không tin?”

Tôi dùng giọng nói khản đặc mà trả lời, “Tôi tin.”

Hai chữ này như dao cứa. Tôi bị từ ngữ của chính mình làm bị thương, máu ồ ạt từ tim chảy tràn.

Tôi chống đỡ chính mình, hỏi, “Nhưng là, vì sao cho tới hôm nay anh mới nói ra?”

Dữ Đình đáp “Tôi không có cơ hội. Mà dù có, nói ra cậu cũng chưa chắc sẽ tin. Dù cậu tin, thì cũng tốt đẹp gì cho tôi chứ?”

Không thể nói không hận người trước mắt.

Tôi biết mình đã bị sa vào một cái bẫy chết người.

Dữ Đình biết mục đích đã đạt được, đứng lên, ấn chuông.

Giám ngục lập tức xuất hiện.

“Vĩnh biệt, Sinh Sinh. Tôi sắp thoát khỏi cơn ác mộng này rồi, còn cậu thì sao?”

Hắn thông dong đi ra. Dẫu là giả vờ thông dong, hắn trước sau cũng đã ở trước mặt tôi diễn những phút giây thông dong cuối cùng.

Tôi không biết, hóa ra con người có thể có ác ý sâu xa như vậy.

Giám ngục kỳ quái ngó đến tôi. Ở trong mắt y, sắc mặt của tôi chỉ sợ còn kém hơn cả Dữ Đình sắp bị hành quyết.

Tôi thỉnh cầu, “Cho tôi ngồi thêm một lúc nữa được không?”

Y gật đầu, hơn nữa làm một kẻ tâm lý mà rời đi, để lại tôi ngồi lặng lẽ trong phòng.

Tất cả sự tình, không thể tránh khỏi bị tái hiện.

Phải lắm, kỳ thật tất cả không khó để nhìn thấu.

Dữ Tương, anh ấy rốt cuộc vẫn luôn nắm giữ tất cả, chưa bao giờ bỏ qua cái gì, cũng chưa bao giờ quên cái gì.

Anh có mạng lưới tình báo hoàn hảo, còn có thủ đoạn vượt cả trời, tàn kế vô song.

Người thắng nếu không phải là anh, chẳng lẽ không phải không công bằng?

Tôi còn gì để mà nói?

Thời gian vùn vụt trôi qua, đủ để tôi hồi phục lại sức lực lẫn tinh thần.

Trở về lối cũ không phải chuyện gì tốt đẹp, nhất lại trở về lối cũ là ngày hôm qua của tôi và Dữ Tương.

Thế giới chính là như vậy, trải qua cả một đoạn trường, đến khi ngoảnh lại, cũng chỉ là một loại kinh tâm động phách.

Thiên là địa vôong, vừa mới bắt đầu đã giăng sẵn dưới chân, vừa mới chạm vào là hệ lụy vô số, chưa chết là chưa ngừng.

Tôi nghĩ đến vết thương trên trán mình, nghĩ đến vết thương trên trán Dữ Tương, nghĩ đến anh quả quyết không chịu đi phẫu thuật thẩm mỹ.

Nghĩ đến anh ôm tôi khóc, hỏi tôi: Như thế nào mới có thể vuốt lên vết thương? Xin em hãy dạy anh, Sinh Sinh.

Tôi đem tất cả đã trải qua, cả những đắng, chua, ngọt, nhạt trong đó, bỏ về lại lối cũ.

Còn ở chỗ đây, tôi muốn quyết định cho rõ ràng.

Thật hay, thì ra nhà tù Malaysia lần duyên phận của tôi ở đây, là một nơi tuyệt vời giúp tôi lĩnh ngộ được nhân sinh sâu sắc.

Đã nghe qua Lục Tổ ngộ đạo[5] chưa?

Thì ra cảnh giới của thiên hạ thực sự là như vậy.

Hạnh của Hoàng Sinh, có thể thêm được một phần.

Lúc đi ra, trời đã nhập nhoạng.

Đối với tôi, lại dường như đã trôi qua tận mấy cuộc đời.

Dữ Tương dựa ở đầu xe. Anh vẫn luôn ở bên ngoài chờ tôi.

Thấy tôi ra, liền chậm rãi đứng thẳng, không có nửa điểm nôn nóng.

“Gặp Dữ Đình chưa?”

Tôi gật đầu.

Dữ Tương hỏi, “Em thấy thế nào?”

“Em có thể thấy thế nào? Dữ Tương, anh thừa biết đáp án Dữ Đình sẽ nói gì với em, vì sao không ngăn cản? Anh hoàn toàn có khả năng làm thế.”

“Anh không muốn lại lừa em.”

Tôi chợt ngẩng đầu, lẳng lặng chăm chú nhìn anh ấy.

Ánh mắt giao nhau, như ngày và đêm luân phiên tuần hoàn, vĩnh viễn liên miên cùng huyền diệu không có ranh giới.

Trong đầu cứ trầm trọng đa nghi, nhưng ai có thể bỏ qua được ánh mắt khổ sở đến vậy?

Cuối cùng, tôi mở lời, “Dữ Tương, bọn mình cùng đi thăm mộ Thư Đình, được không?”

Di thể của Thư Đình được đưa về an táng tại mộ viên Hạ gia, tuy không xa, nhưng khi chúng tôi đến được tới đó, trời đã hoàn toàn tối sầm.

Mộ viên lạnh lẽo, chỉ có gió lạnh lẽo.

Đứng trước mộ Thư Đình, cả hai chúng tôi thật lâu đều không cất tiếng.

Thế rồi, tôi hỏi, “Dữ Tương, là anh yêu em nhiều hơn, hay là Thư Đình yêu em nhiều hơn?”

Dữ Tương không trả lời, anh không muốn trả lời, cho tới bây giờ không ai có thể buộc anh mở miệng.

Tôi lại hỏi, “Dữ Tương, niềm tin đã bị phá thành từng mảnh nhỏ rồi, vậy còn tình yêu?”

Anh sững sờ nhìn tôi, chợt thở thật dài, ôm tôi vào trong ngực.

“Loáng chốc đã phân thành sáu mươi khác, một ngấn ngủi cũng là vĩnh hằng[6], Sinh Sinh, nếu nhân sinh chỉ có một cái vĩnh hằng ấy, vậy thì tốt biết bao.”

Tôi ngược lên nhìn anh, bất tri bất giác đã ngây dại.

Tôi biết tim của anh ấy, vĩnh viễn rắc rối phức tạp không thể phân tích nổi. Tôi biết bản tính chiếm đoạt trời sinh của anh ấy, sẽ liều mạng để giữ người anh ấy yêu ở lại bên mình.

Để giữ lại tôi, anh không tiếc thương tổn tôi, cũng không tiếc thương tổn chính anh ấy.

Cho đến lúc cả hai người chúng tôi đã chi chít những vết thương nứt nẻ, kiệt sức hết cả rồi.

Với tính cách của Dữ Tương, anh đã vì tôi làm được cả nông nổi như vậy, còn gì để nói chứ?

Âm mưu nhiều như vậy, nói dối nhiều như vậy, kinh tâm động phách nhiều như vậy, cũng chỉ vì một chữ ‘Tình’.

Trong phút chốc, tôi triệt để hiểu ra.

Người đều phải gặp chuyện, có luyện ý chí sắt đá, mình đồng da sắt, cùng lắm cũng chỉ để mình có được một sự dũng cảm để đón nhận tình yêu và một trái tim chân thành.

Tình yêu không cao thượng, chỉ có người từng trải mới có thể đối mặt, mới có thể buông tha lý trí để mà đi ôm một tình yêu không hoàn mỹ.

Giờ khắc này, tôi đã đặt được chân đến đất Phật, đạt tới cảnh giới sở cầu, đủ để ba kiếp đón nhận tất cả của Dữ Tương, cũng như tất cả của tương lai.

“Ừ, này đã là vĩnh hằng rồi, cần gì phải xen thêm ngày hôm qua nữa?” Tôi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói, “Dữ Tương, hiện tại mới chính là vĩnh hằng của chúng ta.”

Sau đó, tôi cảm nhận được, một giọt chất lỏng ấm áp, đọng lại sau tai tôi.

Dù cho thế nào, tôi tin, giọt nước mắt rơi này, nó là thật.

Giọt nước mắt rơi này, nó là thật — cuộc đời này cũng thế, cũng sẽ không hoài nghi.

Có biết hải đăng không?

Lạc lối giữa biển cả, chỉ cần một chút mong manh từ ngọn đèn, là có thể định cho mình phương hướng.

Giọt nước mắt rơi này, chính là ngọn hải đăng của tôi.

Đây là cái thực duy nhất trong lòng Dữ Tương.

Đã đến được đây rồi, còn cầu quay về gì nữa?

Ngày hôm qua, thả tan thành mây khói đi thôi.

Dữ Tương, đêm nay.

Xin hãy đi vào trong giấc mơ của em nhé.

Toàn văn hoàn

. / .

Chú thích:

1. Củi gạo dầu muối chỉ những vật tất yếu không thể thiếu trong bữa ăn sinh hoạt hằng ngày ý mà ;____; chung quy ở đây Sinh Sinh ý chỉ đến cuộc sống gia đình sau này của người mới cưới thôi :-j

2. Tuệ nhãn thức anh hùng

Tuệ nhãn là một trong “ngũ nhãn” trong Phật giáo, gồm có:

Mắt thật: con mắt do cha mẹ sinh ra nên tầm nhìn, phạm vi nhìn bị hạn chế. Những vật quá nhỏ, quá lớn, quá xa, quá gần đều không nhìn thấy, sáng quá hay tối quá cũng không nhìn thấy.

Thiên nhãn: không có sự hạn chế càng không có sự ngăn cách chướng ngại, không cần có ánh sáng phản chiếu mà chỉ cần tác dụng sức tinh thần mà thôi. Thiên nhãn nhờ tu chứng mà có hay nhờ phúc báo mà có. Ngoài ra còn có thể thấy được những hiện tượng, sự kiện xảy ra. Người có thiên nhãn có thể biết được chuyện vị lai. Năng lực thiên nhãn càng mạnh càng có khả năng thấy xa và chính xác.

Tuệ nhãn: mắt trí tuệ. Các vị A-la-hán đều chứng được tuệ nhãn, thấy rõ 12 nhân duyên và sự luân hồi sinh tử thoát khỏi vòng sống chết luân hồi, không còn bị thân tâm ràng buộc, lìa năm uẩn, vượt ba cõi. Trong thế gian cũng dùng trí tuệ, nhưng với nghĩa trí tuệ thế gian, còn chấp ngã. Còn tuệ nhãn của bậc A-la-hán là vô ngã, không còn chấp trước.

Pháp nhãn: mắt pháp. Pháp nhãn của các bậc Bồ Tát từ Sơ địa trở lên thì có khả năng thấy được bản tính, tức pháp tính của vạn pháp, thân chứng được một phần pháp thân của Phật. Pháp thân của Phật phổ biến khắp nơi, khắp mọi lúc, không phải là sắc, không phải là không có sắc, không phải là có tướng, không phải là không có tướng v.v...

Phật nhãn: mắt Phật, có tất cả công năng của bốn loại nhãn kể trên chính là toàn bộ trí tuệ, là bản thân “đại viên cảnh trí” (gương trí tuệ lớn) cũng gọi là đại viên giác, cũng gọi là vô thượng bồ đề.

(đã cắt bớt đi cơ sở ý khác về Phật giáo liên quan ==~)

như vậy, tuệ nhãn (con mắt trí tuệ) thức anh hùng chỉ cái nhìn sáng suốt, biết nhìn nhận nhân tài.

3. ừ Chu Công đc hiểu nôm na vs giấc ngủ, giấc mộng thì chắc mn cũng đều biết rồi, tớ chú thêm 1 ít thôi, coi như tìm hiểu mở mang kiến thức văn hóa :”D

Chu Công tên thật là Cơ Đán, là công thần khai quốc nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Ông có công giúp Chu Vũ Vương (Cơ Phát) lập ra nhà Chu (1122 – 256 trước Công nguyên), giành quyền thống trị Trung Hoa từ tay nhà Thương. Sau khi Chu Vũ Vương chết, Cơ Đán đã giúp vua mới là Chu Thành Vương xây dựng và phát triển nhà Chu thành một nước mạnh mẽ và có công xây dựng nên nền văn hóa Trung Hoa rực rỡ trong quá khứ. Công lao to lớn của Cơ Đán với sự phát triển của văn hóa Trung Hoa khiến người ta gọi ông bằng chức vụ là Chu Công (quên đi cái tên Cơ Đán), khiến cho nhiều người lầm tưởng Chu Công là tên thật của ông.

Giấc mộng Chu Công:

Trong văn hóa Nho, Chu Công có một vị trí cao quý. Câu nói Khổng Tử “Ngô bất phục mộng kiến Chu Công hĩ” (Ta không còn mơ thấy Chu Công nữa rồi) để ẩn dụ về sự mất mát của lễ nghi văn hóa thời Đại. Chu Công là nhân vật thường xuyên trong giấc mơ của Khổng Tử và trường kỳ ăn hóa Nho giáo của Trung Quốc, do đó Chu Công có ý nghĩa liên quan đến ‘mộng’ mà thường xuyên được gọi là “Chu Công chi mộng” hoặc “Mộng Chu Công”.

4. Từ “phá” mà Dữ Đình dùng, có nghĩa, phá vỡ, xé rách, tách đôi. Tổ không biết dùng từ gì thích hợp nhất để diễn tả, nên để là tàn phá, còn lại bạn tự hiểu vậy

5. Lục Tổ ngộ đạo

Lục Tổ tên là Lữ Huệ Năng sinh ra tại Tân Châu, Phạm Dương. Phụ thân là Lữ Hành Thao và mẹ là Lý Thị. Tổ sanh năm 638 Tây lịch và viên tịch năm 713 Tây lịch nhằm đời Võ Đức nhà Đường. Phụ thân ban đầu làm quan ở Nam Hải rồi sau đó dời về Tân Châu. Lúc Huệ Năng được ba tuổi thì phụ thân mang trọng bệnh rồi mất. Lớn lên trong một gia đình nghèo túng, một mẹ một con, cho nên mỗi ngày Huệ Năng phải vào rừng đốn củi đem ra chợ đổi gạo nuôi mẹ.

Chỗ sở ngộ của Tổ Huệ Năng là do nghe kinh Kim Cang Bát-nhã. Sau khi được Ngũ Tổ Hoàng Nhẫn cho vào thất và nghe giảng kinh Kim Cang đến đoạn Tôn giả Tu-bồ-đề hỏi: “Khi phát tâm cầu vô thượng chánh giác, làm sao an trụ tâm?” Phật đáp: “Chẳng nên trụ sắc, chẳng nên trụ thanh, hương, vị, xúc, pháp mà sanh tâm kia; nên không chỗ trụ mà sanh tâm ấy.” Ngài đại ngộ kêu lên: “Đâu ngờ tánh mình vốn tự thanh tịnh! Đâu ngờ tánh mình vốn không sanh diệt! Đâu ngờ tánh mình vốn tự đầy đủ! Đâu ngờ tánh mình vốn không dao động! Đâu ngờ tánh mình hay sanh muôn pháp!” Ngũ Tổ bảo: “Chẳng biết bản tâm học pháp vô ích, nếu nhận được bản tâm mình, gọi là Trượng phu, Thiên nhân sư, Phật...” Thế là Ngài được Ngũ Tổ truyền y bát làm Tổ thứ sáu.

vì lý do chủ quan của người dịch, chỉ chú thích có thể thôi, nếu ai quan tâm, xin hãy tự tìm hiểu tiếp ==~ Đại khái, Ngài là người thường, đạt được cảnh giới được bước lên cõi Phật.

6. Loáng chốc đã phân thành sáu mươi khắc, một ngắn ngủi cũng là vĩnh hằng

Là một trong những cảnh giới của Phật. Ngắn ngủi từ gốc là sát na, là một khoảng thời gian ngắn, trong một mỗi niệm có chín mươi sát na.

Hỏi Phật: Thế gian vì sao lại nhiều đáng tiếc như vậy?

Phật nói: Đây là một thế giới xoay vòng, xoay vòng đáng tiếc, không có đáng tiếc thì dù con hạnh phúc bao nhiêu cũng không thể hạnh phúc.

Hỏi Phật: Phải làm thế nào thì trái tim chúng con mới không còn cô đơn nữa?

Phật nói: Mỗi một người khi sinh ra trái tim đều đã cô đơn nên mới khiếm khuyết, đa số sẽ phải khiếm khuyết cả đời, chỉ có thể trọn vẹn nó khi gặp được nửa kia, nếu sơ suất đánh mất có nghĩa là đã đánh mất tư cách có được nó.

Hỏi Phật: Nếu gặp được người mình yêu, rồi sợ rằng không thể giữ được người ấy, vậy phải làm sao?

Phật nói: Nhân gian có biết bao tình yêu, đất trời đổi thay trùng lặp, có được người yêu là chuyện hạnh phúc, đừng hỏi là kiếp là duyên.

Hỏi Phật: Làm sao để có thể được cơ trí như Người?

Phật nói: Phật đã từng trải, người là Phật mai sau, ta cũng từng khởi đại như con.

34. Chương 34: Pn1

Đêm ba mươi âm, mặc nguyên một bộ chỉnh tề, lại còn nhận tiền lì xì của ba mẹ.

Lúc quay người đi, còn nhớ rõ, bà bác ở xa đến không biết tên là gì tự nhiên hỏi, “Sinh Sinh, khi nào thì đến phiên cháu tặng tiền lì xì cho chúng ta đây?”

Nguyên một câu như vậy, không phải là chưa từng nghĩ đến.

Thực một ngày đoàn tụ gia đình êm đẹp thế này làm cho chẳng nhận ra nỗi cái giao hoạt của đàn bà.

Ngồi trong phòng đổi một lúc lâu, mới chợt nhớ ra, không hẳn một vì một phụ nữ dung tục như vậy mà khiến bản thân phát hỏa.

Chỉ là, hôm nay là đêm ba mươi.

Và chỉ là, Dữ Tương không có ở bên cạnh.

Nhớ thì vẫn cứ là nhớ, biết được làm sao. Tôi cầm phong tiền lì xì nặng trĩu mà cẩn thận nhìn chăm chăm, nhìn đến tận khi cái sắc hồng phũ kín con ngươi làm chói hết cả mắt, lúc đấy mới biết nguyên lai mình đã rơi vào trong nỗi nhớ lòng bùng.

Đơn tư không bằng tương tư, tôi bỗng thấy muôn vàn khó chịu. Vừa bật ra ý lòng, điện thoại đường dài đã thông đến chỗ tôi, chủ tịch Vinh thị quả thực nhanh thật.

Dữ Tương mới nghe, đã nói với tôi, “Nếu như một ngày không gặp bằng cách ba thu thì hôm nay đã là thu thứ bao nhiêu rồi?”

Tôi chán nản, gượng cười hỏi lại, “Anh thật là cái gì cũng đoán được. Cũng tốt, để em thử xem thế nào. Tối hôm qua em nằm mơ một giấc mơ vô cùng kỳ quái, anh có đoán được em mơ cái gì không?”

Trong điện thoại trầm mặc một hồi, anh ấy ở đầu dây bên kia cười khẽ.

“Sinh Sinh, nếu trong lòng có lời muốn nói mà không thể nói ra, mọi lý do sẽ đều là mộng. Em muốn anh đoán mộng của em, hay là thật tâm của em?”

“Em làm gì có cái gì mà thật tâm mới chả không?” Tôi hừ một tiếng, cúp luôn điện thoại.

Tựa đầu bên cửa sổ, tôi ngắm nhìn vầng trăng sáng đang dần dần được treo cao hơn trên không trung.

Điện thoại lại vang, lại còn vang không ngừng nghỉ, làm cả phòng ong ong đau hết cả đầu, tôi không thể không nhắc máy.

Giọng Dữ Tương truyền đến, “Có muốn xem pháo hoa không?”

“Pháo hoa ở đâu ra?” Tôi gắt gỏng với anh.

Đây đâu phải là Trung Quốc cơ chứ, năm mới của người Pháp là ngày đầu tiên của lịch dương, đâu phải đêm ba mươi âm?

Anh vẫn tiếp tục nói, “Chỗ anh trước cửa sổ rộng ràng vô cùng, cứ một cái lại một cái, bùng lên với nhau, quả thật vô cùng rực rỡ.”

Tôi vừa định hừ lạnh lại nghe tiếng anh cúi đầu ôn tồn, “Sinh Sinh, nếu em ở đây, chắc chắn sẽ rất vui mà xem.”

Cái giọng tri kỷ mềm mại như thế làm tiếng hừ lạnh của tôi đành phải dừng ở yết hầu, cuối cùng là bị nuốt xuống.

Tôi chỉ có thể cười khỏ, “Anh thật có ý tốt.”

“Có đi thì phải có lại.” Thế nhưng anh lại lập tức yêu cầu, “Thành thật trả lời anh một việc.”

Anh hỏi tôi, “Em đang nhớ anh sao?”

“Làm gì có.”

“Muốn anh đến không?”

Tôi giật mình, “Đến đâu cơ?”

“Còn đâu nữa?”

Lòng tôi khẽ động, liền quăng tai nghe sang một bên, vội vàng chạy ra mở toang cửa. Ngoài cửa trống rỗng không có ai, tôi như bị một chậu nước lạnh đổ xuống đầu.

Tôi chớp lấy tai nghe, “Anh xem pháo hoa ở chỗ nào?”

“Trước cửa sổ.”

Sau lưng bỗng nhiên vang lên một tiếng chúu, tôi vô thức ngoảnh lại, trợn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một đường sáng của pháo phóng lên cao, nổ một tiếng, biến ra hàng vạn hàng nghìn đốm sáng xinh đẹp.

Âm thanh bắt đầu dồn dập, dày đặc, không ngừng nghỉ.

Trong phút chốc, không trung bị nhuộm bởi một mảng muôn hồng nghìn tía, tranh kỳ khoe sắc, dọa cho cả trăng sáng lẫn sao ngàn chạy hết, một mình nghiêm nhiên chiếm cứ toàn bộ bầu trời đêm.

“Thật đẹp.” Tiếng thở dài khe khẽ vang lên từ đằng sau.

Tôi lấp bắp kinh hãi, vội vã quay lại.

Dữ Tương nhẹ nhàng cười, đem cả vai của tôi hòa vào với anh. Hai người cùng xem pháo hoa.

Hoa nở hoa tàn, khoảnh khắc tỏa sáng mà huy hoàng, nếu có thể thả lỏng toàn bộ tâm trí, thời khắc đó chính là vĩnh hằng.

“Đến lúc nào thế?”

“Mấy tiếng trước.”

“Anh đã chuẩn bị pháo hoa?”

“Pháo hoa được chuẩn bị tốt từ lâu rồi, chỉ chờ anh ra lệnh một tiếng.” Anh xoay đầu nhìn tôi, cười nói, “Anh phát tiền lì xì cho cả đại sảnh, ra tay hào phóng, làm cả kinh mấy bà mấy cô sắc mặt tái nhợt lại, hồi hận đã chọn sai chồng.”

Tôi mỉm cười với anh ấy, “Mật thám của anh cũng thật lợi hại, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, chuyện lớn nhỏ gì cũng báo cáo đủ hết được.”

Anh không đáp, hơi buông mắt nắm chặt lấy tôi.

Cả trời sáng rõ.

Nở ra hoa, hóa thành khói, tan ra hồn phách, chỉ còn vương lại khói thuốc súng quẩn quanh.

Tôi rốt cuộc không chịu nổi được im lặng bằng anh bèn mở miệng mà nói, “Dữ Tương, anh bỏ ra quá nhiều tâm huyết cho em rồi.”

“Anh nguyện ý.”

“Thật ra, anh cũng không cần phải tốn công tốn sức đền bù như vậy đâu.”

Anh ấy tự đứng nhìn xoáy vào mắt tôi.

Tôi hơi hoảng. Đã rất lâu rồi không thấy anh như vậy, tôi cơ hồ đã quên đi thì ra anh còn có ánh mắt lợi hại nhường ấy.

Anh không cười, chỉ bình tĩnh nhìn tôi, nhấn mạnh từng chữ từng chữ, “Sinh Sinh, anh còn thiếu em cái gì sao?”

Tôi lui lại, vẫn tránh không được ánh mắt anh cứ bám theo tôi như hình với bóng, xâm nhập tận sâu xương tủy.

“Anh luôn dành cho em những điều tốt nhất.” Anh cười khổ, “Không phải đền bù, chỉ vì anh muốn thôi.”

“Dữ Tương...”

“Đừng nói xin lỗi.” Anh chặn lời nói chưa kịp thoát ra của tôi.

Lòng tôi tôi nghĩ, nhưng anh lại đoán được hết thấy.

Tôi không nói gì nữa, ngồi yên trên giường ngắm nhìn pháo hoa đầy trời tỏa sắc. Pháo hoa nở rộ, hết cái này lại đến cái kia. Thứ ánh sáng chói lọi cứ thế nở bung rồi qua đi, cho nên diễm lệ.

Đêm ba mươi âm đó, Dữ Tương nói với tôi rất nhiều.

Tôi nhớ rõ, anh ngồi bên tôi, hướng lên nhìn theo pháo hoa.

“Em biết không, đoán được tâm tư một người, một chết đi được, một chết đi được.”

“Yêu một người, cũng mệt chết đi được, mệt chết đi được.”

“Nhưng nếu không đoán không yêu, lại càng mệt thêm, càng mệt thêm.”

Anh ở bên cạnh tôi, sống lưng thẳng tắp, bờ vai dày rộng, làm cho người khác có một tư vị rất đổi an tâm.

Tôi chăm chú nhìn anh, anh chăm chú nhìn pháo hoa ngoài cửa sổ.

Tôi biết, anh mệt chết đi được, mệt chết đi được.

Tôi nhịn không được, khẽ nói, “Dữ Tương, anh mệt mỗi.”

Tôi hơi cự mình, “Tựa vào vai em, nghỉ ngơi một chút đi.”

Anh nghe tôi nói như thế, trong mắt lóe ra một ít ánh sáng ướt át.

Nhưng mà anh lại lắc đầu.

“Không, bây giờ vẫn chưa cần.” Anh cười yếu ớt với tôi, ánh mắt ôn hòa như ngọc, “Có điều một ngày nào đó, Sinh Sinh, nếu anh mệt không chịu nổi, xin em hãy dùng bờ vai tiếp anh.”

Đêm ba mươi âm đó, chúng tôi cùng nhau xem pháo hoa.

Pháo hoa không dứt, nổ rồi bung xòe, tan đi rồi lại bắt đầu lần nữa.

Vì thế ngũ sắc triền miên, tràn ngập trong mắt, tràn ngập cả trong lòng.

Tôi dựa trên vai Dữ Tương, cảm thấy hết sức ấm áp.

Tôi biết anh mệt mỗi.

Nhưng mà không sao. Mệt của anh, là của tôi.

Cũng như, yêu của anh là của tôi.

Sầu khổ của anh là của tôi.

Tim của anh là của tôi.

Thiên la địa võng của anh là của tôi.

Bầy rập cùng âm mưu của anh là của tôi.

Hết thấy đều là của tôi.

Anh là của tôi.

Phiên ngoại hoàn

35. Chương 35: Pn2

(trích tuyển tập phiên ngoại Gheo Gió Đùa Trăng của Phong Lộng)

Mẹo

Văn phòng chủ tịch mới sửa sang cũng không đổi khác gì lắm so với hồi trước, song phong cách phòng lại đổi hẳn. Bàn làm việc kiểu châu Âu bị bê đi, thay vào đó là bàn dạng cổ điển thời Minh Thanh[1] với các đường cong uốn lượn, hương gỗ thơm mùi hoa lê nhàn nhạt len vào chớp mũi thư thái nhiều lắm.

Tôi thấy tập giấy tờ mong mỏng đã ký xong xuống mặt bàn, bỏ cả bút máy, ngả người ra sau.

Hít thật sâu một hơi không khí thanh lành vương đầy mùi hoa lê, phóng mắt qua nhìn cây quạt mực Tàu treo trên tường[2].

Mấy món đồ cổ cổ ba bốn trăm năm trước, như kiểu chén vàng, Hành thư[1], thoạt nhìn đúng là chả có gì đặc biệt đâu, nhưng đúng là càng xem mới càng thấy ý vị.

Cô nhóc Hồng Băng kia, công nhận mắt nhìn càng ngày càng chuẩn.

Tôi thẳng buồn cười thầm nghĩ, nhờ ngày nào cô không làm thư ký nữa, khéo cũng có thể làm một nhà thiết kế cũng nên.

“Ông chủ.”

Quá là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến luôn mà~ Vừa nghĩ đến cô thôi là đã nghe thấy giọng cô ngay rồi.

Hồng Băng đẩy cửa vô, mặt mũi lúc nào cũng rạng rỡ, chân vừa bước vào đã liền thoảng, “Tin tốt anh ơi.”

“Em có thai đứa thứ hai rồi à?”

“Khôngggggggg.” Cô lè lưỡi, “Để con á, duy chỉ có lần này thôi, khổ bỏ xừ ý, làm sao tính thành tin tốt cho được?”

Tôi bèn hỏi, “Thế thì là gì?”

Cô phấn chấn nói luôn, “Đại thắng nhé, Ngôi Sao Áo của Singapore chúng ta trúng thầu rồi.”

“Ừ.”

“Ông chủ~ Anh chỉ ừ có mỗi tiếng thế thôi à~” Chắc là phản ứng không đủ nhiệt liệt, cô ngó tôi, hình như bất mãn lắm, tay nắm thành đầm bày vẽ dữ tợn, “Ý nghĩa của đợt đấu thầu này to lắm đó.”

“Ý nghĩa gì mà to?”

“Đương nhiên to chứ~” Hồng Băng chỉ ra điểm mấu chốt, “Công trình này Vinh thị đã dốc lực thực hiện, thế mà cuối cùng ký được hợp đồng lại là Hoàng thị chúng ta cơ.”

Tôi bật cười.

Ồi cô nhóc, không hiểu sao lại gom góp đầu ra ý chí không ngại nghĩ muốn phân cao thấp với Vinh thị cho bằng được thế này.

“Ông chủ, anh chỉ cười thôi à ~” Cô xoa xoa tay, “Đại hỷ sự độ này không thể coi như bình thường được, em đi chuẩn bị tiệc rượu chúc mừng đây.”

Tôi nhìn theo dáng dấp hoạt bát của cô, chỉ có thể cười khổ.

Thật không hiểu, người nào bên cạnh tôi, hình như ai nấy cũng đều quả quyết nhanh nhẹn, cứ người này lại còn trên tầm cả người kia.

Cùng với biết cách để quên đi, đều là nhờ trời sinh cả.

Cô gái này, hồi mới vào công ty hệt như con thiên nga dễ thương động lòng người, thế mà mới qua có vài năm đã hoành tráng lột xác thành một Võ Tắc Thiên[4] khác, hễ thốt câu nào ra, chủ tịch tôi đây chạy đến gầy lìa chân cũng đuổi chẳng kịp.

Tối đó, quả nhiên bị cô đốc thúc ăn mặc chỉnh chu, bị kéo đi tham gia tiệc rượu chúc mừng.

Không thể không thán, khi mà tâm tình chuyên chế của Nữ vương thăng cao vùn vụt, năng lực làm việc của Hồng Băng cũng tỷ lệ thuận tăng theo y thế, tôi thật không hiểu cô có bao nhiêu tay, trong vòng một ngày đã có thể chỉ huy sắp xếp ra một buổi tiệc rượu cỡ nhỏ có thể nói là hoàn hảo nhường này.

“Bây trên bàn ăn dài là băng khắc hình tiên cá, là hàng em đặt đặc biệt, phải giục bên chế tác làm gấp đó, có đẹp không anh?”

“Đẹp lắm!”

Kệ cô hỏi cái gì cứ chỉ cần gạt đầu là ổn.

Bằng không nửa tháng sau, tuyệt đối đừng hòng được yên thân đâu.

Không phải cả chồng giấy tờ không thua gì núi thì cũng là lịch công tác nhồi nhét dày đặc chết người được đó.

“Chủ tịch, chúc mừng.”

“Món thầu Singapore này nhất định sẽ giúp thành tích Hoàng thị năm nay thăng lên một tầm cao nữa.”

“Đêm nay phải uống hết mình nha, chúc mừng nào.”

Suốt cả bữa tiệc, âm thanh cụng ly leng keng vang lên không đếm xuể.

Màu rượu vang sóng sánh, rót đầy trong ly thủy tinh, mỗi khi nhấp một hớp, âm thanh cụng ly lại càng êm tai hơn nhiều.

Hai má bắt đầu nóng nóng, có vẻ đã ngà ngà say.

“Sinh Sinh.”

Tôi ngoái lại, cười, đưa ly rượu vang vào tay cậu ta, “Lại đây, Chấn Hoàn, làm một ly nào.”

Chấn Hoàn là bạn học chung ngày xưa, cũng là con nhà làm ăn, sang bên New Zealand mở rộng thị trường, tháng trước mới về, có gọi cho tôi mấy cuộc điện thoại.

Cậu ta bảo người quen bên Pháp ít ỏi, cho nên muốn ôn chuyện với tôi.

Hẹn lên hẹn xuống bao lần, nhưng bao giờ tôi cũng bị dính vào những việc khác mà phải hủy hẹn.

Đâu nghĩ Hồng Băng chu đáo tới mức này, xếp cả cậu ta vào danh sách khách mời nữa.

Gặp lại bạn cũ, cảm giác thật tuyệt.

“Năng New Zealand chói chang dữ lắm à? Trông đen thui thế này.”

“Thế à? Đen có xấu lắm không?” Chấn Hoàn liếc mắt qua tôi một cái, “Cậu thì vẫn cứ trắng trẻo xinh đẹp thế nhỉ.”

Không chỉ da ngăm, con mắt cậu ta cũng sậm như mực, hết như cánh sao.

Tôi nhất định đã say rồi, đột nhiên ngỡ được trông thấy đôi mắt của Dữ Tương, giật mình nhìn lại, mới hay hóa ra không phải.

“Uống hơi nhiều.” Tôi đỡ trán.

“Về luôn không?” Chấn Hoàn quan tâm han hỏi, “Tớ đưa cậu về nhé.”

Tôi định là lắc đầu.

Có điều vừa nhắc mắt, cậu ta đã rút chìa khóa xe ra rồi còn đâu.

Hành xử thật lạnh lẽ.

“Có tin tớ không đấy?” Cậu ta ngoáy tròn móc khóa quanh tay, âm thanh kim loại va vào nhau khe khẽ, phì cười hỏi tôi như thế.

Tôi cũng buồn cười.

Vấn đề không phải tin hay không, mà là sợ hay không.

Nhớ lại xưa kia khi tôi vẫn còn làm một Hoàng Sinh vẫy vùng thế giới, cậu ta hãy còn ở trường âm thầm đơn phương giai nhân.

Sợ gì chứ?

“Làm phiền, làm phiền.” Tôi gật.

Để cậu ta vất vả một chuyến còn đỡ hơn là phải nhờ Hồng Băng đại giá.

Bà Hoàng thái hậu này mà lái xe, khéo khi làm cho tôi chột thấy áy náy lẫn tự trách suốt chặng đường ấy chứ, để rồi tôi sẽ thề sau này không uống rượu trong tiệc rượu nữa.

Mặc dù là, tiệc rượu rành rành là chủ ý của cô nàng cơ mà.

Vội vàng chào Hồng Băng đang đứng đón khách, tôi bước loạng choạng theo sau Chấn Hoàn mở cửa rời đi.

Cậu ta bảo, “Tớ đi lấy xe, sẽ quay lại ngay.”

Tôi gật, bèn đứng chờ trước cửa.

Không lâu sau, một chiếc Limousine[5] đen trờ đến, chậm chậm đỗ lại dưới bậc thang.

Tôi ngơ người.

Còn tưởng là xe thể thao chứ.

Tôi bước xuống dưới, ra cửa xe sau, vừa mở, lại tiếp tục ngỡ ngàng.

“Đoán không sai.” Tôi lắc lắc cái đầu có điểm nằng nặng.

Đoán anh rồi sẽ xuất hiện, nhưng mà không ngờ lại nhanh thế này.

Phải, là Dữ Tương, dĩ nhiên chỉ có thể là Dữ Tương.

Nếu trên đời thật sự có ai có khả năng tóm gọn trong lòng bàn tay cả ba nghìn thế giới[6], thì người đó ắt hẳn là Vinh Dữ Tương thôi.

Dữ Tương để tôi ngồi vào xe.

Ghế da rộng rãi của Limo ngồi rất thoải mái, chồm ngồi xuống, men rượu đã xoay xoay kéo cơn buồn ngủ tiến đến.

“Sinh Sinh, em lại uống rượu rồi.” Từ từ khép mắt, nghe thấy tiếng thở dài bất đắc dĩ.

“Chúc mừng thôi ấy mà, công trình Singapore, Hồng Bằng nói khó được dịp đánh bại Vinh thị.”

Trên môi nóng nóng, bị phủ lấp, cảm giác ẩm ướt ẩm áp khiến người thật thích.

“Ừ, khó được dịp đánh bại Vinh thị, thế nên tổ chức tiệc ngay?”

Dữ Tương vừa hôn vừa cười.

“Còn hỏi, chẳng phải do anh ngấm ngầm trợ giúp à?” Tôi gượng gạo hé một bên mắt.

“Sao lại không tin tưởng khả năng của mình thế này?”

“Hỏi vặn thay cho trả lời, tức là chột dạ.” Tôi thừa hiểu, một lần nữa nhắm mắt lại, nghiêng người đi đưa lưng về phía anh, “Anh muốn thắng thì cứ thắng, cần gì lẫn lộn việc công việc tư.”

Anh quay tôi trở về, mặt đối mặt.

“Không phải là lẫn lộn việc công việc tư mà là suy xét mức độ, sáu tháng cuối năm trọng điểm của Vinh thị đặt ở New Zealand, thành ra quyết định tạm thời bỏ Singapore.”

“New Zealand?” Tôi hỏi lại.

Là nước Chấn Hoành vừa mới qua khảo sát nhằm chuẩn bị khai thác phát triển.

Đời nào có chuyện khéo thế được.

“Ừ, sao hửm, em có hứng thú với New Zealand à?” Anh đánh giá tôi, cặp mắt lập lòe bừng sáng.

Dễ sợ thật.

Dù cho ngấm ngấm kiểu nào, mặt anh vẫn chỉ là một vẻ bình tĩnh.

Rõ ràng cả một thùng giấm chua sắp nổ tung tới nơi, thế mà vẫn có thể băng quơ, mỉm cười lấp liếm không lọt một sơ hở.

Tôi ghen thử, “Dữ Tương, hà tất phải thế?”

Dè dặt anh lại làm bộ như không biết gì, “Em nói gì vậy?”

“Vinh đại công tử ới, giờ cao đánh khê giùm đi. Em với Chấn Hoành là bạn học. Anh không thể tuyệt diệt hết toàn bộ bạn bè cũ của em đi như thế này được.”

“Chấn Hoàn là ai thế?”

Anh hiền hòa hỏi.

Tôi cười gượng.

Đoạn đối thoại này, sao càng lúc càng thấy giống như bức cung?

Tôi thẳng thắn, “Anh cũng thấy rồi đấy, là cái cậu đi ra với em ban nãy.”

Anh thân thiết mỉm cười, “Sinh Sinh, em nói gì vậy? Ở tiệc gặp lại bạn, ôn chuyện là việc thường tình, anh cũng đã nói gì đâu.”

Nhìn nụ cười vẻ rất không để tâm kia của anh, hiểu ngay bình giấm chua của anh lại tăng gấp bội đủ sức sánh ngang với Đại Tây Dương được rồi.

Thiên hạ sao lại có người vừa lợi hại lại vừa hẹp hòi đến thế nhỉ?

“Em với cậu ta chẳng qua mới gặp có tí chút hôm nay thôi.”

“Ồ? Bạn cũ mà lại không hề hỏi thế à? Ngay cả điện thoại cũng không gọi?”

Thật đúng là một nhát chém thẳng vào tâm, tất cả cơn chấn động của tôi đều tức tốc bay hơi hết.

“Cùng lắm cũng chỉ gọi mấy cuộc thôi.”

“Gọi mỗi điện thoại thôi? Không hẹn người ta đi đâu à?”

“Có hẹn, nhưng mà lại vướng việc nên chưa đi, em không có ý gì với cậu ta cả.”

Anh xoay ánh nhìn vào tôi, ánh mắt dịu dàng mang theo sức mạnh thấu suốt tâm can, sau rồi, khóe miệng mới cong lên, nhẹ nhàng nói, “Sinh Sinh, em không nhất thiết phải giải thích gì với anh đâu mà.”

Tôi thở dài một hơi, hoàn toàn đầu hàng anh thật rồi.

Một bình giấm chua lớn ngần vậy, anh lại có thể không để rỉ ra dù chỉ một ít.

Tôi chỉ có thể dùng đến phương pháp để đối phó với giấm chua, bức cho vị giấm chua của anh phải tràn ra.

Không nói lời thứ hai, cởi luôn dây thắt lưng anh.

“Em làm gì?” Anh biết thừa còn hỏi.

“Kiểm tra cơ thể.” Tôi nghiêng rằng kèn kẹt.

Nụ cười của anh lập tức càng sâu thêm, nhào người qua ép lấy tôi.

Đến lượt anh giúp tôi cởi dây thắt lưng.

Vừa cúi đầu cởi, vừa lơ đãng hỏi, “Rốt cuộc em còn bao nhiêu bạn bè cũ nữa?”

“Làm gì còn ai, trừ một đứa chết vì bệnh, còn lại bị anh giải quyết hết rồi còn gì. Từ nay về sau, anh có thể thanh thản thoải mái mà ngủ ngon rồi đó.”

“Làm sao được, thiên hạ đàn ông đầy rẫy, đàn bà cũng không thể lơ là.”

Trời ơi

~Cố gì một người đàn ông cực kỳ lý trí, hễ ghen lên lại thành cực kỳ ngây ngô như này?

Tôi bèn hỏi, “Dữ Tương, anh có biết ngày ngày canh chừng đêm đêm phòng ngừa kiểu đó, thần kinh sẽ căng thẳng lắm không?”

Anh lại trả lời rằng, “Quen rồi, không nhìn thấy em, anh càng căng thẳng hơn.”

Quần áo đã trút hết.

Thừa dịp tôi không tìm được lời nào để đáp, anh chậm rãi đi vào giống như tuyên bố quyền sở hữu.

Tôi khó chịu rên một tiếng, hoang mang bám vai anh.

May mắn thay, cửa kính ngăn cách với tài xế đã dựng lên từ sớm rồi, âm thanh vô pháp lọt vào tai người thứ ba cho được.

Hơn hai tuần rồi không được bên nhau, dục vọng càng khó lòng kiềm chế.

Triền miên suốt trong xe, từ chỗ tiệc về đến tận biệt thự tôi ở cũng vẫn chưa thỏa.

Dữ Tương bọc quần áo xung quanh tôi, ôm tôi lên tầng hai. Nằm trong vòng tay anh tôi rã rời không cách chi kháng cự được, “Đừng nói anh muốn trừng phạt em đấy nhé?”

Anh cười hỏi, “Em không làm sao chuyện gì thì lẽ gì anh lại trừng phạt em?”

Đá bật cửa phòng ngủ, thả tôi xuống giữa chiếc giường lớn, lại dịu dàng đề mình lên.

“Ừm... Dữ Tương.”

“Sinh Sinh, anh thích nhất em gọi tên anh như vậy.”

Cả thân thể anh bao trùm lấy tôi không chừa lấy một kẽ hở.

Nồng say, tỏa mãi không có đích dừng.

“Vì sao, lúc nào em cũng làm lòng anh không yên?”

Lực động tác phả ngợp thâm trầm tựa như câu hỏi.

Khiến bạn không thể lơ là mỗi một chữ anh nói, mỗi một ánh mắt anh nhìn.

“Vì sao, em luôn làm tim anh rối bời?”

Tôi thốt ra khe khẽ, cười sâu xa trong ***g ngực anh.

Ai?

Ai, làm cho tim ai rối bời?

Sao là Hoàng Sinh cho được, Hoàng Sinh luôn ở nơi này, không phải văn phòng thì là biệt thự, tình cờ một buổi tiệc rượu đã bị người lôi vào xe bức cung.

Em không phải, là cái người luôn luôn hành tung lấp lửng.

Em không phải, là cái người rỗng thần thấy đầu mà không thấy đuôi[7].

Tột cùng là ai, mới làm cho lòng ai không yên?

“Ừh...” Tôi vừa oán thầm, vừa rên rỉ, ngửa cổ ra sau thật sâu, nhìn lên mảng trần nhà mà mỗi đêm dài trần trọc khó ngủ cũng đều đắm đắm nhìn mãi.

Lại đây đi, lại đây đi.

Nhớ nhung và đam mê của hai tuần rỗng, có đem theo cả ghen tỵ em cũng không sợ đâu.

Anh lại đây đi.

Đem tất cả của Dữ Tương trút xuống trên người tôi.

Hoàng Sinh, gì cũng không còn sợ nữa.

Dăm hôm sau, lần đầu tiên từ cơn say lết về văn phòng.

Hồng Băng riết cũng thành quen cái sự đôi ba ngày lại một lần mất tích của tôi, cứ lần nào tôi về là y như rằng lại thưởng cho tôi cả một lô lốc giấy tờ gom thành đống lớn.

Sau đó báo cáo cho tôi nội dung những cuộc gọi đến trong khi tôi không có mặt, “Anh Trần Chấn Hoàn vẫn gọi điện, bảo anh cho bạn bè leo cây làm anh ấy đau thấu tim.”

Tôi hừ lạnh, “Cậu ta đau thấu tim, còn anh đau thấu thân đây này.”

“Vậy có hẹn anh ấy ăn một bữa nữa không ạ?”

Tôi thở dài sườn sượt.

Hẹn hò gì nữa?

Dữ Tương từ một góc khác của thế giới đã ra mặt đến tận đây rồi.

Yêu luôn dễ dàng đi kèm với ghen, bao giờ tôi cũng phải chịu hậu quả.

Tôi quen luôn rồi.

Có điều, nói gì thì nói, việc gì cũng luôn có hai mặt của nó.

Khi bạn yêu một người đàn ông bận rộn công việc ngập đầu, làm thế nào để gọi được anh ấy đến bên bạn mỗi lúc bạn muốn?

Gọi một cuộc điện thoại, nói rằng em nhớ anh lắm, quả tình là cách vụng về nhất.

Mà phương pháp đơn giản nhất, đó là tìm đến một người quen gọi mấy cuộc điện thoại, chuyện trò một hai câu ám muội nào đó, hơn nữa còn phải có thêm một cuộc bất ngờ gặp gỡ, thế là đủ rồi.

Đối với tuýp đàn ông khôn ngoan quá mức mà nói, như thế hiệu quả lắm.

Loại mẹo nhỏ nhỏ này, tôi dùng —— đã thành quen.

Phiên ngoại Mẹo – Hoàn

. / .

Chú thích:

1. Bàn Minh Thanh cổ điển

2. Hành thư (chữ Hành) là chữ khải viết nhanh, nhưng không đến mức như chữ Thảo. Hành thư viết tự do, nhanh chóng hơn khải, nhưng không đến mức quá phóng túng như Thảo, nên Hành thư là loại chữ được sử dụng phổ biến nhất trong quá trình viết tay.

Cổ nhân cho rằng Hành thư ra đời vào cuối đời Đông Hán. Theo khảo cứu ngày nay, Hành thư ra đời gần như song song với chữ Khải. Do Khải thư là thể chữ rất mẫu mực chỉnh tề, tốc độ viết chậm, nên chỉ thường được dùng trong công văn chính thức. Người ta viết thư từ thường viết một cách thoải mái, không quá trang trọng, nên dùng chữ Hành.

Trong lịch sử thư pháp, Hành thư đạt đến trình độ cao nhất vào thời Ngụy Tấn với tác phẩm “Lan Đình Tự” nổi tiếng của Vương Hy Chi. Hành thư tuy được dùng để viết bản thảo hoặc thư từ là nhiều, nhưng tác phẩm hành thư của các nhà thư pháp nổi tiếng vẫn được sưu tầm. Tiêu biểu nhất cũng chính là Lan Đình Tự, đó vốn là một bản viết nháp lời đề tựa cho tập thơ Lan Đình.

Ngày nay, chữ Hành vẫn được sử dụng rất phổ biến do tính thực dụng cao của nó. Thư từ và các bản chép tay thường đều dùng chữ Hành để viết cả.

3. Quạt mực Tàu treo trên tường là quạt kiểu này đó mà:

4. Võ Tắc Thiên (17/02/625 – 16/12/705), tên thật là Võ Chiếu.

Bà là nữ hoàng duy nhất trong lịch sử Trung Quốc, và để lại nhiều tranh luận về công tội giữa các nhà sử học.

Bà đã trải qua các vị trí Tài nhân, Chiêu nghi, Hoàng phi, Hoàng hậu, Hoàng thái hậu, hoàng đế, thái thượng hoàng, nhưng cuối cùng trước khi qua đời đã quay lại với vị trí hoàng hậu của nhà Đường. Việc bà nổi lên nắm quyền cai trị bị các nhà sử học Khổng giáo chỉ trích mạnh mẽ nhưng các nhà sử học từ sau thập kỷ 1950 đã có cái nhìn khác về bà.

Bà là nữ hoàng duy nhất trong lịch sử Trung Quốc đã lập ra triều đại của riêng mình – nhà Võ Chu, và cai trị dưới danh hiệu Thánh Thần Hoàng Đế từ 690 đến 705.

5. Nguyên văn truyện là “phòng xa” – chỉ dòng xe thân dài cao cấp kiểu này, tở dịch là Limousine cho gọn, nghĩa chỉ thì vẫn thế thôi ^ _____ ^

6. Ba nghìn thế giới

Đây đủ là “tam thiên đại thiên thế giới”, là một cách nhìn vũ trụ quan trong Phật giáo Ấn Độ.

Trong kinh Phật nói : “Một hệ mặt trời mặt trăng là một thế giới nhỏ (Tiểu thế giới). Núi Tu Di là trung tâm, mặt trời mặt trăng quay vòng xung quanh núi Tu Di. Cũng tức là nói, một núi Tu Di là một tiểu thế giới.

Phạm vi của tiểu thế giới là hệ mặt trời mặt trăng. Đó là thái dương hệ, hay cũng là hằng tinh hệ. Một hằng tinh hệ đều có một số vệ tinh đi kèm. Hằng tinh đều là mặt trời, vệ tinh đều là mặt trăng. Trong Thái dương hệ này, mặt trăng cố nhiên là mặt trăng rồi, còn 9 đại hành tinh, trong đó có địa cầu đều là vệ tinh, đều cũng là mặt trăng.

Một ngàn tiểu thế giới gộp lại, gọi là tiểu thiên thế giới; phạm vi của một tiểu thế giới trong tiểu thiên thế giới là từ núi Tu Di cho tới cõi trời Phạm thiên của sắc giới.

Một ngàn tiểu thiên thế giới, gọi là một trung thiên thế giới, phạm vi của một trung thế giới trong trung thiên thế giới, kéo dài tới Vô lượng tịnh thiên của sắc giới.

Một ngàn trung thiên thế giới là một đại thiên thế giới, phạm vi của mỗi đại thế giới trong đại thiên thế giới, kéo dài tới Quang âm thiên của sắc giới.

Như vậy là đại thiên thế giới là một ngàn tiểu thế giới, nhân lên một ngàn lần, thành một trung thiên thế giới, rồi lại từ một trung thiên thế giới nhân lên một ngàn lần nữa mà thành... Như vậy là kinh qua ba lần lũy tiến con số ngàn, vì vậy mà có tên gọi tam thiên đại thiên thế giới. Thực ra, đó chỉ là một đại thiên thế giới mà thôi.

7. Rong thần thấy đầu mà không thấy đuôi

ý chỉ ai đó hành động bí ẩn, giấu giếm chân tướng, hoặc chỉ đơn giản người khiến người ta khó lòng nắm bắt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tac-thien>